DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

CONAN'IN YARATICISINDAN,
EFSANEVİ KILIÇ USTASI PÜRİTAN'IN MACERALARI

ROBERT E. HOWARD

SOLOMON KANE

DEHŞETENGİZ SERÜVENLER

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİRİ
BELGİN SELEN HAKTANIR & KADİR YİĞİT US

ROBERT E. HOWARD
SOLOMON KANE

minima

"Howard'ın en iyi eseri, o denli enerji ile dolu ki, kitaptan neredeyse kıvılcımlar fışkırıyor."

STEPHEN KING

Robert E. Howard, Kimmeryalı Conan ile 20. yüzyılın en muhteşem aksiyon kahramanını yarattı; ayrıca, kılıç ve sihir olarak anılmaya başlanan yeni bir tarz da yaratmış oldu. Ancak Conan, Howard'ın eşsiz hayal dünyasından fırlayan ilk orijinal maceracı değil.

"O... Püritan ve Şarl karışımı, biraz eski bir filozofun ve bir hayli de bir paganın özelliklerine sahip... Ruhundaki o açlık, onu her türlü haksız olayı düzeltmek, güçsüz olan her şeyi korumak amacıyla yollara düşürmüş... Bir rüzgar gibi başı boş ve amansız olan bu kişi, sadece tek bir yönden hiç değişmedi: Her zaman hakkın ve doğrunun izinde gitti. İşte Solomon Kane böyle biri".

Bu kitapta toplanmış ve Gary Gianni tarafından cömertçe resimlendirilmiş olan öyküler ve şiirler, haşin ve ölümcül Püritan Solomon Kane'in heyecan verici destanını oluşturuyor. Öyküler 16. yüzyıl İngiltere'sinden, Afrika'nın balta girmemiş, beyaz insanların yüzünü görmemiş ormanlarına değin uzanan tuhaf, destansı ve garip fantezi maceralarını kapsıyor. İşte insanın tüylerini ürperten intikamcı hayaletlere ve kana susamış iblislere, içi kötülük dolu insanlar tarafından yapılan kara büyülere karşı, bir fanatiğin inancı ve bir savaşçının vahşi yüreğiyle kasvetli bir intikamcı tek başına savaşıyor.

Bu basım özel öykü fragmanları, Howard'ın edebiyat araştırmacısı Rusty Burke tarafından yazılmış olan biyografisini ve H. P. Lovecraft'in dostu ve meslektaşı edebiyat dâhisi Howard için yazmış olduğu 'Howard'ın Anısına' adlı bölümü de kapsamaktadır.

978-975-01662-6-6

9 789750 166266

minima

ROBERT E. HOWARD'A ÖVGÜ

"Howard en verimli haliyle, fantezi edebiyatının Thomas Wolfe'udur".
STEPHEN KING

"Howard gerçek bir öykücü, üstelik de kahraman odaklı fantezi edebiyatının hem ilk hem de en iyi yazarlarından. Eğer Howard'ın eserlerini henüz okumadıysanız, sizi gerçek bir şölen bekliyor".
CHARLES DE LINT
Forests of the Heart ve *The Onion Girl*
romanlarının ödüllü yazarı

"Bu kitaplara bayılıyorum. Howard'ın öylesine cesur, öylesine canlı bir stili var ki muhteşem kahramanlarıyla adeta insanın içine işleyen keskin bir bıçak gibi. Howard'ın kitaplarını en son okuduğumdan beri aradan otuz sene geçmiş olmalı; ancak öykülerindeki bazı pasajlar, bunları sanki daha dün okumuşum gibi, hafızamda capcanlı. Fantezi edebiyatını seven herkese Howard'ın kitaplarını okumalarını öneririm".
DAVID GEMMELL
Efsane ve *Beyaz Kurt* romanlarının yazarı

"Robert E. Howard'ın sesi, seneler sonra bile okuyucularının kulaklarında çınlıyor: birbirine çarpan kılıçların, gürül gürül, dörtnala koşan atların toynaklarının ve etrafa sıçrayan kanın sesleri. Kahramanı Conan basmakalıp bir karakter olmaktan çok öte, gerçek fantezi edebiyatı kahramanının ta kendisi. Conan'ın eğitim görmemiş kasları ve gücü, bir anda öfkeye kapılması ve şehvetli kahkahaları, tüm modern kahramanların kıyaslandığı özellikler".
ERIC NYLUND
Halo: The Fall of Reach romanının yazarı

"Howard anlattığı öykülerin gerçekliğine kalpten inanırdı. Öyküleri, 'Eski zamanlarda en zorlu, en vahşi dönemlerde, işte hayat böyleydi!' der gibi Howard'ın ağzından".

DAVID DRAKE
Grimmer Than Hell ve *Dogs of War* romanlarının yazarı

"Muhteşem öykülerin anlatıcısı Robert Howard gerçekten de o muhteşem karakteri Conan'ı öyle bir yarattı ki Conan'dan sonra yazılan tüm 'kahraman odaklı öyküler' onun gölgesinde kalmaya mahkum".

JOHN JAKES
New York Times'ın en çok satan kitap yazarı ödülünü
almış olan, *Kuzey ve Güney* üçlemesinin yazarı

"Son otuz beş sene içinde yazılan fantezi kitaplarının iki kaynağı var: J.R.R. Tolkien ve Robert E. Howard. Günümüz fantezi yazarları tarafından pek rağbet görmeyen Tolkien, daha ziyade Conan öykülerinden hoşlanırdı. Howard'ın pervasız, dur durak bilmeyen maceraları ve gerçekçi, hatta gösterişli öyküleri yaratmada rakibi yok. Eğer heyecan dolu saatler geçirmek istiyorsanız, doğru adrestesiniz".

HARRY TURTLEDOVE
Guns of the South romanının yazarı

"Howard'ın öykülerinin ardında karanlık, şiirsel bir dil ve belirli bir zamana ait olmayan, rüyamsı bir gerçeklik var. İşte bu öykülerin, bu zamana dek unutulmamasının sebebi bu. Öyküler bir şair ve hayalperest olan Robert E. Howard'a yaraşır bir miras olarak günümüze dek geldi".

ROBERT BLOCH
Psyche romanının yazarı

"Öykülerin kurmaca olamayacak kadar gerçekçi bir yanı var... Hiçbiri sıkıcı değil ve bir diğerinden farklı özelliklere sahip; dahası, öykülerin birçoğu kışkırtıcı".

GAHAN WILSON
I Paint What I See romanının yazarı ve eleştirmen

"Dehşetli, insanın kanını donduran öyküleriyle... Kim Robert E. Howard ile yarışabilir ki?"

H. P. LOVECRAFT

"Howard nasıl destansı fantezilere atılgan, sert bir özellik kazandırıp, Amerikan ekolünü nazik bir yazım tarzından ve olduğu yerde sayan betimlemelerden uzaklaştırdıysa, Hammett, Chandler ve Black Mask yazarları da Amerikan dedektif romanlarına bir fark kattılar".

MICHAEL MOORCOCK
Elric Destanı'nın ödüllü yazarı

"Şu özelliklerde, Robert E. Howard'ın önüne geçmek imkansızdı: dinçlik, hırs ve canlılık. Howard'ın eserlerinde her zaman o hiddetli, dörtnala koşturan anlatım hızı mevcut".

POUL ANDERSON
Genesis ve *World Without Stars*
romanlarının ödüllü yazarı

"Robert E. Howard'ın canlı, vahşi, etkileyici, sürekli aksiyon içeren öyküleri... Kahraman odaklı fantezi öyküleri arasında en üst sırada yer alıyor".

L. SPRAGUE DE CAMP
Lest Darkness Fall romanının yazarı

"En iyi fantezi dergisi yazarı Robert E. Howard idi... Akla gelebilecek en sert darbeleri, o betimledi. Kötülüğü betimlemek için parıltılı, kara bir kütle; bir kahramanı anlatmak için buz mavisi renginde bir çağlayan; bunların yanı sıra da savaşı, hırsı ve kanı betimlemek için de kan kırmızısı bir alanı kullandı... İşte Howard'ın okuyucunun gözlerinin önüne getirdiği tablo ya da öykü buydu ki gerçekçi bir detay ya da insanın aklına aniden gelen bir fikir, bir anda hayat bulabilirdi".

FRITZ LEIBER
Farewell to Lankhmar romanının yazarı

Robert E. Howard'ın romanlarından Del Rey için tamamıyla resimlendirilmiş olanları şunlardır:

The Coming of Conan the Cimmerian
The Savage Tales of Solomon Kane
The Bloody Crown of Conan
Bran Mak Morn: The Last King
The Conquering Sword of Conan

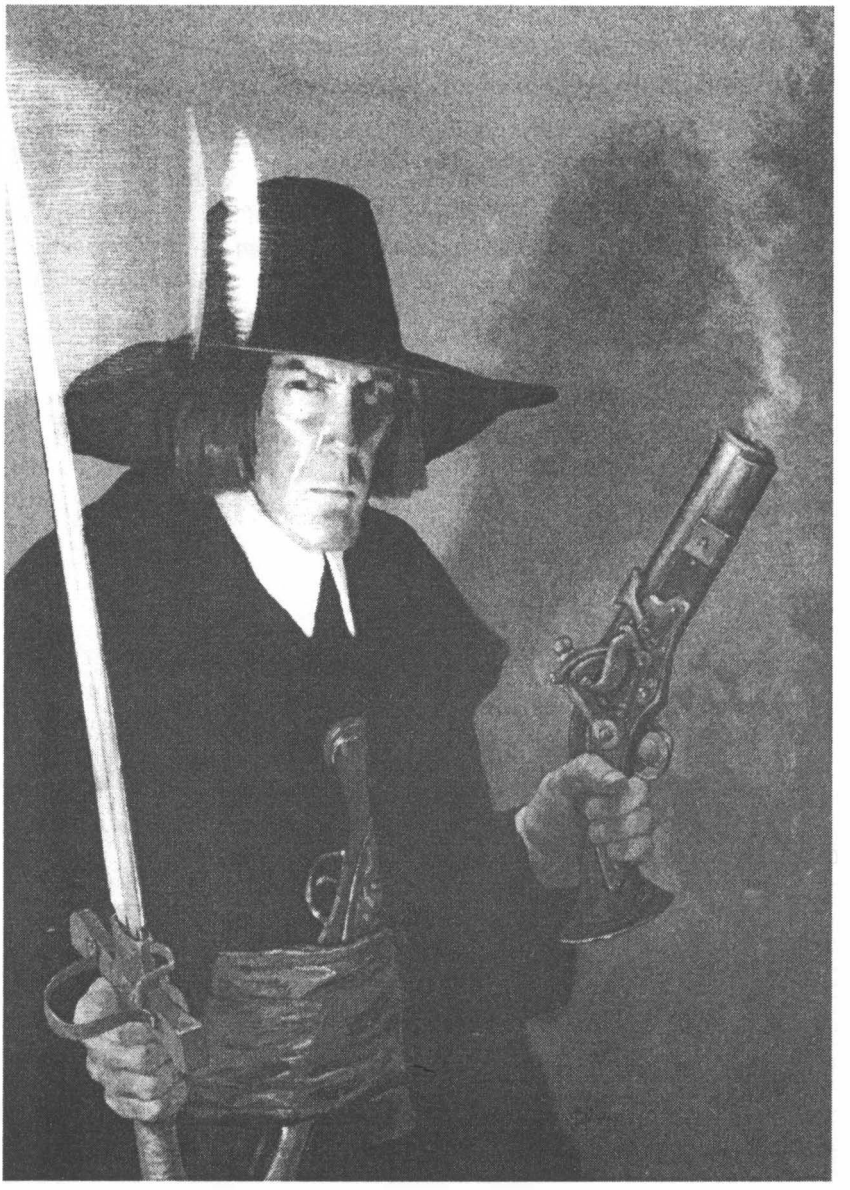

ROBERT E. HOWARD

SOLOMON KANE

DEHŞETENGİZ SERÜVENLER

İLLÜSTRASYON: GARY GIANNI

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİRİ
BELGİN SELEN HAKTANIR
KADİR YİĞİT US

KAPAK İLLÜSTRASYONU
KORKUT ÖZTEKİN

minima

Minima Yayınları > Edebiyat > Fantezi Roman Dizisi

Solomon Kane: Dehşetengiz Serüvenler
Robert E. Howard
İllüstrasyonlar: Gary Gianni

Kitabın Özgün Adı: The Savage Tales of Soloman Kane
Genel Yayın Yönetmeni: Ertuğrul Özbek
Çeviri: Belgin Selen Haktanır, Kadir Yiğit Us
Kapak İllüstrasyonu: Korkut Öztekin
Dizi Editörü: Aykan Sever
Editör: Banu Bulacak
Düzelti: Mesut Seven
Kapak Uygulama ve Mizanpaj: Tekajans

Baskı:
Özkan Matbaacılık Gazetecilik San. ve Tic. Ltd. Şti.
Tel: (0312) 395 48 91

1. Baskı: Eylül, 2008

ISBN: 978-975-01662-6-6

© Tekağaç Eylül Yayıncılık, 2008

Bu kitabın yayın hakları, Anatolialit Ajans aracılığıyla A Del Rey®Book'dan alınmıştır.

minima

Konur Sokak No: 39/15 Kızılay/Ankara Tel: (0312) 419 78 16 (pbx) Faks: (0312) 419 78 51
Şube: Çankaya Mah. 4716. Sokak Kurum İş Merkezi No: 16/B Mersin Tel: (0324) 239 28 12
E-posta: bilgi@minima.com.tr Web: www.minima.com.tr

Minima Yayınları; Tekağaç Eylül Yayıncılık Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.

İçindekiler

Gary Gianni'nin Önsözü ..... *xi*
Robert E. Howard'ın Anısına, H.P. Lovecraft ..... *xiii*

Yıldızlardaki Kafatasları *1*
Kıyametin Sağ Eli *19*
Kızıl Gölgeler *29*
Kemik Takırtısı *71*
Şeytanın Kalesi *83*
Ölümün Kara Atlıları *91*
Kafatası Ayı *95*
Kara Leke *165*
Mavi İntikam Alevi *173*
Ölüler Tepesi *219*
Basti'nin Şahini *251*
Sör Richard Grenville'in Dönüşü *265*
Gecenin Karanlığındaki Kanat Sesleri *271*
İçerideki Ayak Sesleri *321*
Asur'un Çocukları *345*
Solomon Kane'in Eve Dönüşü *379*
Solomon Kane'in Eve Dönüşü (Varyant) *385*

Ekler *393*

Tam Sayfa Resimler

Solomon Kane ..... Kapak

"Çünkü; kaderimde seni öldürmek yazılı olan bir düzenbazsın!" 49

"Sakın kımıldama Jonas Hardraker!" 195

"Yaratığın devasa kanatlarının sesini duyabiliyordu! Yaratık 289
aniden gökyüzünden çıkıvermiş, üstüne hücum etmişti".

Önsöz

Bir itirafta bulunmam gerek.

Solomon Kane öykülerini resimlendirmem istendiğinde, henüz bunların hiçbirisini okumamıştım.

Aslında bunu çekinerek söylüyorum çünkü kitap resimlendiren ressamların genellikle kendilerini derinden etkilemiş olan eserler üstünde çalışmak istedikleri düşünülür. Solomon Kane'in hayranı olan birçok kişinin, Howard'ın metni üstünde layığıyla çalışmayacağımı düşünecek olmaları ihtimali beni endişelendiriyor.

Kane karakteri hakkında hiçbir şey bilmediğimi kabul edelim; ama ya temsil ettiği ruha ne demeli? Kane romantik bir kahraman... Hah! Şimdi oldu işte; artık romanlar diyarındayım.

Robin Hood, Long John Silver, Kaptan Nemo, Tarzan ve tabii ki Conan... İşte ben bu kahramanlarla büyüdüm. Bu kahramanları iyi tanıyorum ve milyonlarca okur gibi, ben de bu kahramanların yiğitlikleri karşısında heyecan duydum.

Solomon Kane de bu geleneğin bir parçası. Eminim ki Howard da benimle aynı fikirde olurdu. Kane tüm büyük edebi kahramanları hayata geçiren o özelliklere sahip: aksiyon, şiir, dram, zengin detaylar ve de en önemlisi, olabildiğince macera.

Zaten bunu Robert E. Howard'dan daha iyi kim başarabilir ki?

Solomon Kane öykülerini okuyup bitirdiğimde, eskiden gizemli bir karakter hakkında bir şeyler okuduktan sonra nasıl o kahramanın yerine geçmek istediğim aklıma geldi.

Her şeye rağmen, dışarıda bir yerlerde, hâlâ bu öyküleri okuma fırsatını yakalayamamış birileri var. Size gıpta ediyorum çünkü sizi gerçek bir şölen bekliyor. Robert E. Howard'ın bu kasvetli kahramanını tekrar ziyaret edenler içinse, bunun *ruhunuza iyi geleceğini* biliyorum.

Solomon Kane bunu takdir edecektir.

Gary Gianni

Robert Ervin Howard'ın Anısına

Muhteşem bir gerçeklikle donatılmış fantastik öykülerin yazarı Robert Ervin Howard'ın, 11 Haziran 1936'daki ani ve beklenmedik ölümü, dört sene önce meydana gelen Henry S. Whitehead'in ölümünden sonra, garip öyküler diyarındaki en acı kayıp oldu.

Mr. Howard, 22 Ocak, 1906 senesinde, Peater, Teksas'ta doğdu ve güneybatı sınır yerleşimciliğinin son evresini görecek kadar yaşadı: muhteşem ovalarda gerçekleşen bu yerleşime, Aşağı Rio Grande vadisine ve gümbür gümbür gelişen şehirleriyle, petrol sanayisindeki o muazzam patlamaya şahit oldu. Howard öldükten sonra hâlâ hayatta olan babası, o bölgedeki önde gelen doktorlardandı. Mr. Howard'ın ailesi güney, doğu ve batı Teksas'ta, Batı Oklahoma'da ve Howard'ın hayatta olduğu son birkaç sene boyunca da Brownswood, Teksas yakınlarındaki Cross Plains'de yaşamıştı. Howard, sınır ruhunun hakim olduğu bu bölgenin güçlü, Homeros'a özgü geleneklerine kendini adadı. Howard bu bölgenin tarihçesi ve gelenekleriyle ilgili üstün bilgilere sahipti; şahsi mektuplarındaki betimlemeler ve hatıraları, daha uzun bir süre yaşamış olsaydı, bu bilgileri edebiyat dünyasında ne denli etkili, ne denli güçlü bir biçimde yansıtabileceğinin birer göstergesi. Mr. Howard'ın ailesi seçkin, güneyli çiftlik sahipleriydi; ataları İskoç ve İrlanda kökenliydi; aile mensuplarının çoğu on sekizinci yüzyılda Georgia'ya ve Kuzey Carolina'ya yerleşmişti.

On beş yaşında yazmaya başlayan Howard, ilk öyküsünü bundan üç sene sonra, henüz Brownwood'daki Howard Pyne Üniversitesi'nde öğrenciyken yayınlatmıştı. "Spear and Fang" ["Mızrak ve Azı Dişi"] isimli ilk öyküsü, 1925 senesinde, Weird Tales'in Temmuz sayısında yer aldı. Daha sonra, 1926 senesinin Nisan ayında, aynı dergide yayınlanan kısa romanı "Wolfshead" ["Kurtbaşı"] ile ünü yayıldı. 1928 senesinin Ağustos ayında, 'Solomon Kane' ile ilgili olan öykü serisini yazmaya başladı; Solomon Kane'in dur durak bilmeyen düelloları ve ıslah olmaz kişiliği, onu dünyanın birçok farklı yerinde macera yaşamaya itmiş olan İngiliz bir Püritandı. Kane öyle tuhaf yerlere gitmiş, görmüştü ki bunların arasında, Afrika'nın balta girmemiş ormanlarının keşfedilmemiş, gölgelerin cirit attığı

ilkel şehirleri de vardı. Mr. Howard bu öykülerle tüm hayatının en muhteşem başarısına imza atmış oldu; öyküler, başka hiçbir yazarın bir benzerini yazamayacağı, eski dünyanın uçsuz bucaksız tarih öncesinden kalma taş şehirlerinin, bu şehirleri insanlık öncesi bir dehşet ve büyücülükle donatmış olan karanlık kulelerin ve dolambaçlı yeraltı mezarlarının tasvirleriyle dolu. Bu öyküler Mr. Howard'ın eserlerinde hüküm süren kanlı ihtilafların ustalıkla tasvir edilmesindeki becerinin ve keyfin gelişimini sergiliyordu. Yazarın birkaç diğer kahramanı gibi, "Solomon Kane" de herhangi bir öykünün kahramanı haline gelmeden önce, yazarın ta çocukluğunda yarattığı bir karakter.

Kelt tarihi ve genel olarak eski dönemlere ait tarihe oldukça meraklı olan Mr. Howard, 1929 senesinin Ağustos ayında, *Weird Tales* dergisinde, kendisini üne kavuşturacak olan o eski döneme ait bir dizi öyküye başladı. Bu öyküler ilk başlarda, insanlık tarihinin oldukça eski bir dönemini yansıtıyordu; öyle ki Atlantis'in, Lemurya'nın ve Mu'nun henüz okyanusun dibine batmadığı, insanlardan önce var olan sürüngeninsi varlıkların yaşadığı dünyaları ele alıyordu. Bu varlıklardan en önde geleni, Valusia Kralı Kull idi. *Weird Tales* dergisinin, Aralık, 1932 tarihli sayısında, "Kılıçtaki Anka Kuşu" isimli öykü yayımlandı ki bu, daha sonraki bir tarih öncesi devri okurlarla tanıştıran Kimmerya Kralı Conan ile ilgili olan öykülerin ilkiydi. Bu dönem, kayıtlı tarihin izleri ortaya çıkmadan hemen önceki zamana, yani yaklaşık olarak 15,000 sene öncesine aitti. Mr. Howard'ın Conan'ın dünyasını daha sonraki öykülerde detaylı ve büyük bir tutarlılıkla anlattığı, tüm fantezi okurlarının bildiği bir gerçek. Howard kendi kullanımı için son derece zekice oluşturulmuş, müthiş bir hayal gücünün ürünü olan detaylı bir tarihi taslak hazırladı. Bu taslak, "Hiborya Çağı" adı altında bir dizi olarak The Phantagraph'da yayımlanmakta.

Bu arada, Mr. Howard eski Piktlerle ve Keltlerle ilgili birçok öykü de yazdı; bunların arasında Bran Mak Morn isimli kabile şefiyle ilgili olan önemli bir seriyi de saymak mümkün. Okuyucuların, *Weird Tales*'in Kasım, 1932 tarihli sayısında yer alan "Worms of the Earth" isimli dehşetli başyapıtı unutmaları mümkün değil. Howard'ın diğer önemli fantezileri bu bahsi geçen serilerin parçası değil; bunların arasında "Skull Face" ["Kafatası Surat"] isimli unutulmaz seri ve birkaç da modern bir çağda geçen öykü bulunmakta. Howard'ın daha yakın tarihli eserleri arasında olan "Black Canaan" gerçekçi bölgesel artalanıyla ve Amerika'nın en güneyindeki yosun kaplı, lanetli, sürüngen kaynayan bataklıklarda terör estiren, insanı derinden sarsan öykülerden biri.

Mr. Howard fantezi alanı dışında şaşılacak derecede verimli ve esnek bir yazar. Spora karşı olan tutkusu ki bu büyük bir ihtimalle ilkel savaşlara ve güce karşı olan hayranlığından kaynaklanan bir durum, onu "Denizci Steve Costigan" isimli, ödül kazanan kahramanının yaratmaya itti. Maceraları uzak ve tuhaf

diyarlarda geçen bu kahraman, birçok derginin okuyucuları tarafından keyifle okundu. Howard'ın Uzakdoğu savaşlarıyla ilgili olan kısa romanları, romantik macera türündeki dehasını ortaya çıkardı. Bunların yanı sıra, "Breckenridge Tales" ["Breckenridge Öyküleri"] gibi daha da sıklıkla yazmaya başladığı, vahşi batıdaki hayatı yansıyan öyküleri de kendisinin doğrudan alakalı olduğu geçmişi yansıtma becerisini ve eğilimi sergiler.

Mr. Howard'ın tuhaf, savaş ile alakalı ve macera dolu şiirlerinin, düz yazı tarzında yazılmış olan eserlerinden hiç de aşağı kalır yanı yok. Şiirler gerçek bir balad ruhu taşır ve sürekli olarak devam eden bir ritimle ve oldukça seçkin bir oyuncu topluluğunun güçlü betimlemeleriyle dolu. Bunlardan pek çoğu eski yazılardan alınmış alıntılar havası verecek biçimde oluşturulmuş olup, Howard'ın romanlarının farklı bölümlerinin başlıklarını süsler. Ne yazık ki Mr. Howard'ın şiirleri tek bir kitapta toplanmamış; ancak bu tip bir çalışmanın yazarın ölümünden sonra yapılabileceği umudu bakiydi. Mr. Howard'ın kendine özgü bir kişiliği ve yeteneği vardı. Yazar, her şeyden önce, barbarların ve sınır kaşiflerinin o daha basit, daha eski dünyasını, kurnazlığın ve taktiklerin yerine cesaretin ve gücün hüküm sürdüğü, saldırgan bir Doğa'ya yenik düşmeyen, dirençli ve korkusuz bir ırkın savaştığı, kanlarının döküldüğü bir zamanı yeğledi. Yazarın tüm öyküleri işte bu felsefe üzerine kurulu ve bu öyküler yazarla aynı dönemde yaşanmış olan diğer yazarların pek azının başarabildiği bir canlılıkla oluşturulmuş. Hiçbir yazar, vahşet ve kanla ilgili öyküleri Howard'dan daha gerçekçi bir biçimde yazamadı; Howard'ın öykülerinde, vahşetle ve kanla ilgili olan bölümler, yazara savaş zamanında ün kazandıracak derecede askeri taktiklere karşı içgüdüsel bir eğilimi yansıtır. Howard'ın yayımlanmış olan eserlerindeki dehası, okurlarının pek de tahmin edemeyeceği denli gelişmişti; şayet genç yaşta ölmeseydi, o çok sevdiği güneybatıyı yansıtan halk destanları ile edebiyat dünyasında ciddi bir iz bırakacaktı.

Mr. Howard'ın öykülerini bu denli öne çıkaran özelliğin tam olarak ne olduğunu söylemek güç ancak bu başarının altında yatan asıl sebep, öykülerin görünürde ticari olmasına rağmen, Howard'ın bunların her birinin bir parçası oluşu. Howard uygulayabileceği her türlü kâr getiren prensipten daha üstündü; hatta gözünü para hırsı bürümüş editörlere ve mesleki eleştirmenlere açıkça ödün verdiği halde, buzları eriten ve yazdığı her satıra kendi kişiliğinin damgasını vuran manevi bir güç ve samimiyetle donatılmıştı. Howard nadiren donuk, basmakalıp bir karakteri ya da olayı olduğu gibi bırakırdı. Bunları ele alıp, işini bitirdiği zaman, donuk ve basmakalıp olan unsurlara, o dönem için geçerli olan popüler yayıncılık ilkeleri her ne olursa olsun, bir canlılık ve gerçeklik katardı. Howard, bunu yaparken, sönük, ucuz romanların var olduğu bir ortamda dahi bu örnekler yerine, her zaman kendi gerçek hayat deneyimlerini ve bilgilerini kullandı.

Sadece çatışma ve katliam ile ilgili olan olayların betimlemelerinde mükemmeliyeti yakalamakla kalmamıştı, aynı zamanda görsel bir dehşet ve insanın kanını donduran bir gerilim hissi yaratmakta da eşine rastlanmadı. En naçizane konular hakkında yazan yazarların bile işlerini ciddiye almadan başarıya ulaşması mümkün değil. İşte Mr Howard'ın yaptığı buydu: işini ciddiye almak; hem de bunu bilinçli olarak yapmadığını düşündüğü zamanlarda bile. Samimiyetten yoksun, yüzlerce taklitçinin yalan yanlış hayaletler, vampirler, uzay gemileri ve gizemli güçleri araştıran dedektifler hakkında yazıyor olması, trajikomik bir ironiden başka bir şey değil.

Mr. Howard güneybatıdaki hayata oldukça aşinaydı; ailesiyle birlikte Teksas'ta, Cross Plains köyünde, kısmen de olsa köy hayatı yaşadı. Yazarlık Howard'ın tek işiydi. Okuduklarına gelince, Howard geniş bir yelpazeye yayılmış, farklı konulardan hoşlanırdı; bunların arasında Güneybatı Amerika, tarih öncesi İngiltere ve İrlanda ve yine tarih öncesi Uzakdoğu ve Afrika gibi birbirine hiç benzemeyen ancak önemli ve kapsamlı olan tarihsel araştırmalar da vardı. Edebiyatta, incelik yerine gücü tercih edip, Modernizmi şiddetle reddetti. Merhum Jack London, Mr. Howard'ın en sevdiği yazardı. Howard politik açıdan bir liberaldi ve vatandaşlık haklarına karşı yapılan her türlü haksızlığın en büyük düşmanıydı. Howard'ın en sevdiği diğer iki şey spor ve seyahatti: Özellikle seyahatleri sonrasında, uzun uzadıya tarihi tasvirlerle dolu, keyifli mektuplar yazardı. Mizah pek de Howard'ın ilgi alanına girmezdi ancak kendisinin gayet keskin bir ironi anlayışı olduğu kadar, bir de olabildiğince candan, içten ve neşeli bir tarzı da vardı. Howard, pek çok dostu olmasına rağmen, hiçbir edebi çevreye ait değildi ve yapmacık 'sanatsal' bir tavrı takınan her türlü hevesten, kelimenin gerçek manasıyla, nefret ederdi. Howard, akademik beceri yerine sağlam bir kişiliği ve bedeni yeğlerdi. Fantezi alanındaki diğer yazar dostlarıyla ilginç ve uzun yazışmaları olmasına karşın, bu kişilerin biri hariç hiçbiriyle tanışmamıştı: Yetenekli E. Hoffmann Price'ın işindeki mahareti Howard'ı derinden etkilemişti.

Mr. Howard yaklaşık olarak 1.90 boylarındaydı ve doğuştan bir savaşçının iri cüssesine sahipti. Keltlere özgü masmavi gözleri dışında bayağı esmerdi; hayatının sonlarına doğru yüz kiloya ulaşmıştı. Her zaman sağlıklı ve disiplinli bir yaşam sürme taraftarı olan Howard, kendi yarattığı karakterin canlı bir örneğiydi: cesur bir savaşçı, maceracı ve tahtların fatihi Kimmeryalı Conan. Howard'ın otuz yaşında hayata gözlerini yumması hem korkunç bir trajedi hem de fantezi dünyasının kolay kolay unutamayacağı bir darbe niteliği taşıyor. Mr. Howard'ın kitapları, el yazıları ve mektupları, Robert E. Howard'ı Anma Koleksiyonu'nun çekirdeğini oluşturmak için Howard Payne Üniversitesi'ne gönderildi.

H.P. Lovecraft

Yıldızlardaki Kafatasları

Yıldızlardaki Kafatasları

Anlattı durdu, nasıl da katiller arzı dolanıyordu,
Kabil'in lanetiyle
Gözlerine perde çekmiş kızıl bulutlar
Ve yanan beyinleriyle
Zira damgalıydı o ruhlar
kanın ebedî mührüyle

HOOD

I

Torkertown'a giden iki yol mevcut: İlki daha kısa ve dosdoğru bir yol olup, yüksek, yaban bir yayladan geçer; diğeri ise daha uzundur. Istırap verecek denli keskin dönemeçlerle döne döne, bataklık çukurları, balçık tepelerinin içine gire çıka, doğudaki alçak tepelerin eteğinde dolanır durur. Tehlikeli, bir o kadar da can sıkıcı bir yoldur bu; bundan ötürü, en son uğradığı köyden bir çocuk nefesi kesilmiş bir halde kendisini yakalayıp, Tanrı aşkına bataklık yolundan gitmesi için yalvar yakar olunca şaşkınlıkla durup vermişti Solomon Kane.

"Bataklık yolu ha!" Kane oğlana bakakalmıştı.

Uzun ince bir adamdı şu Solomon Kane dedikleri; soluk ve karanlık

yüzü, gür kaşları, düşünceli hali, giydiği o Püritan* esvabı da eklenince daha da kasvet saçan bir adam oluveriyordu.

Kane'in hayretli nidasına "Evet beyim. Daha emin" diyerek yanıt verdi ufaklık.

"O halde kır yoluna bizzat Şeytan çökmüş olmalı, zira hemşehrilerin beni yanlışlıkla diğerine gitmemem için uyarmışlardı".

"Balçık çukurları yüzünden beyim, geceleri göremeyebilirsiniz. O yüzden köye dönüp, yola sabah çıksanız daha iyi olur beyim".

"Ve bataklıktan geçeyim, öyle mi?"

"Evet beyim".

Kane omuz silkip, olmaz manasında kafasını salladı.

"Alacakaranlık biter bitmez ay yükselecek. Ay ışığı sayesinde Torkertown'a kırdan rahatlıkla gider, birkaç saate de köye varmış olurum".

"Beyim, gitmeseniz iyi olur. Kimse o yolu seçmez. Kırda tek bir ev dahi yok, halbuki bataklıkta tek başına yaşayan, yaşlı Ezra'nın evi var. Eskiden manyak kuzeni Gideon vardı yanında ama o da bataklıkta dolanırken öldü; cesedi bile bulunamadı. Ezra, pintinin tekidir ama sabaha kadar durayım derseniz, itiraz etmez, sizi buyur eder. Madem gideceksiniz, bataklıktan gidin".

Kane delici bakışlarla süzdü oğlanı. Oğlan bir pot kırmış gibi elini kolunu nereye koyacağını bilemedi.

"Madem ki bu kır yolu yayalara haşindir" dedi Püritan "köylüler niçin işin tamamını açıklamaz da muğlak şeyler söyler?"

"Kimse bu konudan bahsetmeyi sevmez beyim. Önerilere uyup bataklık yolundan gidersiniz diye ummuştuk ama bir baktık ki çatala varınca dönmediniz. Bunun üstüne bir daha düşünmeniz için yalvarayım diye ardınıza beni saldılar, ben de koşup geldim".

"Şeytan aşkına!" diye sertçe bağırdı, böylesi bir küfre başvurması, son derece kızdığının emaresiydi. "Bataklık yolu mu, kır yolu mu? Kırda ne tehlike var da yolumdan fersah fersah şaşıp, çamurlara, bataklığa dalayım?"

---

*Püritan: 16. ve 17. yüzyılların İngiltere'sinde ahlak ve saflığa çok önem veren kimse; sofu.

"Beyim" diyerek sesini alçaltıp, Kane'e yanaşarak lafa girdi oğlan "biz basit köylüleriz, kem talih zorlamadı mı bu konuları açmayı sevmeyiz. Ama kır yolu lanetli bir yoldur, bir yıldan fazladır da buralardan kimse o yoldan gitmemiştir. O kırlardan geceleyin yürümek ölüme eş. Talihsiz pek çok kişi o yoldan gidip, bunu sonunda öğrendi. Musibet bir dehşet o yola musallat olmuş, geçenlerden can alır".

"Yani? Neye benzer bu şey?"

"Kimse bilmez. Kimse görüp anlatamadı ama gece çökesiye çayırdan geçenlerden kimi kanlarını donduran kahkahalar işitmiş, kimi ise kurbanların canhıraş çığlıklarını. Beyim, Tanrı aşkına, köye dönün, geceyi orada geçirin, yarın da Torkertown'a giden bataklık yolundan gidin".

Kane'in kederli gözlerine iğne ucu gibi bir parıltı kondu; buz tutmuş suların fersahlarca altından görünen bir cadının meşalesi gibi parladı. Damarlarındaki kan hızlanıyordu. Macera! Canını dişine takmanın, savaşın cezbesi! Şüpheli bir olayın nefes kesici heyecanı! Gerçi Kane bu duyguları böyle algılamıyordu. Ağzından çıkan sözler gerçek hislerinin samimi bir ifadesiydi:

"Bunlar kötü bir gücün ameli olsa gerek. Karanlıkların efendileri bu kırlara lanet okumuş olsa gerek. Demek ki Şeytan'a, onun kudretine karşı duracak kuvvetli bir adam gerek. O halde ben giderim ki ben O'na pek çok kez karşı geldim".

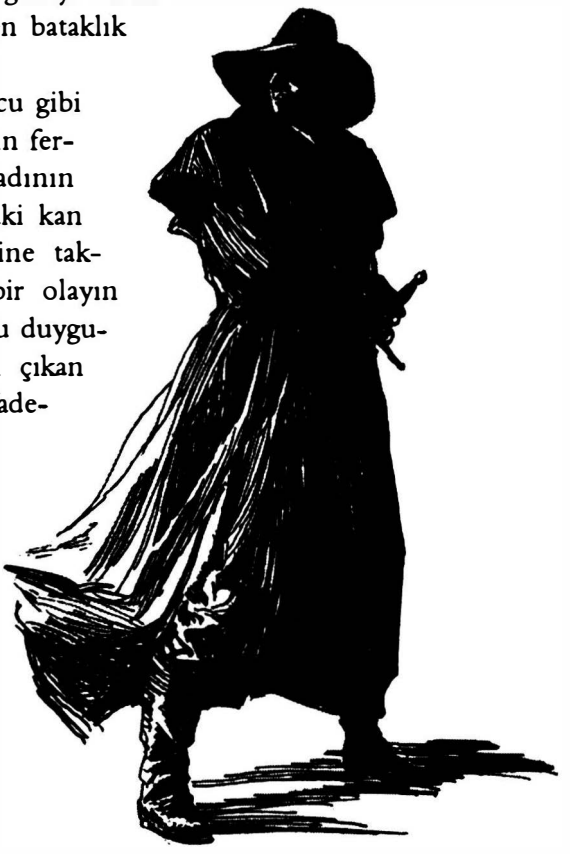

"Beyim" diyerek çocuk bir şeyler diyecek oldu, sonra tartışmanın nafile olacağını görerek çenesini kapattı. Yalnızca şunu söyledi: "Kurbanların cesetleri yara bere içerisinde, parça parça olmuş haldeydi beyim".

Sonra çocuk o dört yol ağzında durdu, o uzun boylu, uzun adımlı adamın kırlara giden yolu arşınlayışını nedametle iç geçirerek izledi.

Kane yüksekçe çayırlara açılan alçak tepenin başına vardığında güneş batmak üzereydi. O devasa, kan kırmızı göz, dizi dizi çimlere yalımlar saçarak, aksi huylu kırların ufkunun ardında battı; böylece bir an için bir kan denizine bakar gibi oldu. Sonra karanlık gölgeler sökün etti doğudan, batının alevleri de söndü ve Solomon Kane gitgide güçlenen karanlığın saflarına cesaretle daldı.

Yol az kullanıldığından belirsizse de dış hatları belirgindi. Kane hızla ama temkinle, bir elinde kılıcı, bir elinde pıştovu ilerliyordu. Göz kırpıp kayboluyordu yıldızlar, ağlayan hayaletler misali esiyordu çimlerde gece rüzgârı. Ay yükseldi de yükseldi, yıldızların arasında bir kafatası misali kupkuru ve bizardı.

Sonra birden durdu Kane. Önünden bir ses geldi; hem de öyle tuhaf, öyle tüyler ürpertici bir ses: sanki bir yankı ya da yankımsı bir ses. Bir daha... Bu kez daha da kuvvetle... Kane yine ileri adım attı. Yoksa kandırıyor muydu onu hisleri? Asla!

Uzaklardan, korkunç bir kahkahanın gürlemesi, fısıltıya dönüşüp geldi. Ve bu kez, daha da yakındaydı. Hiçbir insan gülemezdi böyle; yoktu içinde bir dem neşe, yalnızca nefret, dehşet ve ruhları öğütürcesine bir vahşet. Kane durdu. Korkmuyordu ama o an için gafil avlanmıştı. Sonra, o haşyetli kahkahanın içerisinden,

hiç şüphesiz bir insana ait bir figan tıpkı bir hançer gibi fırladı. Kane hızını arttırarak ileri atıldı. Yükselen ayın örttüğü kırlardaki göz yanıltan ışıklara ve kırpışan gölgelere lanet okudu, hiçbir şey tam görünmüyordu. Kahkaha çınladı, yükseldi ve o figan da güçlendi. Sonra delice kaçan birinin adımları tamtam sesleri gibi dövdü yeri. Kane o an koşmaya başladı.

Bu kırda bir insan av olup ölecekti ve peşindekinin nasıl bir dehşet olduğunu da yalnız Tanrı bilirdi. Kaçan adımlar bir anda kesildi, çığlık dayanılmayacak raddeye yükseldi, adlandırılamayacak denli iğrenç seslere karıştı. Belli ki adam yakalanmıştı ve tüyleri diken diken olmuş Kane, kurbanının sırtına çökmüş, karanlıklardan kopup gelen feci bir iblisi tahayyül etti; üstüne çöktüğü kurbanını şu an lime lime ediyor olmalıydı.

Ardından gayya kuyusu kadar sessiz çayırlarda feci olsa da kısa süren bir mücadelenin sesi sökün etti ve ayak sesleri bu kez düşe kalka, düzensiz biçimde devam etti. Haykırış devam ediyordu ama arada kesiliyor, sanki kanlı bir çeşmenin çağıltıları başlıyordu. Kane'in alnındaki, bedenindeki terler dondu. Korku üstüne dehşet, onun üstüne haşyet biniyordu; hangi can buna dayanırdı.

Tanrım ne olursun, bir an aydınlat şu manzarayı! Seslere bakılırsa, çok yakında oynanıyordu bu dehşetengiz oyun. Ama bu cehennemi loş ışık, her şeyi kayan gölgelere esir etmişti ki, kırlar belli belirsiz yanılsamalardan bir sise bürünmüştü. Öyle ki güdük ağaçlar ve çalılar artık birer devdi.

Kane bağırdı, daha da hızla koşmak için mücadele etti. Gaipten gelen haykırışlar, mide bulandırıcı tiz çığlıklara dönüştü; yeniden bir mücadele sesi geldi ve sonra uzun çimlerin gölgelerinden döne döne bir şey çıktı: Bu, bir zamanlar insan olan bir şeydi; taze ve pıhtılaşmış kanlara bulanmış, korkunç şey Kane'in ayaklarının dibine düştü, inledi, ağladı, kıvrandı ve mahvolmuş suretini aya çevirdi; derken sızlandı, bağırdı, çağırdı, yeniden yere kapaklandı ve kendi kanından oluşan gölde öldü.

Artık ay tam tepedeydi ve ışık güçlenmişti. Kane bedenin üzerine eğildi, adı konulamaz bir katliamın en çıplak haline baktı ve ürperdi; İspanyol Engizisyonu'nun ve cadı avcılarının amellerine şahit olmuş bir kişi için, bu ender görülür bir şeydi.

Belli ki bir yolcu diye geçirdi içinden. Sonra omurgasını buzdan bir el tutmuşçasına irkildi ve yalnız olmadığını fark etti. Başını kaldırdı ve ölü adamın sendeleyerek geldiği gölgeleri soğuk bakışları ile delik deşik etti. Hiçbir şey görmese de biliyordu, hissediyordu, öteki gözler de ona bakıyordu, bu berbat bakışlar bu dünyaya ait değildi. Doğruldu, bir piştovu aldı eline, başladı beklemeye. Ay ışığı çayırlara soluk bir kan gölü gibi yayılınca, ağaçlar ve çimler esas boyutlarına çekildiler.

Gölgeler eridi ve Kane gördü! İlk başta gördüğü şeyi, sislerdeki bir başka gölge, önünde uzanan çayırlara kaymış bataklık sislerinden bir kol zannetmişti. Baktı. Başka yanılsamalar diye düşündü. Sonra o şey bir bedene büründü ama belli belirsiz, silik bir bedene. Kerih ve kem gözler yalımlar saçmaya başladı Kane'e; insanlığın şafağından beri insana ne kadar korku miras kalmışsa, hepsini içine hapsetmiş gibiydi bu gözler; bu gözler korku saçıyordu, deliceydi bakışlar, delilikleri de dünyevi bir deliliğin ötesindeydi. Bu şeyin büründüğü biçim sis gibi, muğlak bir şeydi, insani bir biçimle alay edercesine, akıllara zarar bir şeydi, insani olduğu kadar, insani değildi de. Arkadaki çimler, çalılar doğruca bu şeyin içinden görülebiliyordu.

Kane kanın şakaklarında atışını hissedebiliyordu, yine de buz kesmiş gibiydi. Önünde dalgalanan, dengesiz bu biçim nasıl olup da insanlara fiziksel zarar veriyordu, anlayabileceği bir şey değildi bu ama ayakları dibindeki kanlı garabet, bu iblisin nesnelere felaket saçabildiğinin suskun şahidiydi.

Kane bir şeyden emindi: Kasvetli kırlarda av, çığlıklar, hezeyanlar, düşünce avlanma, kaçtıkça kovalanma, yakalanınca tekrar kaçma faslı bitmişti. Ölecekse baş koyduğu yolda ölecek, yaraları sinesinde açılacaktı.

Bu muğlak, tüyler ürpertici ağız birden sonuna kadar açıldı ve şeytani, tiz bir kahkaha dört bir yana saçıldı. Bu sese bu kadar yakın olmak insanın ruhunu parçalıyordu. Kane, sonun geldiği hissi içini kaplamışken, kendinden emin hareketlerle uzun piştovunu çekti, doğrultup ateşledi. Öfke ve alayla dolu manyakça bir bağırtı ateşe karşılık verdi. O şey, uçuşan bir duman bulutu gibi üzerine atıldı, gölgemsi uzun kollar Kane'i yerle yeksan etmek için esneyip öne uzandı.

Aç bir kurtun hızıyla hareket eden Kane, ikinci piştovu da ateşledi ama bir sonuç alamayınca uzun meçini kınından çıkarttı ve sisten müteşekkil saldırganın merkezine daldırdı. Hiçbir engelle karşılaşmadan sislere girip çıkan kılıç gıcırtılarla öttü. Derken Kane buzlu parmakların bacaklarını tuttuğunu, hayvansı pençelerin esvabını ve alttaki tenini yırttığını hissetti.

Kâr etmeyen kılıcını yere attı ve düşmanıyla güreşmeyi denedi. Bu sanki havada süzülen bir sisle, hançersi pençeler kuşanmış uçan bir gölge ile mücadele etmeye benziyordu. Kane'in vahşi darbeleri boşluğu dövüyor; kavrayışı kudretli adamların canını almış uzun ve kuvvetli kolları yel ekiyor, rüzgâr biçiyordu. Eğri pençeli, gorilsi parmaklar ve ruhları ürperten, yanıcı bakışlar saçan gözler dışında, hiçbir şey ne somuttu ne de gerçek.

Kane gerçekten nafile bir çabayla mücadele ettiğini fark etti. Kıyafetleri çoktan lime lime olmuştu, bedeninin her yerinde

derin yarıklardan kan fışkırıyordu. Ama bir adım geri atmamış, kaçma fikri bir saniyeliğine olsun aklına gelmemişti. Tek bir düşmanla savaşırken kaçtığı vaki değildi, bunu düşünmek bile yanaklarını kızartır, onu utanca gark ederdi.

Ama artık bir çıkışı yoktu, diğer kurbanın parçalarının yanına düşecekti kendi bedeni; gerçi bu düşünce korkutmuyordu onu. Tek dileği kaçınılmaz sona gelmeden evvel hakikatli bir mücadele vermek, mümkünse bu gaipten gelen düşmana biraz olsun zarar vermekti.

Ölü adamın paramparça bedeninin üstünde, yükselen ayın soluk ışığının içinde, bir iblisle savaşıyordu bir insan; iblisteydi ise de her üstünlük, bir tanesiydi noksan. Bu da iblisteki her üstünlüğü ezip geçebilecek bir üstünlüktü. Zira cisimsiz öfke bu hayaletimsi şeye cisim verebilmişse de, bir o kadar cisimsiz olan cesaret, bir hayaleti yenecek bir silahı somut kılamaz mıydı?

Kane kollarıyla, elleriyle, ayaklarıyla, neyi var, neyi yoksa saldırdı ve en sonunda karşısındaki hayaletin kendisinden önce pes olacağına kani oldu; zira o korkunç kahkaha bastırılmış bir öfkenin haykırışlarına dönmüştü. Zira insanın tek silahı, Cehennem'in kapısına dahi gelse irkilmeyen türden bir cesarettir ve hatta Cehennem orduları dahi karşı duramaz böylesi bir silaha.

Kane bunu bilmiyordu; tek bildiği onu deşen, biçen pençelerin güçten düştüğü ve cismini kaybettiği, o dehşetli gözlerde vahşi bir ışığın büyüdükçe büyüdüğüydü. Ve nefes nefese dönerek öne atıldı, en sonunda o şeyi kavradı ve attı. Beraberce çayırlarda devrilirlerken, tüyleri diken diken olmuş, saçları dikilmişken, yaratığın ağzından çıkan sözcüklere anlam vermeyi becerebildi.

Bir insanın başka bir insanı işitip anladığı gibi değil; fısıltıyla, iniltilerle, sessiz haykırışlarla anlatılan korkunç bir sır, buzdan ve alevden pençelerle sirayet etmişti ruhuna... Ve bilmişti.

II

Hasis ihtiyar Ezra'nın kulübesi bataklığın ortasından geçen yoldaydı, etrafını saran kasvetli ağaçlar kısmen gözden gizliyordu burayı. Duvarlar yıkıldı yıkılacak haldeydi, çatı çökmüştü ve devasa, soluk yeşil mantarlarca sarılmıştı dört bir yanı; sanki içeri bakmaya çalışıyordu bu örtü. Etrafındaki bel vermiş ağaçların boz renkli dalları birbirine dolanmıştı; o loş mekân, üstünden bakan devlerin yanında eğreti bir cüce azmanı gibiydi.

Bataklığa döne dolaşa giden yol, çürüyen ağaç köklerinin, sıra sıra bataklık tümseklerinin, saçtığı pis köpüklerin içinde kıvrım kıvrım yılanların oynaştığı bataklık havuzlarının arasından geçip, ağır aksak bir örümcek gibi kulübenin yanından gidiyordu. Bugünlerde o yolu çok kişi kullanır olmuştu ama çok azı görüyordu ihtiyar Ezra'yı; ancak birkaçı mantar bürümüş pencerelerin arasından, kendisi de çirkin bir mantar misali o sarı surata denk geliyor, sonra o musibet çehre o an gözden yitiyordu.

İhtiyar, hasis Ezra bataklığın tabiatının pek çok unsuruna bürünmüştü; ağaçlar gibi budak budak olmuştu bedeni, eğri büğrü ve kasvetliydi; parmaklarını tutan kişiler, yaban otlarını kavramış gibi oluyordu; zülüfleri zeytuni yosunlar misali dökülüyordu karanlık bataklığa alışmış gözlerine. Ölü gözü gibiydi gözleri, yine de bataklığın ölü gölleri gibi dipsiz derinleri tiksinti uyandırıyordu görende.

Şimdi bu gözler kulübesinin karşısına dikilmiş adama şavklar saçıyordu. Adam uzun, ince ve esmerdi, avurtları çökmüş yü-

zünde pençe izleri vardı, kolu bacağı da bezlere sarılıydı. Bu adamın biraz gerisindeyse köylüler duruyordu.

"Sen bataklık yolundaki Ezra mısın?"

"Evet, benden ne istersin?"

"Kuzenin Gideon nerede? Hani şu senle yaşayan divane delikanlı?"

"Gideon?"

"Evet".

"Bataklığa gitti ve bir daha geri gelmedi. Şüphem yok kaybetti yolunu. Kurtlar mı çöktü üstüne, bataklık mı yuttu, yahut bir engerek mi ısırdı onu, bilemem".

"Ne kadar önce?"

"Bir sene oldu".

"Evet. Şimdi aç kulağını da dinle hasis Ezra. Kuzenin kaybolduktan kısa bir süre sonra, çayırlardan geçerek eve dönen bir taşralı bilinmeyen bir iblisin gazabına uğradı. Önce o taşralı, sonra çayırlara yolu düşen yabancılar o şeyin pençesine düştüler. O ilkinden beri nicesi canını verdi.

"Geçen gece kırlardan geçerken, bir dövüş sesi duydum, bir başka kurbanın düşülmüştü peşine, çayırlardaki şerden bihaber bir yabancıydı bu kişi. Hasis Ezra, ne dehşetli işti bu; biçare aldığı korkunç yaralara rağmen iki kez kaçtı iblisten ama ikisinde de yakaladı şeytan onu ve yine çöktü iman tahtasına. Ve en sonunda ayağımın dibinde can verdiğinde öyle bir haldeydi ki aziz heykelleri dahi taş kesilirdi korkudan".

Köylüler bir şeylere dayanamazmışçasına kıpırdanıyor, korkuyla fısıldaşıyor, ihtiyar Ezra'nın gözleri tedirginlikle bir ona, bir buna kayıyordu. Ama Solomon Kane'in donuk ifadesi hiç bozulmuyor, akbaba misali bakışları Ezra'yı olduğu yere mıhlıyordu.

"Evet, evet!" diye mırıldandı Ezra aceleyle "ne fena, ne fena! Ama neden anlatırsın bunu bana?"

"Öyle ya, ne fena... Aç kulaklarını da yine dinle söyleyecekle-

rimi Ezra. İblis gölgelerden peyda olunca, kurbanının cesedi başında onunla savaştım. Evet. Bilmesem de onu nasıl galebe çaldığımı, onu galebe çaldım; çetin bir savaştı, çok mücadele ettik ama yanımda iyiliğin ve ışın kudreti vardı ki yücedir bunlar Cehennemin güçlerinden".

"En sonunda ben daha güçlü geldim. Benden kurtulup kaçtı, peşine düştüysem de nafile, bulamadım. Yine de kaçmadan önce korkunç bir gerçeği kulaklarıma fısıldadı".

İhtiyar Ezra baktı da baktı, dört dönüyordu gözleri, sanki küçülüp, ufalıp, yerin dibine giresi vardı.

"Hayır ama neden anlatıyorsun bunları bana?" dedi fısıltıyla.

"Köye döndüm ve anlattım başımdan geçenleri" dedi Kane "çünkü biliyordum, çayırlara çöken laneti defedecek kudreti haizdim. Ezra, sen de gel bizimle!"

"Nereye?" dedi hasis kişi, nefesi kesilmişti.

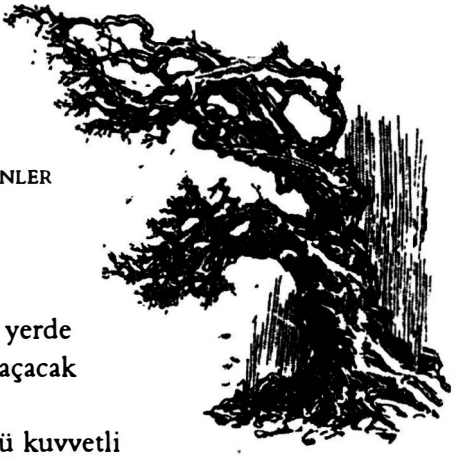

"Çayırdaki çürüyen meşeye".

Ezra, inme inmiş gibi olduğu yerde döndü; anlamsızca haykırdı ve kaçacak oldu.

O an Kane'in talimatıyla iki güçlü kuvvetli köylü, hasis ihtiyarın yakasına yapıştılar. Elindeki eğri hançeri bileğini burkup aldıktan sonra, kolunu kanadını bağladılar; lakin o soğuk ve ıslak tene parmakları her değdiğinde ürpermeden duramadılar.

Kane kendisini takip etmeleri için işaret etti ve dönüp yoldan gitmeye başladı. Arkasından gelen köylüler tutsağı çekip sürüklerken bitap düştüler. Bataklıktan geçip çıktılar, alçak tepelerin üzerinden geçen az kullanılan bir patikadan kırlara ilerlediler.

Güneş ufuktan aşağı kayıyordu ve ihtiyar Ezra gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyordu da sanki baktığı ona yetmiyordu. Çayırların ötesinden heyula gibi bir meşe boy vermişti, artık kurumuş kalmış ağaç bir darağacı misaliydi. İşte, Solomon Kane orada demir attı.

İhtiyar Ezra onu esir alanların elinde kıvranıyor, anlaşılmaz sesler çıkarıyordu.

"Bir yıl önce" dedi Solomon Kane "divane kuzenin Gideon'u, yaptığın eziyetleri başkalarına anlatır diye endişelendiğinden, bataklıktan alıp şimdi bizim gittiğimiz yoldan sürükleyerek, gece yarısı buraya getirdin ve katlettin".

Ezra korkuyla sindi ve haykırdı:

"İspat edemezsin, bu bir yalan!"

Kane köylülerden atik bir gence birkaç kelam etti. Genç, ağacın çürük gövdesine güç bela tırmandı ve tepelerde bulduğu bir delikten bir şeyi sürekleyip çıkarttı. Çıkmasıyla beraber o şey düştü ve tangır tungur yuvarlanarak hasis ihtiyarın ayağının dibinde durdu. Ezra çığlığı bastı ve dizleri boşaldı.

Düşen şey, kafatası çatlamış bir adamın iskeletiydi.

"Sen... bunu nasıl bildin? Şeytanın ta kendisisin sen" diye saçmalamaya başladı ihtiyar Ezra.

Kane kollarını kavuşturdu.

"Çünkü dün gece dövüştüğüm şey, kavgada her şeyi bir bir sayıp döktü; çünkü ben onu kovalarken bu ağaca kadar geldim. Çünkü o iblis Gideon'un hayaletiydi".

Ezra tekrar çığlığı bastı ve kurtulmak için delice çırpındı.

"Biliyordun" dedi Kane kasvetli bir ifadeyle "bu fena amellerin neyin elinden çıktığını biliyordun. O delinin hayaletinden korkuyordun, o yüzden cesedini bataklığa gömmek yerine bu çayırlara getirdin. Çünkü hayaletin öldüğü yere geleceğini biliyordun. Yaşarken deliydi, o yüzden ölünce katilini nerede bulacağını bilemeyecekti; aksi halde kulübeni bulur, sana gelirdi. Yalnızca senden nefret ediyor ama kayıp ruhu insanları birbirinden ayıramadığından, herkesi öldürüyor, olmaya ki katili kaçsın. Ama seni şimdi bilecek ve sonra sonsuza dek ruhu huzura kavuşacak. Nefret, bu hayaleti pençeleyip öldürecek denli katı kılmış; hâl şu ki yaşarken senden ölümüne korkarken, ölüsü senden korkmayacak.

Kane durdu. Güneşe baktı.

"Tüm bunları Gideon'un hayaletinden öğrendim; iniltiyle, fısıltıyla, suskun haykırışlarla anlattı hepsini bir bir. Senin ölümünden başkaca hayaleti durduracak bir şey yok".

Ezra nefes bile alamadan dinlemişti, Kane nihayetinde hakkında hükmü verdi.

"Zor bir iş" dedi Kane kasvetle. "Hele aklımdaki gibi olunca, bir kişiyi soğukkanlılıkla ölüme mahkum etmek, zor iş. Ama sen ölesin ki başkaları yaşasın... ki Tanrı biliyor ya, hak etmişsin ölümü".

"Ne yağlı urgan, ne kurşun, ne kılıç alacak canını. Lakin canını aldığının pençesinde can vereceksin. Zaten başka yol da tatmin edemez onu".

Bu sözlerin ardında Ezra'nın zihni paramparça oldu, dizleri boşaldı, öldürün beni diye haykırmaya, yerde yuvarlanmaya başladı. Yalvarıyor, kazığa bağlanıp yakılmayı, canlı canlı derisinin yüzülmesini diliyordu. Kane'in suratında Azrail gibi bir ifade vardı; köylüler de korkularından zulme sarılıp, bağırıp duran habis adamı meşe ağacına bağladılar. Ancak içlerinden biri adamdan Tanrı'dan af dilemesini istedi. Ama Ezra yanıt vermedi; dayanılmaz, yeknesak tiz bir çığlık tutturdu. Sonra köylülerden biri, adamın yüzüne bir tokat çalacak oldu ama Kane onu alıkoydu.

"Bırak da Şeytan'dan istesin affını, muhtemelen odur görüp tanış olacağı" dedi Püritan gaddarca. "Güneş az kaldı batacak. İpleri öyle bir bağlayın ki akşama çözmüş olsun; zira ölümün karşısına hür ve zincirsiz çıkmak, kurban gibi çıkmaktan yeğdir".

Dönüp onu yalnız bırakmak için giderlerken, ihtiyar Ezra bir insandan çıkıyormuşa benzemeyen seslerle inledi, bağırdı; sonra sus pus oldu, pür dikkat kesilmiş güneşe bakıyordu.

Çayırlardan geçip çıktılar, Kane ağaca bağlı o garabete son bir kez olsun baktı. O belli belirsiz ışıkta, ağacın gövdesinden boy veren devasa bir mantara benziyordu. Ve birden hasis ihtiyar hiddetli bir haykırış kopardı:

"Ölüm! Ölüm! Kafatasları var yıldızlarda!"

"Eğri büğrü de olsa bedeni; kaba, pinti ve kötü de olsa içi, yaşam iyilikle davranmıştı ona" dedi Kane iç geçirerek. "Belki yangınla temizlenen zehirli mantar bürümüş orman misali, alevlerle dağlayıp çarmıha gererek Tanrı da insanın cürufunu atıyor, cennetinde böylesi ruhlara bir yer ayırıyordur. Yine de yüreğimde bir ağırlık var".

"Hayır, beyim" dedi köylülerden biri. "Siz Tanrı'nın buyruğunu yerine getirdiniz, bu geceki amellerimiz yalnız hayra hizmet etmiştir".

"Hayır" dedi Kane içindeki ağırlıkla. "Bilmiyorum... Bilmiyorum".

Güneş batmış, insanı gark edecek bir hızla yeryüzüne yayılmıştı gece; sanki bilinmez boşluklardan koşarak gelmişti devasa gölgeler, aceleyle kapatıyorlardı dünyanın üzerini. O yoğun geceden tuhaf bir akis çalındı kulaklara, insanlar donakaldılar ve dönüp geldikleri yere baktılar.

Hiçbir şey görünmüyordu. Kırlar gölge okyanusu gibiydi, uzun çimler hafif esen rüzgârla büyük dalgalar gibi salınıyor, peşpeşe fısıltılarla ölümcül sessizliği bozuyordu.

Sonra, ötelerden, çayırların üzerinde kanlı bir tepsi gibi ay yükseldi ve bir an için olsun, vahşi bir silüetin gölgesi üstüne vurdu; bu bel vermiş garabetin tabanı sanki yere dokunmuyordu; ve hemen arkasından bir gölge daha uçarak geldi: adsız, biçimsiz bir dehşet.

Bir süre birbiriyle yarışan bu ikili ayın önünde çırılçıplak belirdi; sonra tek bir isimsiz, biçimsiz kütlede birleşip gölgelerde yokoldular.

Kırlarda, ötede, dehşetli, tiz,
tek bir gülüş yankılandı.

Kıyametin Sağ Eli

Kıyametin Sağ Eli

"Ve idam edilecek şafak vakti! Ha ha!"

Konuşan kişi bir yandan duvarlarda yankılanacak biçimde dizlerine vuruyor, bir yandan da törpü gibi tiz sesiyle gülmeye devam ediyordu. Kendisini dinleyenlere şişinerek bakıyordu. Dirseğinin yanında duran şarap kadehini aldı ve yutkunarak içmeye başladı. Hanın taverna bölümündeki şömineden alevler sıçrıyor, yalımlar saçılıyordu; kimse adama bir söz etmedi.

"Roger Simeon, ölümbüyücüsü!" dedi o törpü gibi ses, peşinden bir yılan gibi tısladı. "Şeytani sanatlar uzmanıydı, kara büyü

ile uğraşırdı! Ama sözüme kulak verin, tüm o habis güçleri kralın askerleri mağarasını sarıp, onu tutuklarken işe yaramadı. Halk toplanıp, yerdeki arnavut kaldırımlarını sökerek pencerelerine fırlatmaya başlayınca kaçmıştı, gizlenip Fransa'ya kaçmayı düşünmüştü. Ha ha! Kaçışı yağlı urganın ucunda son bulacak. Kısa günün kârı budur işte!"

Masaya ufak bir kese fırlattı, kese masada ahenkli bir sesle şıngırdadı.

"Bir büyücünün yaşamı buna bedel işte!" dedi kendisiyle övünerek. "Sen ne dersin bu işe, asık suratlı dost?"

Bu son cümle, ateşin başında oturan uzun boylu, sessiz adama söylenmişti. Bu uzun ince, yağız bir adamdı, üstünde kasvet saçan bir kıyafet vardı; esmer, soluk çehresini konuşan kişiye döndü ve buzdan hançerler fışkırtan derin bakışlarıyla konuşan kişiyi olduğu yere mıhladı.

"Derim ki sen" dedi alçak ama güçlü bir sesle "bu gün lanetlenesi, fena bir amel işlemişsin. İhtimal ki şu ölümbüyücüsünün kendisi ölümü hak etmiş ama sana güvenmiş, sana dostum demiş, sen de ona bir avuç pis para için ihanet etmişsin. Bence gün gelecek, Cehennem'de birbirinize kavuşacaksınız".

İlk konuşan kişi, o kısa boylu, tıknaz ve kötücül suratlı adam, ağzını öfkeyle karşılık vermek için açtıysa da neden sonra tedirgin olup bir şey diyemedi. Bir an için o soğuk bakışlar kendi gözlerine baktı, sonra uzun adam kedi zarafetiyle tek bir hareketle yerinden kalktı. Uzun, sıçrarcasına adımlarla tavernadan dışarı çıktı.

"Bu da kimin nesi?" dedi kendini öven adam gücenmişçesine. "Kim oluyor ki dürüst kişileri büyücülere eş tutuyor. Tanrı'ya dua etsin, şanslıymış; kim John Redly ile takışıp, yüreği göğsünde kalmış?"

Tavernacı uzun saplı piposunun harını dökmeden öne eğildi ve çatlak bir sesle yanıt verdi:

"Sen de şanslıymışsın John, ağzını açmadın. O kişi Solomon Kane'dir, Püritandır ve bir kurt süründen daha tehlikeli bir adamdır".

Redly sessice homurdandı ve bir lanet okudu, sonra suratını asarak para kesesini kuşağına soktu.

"Bu gece burada mı kalacaksın?"

"Evet" dedi Redly somurtmaya devam ederek. "Kalıp, Torkertown'da Simeon'un asılışını izlemek isterdim ama şafak vakti Londra'ya gitmek için yola çıkmalıyım".

Tavernacı kadehleri doldurdu.

"Simeon'un şerefine. Tanrı o habis kişinin ruhunu bağışlasın, senden almaya yemin ettiği öcü alamasın".

John Redly önce şaşkınlıkla bir küfür savurdu, sonra pervasızca yiğitlik taslayarak kahkahalara boğuldu. Kahkaha sesleri duman gibi yükselip, uyumsuz seslerle yankıladı ve kesildi.

Solomon Kane bir anda uyandı ve yatağında doğruldu. Sürekli canını dişine takıp yaşayan kişilerde âdet olduğu üzere, hep tavşan uykusunda uyurdu. Ve kaldığı bu handa çınlayan bir ses onu uyandırmıştı. Dinledi. Dışarıda, kepenklerin arasından görebildiği kadarıyla, şafağın ilk ışıklarıyla dünyanın rengi ağarıyordu.

Birden yine o ses duyuldu hafifçe. Sanki dışarıda bir kedi duvarlardan yukarı tırmanıyordu. Kane dinlemeye devam etti, bu kez kepenkleri açmaya çalışan birisine ait olabilecek bir ses geldi. Püritan kalktı, kılıcını çekip odayı bir anda kat etti ve kepenkleri itip sonuna kadar açtı. Baktığı her yer henüz uykudaydı. Batı ufkunda kaybolmakta geç kalmış ayı görebiliyordu. Penceresinin dışında pusuya yatmış bir saldırgan görmemişti. Dışarı eğildi, yandaki odanın penceresine baktı. Kepenkler açıktı.

Kane kendi odasının kepenklerini kapattı ve odanın diğer ucuna geçti, koridora çıktı, âdeti olduğu üzere içgüdülerine uyarak hareket ediyordu. Bu taverna en yakın köyden, yani Torkertown'dan birkaç kilometre uzaktaydı. Eşkıyalıksa buralarda vaka-ı adiyedendi. Birisi veya bir şey yandaki odaya dalmıştı ve içeride uyuyan kişinin başı beladaydı. Kane, bu işin ucunun neye varacağını düşünmeden, yandaki odaya gidip kapıyı açtı.

Odanın pencereleri ardına kadar açıktı, sızan loş ışık yüzünden içeriyi uğursuz, hayaletimsi bir sis kaplamış gibiydi. Yatakta horlayan tıknaz, kötücül suratlı bir kişi vardı; Kane bu adamın ölümbüyücüsünü askerlere satan hain John Redly olduğunu gördü.

Sonra bir şey bakışlarını pencerelere doğru çekti. Pencerenin pervazında cangılların kocaman örümceklerine benzer bir şey duruyordu; Kane onun bakmasına aldırmadan zemine atladı ve yatağa doğru süründü. Bu şey enlice, kıllı ve kara renkliydi; Kane, bu şeyin pervazda bir leke bıraktığını da fark etti. Tuhaf eklemli beş tane kalın bacak üstünde hareket ediyordu ve öyle tüyler ürpertici bir hali vardı ki Kane bir süreliğine bir büyünün cezbesine kapılmışçasına olduğu yerde donakaldı. O şey, şimdi Redly'nin yatağına erişmişti; ne tuhaf ki güç bela hareket ediyormuşçasına karyoladan yukarı tırmanıyordu.

Şimdi uyuyan adamın doğrudan üzerine yerleşmişti, karyolaya tutunuyordu. Kane adamı uyarmak için bağırarak ileri atıldı. Redly o an uyandı ve yukarı baktı. Gözleri fal taşı gibi açıktı, dudaklarından dehşet bir çığlık sökün etti ve aynı anda örümceğimsi şey üstüne çullandı, tüm gövdesiyle adamın boynuna yerleşti. Ve Kane yatağın yanına vardığında, bacakların adamın boynuna kilitlendiğini gördü, John Redly'nin boynunun kırıldığını duydu. Adam kaskatı kesildi ve yatağa yığıldı, kafası, kırık boynundan garip bir şekilde sarkıyordu. Ve üstündeki şey de yanından düştü, o da yatağa yığıldı.

Kane bu vahşi manzaraya doğru eğildi, gördüklerine güçlükle inandı. Zira kepenkleri açıp, zeminde sürenerek ilerleyip, John Redly'yi yatakta katleden bu şey, bir insan eliydi!

Şimdi gevşek ve cansız biçimde yatıyordu. Ve Kane dikkatle meçinin ucunu ele geçirdi ve göz hizasına kaldırdı. El, iri bir adama aitti belli ki, zira geniş ve kalındı, parmakları ağırdı ve neredeyse bir goril postu misali tüylerle kaplıydı. Bilekten kopmuş el kana bulanmıştı. Yüzük parmağında ince, gümüş bir yüzük vardı ve yüzük çöreklenmiş bir yılan biçimindeydi.

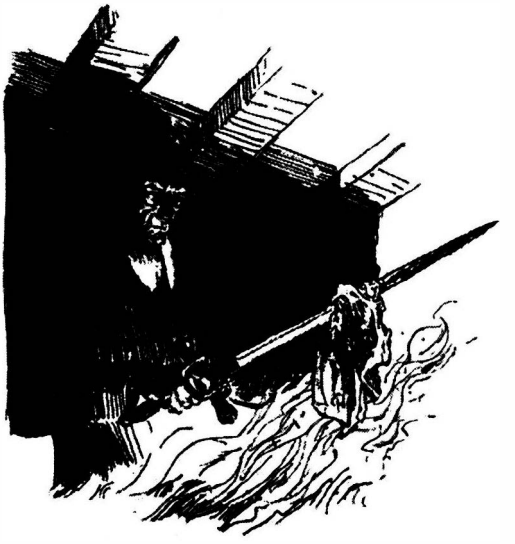

Kane bu iğrenç emanete bakakalmışken, üstünde yalnızca cüppesi, bir elinde kandil, bir elinde çakaralmazıyla tavernacı girdi.

Gözleri yataktaki cesedi görünce "Bu ne?" diye kükredi tavernacı.

Sonra Kane'in kılıcına mıhlanmış şeyi görünce beti benzi attı. Sanki karşı konulmaz bir cezbeye kapılmışçasına yakınlaştı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Sonra başı dönmüşçesine kendini bir iskemleye attı, yüzü kireç kesilmiş olduğunda, Kane bir an adam bayılacak zannetti.

"Tanrı aşkına efendim" dedi adam nefes nefese. "Bu şeyi canlı komayın! Tavernada ateş yanıyor efendim..."

Kane sabah olmadan Torkertown'a vardı. Köyün eteklerinde boşboğaz bir genç ona selam durdu.

"Efendim, muhterem zatınızın da, kara büyücü Roger Simeon'un bu şafak vakti, tam güneş doğarken asıldığını bilmekten memnun olacağını temenni ederim".

"Bir erkek gibi mi öldü?" diye sordu Kane kasvetli bir halle.

"Evet efendim, kımıldamadı bile ama ne acayip işti. Şuraya bakın efendim, Roger Simeon darağacına tek elle gitti!"

"Bu iş nasıl oldu peki?"

"Efendim, dün gece hücresinde dev bir kara örümcek misali otururken, gardiyanlardan birisini çağırmış ve ölmeden önceki son dileğini dile getirmiş: Askerden sağ elini kesmesini istemiş! Adam ilk başta olmaz demiş, ancak Roger'ın lanet okumasından ürktüğünden, en nihayetinde kılıcını çekmiş ve eli bilekten koparmış. Sonra Simeon, sağ elini sol eline almış, hücresinin penceresindeki demirlerin arasından olabildiğince uzağa atmış, bir yandan da garip ve menfur sihirli sözcükler söylüyormuş. Gardiyanlar ölümüne korkmuşsa da Roger onlara bir zarar vermeyeceğini, yalnızca kendisine ihanet eden John Redly'den nefret ettiğini söylemiş.

"Ve kanı durdurmak için kolunu sarmış, gecenin kalanı boyunca cezbeye kapılmış gibi oturup, ara ara kendi kendine konuşan bir deli misali konuşurmuş. Rivayet o ki 'Sağa' veya 'Sola dön!' veya 'Dümdüz git!' gibi sözler söylüyormuş".

"Ah efendim, işitenlerin yüreği kararmış derler, kanlı kolunun üzerine çökmüş oturuyormuş diyor görenler! Ve şafak bozarasıya gelmişler, darağacına götürmüşler. Tam yağlı ilmiği boynuna yerleştirirken bir anda bir kıvranmış, bir kasılmış; bunun üstüne, elsiz kolunun kasları, bir faninin boynunu kırarcasına hareket ederken şişmiş ve çatırdamış!

"Gardiyanlar onu tutmak için üstüne hücum etmişler, adam durup gülmeye başlamış. Ve o dehşet, o iğrenç kahkaha ilmek daralıp sesini kesene dek devam etmiş; doğan güneşin kızıl ışıkları yüzüne vurduğunda suratı morarmış, kapkara ve sus pus olmuş".

Solomon Kane sustu; zira o kıyamete uğramazdan evvel, bir dem olsun uyandığı ve yaşadığı anda John Redly'nin çehresini

büken korkunç dehşeti düşünüyordu. Ve loş bir manzara peyda oldu zihninde: Kıllı, kopmuş bir el, dev bir örümcek misali, parmaklarının üzerinde, gecenin karanlık çökmüş ormanlardan körlemesine ilerleyip, bir duvarı tırmanıyor ve güç bela bir yatak odasının kepenklerini açıyor. O an zihnindeki görüntüye bir son verdi, o karanlık ve kanlı temsil ile irkilmişti. O lanetli ölümbüyücüsünün ruhunda hangi dehşetli öfkenin alevleri harlanıyordu, nasıl bir habis kudretti ki ondaki, kanlı bir eli kara büyünün ve yanan bir zihnin rehberliğinde olsa da el yordamıyla hedefine yollayabiliyordu!

Yine de emin olmak için sordu Solomon:

"El bulunmuş mu peki?"

"Hayır efendim. Hücreden atılınca düştüğü yeri bulmuşlar bulmasına ama el kaybolmuş, kanlı bir iz ormana gidiyormuş. Şüphesiz bir kurt yemiş eli".

"Şüphesiz" dedi Solomon Kane. "Acaba bu Simeon'un elleri iri miymiş, sağ elinin yüzük parmağında bir yüzük var mıymış?"

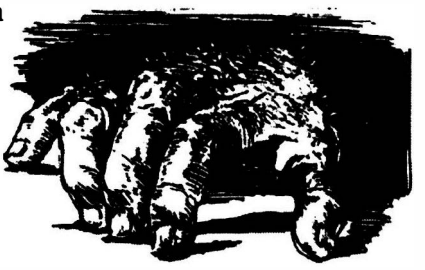

"Evet efendim. Çöreklenmiş bir yılan misali gümüş bir yüzük varmış".

Kızıl Gölgeler

Özgün Başlık: Solomon Kane

Kızıl Gölgeler

I

SOLOMON'UN GELİŞİ

Titrek ay ışığı pus saçıyordu, gölgelere boğulmuş ağaçlara sisten gümüşi yanılsamalar katıyordu. Vadiden aşağı hafif bir esinti fısıldadı, ayın pusuyla değil ama fısıltılarla taşınan bir gölge vardı. Belli belirsiz bir duman kokusu sarmıştı dört yanı.

Acele etmeden, kararlı salınan uzun bacaklarıyla bir adam, gündoğumundan beri fersahlarca gitmişti ki bir anda durdu. Ağaçlardaki bir kımıldanma dikkatini celbetmişti; elini uzun ince meçinin kabzasına dokundurup, sessizce gölgelere doğru ilerledi.

Temkinle yaklaşırken, gözleri de ağaçların altında kara kara düşünen karanlığı delmeye çalışıyordu. Vahşi ve tehditkâr topraklardaydı; ağaçların altında ölüm pusuya yatmış olabilirdi. Sonra eli kabzadan uzaklaştı ve öne eğildi. Ölüm hakikaten buradaydı ama ona korku saçacak bir halde değildi.

"Hades'in yalımları!" diye fısıldadı. "Bir kız! Sana kim zarar verdi çocuğum? Benden korkma".

Kız başını kaldırıp ona baktı, sureti karanlıkta hafifçe aydınlanmış beyaz bir gül misaliydi.

"Sen... Kimsin... sen?" dedi nefes nefese.

"Yalnızca bir seyyahım, yersiz yurtsuz bir adamım ama yardıma ihtiyaç duyan herkesin dostuyum". Adamla, o nazik ses sanki uyuşmuyordu.

Kız dirseklerinden destek alarak doğrulmaya çalışınca, adam anında diz çöküp onu oturur konuma getirdi, omzuyla kızın başına destek oldu. Eli kızın göğsüne değdi ve kızıl bir ıslaklığa bulanıp geri geldi.

"Anlat". Sesi huzur verici bir yumuşaklıkta, bir bebekle konuşur gibiydi.

"Le Loup" dedi kız ve nefesi kesildi, sesi gitgide cılızlaşıyordu. "O ve adamları... köyümüzü bastılar... vadiden yukarı. Çaldılar... öldürdüler... yaktılar..."

"O halde o duman köyden geliyordu" diye mırıldandı adam. "Devam et çocuğum".

"Kaçtım. O, Kurt, peşime düştü... beni yakaladı..." Sözcükleri tüyler ürpertici bir sessizlikle son buldu.

"Anladım çocuğum. Sonra...?"

"Sonra... o... o... hançerini... indirdi... ah... kutsal azizler!... Esirgeyin..."

Birden o ince beden gevşedi. Adam kızı toprağa yatırdı ve hafifçe kızın kaşlarına dokundu.

"Öldü!" diye mırıldandı.

Yavaşça ayağa kalktı, mekanik hareketlerle elini pelerinine sildi. Melankolik bakışlarına kara bir tehdit konmuştu. Yine de ne vahşi, pervasız bir yemin etti, ne de azizlerin yahut iblislerin adına bir ant içti.

"Bunun için birileri ölecek" dedi yumuşak bir sesle.

II

KURDUN İNİ

"Aptalın tekisin!" Duyanların kanını donduracak soğuk bir kükremeyle çıktı sözcükler ağızdan.

Az önce aptal denilen kişi, somurtarak bakışlarını yere çevirdi.

"Sen de, başında olduğum diğerleri de!" Konuşan kişi öne eğildi, sözcüklerini vurgulamak için adamla arasındaki köhne masayı yumrukluyordu. Uzun boylu, uzun bacaklı, bir leopar kadar çevik bu adam, bir avcının atik ve zalim çehresine sahipti. Gözleri sürekli dans ediyor, pervasız alaylarla parıldıyordu.

Diğer adam umutsuzlukla yanıt verdi. "Bu Solomon Kane cehennem zebanisi. Bakın şuraya yazıyorum".

"Üf be! Ahmak! O bir insan; piştovun kurşunu, kılıcın darbesi değdi mi canı alınır".

"Jean, Juan ve La Costa da böyle düşünüyordu" dedi diğeri, dehşete düştüğü belliydi. "Şimdi neredeler? Cansız cesetlerinin etini kemiklerinden ayıran dağ kurtlarına sor! Nerede gizleniyor bu Kane? Dağların, vadilerin altını üstüne getirdik ama sırra kadem bastı. Sana diyorum Le Loup, bu adam cehennem kaçkını. Bir ay önce o keşişi astığımızda ben size demiştim, bu işten hayır gelmez diye".

Kurt, sabırsızlıkla masayı dövdü. İnce suratı vahşi bir yaşamın

ve sefahatin izlerini taşısa da kafası çalışan bir adamın suratıydı. Çetesinin batıl itikatları onun için vız gelir, tırıs giderdi.

"Üf be! Bir daha diyorum. Bilmediğimiz bir mağara yahut gizli bir vadi buldu, gündüzleri orada gizleniyor".

"Ve geceleri dışarı fırlayıp, canımızı alıyor" diye umutsuzlukla ekledi diğeri. "Bir maralı avlayan kurt gibi avlıyor bizi. Tanrı aşkına, Le Loup, sen ki kendine Kurt dersin ama en sonunda senden vahşi, senden hilekâr bir kurda denk geldin. Bu adamı, başta Jean'i bulduğumuzda öğrendik ki o henüz darağacını boylamamış en gözü dönmüş hayduttu; Jean göğsüne saplanan kendi hançeriyle bir ağaca mıhlanmıştı, cesedinin yanaklarına da S.L.K. harfleri kazınmıştı. Sonra İspanyol Juan'ı indirdi aşağı; bulduğumuzda katilinin İngiliz Solomon Kane olduğunu söyleyecek kadar canı kalmıştı. Tüm çetemizi yok etmeye yemin etmişmiş! Ya sonra? La Costa ki senden sonra en mahir silahşorumuzdu, bu Kane denen adamı bulmak için yeminlerle gitti. Cehennem azabı çektiren zebaniler aşkına, buldu da onu galiba! Zira kılıç darbeleri ile delik deşik olmuş cesedini bir uçurumun başında bulduk. Şimdi ne yapacağız? Bu İngiliz iblisin karşısında can mı vereceğiz hepimiz?"

"Doğrudur, en iyi adamlarımız sonlarını onun ellerinden buldu" dedi eşkıya başı düşünceli bir tavırla. "Yakında diğerleri, münzeviye yaptıkları ufak geziden dönerler; sonrasına bakarız. Kane sonsuza değin saklanamaz. Sonra... Ha? Bu da neydi?"

İkili masaya bir gölge vurur vurmaz hızla döndü. Haydutların ini olan mağaranın girişinde bir adam sendeliyordu. Gözlerini fal taşı gibi açmış bakıyordu, dizleri titrediğinden ha düştü ha düşecekmiş gibiydi ve tuniğine

koyu kara bir leke çalınmıştı. Emekleyerek birkaç adım ilerledi, sonra masaya doğru devrilip zeminde kaydı.

"Cehennem zebanileri!" diye lanet okuyarak Kurt adamı aldı doğrulttu ve bir iskemleye oturttu. "Lanet olsun sana, diğerleri nerede?"

"Öldü! Hepsi öldü!"

"Nasıl? Şeytan alsın canını, konuş!" Kurt adamı vahşice sarstı, diğer haydutsa gözlerini açmış dehşetle bakıyordu.

"Münzevinin kulübesine ay doğanda vardık" diye mırıldandı adam. "Dışarıda erketeye yattım... diğerleri içeri girdi... adama işkence edeceklerdi.... Altınların... yerini... söyleteceklerdi".

"Evet, evet! Ya sonra?" Kurt sabırsızlıktan köpürüyordu.

"Sonra dünya kızıla boyandı... Kulübe kükreyerek göğe uçtu, vadiye kızıl bir yağmurdur yağdı... Arasından gördüğüm... o münzevi ve baştan aşağı kapkara esvaplı bir adam... ağaçlardan çıktılar..."

"Solomon Kane!" diye haykırdı haydut. "Biliyordum! Biliyor..."

"Sus, aptal!" diye çıkıştı şef. "Devam et!"

"Kaçtım... Kane kovaladı... yaraladı... ama onu ektim... buraya... önce... ben... geldim..."

Adam masanın üzerine yığıldı.

"Azizler... İblisler...!" dedi Kurt hiddetle. "Neye benzer şu Kane dedikleri?"

"Tıpkı... Şeytan..."

Sözcükler sessizlikle sonlandı. Ölü adam, masadan kayıp zemine kızıl bir külçe gibi düştü.

"Tıpkı Şeytan!" diye geveledi diğer haydut. "Size demiştim! Boynuzlunun ta kendisi bu herif! Size demiştim..."

Mağaranın girişinde beliren korkmuş bir surat görünce sözünü kesti.

"Kane?"

"Evet". Kurt yalan söylemeyecek kadar dardaydı. "Ortalığı iyice kolaçan et La Mon; bir dakika sonra Fare'yle beraber sana katılırız".

Surat geri çekildi ve Le Loup diğerine döndü.

"Çete burada biter" dedi. "Sen, ben ve hırsız La Mon son kalanlarız. Ne önerirsin?"

Fare'nin solgun dudakları zorla şu kelimeyi söyledi: "Kaçalım!"

"Haklısın. Sandıklardan mücevherleri, altınları alalım, gizli geçidi kullanıp kaçalım".

"Ya La Mon?"

"Biz kaçana kadar erketede dursun. Sonra... ganimeti neden üçe bölelim ki?"

Fare'nin hain suratına belli belirsiz bir tebessüm kondu. Sonra bir anda kafasına bir şey dank etti.

"O" dedi yerdeki cesedi işaret ederek "ne demişti: 'Önce ben geldim'. Demek Kane onu buraya kadar kovaladı?" Kurt sabırsızlıkla evet manasında başını sallarken, diğeri alelacele sandıklara döndü.

Köhne masanın üstündeki yanıp sönen kandil tuhaf ve vahşi bir manzarayı aydınlattı: Şaşkınca dans eden ışık, cesedin yattığı, ağır ağır genişleyen kan gölüne kızıl parıltılar saçtı; duvarlara dizili pirinç mühürlü sandıklardan aceleyle zemine boşalan mücevher ve altın yığınlarının üzerinde raks etti; ve Kurt'un kınındaki hançerinden yayılan parıltının aynısı ile Kurt'un gözlerinde parıldadı.

Sandıklar boşalmıştı, yığınla ganimet kan lekeli zeminde parıltılar saçıyordu. Kurt durdu, dinledi. Dışarısı sessizdi. Gökteki ay kayıptı, Le Loup kafasında kara katilin, Solomon Kane'in karanlıkta gölgelerden bir gölge misali kayarak ilerleyişini canlandırdı. Yüzüne çarpık bir gülümseme kondu; bu kez İngiliz'i kandıracaktı.

"Açılmamış bir sandık kaldı" diye işaret etti.

Fare şaşkınlık belirtir bir nidayla işaret edilen sandığa eğildi. Kurt, kedi gibi tek bir hamlede üstüne atıldı, hançerini sapına kadar Fare'nin kürek kemiklerinin arasına yerleştirdi. Fare ses çıkartmadan, bir çuval gibi yere düştü.

Bir yandan hançerini cesedin yeleğine silerken, "Ganimeti neden ikiye bölelim ki?" dedi Le Loup fısıltıyla. "Şimdi sıra La Mon'da".

Kapıya doğru adım attı; sonra durdu ve irkilerek geri çekildi.

İlk başta mağara eşiğinde duran kişinin gölgesi sandığı şeyin, bir adam olduğunu fark etmişti; ama öyle karanlık, öyle hareketsiz duruyordu ki bu adam kandilin ışığında inanılmaz biçimde bir gölgeye benziyordu.

Le Loup kadar uzun, upuzun bu adam, tepeden tırnağa karalar kuşanmıştı; üstündeki dar ve düz kıyafetler nedense bu karanlık çehreye uyar gibiydi. Elindeki uzun meç gibi, uzun kolları ve geniş omuzları da düpedüz bir kılıç ustası olduğunun alametiydi. Adamın yüzü kasvetli ve kederliydi. Bu belli belirsiz, solgun ışıkta, soluk ve karanlık benzi ile bir hayaleti andırıyor, çatılmış kaşlarına düşen şeytani karanlıkla bu benzerlik güçleniyordu. Gözleri ki büyük, derin ve kıpırtısızdılar, hayduda kilitlenmişti ve Le Loup bakmasına karşın gözlerin rengini kestirmekte zorlanıyordu. Ne tuhaf ki Mefistofeles'i andıran yüzün alt kısmının etkisi o geniş, uzun alınla bozuluyorsa da tüysüz şapkası kısmen bu açık alnı gizliyordu.

O alın bir hayalcinin alnıydı; idealist, içe dönük... Gözleri, ince ve düz burnuysa adamın tutucu olduğunu ağızlarından kaçırıyordu. Şayet bir gören olsa, yüz yüze duran bu iki adamın gözlerine vurulurdu. Her

iki kişinin gözleri de kudret dolu, dipsiz derinlerin delaletiyse de benzerlikler burada sonlanıyordu.

Haydudun bakışları sertti, gözleri neredeyse mattı; ancak içlerindeki tuhaf, yıldız gibi parlayan sığlık, garip bir mücevher gibi değişken binlerce ışığı, binlerce yansımayı barındırıyordu içlerinde; bu gözlerde alaycılık, zulüm ve pervasızlık vardı.

Diğer yandan karalar bağlamış bu adamın göz yuvaları derindi ve o belirgin kaşların altından bakışları soğuksa da esrarlıydı; bu gözlere bakan kişi bir buzdağının fersahlarca derinine baktığını hissederdi.

Şimdi birbirlerine kanlı bıçaklı bu bakışlar süresince, kendisinden korkulmasına aşina olan Kurt ensesinde tuhaf bir ürperti hissetti. Bu his ona yabancıydı; heyecana aç birisine yeni bir heyecandı bu, o yüzden bir anda kahkahayı koyuverdi.

"Siz Solomon Kane'siniz zannımca?" dedi, mümkün olduğunca nazik, mümkün olduğunca lakayt olmaya çalışarak.

"Ben Solomon Kane'im". Bu kudretli ses mağarada yankılandı. "Tanrı'na kavuşmaya hazır mısın?"

"Sormanız niçindir mösyö?" dedi Le Loup ve reverans yaptı. "Emin olun ki ne kadar hazır olabilirsem, o kadar hazırım şu an. Mösyö hazretlerine aynı soruyu sormalıyım, müsaade ederlerse".

"Şüphesiz sorum yanlış olmuş" dedi Kane vahşi bir edayla. "Değiştiriyorum: Efendine, Şeytan'a kavuşmaya hazır mısın?"

"Bu konuya gelince mösyö" dedi ve aşikâr biçimde endişesiz bir tavırla tırnaklarını inceledi "bilesiniz ki şu an dahi Boynuzlu Haşmetmaaplarına, alicenaplarını son derece tatmin edecek tüm amellerimi sayıp dökebilirim; gerçi buna hiç niyetim yok... en azından bir süreliğine".

Le Loup, La Mon'un başına ne geldiğini merak etmiyordu; Kane'in mağarada bulunuşuyla durum izahtan vareste oluyordu, hatta delil niyetine Kane'in meçindeki kan dahi lüzumsuzdu.

"Bilmek istediklerim şunlardır mösyö" dedi haydut. "Şeytan aşkına, niçin çetemi bizar ettiniz ve son kalan aptalları nasıl yok ettiniz?"

"Son sorunuzun yanıtı kolay efendim" dedi Kane. "Yanınızdaki insan müsveddelerini cesede üşüşen akbaba misali cezbedeceğini bildiğimden, münzevinin gizlediği altınları olduğu rivayetini bizzat ben yaydım. Gece gündüz kulübeyi gözledim, bugün ise o canilerin geldiğini görünce münzeviyi uyardım ve beraberce kulübenin ardındaki ağaçlara gizlendik. Ardından haydutlarınız içeri girince, önceden döktüğüm baruta çelik çakmağı vurmamla beraber, alevler kızıl bir yılan misali ağaçların arasından kıvrılarak, kulübenin zeminine yerleştirdiğim baruta kavuştu. Sonra kulübeyle beraber içindeki on üç günahkâr, kükreyen alevlerle ve dumanlarla cehenneme uçtular. Doğru, bir tanesi kaçtı ama bir ağaç köküne takılıp düşmemiş olsam, ormanda onun da canını alacaktım ki böylece kendisi fırsat bu fırsat deyip benden kaçtı".

"Mösyö" dedi Le Loup hızla tekrar reverans yaparak "cesur ve açıkgöz bir düşmana hak ettiği takdiri sunmalıyım size. Velvelakin anlatın bakalım: Bir maralın peşine düşmüş bir kurt gibi neden izlediniz beni?"

"Birkaç ay evvel" dedi Kane, kaş çatışı daha tehditkâr bir hâl almıştı, "siz ve arkadaşlarınız vadinin aşağısındaki ufak bir köyü bastınız. Ayrıntıları benden daha iyi bilirsiniz. Orada bir kız vardı, henüz çocuk sayılırdı, sizin şehvetinizden kaçma umuduyla vadinin yukarısına koşmuştu; ama siz, cehennem kaçkını çakal, onu yakaladınız ve orada, ırzına geçip öldü ölecek halde onu bıraktınız. Ben onu buldum ve naaşı başında kararımı verdim: Sizi avlayacak ve öldürecektim".

"Hımm" dedi Kurt düşünceli düşünceli. "Evet, kızı hatırladım. Mon Dieu, işe demek yumuşacık hisler karışmış! Mösyö, âşık bir kişi olduğunuzu tahayyül etmemiştim; ama dostum, ne demeye kıskançlık yaparsınız, sürüyle kız var gönlünüzü verebileceğiniz".

"Le Loup, sözünü sakın da söyle!" dedi Kane bağırarak, sesinde fena bir tehdit vardı. "Kimseyi işkence ederek öldürmedim bugüne değin ama Tanrı şahidimdir, siz aklımı çeliyorsunuz!"

Bu ses tonu, özellikle de beklenmedik bu yemin, hele bir de Kane'in ağzından çıkınca, bir an Le Loup'un aklını başına getirdi; gözlerini kıstı, eli meçine gitti. Bir süreliğine havada bir gerilim oldu; ama sonra Kurt belirgin biçimde rahatladı.

"O kız kimdi?" diye sordu önemsemiyormuşçasına. "Karınız mı?"

"Daha önce görmemiştim" diye yanıt verdi Kane.

"Nom d'un nom!" diye küfretti haydut. "Siz ne tür bir adamsınız mösyö, tanımadığınız bir kız için kan davası güdersiniz?"

"Beyefendi, bu bana kalmış; buna karar vermiş olmam kafidir".

Kane istese de kendine bile açıklayamazdı sebebini ki bir açıklama dahi aradığı yoktu. Hakiki bir yobaz gibi sorgulamadan hareket eden Kane'in, bir şeyi yapması için aklına düşmesi kafiydi.

"Haklısınız mösyö". Le Loup şimdi zaman kazanmaya çalışıyordu; santim santim geriliyordu, hem de bu işi öyle bir oyunculuk sergileyerek yapıyordu ki gözlerini üstüne dikmiş atmaca dahi şüphelenmiyordu. "Mösyö" dedi "belki ben yalnızca asil bir şövalyeyim diyeceksiniz, hakiki Galahad* gibi seyyah oldum geziyorum, zayıfları koruyorum diyeceksiniz; ama ikimiz de işin aslını biliriz. Yerde görmüş olduğunuz şu ganimet, bir imparatorun fidyesini ödemeye kâfi gelir. Haydi gelin sulh içerisinde paylaşalım şunu; sonra yoldaşlığımı beğenmezseniz; neden olmasın, nom d'un nom! Farklı istikametlere gidebiliriz".

Kane öne eğildi, soğuk bakışlarını ta derinlerden dehşetli bir kin bürümüştü. Kurbanının üzerine atılmak üzere olan bir akbabaya dönüşmüştü.

"Beyefendi, beni sizin kadar kötü bir adam sandınız herhalde?"

---

* Galahad: Kral Arthur efsanelerinde, İsa'nın kanını taşıyan Kutsal Kase'yi bulmak için sefere çıkan oniki yuvarlak masa şövalyesinden biri.

Le Loup bir anda başını geri attı; gözleri delice dans ediyor, vahşi bir alayla fır dönüyor, delice bir pervasızlıkla oynuyordu. Yüksek sesli kahkahası dinmeyecekmişçesine çınladı.

"Cehennem tanrıları aşkına! Hayır, sayın budala, siz bana denk misiniz? Mon Dieu, Mösyö Kane, benim teveccühüme nail olmuş tüm kızların intikamını alacak olsanız, hakikaten işiniz var demektir!"

"Azrail'in gölgesinde boğulasıca! Bu aşağılık köpek soyuyla tartışarak vakit mi kaybedeceğim?" Kane kana susamışçasına haykırdı ve yayından kurtulmuş bir ok misali ince bedeni öne atıldı.

Le Loup tam da o an Kane kadar hızlı hareket ederek, vahşi bir kahkahayla geriye fırladı. Zamanlaması mükemmeldi; geriye savurduğu eliyle masaya vurup yana fırlattı, üstündeki kandil devrildi, söndü.

Kane'in körlemesine, hiddetle savurduğu meçi karanlıkta bir ok gibi vızıldıyordu.

"Adieo, Mösyö Galahad!" Alaylı bu sözler önünde bir yerlerden gelse de, nafile gazabının vahşi hiddetiyle o sese doğru atılmışsa da Kane, indirdiği darbeler boyun eğmeyen çıplak bir duvara çarpıp geri tepti. Bir yerlerden haince alaylı bir kahkahanın yankıları geliyordu.

Kane döndü, gözlerini loş ışıkta beliren mağara girişine dikti, düşmanın yanından kayıp geçip mağaradan çıkacağını düşünerek baktı. Gel gelelim hiçbir bedenin silüeti belirmeyince, el yordamıyla bulduğu kandili yaktı ve mağaranın boş olduğunu gördü; geride yalnızca kendisi ve zemindeki cesetler kalmıştı.

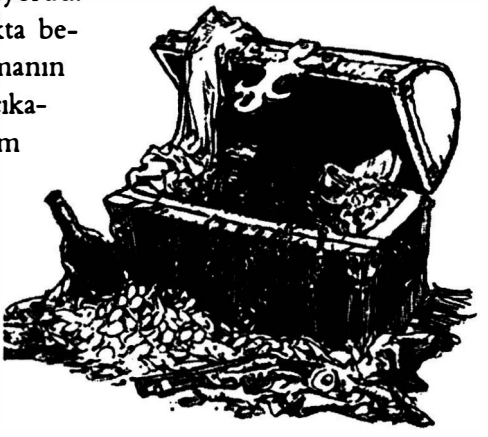

III

TAM-TAM SESLERİ

Fısıltılar karanlık suların üzerinden geliyordu: güm, güm, güm! Yinelendikçe kasvet saçıyordu. Daha uzaklardan, daha alçak, daha farklı bir fısıltı yankılanıyordu: tam, ta-tam, ta-tam! Gürleyen davullar münakaşa ettikçe titreşimler bir ileri, bir geri gidiyordu. Hangi hikâyeyi anlatıyorlardı? Hangi korkunç sırları fısıldıyordu balta girmemiş ormanın kasvetli, karanlık köşeleri?

"İspanyol gemisi bu koya mı demirledi, emin misin?"

"Evet, senyör; zenci yemin etti, beyaz adam tek başına burada inmiş ve ormana girmiş".

Kane vahşi bir ifade ile başını salladı.

"Madem öyle, beni burada kıyıya yanaştır, başkası gelmesin. Yedi gün bekle; geri dönmemişsem, benden bir haber de almamışsan, istediğin istikamete yelken aç".

"Evet senyör".

Dalgalar, Kane'i kıyıya taşıyan kayığın gövdesini yalıyordu aheste aheste. Aradığı köy ırmak kıyısındaydı lakin cangıl yüzünden geminin görüş açısına girmiyordu.

Kane en tehlikeli görünen güzergâhı izlemeyi tercih etmişti: Gece kıyıya yanaşacaktı zira şayet aradığı kişi köyde ise gündüz

vakti gitmesi mümkün değildi. Gece vakti cangıla girmek olabilecek en umutsuzca hareketti ama gerçi tüm yaşamı umutsuz fırsat arayışları ile geçmişti. Şimdi karanlığa bürünerek, köylülere fark ettirmeden zenci köyüne yaklaşabileceği gibi zayıf bir umuda bel bağladığından, pamuk ipliğine bağlıydı yaşamı.

Fısıltıyla birkaç emir verdikten sonra, kıyıda kayıktan indi. Kürekçiler de koydan uzağa demir atmış tekneye çıktıklarında, dönüp cangılın karanlığına daldı. Bir elde kılıç, bir elde hançer ilerledi, kâh fısıldaşıp kâh gürleyen davullardı istikameti.

Bir leopar gibi rahat hareketlerle gizlenerek, temkinle yolunu kolaçan ediyordu, her bir siniri tehlike beklediğinden uyanıkça ilerlese de önündeki yol kolay değildi. Asma dalları çelmeler takıyor, suratına tokatlar aşkediyor, önüne bir set çekiyorlardı; kule gibi arşa uzanan ağaçların heyula gibi gövdelerine sarılarak, el yordamıyla yol bulurken, yerdeki bitki örtüsü belli belirsiz ama tehditkâr sesler çıkartıyor, hareketli gölgeler peyda ediyordu. Üç kere ayağı hareketli bir şeylere takıldı ve takıldığı şey kıvrılarak kaçtı; bir keresinde de ağaçların arasındaki kedimsi gözlerin haset dolu bakışlarına göz ucuyla denk geldi. Ne var ki ilerlemesiyle beraber gözden kayboldular.

Ta-tam, ta-tam, ta-tam diye davulların yeknesak, biteviye sesleri geliyordu: Savaş ve ölüm (diyorlardı); kan ve şehvet; insan kurbanı ve ziyafet! Afrika'nın ruhu (diyordu tamtamlar); cangılın ruhu; öte karanlığın tanrılarına ilahi oku; kükreyen, kikirdeyen tanrılar; insanlığın şafağındaki tanrılar; hayvan bakışları, ağızları aralık, koca göbekli, eli kanlı, Kara Tanrılar (diye terennüm ediyordu davullar).

Kane ormanda güç bela yol alırken tamtamlar, tüm bunları ve daha fazlasını kükreyerek anlattılar. Kane'in ruhunun bam teline basılmıştı, ona cevap verdiler: Gecedensin sen de (diye terennüm etti davullar); karanlık güç, ilkel güç içinde; gel çağlar öncesine; bırak öğretelim, bırak öğretelim (diye inledi davullar).

Kane karmakarışık ormandan dışarı adım atar atmaz, belirgin bir yola rast geldi. Ötelerde, ağaçların arkasında bir köyün kazık çitlerinin arasından görünen meşale parıltıları belirdi. Kane hızla yoldan ilerledi.

Sessizce, temkinle gidiyordu; kılıcı önünde uzanıyor, gözleri önündeki karanlıktaki en ufak kıpırtıyı yakalamaya çalışıyordu; zira her iki yanda ağaçlar kasvetli devler gibi dikilip loş gölgeler saçıyordu; bazen devasa kolları yolun tepesinde birleşiyor, önündeki yolun ancak bir kısmını görebiliyordu.

Kara bir hayalet misali loş yolu takip etti; diken üstünde durdu, dinledi; ancak hiçbir uyarı gelmedi; o koca, bulanık gövde, gölgelerden çıkıp, çıt çıkartmadan onu yere devirdi.

IV

KARA TANRI

Ta-tam, ta-tam, ta-tam! Bir yerlerde o öldüresiye yeknesak nağme yineleniyordu; defalarca, defalarca... Hep aynı yalelliyi okuyordu: "Budala... Budala... Budala!" Kâh uzaklardan, kâh elini uzatsa tutabileceği kadar yakından... Derken bir an, şakaklarında atan nabza hemavaz, tek yürek çınlıyordu o kadans: "Budala... Budala... Budala!"

Gölgeler bir göründü, bir kayboldu. Kane eliyle başını kaldıracak oldu ama eli ayağı bağlıydı. Bir kulübenin zemininde yatıyor-

du... Yalnız mıydı? Mekânı görmek için iki büklüm oldu. Hayır, karanlıkta bir çift göz parıldıyordu ona doğru. Şimdi bir şekil peyda oluyordu, hâlâ kafası karışık olan Kane, kendini bayıltan adama baktığını düşünüyordu. Ama hayır; bu adam asla böylesi bir darbe indiremezdi. Cılızdı, kırış kırıştı, kurumuştu bedeni. Hâlâ yaşıyor gözüken tek yeriydi gözleri ki onlar sanki bir yılanın gözleriydi.

Adam kulübenin zeminine, girişe yakın bir yere çömelmişti; üstünde bir peştamal ve âdet gereği takılan bilezikler, halhallar, pazıbentler dışında bir şey yoktu. Kollarını, bacaklarını fildişinden, kemikten, deriden, insandan ve hayvandan tuhaf fetişler süslüyordu. Birden ve beklenmeden İngilizce konuştu:

"Hah, uyandın, beyaz adam? Neden geldin sen ha?"

Kane, beyaz adamın âdeti olduğu üzere, o kaçınılmaz soruyu sordu:

"Benim dilimi konuşuyorsun; ama nasıl?"

Kara adam sırıttı.

"Ben köle; uzun zaman, çocuk ben: Ben, N'Longa, ju-ju adam, ben büyük fetiş. Yok kara adam ben gibi! Sen beyaz adam, sen kardeş avlar?"

Kane kükredi. "Ben! Kardeş! Bir adam arıyorum, evet".

Zenci anladım manasında salladı başını. "Dedik buldun onu, eee?"

"Ölecek!"

Zenci yine sırıttı. "Ben kudretli ju-ju adam" dedi ne dediği anlaşılmadan. İyice öne eğildi. "Beyaz adam avlar sen, leopar gözlü, ha? Evet? Ha! Ha ha! Ha ha! Dinle, beyaz adam: leopar-gözlü-adam, o ve Şef Songa, büyük palavra; kan kardeşler şimdi: Deme hiçbir şey, yardım eder ben; sen yardım eder. Eee?"

"Sen neden bana yardım edesin?" diye sordu Kane şüpheyle.

Ju-ju adamı daha da öne eğildi ve fısıldadı: "Beyaz adam Songa sağ kolu; Songa daha güçlü N'Longa. Beyaz adam güçlü ju-ju!

N'longa beyaz kardeş, öldür leopar gözlü, ol kan kardeş N'Longa. N'Longa daha güçlü Songa; palavra yapıldı".

Ve loş ışıktan bir hayalet gibi, kulübeden o kadar hizla çıktı ki Kane tüm bu konuşmanın bir düş olup olmadığından emin olamadı.

Kane dışarıdaki ateşlerin yalımlarını görebiliyordu. Tamtamlar hâlâ gürlüyordu ama yakında bir yerlerde ses tonları birbirlerine karışıyor, o itkiyi oluşturan titreşimler kayboluyordu. Hepsi zamandan azade, akıldan azade barbarca bir gürültü patırtıya dönüşmüştü; yine de alttan alta vahşi, kötü niyetli bir istihza hâlâ sezilebiliyordu. "Yalanlar" diye düşündü Kane ama aklı hâlâ gidip geliyordu "cangıl yalanları, tıpkı erkekleri felakete sürükleyen cangıl kadınları gibi".

İki savaşçı kulübeye girdi; üzerlerindeki kerih boyalar, kaba mızraklarla iki kara dev. Beyaz adamı kaldırıp, kulübeden dışarı çıkarttılar. Onu bir açıklığa götürdüler, buradaki bir kazığa doğrultup dayadılar ve kazığa bağladılar. Çevresinde, önünde ve yanlarında kara yüzlerden oluşan bir yarım çember öfkeyle ona bakıyor, yalımlar zıplayıp geri çekildikçe gözden yitiyordu. Orada, karşısında iğrenç ve ahlaka mugayir bir şekil vardı: Bu kapkara, biçimsiz bir şeydi, bir insan müsveddesiydi. Yine de derin düşüncedeydi, kanla kaplıydı, sanki Afrika'nın bedensiz ruhu olan korkunç Kara Tanrı'ydı.

Ve önünde, her iki yanda kaba oyulmuş tik ağacından tahtlarda iki adam duruyordu. Sağdaki bir kara adamdı; karanlık et ve kastan müteşekkil, hantal, devasa ve sevimsiz bir kütle halindeydi. Ufak, yabandomuzuna benzer gözleri günah lekeli yanaklarının üzerinde açılıp kapanıyordu; kocaman, kırmızı, etli dudakları şehvani bir kibirle büzülmüştü.

Diğeri...

"Ah, mösyö, yeniden karşılaştık". Konuşan kişi, dağlardaki mağarada Kane'e sataşan latif haydut olmaktan çıkmıştı. Üstü başı lime, limeydi; yüzünde daha çok kırışık vardı; geçen yıllar boyunca daha da dibe batmıştı. Yine de gözleri o aynı pervasızlıkla parlıyor, dans ediyor, sesi aynı alaycı tonu koruyordu.

"Lanet olasıca sesini son kez duyduğumda" dedi Kane sükûnetle "bir mağarada, karanlıklar içerisindeydim, sen de ardına kedi düşmüş bir fare gibi kaçmıştın".

"Evet, hâl ve şerait farklıydı" dedi soğukkanlılıkla. "Zifiri karanlıkta bir fil gibi sağa sola çarptıktan sonra ne yaptınız?"

Kane önce bir tereddüt etti, sonra. "Dağı terk ettim..."

"Mağaranın ön girişinden mi? Evet? Gizli kapıyı bulamayacak kadar aptal olduğunuzu bilmeliydim. Şeytan Toynakları aşkına, duvara dayalı altın kilitli sandığı şöyle bir itseydiniz, kapı açılır, benim geçtiğim gizli geçidi önünüze sererdi".

"En yakın limana kadar izini sürdüm, sonra bir gemi bulup İtalya'ya kadar peşinden gittim, oraya vardığımda sen gitmiştin".

"Evet, azizler adına, Floransa'da beni neredeyse köşeye sıkıştırıyordunuz. Ha ha ha! Mösyö Galahad tavernanın ön kapısını kırarken, arkadaki pencereden sıvışıyordum. Ve atınız topallama-

sa, Roma yolunda da yakalayacaktınız beni. Yine, Mösyö Galahad hazretleri rıhtıma atıyla geldiğinde İspanya'ya giden gemim yeni denize inmişti. Niçin beni bu şekilde takip ettiniz? Anlam veremiyorum".

"Çünkü kaderimde seni öldürmek yazılı olan bir düzenbazsın" dedi Kane soğuk bir ifadeyle. Kane de anlamıyordu. Tüm yaşamı boyunca zayıflara yardım etmiş, zulümle mücadele etmiş, nedenini asla bilmemiş, nedenini asla sorgulamamıştı. Bu onun saplantısıydı, yaşamasını sağlayan güçtü. Zayıflara yapılan zulüm ve zorbalık ruhuna hiddetli, vahşi ve sönmek bilmez kızıl bir alev saçardı. Öfkesinin alevleri bir kere uyanıp serbest kaldı mı, öcünü sonuna dek almadan huzur bulmazdı. Amellerini düşünseydi, Tanrı'nın hükmünü yerine getiren kişi olduğunu, günahkârların ruhuna boşalacak gazabın taşıyıcı olduğunu düşünürdü. Yine de Solomon Kane, kendisinin öyle olduğunu düşünse de kelimenin tam manasıyla bir Püritan değildi.

Le Loup omuz silkti. "Sizin şahsınıza karşı bir hata işlemiş olsam anlayabilirdim. Mon Dieu! Ben de düşmanımı dünyanın öteki ucuna kadar takip ederdim ama sizi keyifle öldürüp cesedinizi soyabilecek olsam da siz bana savaş açmadan önce tanımıyordum ki sizi".

Kane suskundu, içinde yanan hiddete yenik düşüyordu. Fark etmese de Kurt onun için bir düşmandan fazlasıydı; bu haydut, Kane için Püritanın tüm yaşamı boyunca mücadele ettiği her şeyi temsil ediyordu: zulüm, kanunsuzluk, baskı ve zorbalık.

Le Loup, Kane'in intikam hayallerini kesti. "Ganimeti ne yaptınız? Hades'in Tanrıları aşkına, o ganimeti biriktirmek yıllar almıştı. Şeytan aldı götürdü, kaçarken ancak bir avuç altın ve mücevher alacak vaktim oldu".

"Seni avlamama yetecek kadarını aldım. Kalanını yağmaladığın köylere verdim".

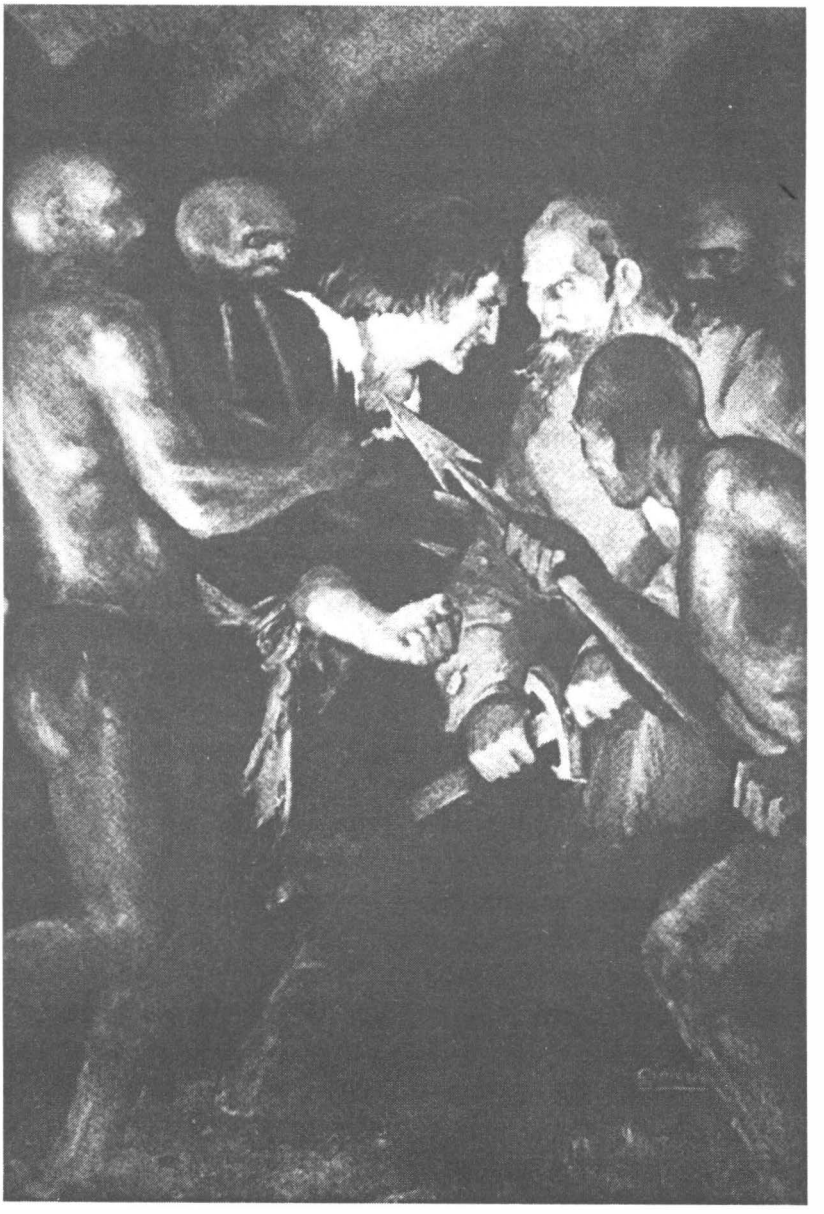

"Azizler ve Şeytanlar!" diye küfretti Le Loup. "Mösyö, tanıştığım en büyük budala sizmişsiniz. O Karun hazinesi dağıtılır mı? Şeytan aşkına, pespaye, kötü niyetli köylülere verildiğini düşündükçe tüylerim diken diken oluyor! Yine de... Ha ha ha! O ganimet için hırsızlık yapacaklar, birbirlerini ödürecekler! İnsan tabiatı böyle işte".

"Evet, lanet olasıca" diyerek birden parladı Kane, durum vicdanına sığmıyordu besbelli. "Aptal olduklarından, işler şüphesiz dediğin gibi olacak. Ama ne yapabilirdim ki? Orada bıraksam, insanlar aç bilaç, çırılçıplak dolaşabilirdi. Dahası bulunabilir, o zaman da hırsızlık, katliam olurdu. Bu işin müsebbibi, suçlusu sensin; zira tüm bu ganimet haklı sahiplerinde olsa hiç böyle dertler olmayacaktı".

Kurt yanıt vermek yerine sırıttı. Kane küfürbaz bir adam olmadığından, nadir de olsa küfrettiğinde etkisi katlanır, işitenler istedikleri kadar zalim veya pişkin kişiler olsunlar irkilirlerdi.

Sonra konuşan Kane oldu. "Neden benden kaçmak için dünyanın öbür ucuna geldin? Gerçekte korkmuyorsun benden".

"Hayır, haklısınız, korkmuyorum. Gerçekten bilmiyorum; belki kaçmak bende bir huy oldu, can çıkmadıkça çıkmıyor. Sizi o gece dağda öldürmemekle hata ettim. Adil bir dövüşte sizi öldürebileceğimden eminim ama bugüne değin dahi, sizi pusuya düşürüp öldürmeyi aklımdan bile geçirmedim. Nedendir bilinmez, sizinle tanışmak beni memnun etmedi mösyö; saçma bir heves azizim, saçma bir heves. Ama... Mon Dieu! Belki yeni bir heyecan olurdu bu. Tam da hayattaki her badeyi tattım, tüm heyecanları tükettim derken. Ve sonra, bir insan ya avcı olur, ya da av. Şimdiye dek mösyö belki av bendim ama artık bu rolden sıkılır oldum. Sizi peşimden attım diye düşünmüştüm?".

"Bu yöreden alınmış zenci bir köle, Portekizli bir gemi kaptanına, bir İspanyol gemisinden inip cangıla giren bir beyaz adamdan bahsetmiş. Duyunca gemiyi kiraladım, kaptana beni buraya getirmesi için para verdim".

"Mösyö bu teşebbüsünüzü takdir etsem de siz de beni takdir etmelisiniz! Bu köye tek başıma geldim; gemideki bir köleden kısmen de olsa öğrendiğim dillerini kullanarak, tek başıma bu vahşilerin, bu yamyamların kralı Songa'nın güvenini kazandım ve şu maskeli hokkabazın, N'Longa'nın sahnesini çaldım. Sizden daha cesur bir adamım mösyö çünkü kaçacak bir gemim yok, halbuki geminiz sizi bekler".

"Cesaretini takdir ediyorum" dedi Kane "ama yamyamlara hükmetmek sana yetiyor; aralarındaki en kara ruh seninkisi. Seni öldürdükten sonra kendi halkıma dönmektir niyetim".

"Özgüveniniz bu kadar gülünç olmasa takdire şayan olurdu. Hey, Gulka!"

İki beyaz adamın arasına dev bir zenci girdi. Kane'in bugüne değin gördüğü en iri adamdı bu ama bir kedi zarafeti ve çevikliği ile yürüyordu. Kolları, bacakları bir ağaç misaliydi, her bir hareketi ile kocaman kavisler çizen kasları dalgalanıyordu. Gorilimsi kafası, devasa omuzlarının üstüne yapıştırılmış gibiydi. Kocaman kara elleri bir goril pençesi gibiydi, kaşları hayvani gözlerinden geriye kayıyordu. Düz burnu, kocaman, iri, kırmızı dudakları ise bu ilkel, şehvetengiz vahşilik portresini tamamlıyordu.

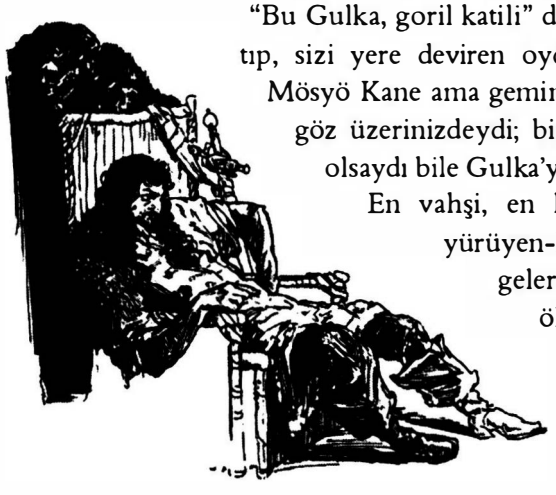

"Bu Gulka, goril katili" dedi Le Loup. "Yolda pusuya yatıp, sizi yere deviren oydu. Siz ki bir kurt misalisiniz Mösyö Kane ama geminiz demir attığından beri birçok göz üzerinizdeydi; bir leoparın tüm güçleri içinizde olsaydı bile Gulka'yı ne görebilir, ne duyabilirdiniz. En vahşi, en kurnaz hayvanları, insan-gibi-yürüyen-hayvanları kuzeydeki kendi bölgelerinde avlar; tıpkı birkaç gün önce öldürdüğü şu hayvan gibi".

Kane, Le Loup'un parmağının gösterdiği yöne bakınca tuhaf, insanımsı bir şey

gördü; bir kulübenin çatısını tutan direkte sallanıyordu bu şey. Direğin sivri ucuna oturtulduğundan orada durabiliyordu. Kane ateşlerin ışığında çehresini zorlukla seçebiliyordu ama bu iğrenç, kıllı şeyde tuhaf, insani bir hava vardı.

"Gulka'nın öldürüp köye getirdiği dişi bir goril" dedi Le Loup.

Dev zenci ağır hareketlerle Kane'in yakınına geldi ve beyaz adamın gözlerine baktı. Kane bu bakışlara kasvetli bakışlarla karşılık verdi ve o an zenci somurtarak bakışlarını çevirdi, ağır adımlarla geriledi. Püritan'ın gaddar bakışları goril katilinin ruhunun ilkel belirsizliğini deşmişti, hayatında ilk kez onu korkuya gark etmişti. Bu etkiyi üzerinden atmak için etrafa meydan okurcasına baktı; sonra beklenmedik bir hayvanlıkla, kocaman göğsünü yankılar saçarak dövdü, eksik dişleri ile sırıttı ve kocaman kollarını açarak gerindi. Kimse konuşmadı. Sahneye ilkellik, hayvanlık hakim olmuştu ve kara halkın daha gelişkin olanları neşe, hoşgörü, yahut tiksinti gibi çeşitli hislerle bakıyordu.

Gulka, kendisini izlediğinden emin olmak için sinsi sinsi, yan gözlerle beyaz adama baktı, sonra bir hayvan gibi kükreyerek öne atıldı ve yarım dairenin içine bir adamı sürükledi. Tir tir titreyen kurban, ciyak ciyak aman dilerken; dev onu gölgelere gizli putun önündeki kaba saba sunağa fırlattı. Bir mızrak kalkıp inince ciyaklama kesildi. Kara Tanrı bakmaya devam etti, canavara benzer sureti oynaşan alevlerde şehvetle bakar gibiydi. Badesini içmişti; Kara Tanrı bu ilk kurbandan memnun muydu?

Gulka geriledi, Kane'in önünde durdu, kanlı mızrağı beyaz adamın yüzüne doğrulttu.

Le Loup güldü. Derken birden N'Longa peyda oldu. Nereden geldiği belli değildi; bir anda orada, Kane'in bağlandığı kazığın

yanında durur olmuştu. Gözbağcılığı sanatına bir ömür adadığından, ju-ju adamın görünme ve kaybolma üzerine teknik bilgisi kuvvetliydi; ne de olsa bu, izleyenlerin ilgisini zamanlamaktan ibaretti.

Gulka'yı güçlü bir el hareketiyle yana itti, goril adam sindi, besbelli N'Longa'nın bakışlarından kaçıyordu; sonra inanılmaz bir hızla döndü ve ju-ju adamın kafasının yanına dehşetli bir tokat aşketti. N'Longa hastalıklı bir öküz gibi devrildi ve o an derdest edilip Kane'e yakın bir kazığa bağlandı. Zencilerin arasında belli belirsiz fısıltılar yükselmeye başladı ve Kral Songa'nın onlara öfkeyle bakmasıyla sus pus oldular.

Le Loup tahtında ardına yaslandı ve şamatayla güldü.

"Yol burada biter Mösyö Galahad. O kadim budala, ne planladığını bilmiyorum diye düşünmüş! Halbuki kulübenin dışında gizlenmiş, aranızdaki ilginç muhabbeti dinliyordum. Ha! Ha ha! Ha! Kara Tanrı meye doymalı Mösyö ama Songa'yı ikna ettim, ikiniz de yakılacaksınız; bu daha eğlenceli olur, gerçi her zamanki ziyafet faslını atlamalıyız sanırım. Zira ayağınızın dibinde çıralar yanmaya başladıktan sonra, şeytanın kendisi gelse cesetlerinizin kömür olmasına engel olamaz".

Songa zorba bir edayla bir şeyler bağırdı ve zenciler ellerinde odunlarla gelip, N'Longa ve Kane'in ayaklarının dibine yığdılar. Ju-ju adam kendine gelmişti, şimdi ana dilinde bir şeyler bağırıyordu. Yine gölgeli güruhta bir fısıldaşmadır yükseldi. Songa bir kükremeyle karşılık verdi.

Kane tüm bu sahneye lakayt bir edayla bakıyordu. Yine ruhunda bir yerlerde, belli belirsiz ilkel derinlerde, kayıp çağların sislerine gizli, o çağlar kadar eski anılar uyanıyordu. Daha öncede buraya gelmiştim diye düşündü Kane; bunların hepsini biliyordu eskiden: karanlık geceye kanat vuran yangın kızılı ateşleri, talepkar hayvani yüzlerin pis sırıtışları, ve işte, gölgelerdeki o Kara Tanrı'yı!

Her daim Kara Tanrı gölgelerde kara kara düşünmekte. Bağırtılar; müminlerin delice ilahileri; kükreyen tamtamların konuşmaları; şarkı söyleyen rahipler; o itici, insanın içini yakan, her yere sinen taze dökülmüş kan kokusu; hepsi dünyanın o boz şafağında mevcuttu. Bunların tümünü bir zamanlar, bir yerlerden biliyordum, diye düşündü Kane; şimdi asıl oyuncu benim...

Kükreyen davulların sesleri arasından, birisinin kendisine bir şeyler söylediğini fark etti; tamtamların tekrar gümlemeye başladığını fark etmemişti. Konuşan N'Longa'ydı:

"Ben güçlü ju-ju adam! Şimdi izle: Büyük büyü yapacak ben. Songa!" Sesi öyle bir tizleşmişti ki vahşice gürleyen davulların sesini bastırdı.

Songa, N'Longa'nın haykırarak söylediği sözcükleri duyunca sırıttı. Davulların ilahisi alçak sesli, sinsi bir yeknesak ritim tutturmuştu; Kane, Le Loup'un söylediklerini rahtlıkla işitti:

"N'Longa diyor ki öyle bir büyü yapacaknış ki konuşmak dahi ölüm demekmiş. Bu büyü daha önce yaşayan insanların önünde yapılmamış; adsız ju-ju büyüsüymüş. İyi izleyin mösyö; muhtemelen daha da çok keyifleneceğiz". Kurt hafifçe, alayla güldü.

Kara bir adam eğilip, Kane'in ayaklarına yakın odunları ateşe verdi. İncecik ateş huzmeleri sıçrayıp odunları harlamaya başladı. Diğeri de aynısını N'Longa'ya yapmak için eğildi, sonra durakladı. Ju-ju adam bağlanmışken çöktü; başı göğsüne düştü. Ölüyor gibiydi.

Le Loup öne eğildi ve lanet okudu, "Hay Şeytanın Toynağı! Yoksa bu düzenbaz onu yanarken görme zevkinden mahrum mu bırakacak bizi?"

Savaşçı hafifçe büyücüye dokundu ve kendi dilinde bir şeyler söyledi.

Le Loup güldü: "Korkudan ölmüş. Büyük büyücü, hay..."

Sesi birden kesildi. Davullar, davulcular aynı anda ölmüşçesine sus pus oldu. Sessizlik köyü bir sis gibi bastı, bu sessizlikte Kane onu yakmaya başlayan ateşin keskin çıtırtılarını duyabiliyordu sadece.

Tüm gözler sunaktaki ölü adama dönmüştü; çünkü ceset kımıldamaya başlamıştı!

Önce eli seğirdi, sonra hedefsizce savruldu kolu, bu hareket gitgide tüm gövdeye, uzuvlara yayıldı. Ağır ağır, körlemesine, emin olamazmışçasına hareketlerle ölü adam bir yana döndü, tutunacak yer arayan kollar toprağa kavuştu. Ardından sanki bir şey o an doğmuşçasına, sanki korkak bir kertenkele hiçliğin kabuğunu kırmışçasına, ceset emekledi ve ayağa kalktı, sonuna kadar açtığı bacakların üstünde aniden doğruldu ve kolları nafile, çocuksu hareketlerine devam etti. Bir yerlerdeki bir adamın hızla aldığı nefes haricinde, keskin bir sessizlik, kıpırtısız gecede gürledi.

Kane bakakalmıştı; çünkü ömrü hayatında ilk kez düşünülecek, denilecek bir şey bulamıyordu. Onun Püritan zihninde bu Şeytan'ın elinin tezahürüydü.

Le Loup tahta oturdu, gözleri fal taşı olmuş bakıyordu; eli hâlâ umursamaz bir edayla yapacağı işaret sırasında donmuş bir halde, bu inanılmaz manzaraya sus pus bakıyordu. Yanında oturan

gözleri ve ağzı sonuna kadar açık bir haldeki Songa'nın tahtının oymalı kolçaklarının üzerindeki parmakları ise tuhaf biçimde kasılıp titriyordu.

Şimdi ceset dimdik haldeydi, sanki cambaz ayaklıkları üstündeymişçesine sallanıyor, bedeni bir öne, bir arkaya eğiliyordu; bu, kör gözleri açılıp doğruca kara ormanın üstünde yükselen kızıl aya bakana değin sürdü. Bu şey, ne yaptığını bilmez bir halde geniş, kararsız bir yarım dairede emekledi, dengesini bulmak için kollarını garip hareketlerle açtı, sonra sallanarak iki tahtın ve Kara Tanrı'nın karşısına dikildi. Tam o sırada yanan bir dal parçası o gergin sessizlikte bir top gibi gümbürdedi. Dehşetli garabet öne doğru kara bir adım attı, emin olmadan atılan bir adımı, bir başkası takip etti. Sonra sert, kaba ve otomatik bir hareketle bacaklar her iki yana açıldı, ölü adam Kara Tanrı'nın iki yanında duran, ağızlarını açamadan korkuyla bakan iki kişiye doğru ilerledi.

"Ah-h-h!" diye patlama misali bir ses yükseldi, bu ses haşyetle bakan müminlerin çöreklendiği gölgelerdeki yarım daireden çıkmıştı. Şimdi o şey, tahtların üç adım ötesindeydi ve kanlı hayatında ilk kez korkuyla yüzleşen Le Loup tahtına sinmiş haldeydi; Songa ise onu biçare düşüren dehşet zincirlerini insanüstü bir çabayla kırdıktan sonra, geceyi vahşi bir çığlıkla yırttı ve hızla ayağa kalkıp bir mızrak kaptı, vahşice çığlık atmaya, mayınun gibi böğürmeye başladı. Derken, o hortlak korkunç ilerleyişine bir son vermeyince, kocaman kara kaslarının bütün gücüyle mızrağı fırlattı; mızrak, kası ve kemiği yırtıp ölü adamın göğsünü deldi. O şey bir an için olsun durmadı zira ne de olsa ölüler ölmez. Kral Songa'ysa dondu kaldı, dehşeti savuşturmak için kollarını uzattı.

Kısa bir süre için öylece durdular; sıçrayan alevler ve ürkünç ay ışığı sahneyi belleklere kazıdı. Cesedin donuk bakışları Songa'nın

fal taşına dönen gözlerine dikilmişti ve o gözlerden cehennem dolusu korku yansıyordu. Sonra o şeyin kolları tuhaf bir sarsılmayla önce yana, sonra yukarı uzandı. Ölü eller Songa'nın omuzlarına düştü. Dokunur dokunmaz kral titredi, ufaldı sanki ve görenlere ömür boyunca kâbus olacak bir haykırışla Songa çöktü, düştü; ölü adamsa sert bir hareketle döndü ve onunla beraber düştü. İkisi de Kara Tanrı'nın ayaklarının dibinde kıpırtısız yatıyordu. Kane'in karışıktı zihni; sanki putun kocaman, insana ait olmayan gözleri yerdekilere sabitlenmişti ve dehşetengiz, sessiz bir kahkaha atıyordu.

Kralın yere düştüğü anda, kara halkta bir yaygara koptu. Kane, bilinçaltına derin nefretin bahşettiği bir farkındalıkla Le Loup'a baktı ve onun tahttan sıçrayıp kaçtığını, karanlıkta kaybolduğunu gördü. Sonra tanrının önüne doluşan siyahi bedenler yüzünden görüşü bulandı. Kane'in unuttuğu yanan meşalelere birileri tekme attı, karanlık eller onu çözdü; diğerleri büyücünün bedenini çözdü ve onu yere yatırdı. Kane kısmen de olsa, siyahların bunun N'Longa'nın işi olduğuna inandığını, alınan öcün büyücünün öcü olduğunu düşündüklerini anlamıştı. Eğildi ve elini ju-ju adamın omzuna koydu. Şüphe yoktu; adam ölüydü, bedeni çoktan soğumuştu. Diğer cesetlere de baktı. Songa da ölüydü, onu öldüren şey de kıpırtısız yatıyordu.

Kane doğrulmaya çalıştı ama sonra durdu. Hayal mi görüyordu, yoksa dokunduğu bedende bir anda bir sıcaklık mı hissetmişti? Başı dönüyordu, büyücünün bedenine eğildi ve uzuvlara yavaşça tekrar dolan sıcaklığı hissetti. Kan ağır ağır damarlara doluyordu.

Sonra N'longa gözlerini açtı, Kane'in gözlerine baktı; yeni doğmuş bir bebeğin boş bakışları vardı gözlerinde. Kane baktı, baktıkça tüyleri diken diken oldu; çok bilmiş, sürüngenlere özgü o parlaklığın gözlere konuşunu gördü, büyücünün kalın dudaklı ağzı kulaklarına varmıştı. N'Longa doğrulunca zencilerin arasından garip bir ilahi yükseldi.

Kane etrafına bakındı. Kara halk diz çökmüş, bir o yana, bir bu yana sallanıyor, bağırıyordu. Kane bağırışlarda "N'longa" sözcüğünün tekrar tekrar, dehşet ve ibadetle korkunç bir esrimeyle söylendiğini işitti. Büyücü ayağa kalkınca hepsi donakaldı.

N'Longa başını salladı, tatmin olmuş gibiydi.

"Büyük ju-ju; büyük fetiş ben!" dedi Kane'e "Gördün? Hayalet ben gitti. Songa öldü. Geri geldi! Büyük büyü! Büyük fetiş ben!"

Kane, gölgelerde yükselen Kara Tanrı'ya göz ucuyla baktı, sonra da N'Longa'ya, büyücü şimdi niyazkar biçimde kollarını açmış, puta bakıyordu.

Ezelîyim (dedi Kara Tanrı, diye düşündü Kane); kim hükmederse hükmetsin kanı ben içerim; şefler, katiller, büyücüler, boz ormanda ölülerin hayaletleri gibi geçer giderler; ben hep varım, hep ben hükmederim; cangılın ruhu benim (dedi Kara Tanrı).

Birden Kane içinde daldığı yanılsamanın sislerinden çıkıverdi. "Beyaz adam! Ne yöne kaçtı?"

N'Long bağırarak bir şeyler söyledi. O kara ellerden bir kısmı bir yöne işaret etti; birileri Kane'e meçini uzattı. Sisler dağılıp kayboldu; yine bir intikamcı, yine haksızların belası olmuştu; kaplanlara özgü o volkan patlaması gibi hızla kılıcı kaptı ve kayboldu.

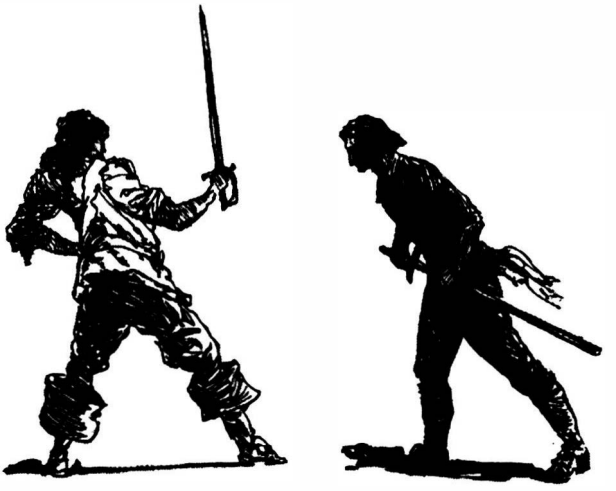

V

Kızıl Yolun Sonu

Ağaç kolları, sarmaşıklar Kane'in suratına çarpıp duruyordu. Tropik gecenin insanın ruhunu ezen nemi, bir pus gibi sarmıştı onu. Şimdi cangılın tepesinde süzülmekte olan ay, o ak ışığıyla kara gölgeler diziyor, garip bir tasarıyla cangıl zeminini örüyordu. Kane aradığı adamın arkasında olup olmadığını bilmiyordu ama kırık dallar, zemindeki ayak izleri bir adamın bu yönde gittiğini gösteriyordu; bu, aceleyle kaçan ve yol bulmak için durmayan bir adamın iziydi. Kane kararlılıkla bu işaretleri izledi. İntikamının hakkânî olduğuna inandığından, insanların kaderlerine hükmeden o gaybî varlıkların en nihayetinde onu Le Loup'la karşı karşı getireceğinden şüphesi yoktu.

Arkasından davulların gürleyişleri, fısıldayışları geliyordu. Bu geceye dair ne öyküler anlatıyorlardı! N'Longa'nın zaferi, kara kralın ölümü, leopar-gözlü-beyaz-adamın kaçışı ve karanlık bir öykü daha, alçak davul fısıltıları ile anlatılacak bir öykü: adsız ju-ju.

Hayal mi görüyordu? Kane aceleyle ilerlerken bir yandan da bunu düşünüyordu. Hepsi habis bir büyünün mü parçasıydı? Ölü bir adamın kalktığını, adam öldürdüğünü ve yeniden öldü-

ğünü görmüştü; bir adamın öldüğünü ve yeniden canlandığını görmüştü. N'Longa gerçekten hayaletini, ruhunu, yaşam özünü boşluğa gönderip, emirlerini yerine getirsin diye bir cesede mi hükmetmişti? Evet, N'longa orada gerçekten ölmüştü, işkence kazığına bağlıydı ve mihrabın önünde ölen kişi kalkmış ve özgür olsa N'Longa'nın yapacağı şeyi yapmıştı. Sonra ölü adamı canlandıran o görünmez gücü zayıfladıkça, N'Longa tekrar can bulmuştu.

Evet, diye düşündü Kane, bunun gerçek olduğunu kabul etmeliydi. Cangılın ve ırmağın karanlık köşelerinde bir yerlerde, N'Longa bir Sır'ra nail olmuştu. Yaşama ve Ölüme Hükmetme Sırrı; zincirleri koparmak, bedenin sınırlarından kurtulmak... Bu kasvetli toprakların kanlı ve karanlık gölgelerinde doğmuş bu kara bilgi, nasıl olup da büyücüye verilmişti? Kara Tanrı'yı tatmin edecek hangi kurban, hangi canavarca ayin bu büyü ilmini vermelerine yetmişti? Ve hangi düşüncesiz, sonsuz bir yolculukta N'Longa egosunu, hayaletini uzak, sisli ülkelere, yalnızca ölümle erişilen ülkelere göndermişti?

Gölgelerde bilgelik (dedi kara düşüncelerle tamtamlar); büyü ve bilgelik; bilgelik için bulmalı karanlık; kadim büyü kaçar ışıktan; kayıp çağlar çıkmaz hatıralarımızdan (diye fısıldadı davullar); öncesinde bilge ve aptaldı insan; hatırlarız hayvan tanrıları; yılan tanrıları, maymun tanrıları; ve adsız Kara Tanrıları; kan içerler, gölgeli tepelerde kükrerler, şehvetli ziyafette. Yaşamın ve ölümün sırları onların; hatırlarız, anımsarız (diye söyledi tamtamlar).

Kane koşarken onları dinledi. Irmağın ötesinde tüyler takmış kara savaşçılara anlattıkları öyküyü çeviremese de Kane'le de kendi meşreplerince konuşuyorlardı ve bu dil daha temel, daha derin bir dildi.

Koyu mavi göklerde yükselen ay yolunu aydınlattı ve en sonunda bir açıklığa geldiğinde her şey ortadaydı; Le Loup ayakta duruyordu. Kurt'un çektiği kılıcı ay ışığında upuzun bir gümüş

gibi parıldıyordu, kendisi de omuzlarını geri atmış bir halde, yüzünde o bildik, meydan okur ifadeyle duruyordu.

"Uzun bir yoldu Mösyö" dedi. "Fransa dağlarında başladı; bir Afrika cangılında bitecek. En sonunda oyundan sıkıldım Mösyö... ve siz öleceksiniz. Köyden kaçmamıştım. İtiraf etmekte bir mahzur görmüyorum, yalnızca N'Longa'nın cadılığı sinirimi bozmuştu. Dahası tüm kabilenin üstüme yürüyeceğini gördüm".

Kane temkinle yaklaştı; haydutun ruhundaki hangi sönmeye yüz tutmuş şövalyelik kalıntısının, böyle, açıkta şansını denemeye onu yönlendirdiğini merak ediyordu. Bir dalavere beklese de keskin gözleri, cangıldaki bu açıklığın her iki yanında bir hareketin gölgesini göremiyordu.

"Mösyö, gardınızı alın!" Le Loup'un sesi çatallanmıştı. "Zamanı geldi, dünyanın dört köşesindeki budalaca dansımız bitsin artık. Teke tek".

İki erkek de birbirine erişebilecek uzaklıktaydı, Le Loup cümlenin ortasında, ışık hızında atıldı, meçini saplamak için zalimce hamleler yapıyordu. Daha yavaş bir kişi olsa karşısında oracıkta ölmüştü ama Kane darbeyi karşıladı ve kendi kılıcını gümüş bir ışık gibi savurunca Kurt geriye attı kendini, ancak Le Loup'un tuniği yırtıldı. Le Loup numarasının işe yaramayışını bir kahkahayla kabul etti ve nefes kesen bir hızla, bir kaplan öfkesiyle harekete geçip, kılıcıyla kendini saran çelikten bir pervane ördü.

İki kılıçustası dövüştükçe meç meçe kavuştu. Buza karşı ateş... Le Loup vahşice ama maharetle dövüşüyor, hiçbir açıklık bırakmıyor, her fırsatı yakalıyordu. Canlı bir ateşti; geri sıçrıyor, içeri atlıyor, açık vermiş gibi yapıyor, ardından kılıcını uzatıyor, savuşturuyor, vuruyordu; deli gibi gülüyor, sataşıyor, lanet okuyordu.

Kane'in hüneri soğukkanlılığında, gerektiğinde şeytana pabucunu ters giydirebilmesinde, vurduğu kılıçla kıvılcımlar saçan gücündeydi. Hiç boşa hareket etmiyor, gerekmedikçe kımıldamıyordu bile. Le Loup'a kıyasla vaktini ve enerjisini daha çok savunmaya verirmiş gibi görünse de saldırırken iki kere düşünmüyordu; meçi ileri doğru bir yılan gibi atılıyordu.

İki adamın boyu posu, gücü, kollarının uzunluğu arasında neredeyse bir fark yoktu. Le Loup göz kamaştırıcı bir hızda dövüşüyordu ama aralarındaki hız farkı çok azdı. Gelgelelim Kane'in kılıçta ulaştığı hüner daha kusursuzdu. Kurt'un kılıç dövüş tarzı ateşli ve dinamikti, bazen bir demir ocağı gibi patlıyordu. Kane daha kararlıydı; içgüdüselden ziyade düşünen bir savaşçıydı, gerçi o da doğuştan katildi, yalnızca doğuştan savaşçılarda görülebilecek bir koordinasyona sahipti.

Saldırı, savuşturma, aldatmaca, kılıçların aniden dönüşü...

"A-ha!" Kane'in yanağında oluşan kesikten kan inmeye başlayınca vahşi bir kahkaha kopardı Le Loup. Sanki bunu görünce daha da öfkelenmişçesine, ismini aldığı hayvan gibi saldırıya geçti. Kane bu kana susamış saldırı karşısında gerilemek zorunda kaldı,

ne var ki Püritan'ın suratındaki ifade değişmedi.

Dakikalar geçti; çarpışan çeliklerin çınlaması dinmedi. Şimdi açıklığın ortasında karşı karşıya duruyorlardı, Le Loup tek bir yara almamıştı, Kane'in kıyafetleri yanağından, göğsünden, kolundan, uyluğundan dökülen kanlarla ala boyanmıştı. Kurt ay ışığında zalimce, alayla sırıttı ama bir yandan da içine bir kurt düşmüştü.

Güç bela nefes alıyordu, kolları yorulmuştu; ama kimdi bu çelikten ve buzdan adam ki yorulduğuna dair bir emare dahi yoktu? Le Loup, Kane'de açtığı yaraların derin olmadığını biliyordu, buna karşın durmadan akan kan, bu adamın gücünü ve hızını şimdiye dek kesmiş olmalıydı. Lakin Kane gücünün çekildiğini hissetmiş olsa bile göstermiyordu. Karamsar bakışları değişmemişti, başlangıcında nasıl soğuk bir öfkeyle dövüşüyorsa, aynı şekilde bastırıyordu.

Le Loup gücünün tükendiğini hissedince, son çaredir bu diyerek kalan gücüyle tüm öfkesini tek bir vuruşta topladı. Gözle görülemeyecek denli vahşi ve hızlı, ani, beklenmedik saldırısı, hiç kimsenin dayanamayacağı dinamik bir sürat ve öfke patlamasıydı ve Solomon Kane ömründe ilk kez, soğuk çelik bedenini delerken geriledi. O gerileyince, Le Loup korkunç bir bağırmayla, onun peşinden daldı; kanlı kılıcı kurtuldu ve nefesi kesilmiş bir halde düşmanına dudak büktü.

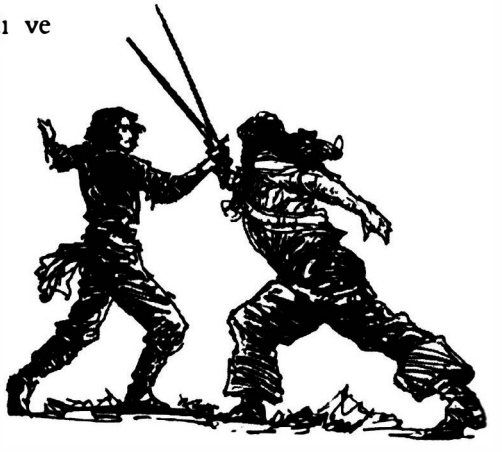

Kane'in kılıcı çaresizce gerilemişken Le Loup'un kılıcını havada yakaladı; yakaladı, tuttu ve onu savurdu. Elindeki kılıç ıslık çalarak uzaklaşınca Kurt'un zafer çığlığı yarıda kesildi.

Bir an için olduğu yerde kalakaldı. Çarmıha gerilmişçesine kollarını sonuna kadar yana açtı, alaycı kahkahası son kez döküldü dudaklarından ve tam o sırada İngiliz'in meçi ay ışığında gümüş bir hat çizdi.

Uzaklardan tamtamların fısıltısı duyuldu. Kane mekanik hareketlerle lime lime olmuş kıyafetlerine sildi kılıcını. Yol burada bitiyordu ve Kane tuhaf bir hisse kapıldı, sanki her şey nafileydi. Ne zaman bir düşman öldürse böyle hissederdi. Nedense yaptığı işin bir faydası yokmuş gibi hissederdi; sanki düşmanı böylece haklı intikamından kaçmıştı.

Kane omuzlarını silkip dikkatini cismani ihtiyaçlarına verdi. Savaş bittiğinden ötürü kan kaybı yüzünden zayıfladığını, artık bayılacak gibi olduğunu hissetmeye başlamıştı. Son darbeyle ölmesine ramak kalmıştı; bedenini son anda yana kaçırarak meçin ucundan kaçmış olmasa kılıçla mıhlanacaktı. Meç yalnızca sıyırıp geçmişti, geçerken de kaburgaların yanından kürek kemiğinin altındaki kasların dibine yerleşmiş, uzunlamasına, çok derine işlemeyen bir yara açmıştı.

Kane etrafına bakındı ve açıklığın uzak köşesinde akan ufak bir çay gördü. Orada tüm ömründe benzerini yapmadığı türden bir hata yaptı. Belki kan kaybından başı döndüğünden, belki o gece bitmek bilmeyen tuhaf işlerden... Sebebi ne olursa olsun, meçini yere koydu ve silahsız biçimde çaya gitti. Orada yaralarını temizledi, kıyafetlerinden kopardığı kumaşlarla elinden geldiğince onları sardı.

Sonra kalktı, geriye dönecekti ki açıklığa ilk girdiği taraftaki ağaçların arasındaki bir hareketlilik gözüne çarptı. Cangıldan heyula gibi bir şey çıktı ve Kane sonunun geldiğini gördü. Bu adam

goril katili Gulka'ydı. Kane, kara adamı N'Longa'ya biat eden adamlar arasında görmediğini hatırladı. Zencinin kara, yamru yumru kafatasındaki mahareti ve öfkeyi nasıl bilecekti? Zenci kabilesinin intikamından kaçmış, korktuğu tek adamın peşine düşmüştü. Kara Tanrı bu yeni rahibine şefaatkar olmuş, kurbanı çaresiz ve silahsızken karşısına çıkartmıştı. Şimdi Gulka doğrudan öldürebilirdi onu; tıpkı bir leopar gibi kurduğu planlı, sessiz sedasız ve ani pusu bozulsa da ağır ağır yapabilirdi bu işi.

Zencinin suratına kocaman bir sırıtış kondu, dudaklarını ıslattı. Kane onu izliyor, soğukkanlılıkla ne kadar şansı olduğunu hesaplıyordu. Gulka çoktan yerdeki meçleri görmüştü. Onlara Kane'den daha yakındı. İngiliz bir anda kılıçlara koşmanın kâr etmeyeceğini anlamıştı.

Ölümcül bir öfke ağır ağır bürüdü Kane'in içini; çaresizliğin hiddetiydi bu. Hızlanan kanla şakakları zonklamaya başladı, zenciyi tartarken gözlerinde dehşetli bir ışık parladı. Parmakları birer pençe gibi açılıp kapandı. Bu eller kudretli ellerdi; kaç kişinin boğazını sıkıp canını almıştı. Gulka'nın devasa, kara bir sütun misali boynu dahi bu ellerde çürük bir dal gibi kopabilirdi; bu nafile düşünceler yavaş yavaş dalgalanıp uzaklaştı, hem de Gulka'nın kara ellerindeki ay ışığıyla parlayan mızrağa gerek kalmadan söndüler. Kane istese de kaçamazdı; teke tek dövüşten asla kaçmamıştı.

Goril katili açıklığa girdi. Bu iri yarı ve dehşetengiz kişi, ilkel Taş Devri adamının beden bulmuş hali gibiydi. Sırıtınca ağzı kızıl bir mağara olup açıldı; vahşi bir gücün mağrur küstahlığı vardı halinde tavrında.

Kane sonu belli mücadele yüzünden gerilmişti. Azalan gücünü toplamaya çalıştı. Boşuna... Çok kan kaybetmişti. En azından ayakta ölecekti; nasıl olduysa titreyen dizlerini toparladı, doğruldu; gerçi önünde uzanan o açıklık dalgalanmaya başlamıştı, ay kızıl bir sis olmuştu, kara adamın ona yaklaştığını güç bela anlıyordu.

Kane öne eğildi, neredeyse yüz üstü kapaklanıyordu; avuç avuç su aldı ve yüzünü yuğdu. Bu onu kendine getirdi, tekrar doğruldu, Gulka'nın kendisine hücum etmesini, güçsüzlükten yere kapaklanmadan önce canını almasını diliyordu.

Gulka şimdi açıklığın ortasına gelmişti, av peşindeki koca bir kedi gibi ağır ağır, rahat hareket ediyordu. Amacını gerçekleştirmek için hiç acelesi yoktu. Kurbanıyla oynamak istiyordu, kazığa bağlıyken dahi kendisini aşağılayan kasvetli bakışlara korku dolsun istiyordu. Onu en nihayetinde o kaplansı kana susamışlığı ve işkence açlığı ile sonuna kadar tükettikten sonra da ağır ağır öldürmek istiyordu.

Sonra bir anda durdu, hızla döndü, açıklığın başka tarafına bakıyordu. Kane merakla onun baktığı yere baktı.

İlk başta cangılın gölgelerinde daha da kara bir gölge var gibiydi. İlk başta tek bir kımıltı, tek bir ses yoktu ama Kane'in içine doğdu, orada sessiz ağaçları örten ve gölgelerini birleştiren dehşet bir tehlike dolanıyordu. Orada fena bir haşyet kara kara düşünüyordu, Kane sanki canavar gibi bir gölgenin insana ait olmayacak gözlerinin, ruhunun derinlerini yaktığını hissetti. Yine de aynı anda içindeki o fantastik his, gözlerin kendisine bakmadığını söylüyordu. Goril katiline bakıyordu o gözler.

Kara adam belli ki Kane'i unutmuştu; mızrağı kaldırmış, kısmen çömelmiş, gözlerini o kara yığına dikmişti. Kane yeniden baktı. Şimdi gölgelerde bir hareket vardı; olağanüstü biçimde gölgeler birleşiyor, açıklığa hareket ediyorlardı, tıpkı Gulka gibi. Kane gözlerini kırpıştırdı; yoksa ölümden önce böyle yanılsamalar mı görürdü insan? Baktığı şekil, uykunun kanat-

larında süzülerek çıktığı kayıp çağlardan peyda olan, ancak vahşi kâbuslarında belli belirsiz gördüğü bir şeydi.

İlk başta gördüğünü küfre varan bir insan taklidi sandı çünkü dik duruyordu ve bir adam boyundaydı. Ama insan olamayacak kadar geniş ve kalındı, devasa kolları neredeyse şekilsiz ayaklarına varıyordu. Sonra bu vahşi surete ay ışığı doğrudan vurduğunda, Kane'in labirentlerde kaybolmuş zihni, gördüğünün Kara Tanrı'nın ta kendisi olduğunu sandı; can bulmuştu ve kana susamıştı. Derken bunun tüylerle kaplı olduğunu gördü ve yerli köyünde çatıdaki direkten sallanan insana benzer şeyi hatırladı. Kane, Gulka'ya dönüp baktı.

Zenci, gorilin karşısına geçmişti, mızrağı savurup duruyordu. Kane korkmuyordu ama onun zayıf düşmüş zihni, kendi cangılından bu kadar uzağa düşmüş hayvanın hangi mucize ile buraya geldiğini düşünüp duruyordu.

Kudretli goril ay ışığına çıktı, hareketlerinde insanı ürperten bir asalet vardı. Kane'e Gulka'dan daha yakınsa da beyaz adamı kâle almıyor gibiydi. Çıra gibi yanan ufak gözleri sanki kara adamdan başka bir şey görmüyor gibiydi. Garip, sallanan adımlarla yaklaştı.

Uzaklardan, gecenin içinden tamtamların fısıltısı geldi, sanki bu iç karartıcı Taş Devri tiyatrosuna eşlik ediyorlardı. Vahşi adam açıklığın ortasında çömelmişti ama tarihin başından beri orada olan varlık, kanlı gözlerlerle, kana aç biçimde cangıldan çıkageldi. Zenci kendisinden de ilkel bir şeyle karşı karşıyaydı. Yine anıların hayaletleri fısıldıyordu Kane'e: Daha önce de gördün bu manzarayı (diye mırıldandılar), o alacakaranlık günlerinde, şafak günlerinde, hayvanla, hayvan-adam egemenlik için mücadele ettiklerinde.

Gulka yarım daire çizerek, çömelip mızrağını hazır tutarak gorilden uzaklaştı. Tüm maharetini kullanarak gorili kandırmaya, onu hızla öldürmeye çalışıyordu çünkü daha önce böylesi bir canavarla karşılaşmamıştı ve korkuya kapılmamış olsa dahi kendi

akıbetinden şüphe ediyordu. Goril onu kovalamaya veya etrafında daireler çizmeye çalışmadı, doğruca Gulka'ya koştu.

Ona bakan kara adam ve onu izleyen beyaz adam, hangi hayvani sevginin, hangi hayvani nefretin bu canavarı kuzeydeki ormanla kaplı alçak tepelerden indirip, türüne musallat olan adamı, şimdi cesedi zenci köyünde bir direğe asılı eşinin katili adamı, fersah fersah takip etmeye ittiğini asla bilemezlerdi.

Akıbeti çabuk buldu Gulka, neredeyse apansız bir hareketle. Şimdi yakındılar, hayvan ve hayvan-adam; ve birden, toprağı titreten bir kükremeyle goril hücum etti. Kocaman kıllı bir kol kendisine uzanan mızrağa vurup itti ve goril zencinin yanına vardı. Sanki bir anda bir demet dal kırılıyormuşçasına bir sesin ardından, Gulka çıt çıkartmadan yere serildi; kolu, bacağı, bedeni tuhaf, doğal olmayan bir şekilde savrulmuştu. Goril bir an için tepesinde dikildi, sanki tarih öncesi bir zaferin heykeliydi.

Uzaklardan gelen tamtamları işitti Kane. Cangılın ruhu, cangılın ruhu; bu sözcükler biteviye yineleniyordu zihninde.

O gece Kara Tanrı önünde azametle duran üç kişi, şimdi neredeydi? Köydeki tamtamların hışırtısının gölgesindeki Songa, Kral Songa, vaktiyle yaşamın ve ölümün efendisi Songa, şimdi yüzüne korku maskesi sinmiş, buruşuk bir cesetten ibaretti. Ya açıklığın ortasında sırt üstü yatan, Kane'in kâh ülkeleri kâh denizleri aşarak, fersah fersah izlediği adam? Ve Gulka, katilinin dibinde yatan goril katili ki

vahşeti onu bu kara toprağın hakiki evladı yaptıysa da oydu bu toprağın nihai kurbanı, neredeydi?

Yine de hükümdar Kara Tanrı, diye düşündü Kane başı dönerek. Gözlerini bu karanlık ülkenin gölgelerine dikmiş kara kara düşünüyor, vahşice, kana susamışça, kim yaşadı kim öldü umursamayarak, içtiği kana bakıyordu Kara Tanrı.

Kane kudretli gorile baktı: Merak ediyordu, acaba bu devasa maymun soyu ne zaman onu görecek ve hücuma geçecekti. Ama gorilden onu gördüğüne dair bir işaret gelmiyordu. İçinde henüz ateşi sönmemiş bir intikam arzusuyla eğilip zenciyi aldı. Sonra ağır hareketlerle cangılın içlerine yürüdü, Gulka'nın uzuvları gevşek ve garip bir şekilde sarkarak yeri süpürüyordu. Goril ağaçlara varınca durdu, taşıdığı kendi gibi dev bedeni hiç zorlanmadan havada çevirdi ve cesedi dallara doğru havaya fırlattı. Kırık bir dal, hızla fırlatılmış bedeni delip geçerken bir yırtılma sesi geldi ve ölü goril katili iğrenç bir şekilde dalda sallanmaya başladı.

Bir an için dolunay ışığıyla bu kudretli gorilin hatlarını aydınlattı, sessizce kurbanına bakıyordu; sonra kara bir gölge gibi, tek bir ses çıkartmadan cangılın içinde eriyip kayboldu.

Kane yavaş yavaş açıklığın ortasına yürüdü ve meçini yerden aldı. Yaralarından kan akmıyordu artık, kısmen gücü geri geliyordu. Şimdilik bu kadarı kâfi gelecek, sahilde onu bekleyen gemiye varabilecekti. Açıklığın kenarına gelince bir süreliğine durdu, geriye, Le Loup'un göğe bakan, ay ışığında bembeyaz kesilmiş suratına, kıpırtısız bedenine ve vaktiyle Gulka olan, vahşi bir niyetin eseriyle, köydeki dişi goril gibi ağaçlara asılı kara gölgeye baktı.

Uzaklardan fısıldıyordu tamtamlar: "Kadimdir toprağımızın bilgeliği; karadır toprağımızın bilgeliği; kime hizmet edersek, yok ederiz onu. Yaşamayı istiyorsan kaç ama unutmayacaksın şarkımızı. Asla. Asla" diye ötüyordu davullar.

Kane sahile, bekleyen gemiye giden yola döndü.

Kemik Takırtısı

Kemik Takırtısı

"Heeey, hancı!" Bu bağırtı sessizliği yırtıp, tekinsiz akislerle kara ormanda çınladı da çınladı.

"Kanaatimce, bu mekânda vahim bir hâl var".

İki adam ormandaki hanın kapısında duruyordu. Ağır kütüklerden inşa edilmiş derme çatma bina enli ve alçaktı. Ufak pencerelerine ağır kalaslar vurulmuştu ve kapı kapalıydı. Kapının üstündeki belli belirsiz, tekinsiz bir işaret vardı: çatlak bir kafatası.

Kapı ağır ağır açıldı ve sakallı bir surat dışarı baktı. Suretin sahibi geri adım atıp, misafirlerini içeri buyur etti; ama garazkâr bir edayla. Masada bir kandil tütüyor, şöminede odunlar yanıyordu.

"İsimleriniz?"

"Solomon Kane" dedi uzun adam kısaca.

"Gaston l'Armon" dedi diğeri terslenerek. "Ama bundan size ne?"

"Kara Orman'a yabancı az uğrar" dedi ev sahibi homurdanarak. "Ama eşkıya eksik olmaz kapımızdan. Şol masaya oturun da yemek getireyim".

İki adam, çok gezmiş çok görmüş kişilere has edalarıyla masaya yerleşti. Biri uzun ince bir kişiydi, başında tüysüz bir şapka, üstünde kasvetli kara esvaplar, esmer ve soluk yüzünde karamsar

bir ifade vardı. Diğeri ise bu kişiye baştan aşağı tezat gibiydi; kıyafetleri dantellerle, tüylerle süslüydü, gerçi bunlar seyahatten ötürü kısmen lekeliydi. Pervasızca bir yakışıklılığı vardı. Huzursuz bakışları bir o köşeye, bir bu köşeye kayıyor, bir an için durmuyordu.

Hancı, kaba yontulmuş masaya şarap ve yemek dizdi, sonra sıkıntılı bir adamın resmi gibi gölgelerde beklemeye başladı. Kâh belirsizleşen kâh şömineden sıçrayan parlak ateşlerle kızıla boyanan çehresi, neredeyse bir hayvan postu kadar kalın sakalların maskesinde neredeyse kaybolmuştu. Sakalın üstündeki koca burun bir kavis çiziyor, tespih gibi iki kızıl göz misafirlere bir an olsun kapanmadan bakıyordu.

"Sen kimsin?" diye bir anda sordu genç adam.

"Ben Çatlak Kafatası Hanı'nın sahibiyim" dedi diğeri, aksi bir ifadeyle. Ses tonu bir soru daha sorun, bakın neler oluyor der gibiydi.

"Çok konuğun olur mu?" diye sorarak zorlamaya devam etti l'Armon.

"Çok azı iki kez gelir" dedi hancı homurdanarak. Kane başını aniden kaldırıp kızıl tespih tanelerinin içine baktı, hancının sözlerinde art niyet aradı. Yanan gözler küçüldü, sonra İngiliz'in soğuk bakışları karşısında yenik düşüp zemine döndü.

"Ben yatacağım" dedi Kane bir anda, önündeki yemeği itti. "Gün doğanda yola çıkmalıyım".

"Ben de" diye ekledi Fransız. "Hancı, göster bakalım odalarımızı".

İkili, sessiz ev sahiplerini uzun, karanlık bir koridorda takip ederken duvarda karanlık gölgeler dalgalanıyordu. Kılavuzlarının tıknaz, enli bedeni, elinde taşıdığı ufak kandilin ışığında

sanki büyüyor, genişliyor, arkasına uzun ve iç karartıcı bir gölge bırakıyordu.

Bir kapının önünde durdular, belli ki burada uyuyacaklardı. İçeri girdiler; hancı taşıdığı kandille odadaki başka bir kandili yaktı, sonra geldiği yoldan sallana sallana geri döndü.

Odada iki adam birbirlerine baktı. Mobilya nevinden yalnızca bir çift karyola, birkaç sandalye ve ağır bir masa vardı.

"Bakalım kapıyı sürgülemenin bir yolu var mı" dedi Kane. "Hancının bakışlarını beğenmedim".

"Kapıda kalın bir sürgü yerleştirecek askılar var" dedi Gaston "ama sürgü yok".

"Masayı kırıp parçalarıyla bir sürgü yapabiliriz" dedi Kane.

"Mon Dieu!" dedi l'Armon. "Ne kadar çekingensiniz mösyö".

Kane kaşlarını çattı. "Uykumda öldürülmeyi sevmem" dedi ters ters.

"Dinim aşkına!" dedi Fransız gülerek. "Talih buluşturdu bizi; maalesef günbatımından bir saat önce orman yolunda size rast gelmezden evvel hiç karşılaşmamıştık".

"Bense sizi bir yerlerde görmüş gibiyim" dedi Kane "ama nerede olduğunu hatırlayamıyorum. Diğer konuya gelecek olursak, herkesi düzenbaz olduklarını ispatlayana dek masum addederim; dahası hep tavşan uykusuna yatarım ve piştovum elimde uyurum".

Fransız yeniden güldü.

"Bendeniz de merak ediyordum, mösyö hazretleri nasıl olup da bir yabancı ile aynı odada uyuyacak diye! Ha ha! Tamam Mösyö İngiliz, haydi gidelim ve diğer odalardan bir sürgü kapalım".

Kandili yanlarına alarak koridora çıktılar. Koridora mutlak bir sessizlik hakimdi, zifiri karanlıkta ufak kandil kötücül, kızıl parıltılar saçıyordu.

"Hancımızın ne misafiri ne de uşağı var" diye fısıldadı Kane. "Ne tuhaf bir han! Adı neydi? Bu Almanca adları kolay sökemiyorum: Çatlak Kafatası? İnan olsun, uğursuz bir ad".

Hemen yandaki odaya baktılar ama kapının arkasına koyacak bir sürgü bulamadılar. En sonunda koridorun en ucundaki odaya vardılar. İçeri girdiler. Diğer odalar gibi döşenmişti bu ama kapının ardı demir çubuklarla örülmüş bir delikten görülüyordu ve kapı dışarıdan ağır bir sürgü ile kapalıydı, sürgünün bir ucu da kapının pervazına bağlıydı. Sürgüyü kaldırıp içeri baktılar.

"Burada dışarı bakan bir pencere olmalı ama yok" diye fısıldadı Kane. "Bak!"

Zeminde kara lekeler vardı. Duvarlar ve tek karyola bazı yerlerden kocaman parçalara ayrılıp dağılmıştı.

"Burada birileri ölmüş" dedi Kane iç karartıcı bir ses tonuyla. "Şurada duvara sabitlenmiş bir sürgü mü var?"

"Evet ama oynamıyor" dedi Fransız, çekiştirdikten sonra. "Bu..."

Duvardan bir kısım geri oynadı ve Gaston'dan hızla bir hayret nidası kopuverdi. Ufak bir gizli oda peyda olmuştu ve iki adam zemindeki tüyler ürpertici şeyin üzerine eğildiler.

"Bir adam iskeleti!" dedi Gaston. "Ve bakınız, bacak kemiği yere zincirlenmiş! Burada esirmiş ve ölmüş".

"Hayır" dedi Kane "kafatası çatlamış; hancımız kanaatimce bu cehennemden gelen hana gaddarane nedenlerden ötürü bu adı vermiş. Bu adam da tıpkı bizim gibi bu iblisin eline düşen bir seyyahmış".

"Muhtemelen" dedi Gaston lakayt bir edayla; iskeletin bacağından kocaman demir halkayı sökmeye vermişti kendisini. Beceremeyince kılıcını çekti ve şaşırtıcı bir güç gösterisi ile zeminin derinlerine takılı halkayı, bacak kemiğine bağlayan halkadan zinciri kütükten ayırdı.

"Ne demeye bir iskelet zemine zincirlenir ki kuzum?" dedi Fransız düşünceli düşünceli. "Monbleu! İyi bir zinciri murdar etmiş. Şimdi mösyö" dedi ironik bir ses tonuyla beyaz kemik yığınına "sizi serbest bıraktım, nereye isterseniz gidebilirsiniz!"

"Aferin size!" dedi Kane davudi bir sesle. "Ölüyle alay etmenin ne faydası var".

"Ölüler kendilerini savunmalı" dedi l'Armon gülerek. "Bir yolunu bulup yapacağım, beni öldüren adamı öldüreceğim; cesedimin okyanusun kırk fersah dibinden tırmanması gerekse bile".

Kane dışarı bakan kapıya döndü, ardındaki gizli odanın kapısını kapadı. Şeytanlığa, cadılığa kaçan bu sohbeti sevmemişti ve hemen gidip hancının suçunu yüzüne vurmak istiyordu.

Döndüğünde, ki sırtını Fransıza dönmüştü, boynuna dayanan çeliğin soğuğunu hissetti, bir piştovun ağzının ense köküne dayandığını anlamıştı.

"Kımıldamayın mösyö". Fısıltıyla, ipeksi bir dokunuşla söylenmişti bu sözcükler. "Kımıldamayın, yoksa fındık kadar beyninizi bu odaya saçarım".

İçten içe öfkeden köpüren Püritan, ellerini havaya kaldırdı ve durdu. l'Armon ise Kane'in piştovuyla kılıcını, kılıfından ve kınından çekip aldı.

"Şimdi dönebilirsiniz" dedi Gaston geri adım atarak.

Kane, zarif adama kem gözlerle baktı, adam şimdi şapkasızdı; şapkası bir elinde, doğrulttuğu uzun piştov ise diğer elindeydi.

"Kasap Gaston!" dedi İngiliz kasvetli bir sesle. "Bir Fransız'a güvenmekle hata etmişim! Uzaklardasın, katil! Şimdi hatırladım seni, o lanet olasıca şapkan çıkınca hatırladım. Seni birkaç sene önce Calais'de görmüştüm".

"Evet... ve artık bir daha görmeyeceksiniz beni... Bu da neydi?"

"Fareler karıştırıyor iskeleti" dedi Kane, haydudu bir atmaca gibi gözlüyor, kara piştovun ağzının az da olsa kayacağı anı bekliyordu. "Bu sesler kemik takırtısı".

"Bu kadarı yeter" diyerek yanıt verdi diğeri. "Şimdi Mösyö Kane, üstünüzde hayli para var bilirim. Siz uyuyana değin bekleyip, öyle öldürecektim sizi ama fırsat bu fırsattır dedim ve kullandım fırsatı. Kolay kanıyorsunuz".

"Ekmeğimi paylaştığım adamdan korkmak hiç aklıma gelmemişti" dedi Kane, sesine derinden ağır ağır öfke yerleşiyordu.

Haydut istihza ile güldü. Dış kapıya doğru ağır ağır gerilerken gözlerini kıstı. Kane'in kasları istemsiz olarak kasıldı; ölümüne uçuruma atlamaya hazır, devasa bir kurt gibi kendini toparladı ama Gaston'un eli kaya gibiydi, piştovu hiç titremiyordu.

"Tetiği çektikten sonra ölümüne saldırı istemem" dedi Gaston. "Olduğunuz yerde kalın mösyö; ölen adamların elinde can veren kişiler gördüm ve bu olasılığı engellemek için aramıza yeterince mesafe koymak isterim. Dinim aşkına; ben ateş edeceğim, siz de kükreyip hücum edeceksiniz ama çıplak ellerinizi bana uzatmadan önce öleceksiniz. Hancımız da gizli nişine bir iskelet daha ekleyecek. Tabii, onu da öldürmezsem. Budala ne beni tanır, ne de ben onu; ancak..."

Fransız şimdi eşiğe varmıştı, namludan nişan alıyordu. Duvardaki bir nişe konmuş kandil tuhaf ve sönük bir ışık saçıyor, ışık eşiğin ötesine ulaşmıyordu. Ve ani bir ölüm misali, Gaston'un ardındaki karanlıktan, geniş ve belirsiz bir şekil yükseldi ve ince bir parıltı aşağı indi. Fransız kurban edilmiş bir öküz gibi diz üstü çöktü, beyni çatlak kafatasından dışarı süzüldü. Tepesinde bir kule gibi yükseliyordu hancı; vahşi ve dehşetli bir manzaraydı, elinde hâlâ haydudun canını alan pala duruyordu.

"Ha! Ha!" diye kükredi. "Geri dur!"

Kane, Gaston düşerken ileri sıçramıştı ama hancı Kane'in suratına sol elinde tuttuğu uzun piştovu uzattı.

"Geri dur!" dedi kaplan gibi kükreyerek, Kane tehditkâr silahtan ve adamın gözlerindeki kızıl delilik kıvılcımlarından uzaklaştı.

İngiliz sessizce duruyordu, sanki Fransız'dan daha derin ve tiksindirici bir tehdit saçıyordu bu adam. Adamda insanlık dışı bir şey vardı, tekrar neşeden yoksun o kahkahayı kopardığında koca bir orman ayısı gibi bir ileri, bir geri sallandı.

"Kasap Gaston'muş!" diye bağırdı ve ayağının dibindeki cesedi tekmeledi. "Ha! Ha! Canım eşkıya bir daha avlanamayacak! Kara Orman'a musallat olan bu budalayı duymuştum; altın istedi, ölüm buldu! Şimdi altınların benim; hatta altından da fazlası: İntikam!"

"Senin düşmanın değilim" dedi Kane sukünetle.

"Tüm insanlar düşmanım! Bak. Gördün mü bileklerimdeki izleri? Bak. Gördün mü ayak bileğimdeki izleri? Sırtıma bak bir de; kırbaç izleri! Beynimde, derinlerde, işlemediğim bir suç yüzünden yıllarca yattığım o soğuk, sessiz hücrenin yaraları var!" Adam konuşamadı, iğrenç ve tuhaf hıçkırıklara boğuldu.

Kane bir şey demedi. Avrupa kıtasının felaket hücrelerinin dehşetiyle beyni parçalanmış bir kişiye ilk kez denk gelmiyordu.

"Ama kaçtım!" dedi ve muzaffer bir edayla haykırdı. "Ve burada tüm insanlara savaş açtım.... Bu da neydi?"

Yoksa Kane bu iğrenç gözlerde korkunun parıltısını mı görüyordu?

"Büyücüm, kemiklerini takırdatıyor!" diye fısıldadı düşman ev sahibi, sonra delice güldü. "Ölürken lanet okumuştu, kendi kemikleri bana bir ölüm ağı örecekmiş. Cesedini zemine zincirledim, şimdi ise gece yarılarında etsiz kemiklerinin özgür kalmak için çıkarttığı takır tukur seslerini duyuyorum ve gülüyorum. Kahkahalarla gülüyorum. Ha ha! Ben uyurken ne de ister Ölüm Kralı gibi kalkıp, karanlık koridorlarda peşime düşmeyi ve yatakta canımı almayı!"

Birden zırdeli bakan gözlerine iğrenç bir parıltı kondu. "Gizli odadaydınız, sen ve şimdi ölen budala! O size bir şey söyledi mi?"

Kane istemeden de olsa ürperdi. Kemiklere eğildiğinde hafif bir kemik takırtısı duymuştu, sanki iskelet biraz kımıldamıştı;

yoksa delirmiş miydi? Kane omuz silkti; fareler tozlu kemiklere dahi göz koyar.

Hancı tekrar güldü. Kane'in yanına sokuldu, etrafından dolandı, sürekli gözü İngiliz'in üzerindeydi, boştaki eliyle kapıyı açtı. İçerisi karanlığa gömülmüştü, Kane zemindeki iskeletten yansıyan bir ışık dahi görmüyordu.

"Tüm insanlar düşmanım!" diye mırıldandı ev sahibi, tıpkı bir deli gibi sayıklıyordu. "Neden aman vereyim birinize dahi? Karslruhe'nin zalim zindanlarında yıllar boyunca çürürken hanginiz yardım elinizi uzattınız? Hem de kanıtsız bir suçtan yatarken? Bir şey oldu orada beynime. Bir kurda dönüştüm; kaçtığımda beni kovalayan Kara Orman çocuklarına kardeş oldum.

"Kardeşlerim hanıma konuk olan herkesin kemikleriyle ziyafet çekti; kemiklerini takırdatan bu Rus büyücü hariç. Gece dünyayı örtünce peşime düşüp beni öldürmesin diye; kemiğinden etini sıyırdım ve yere zincirledim, kim öldürebilir ki zaten bir ölüyü? Büyücülüğü benden kurtulmaya yetmeye kâfi gelmedi ama herkes bilir ki ölü bir büyücü yaşayandan daha kötüdür. Kımıldama İngiliz! Kemiklerini bu gizli odaya, diğerinin yanına koyacağım ki..."

Manyak kısmen gizli odaya adım atmıştı şimdi, silahı hâlâ Kane doğrultulmuştu ve tam da o an sergüzeşt düşkünü bir rüzgâr dış koridordan esti ve kapıyı ardından kapadı. Duvardaki kandil titreyip söndü. Kane el yordamıyla zemini taradı, bir piştov buldu ve manyağın gözden kaybolduğu kapıya yönelip doğruldu. O zifiri karanlıkta beklerken kanı donuyordu ki gizli odadan iğrenç, bastırılmış çığlıklar sökün etti, bu sese etsiz kemiklerin iğrenç takırtısı karışıyordu. Sonra sessizlik çöktü.

Kane bir çelik çakmakla kandili yaktı. Sonra kandili bir eline, piştovu diğerine alıp, gizli odanın kapısını açtı.

"Yüce Tanrım!" diye fısıldadı, alnında soğuk terler birikmişti. "Bu akıl alacak iş değil, yine de kendi gözlerimle görüyorum! İki yemin de tutuldu; Kasap Gaston öldükten sonra da katilinden intikamını alacağım demişti ve onun eli bu etsiz canavarı serbest bıraktı. Ve o da..."

Çatlak Kafatası'nın sahibi, gizli odanın zemininde cansız yatıyordu; hayvansı çehresine bir korkunun kırışıkları kazınmıştı ve kırık boynunun derinlerine büyücünün iskeletinin çıplak parmak kemikleri girmişti.

Şeytanın Kalesi

Alıntı

Şeytanın Kalesi

Alacakaranlık çökerken bir atlı, atının eşkin koşusuna uyarak orman yolundan aşağı ine kalka gidiyordu. Uzun ince bir adamdı bu, geniş omuzları, geniş göğsü ve hem meydan okuyan hem alay eden, keskin bakışlı, kıpır kıpır gözleri vardı.

"Hola!" Atını bir anda durdurdu, eğildi ve yolun kenarında oturduğu taştan kalkan adama merakla baktı. Adam biniciden de uzundu; ince, karamsar bakışlı bir adamdı, baştan aşağı süssüz siyah kıyafetler giymişti, esmer suratı soluktu.

"Bir İngiliz ha? Ve giyim kuşamına bakılırsa bir Püritan" dedi atlı. "Bu tuhaf diyarda kendi ülkemden birisini görmek ne mutlu, sizin kadar melankolik görünümlü biri olsa dahi öyle. Adım John Silent ve Ceneviz'e gidiyorum".

Belli ki söyleyeceklerini tartarak, davudi bir sesle "Ben Solomon Kane" dedi diğeri, "Bu dünyada bir seyyahım, yoktur bir hedefim".

John Silent, Püritan'a kaşlarını çatarak baktı, kafası karışmıştı. Derin bakışlar, soğuk gözler hiç kaçınmadan adama geri baktı.

"Şeytan aşkına be adam, şu an nereye gittiğini bilmez misin yani?"

"Ruhum nereye eserse, oraya" diye yanıt verdi Solomon. "Kendimi bu vahşi ve ıssız ülkede gezer buldum, şüphesiz ki henüz bilmediğim bir amaç çekti beni buraya".

Silent iç geçirdi ve kafasını salladı.

"Terkime atla be adam, en azından geceyi geçirecek bir han ararız beraberce".

"Ağırlığımla yormayayım atınızı, iyi niyetli beyefendi. Ama müsaade ederseniz, yanınızda yürür, sizinle sohbet ederim; zira nice aydır güzelim İngilizce'nin konuşulduğunu duymadım".

Yavaş yavaş yoldan ilerlerken John Silent adama bakmaya devam etti, Kane'in iri yapısına karşın adımlarının uzun ve kedi gibi zarif olduğunu, kuşağından da bir meç sallandığını fark etti. Silent'in eli içgüdüsel olarak kendi kuşağına asılı uzun ve eğri kamaya gitti.

"Yani diyorsun ki bana dünyadaki ülkeleri hiçbir amaç olmaksızın, nereye gittiğine bakmaksızın gezersin, öyle mi?"

"Beyefendi, şayet Tanrı'nın kendisine yazdığını yapıyorsa kişi, nerede olduğu fark eder mi?"

"Jüpiter aşkına!" diye küfretti John Silent. "Meğer siz benden de dikbaşlı birisiymişsiniz. Ben de sizin gibi dünyayı gezmedeysem de her zaman kafamda bir hedef olur. Mesela şimdi komuta ettiğim bir birliğin başından geliyorum ve Türk korsanlarına karşı denize açılacak bir gemiye binmek üzere Ceneviz'e gidiyorum. Dostum, sen de benimle gel ve denizlere yelken açmayı öğren".

"Nice kez yelken açtım ama hiç sevemedim. Kendine dürüst tacir diyen adamlar, eli kanlı korsanlardan başka bir şey çıkmıyor pek".

John Silent dudaklarına konan sırıtışı gizledi ve konuyu değiştirdi.

"Madem ruhunuz esmiş, sizi bu diyara getirmiş, demek ki burada sevdiğiniz bir şey çıkmış olacak".

"Hayır, beyefendi. Burada aç bilaç köylüler, zalim lordlar ve kanunsuz adamlar dışında bir şey göremedim. Yine de hayrı olacak bir iş yaptım denebilir; çünkü birkaç saat önce darağacında sal-

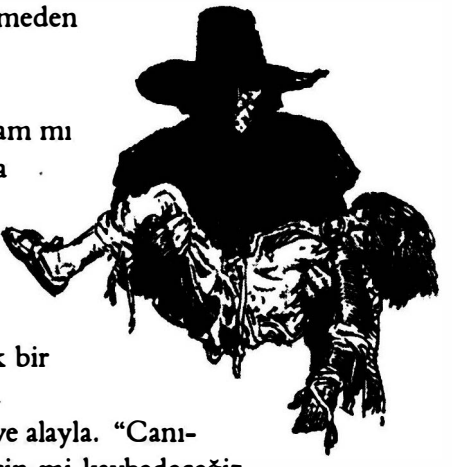

lanan bir zavallıya denk geldim ve nefesi kesilmeden evvel urganı kestim".

John Silent neredeyse eyerden düşecekti.

"Ne! Baron Von Staler'in darağacından adam mı aldın? Şeytan aşkına, her ikimizin boynuna da yağlı urganı vurdurtacaksın".

"Böyle fena küfürler savurmamalısınız" diyerek itiraz etti Kane. "Bu Baron Von Staler kimdir bilmem ama kanaatimce haksız yere idam edecekti o kişiyi. Kurban gencecik bir oğlandı ve yüzünden iyi biri olduğu belliydi".

"Gerçekten mi?" dedi John Silent öfkeyle ve alayla. "Canımızı, zaten kötü yazgısı belli, değersiz biri için mi kaybedeceğiz yani?"

"Yapacak başka ne vardı?" diye sordu Kane sabırsızlıkla. "İstirham ederim, bu konuyla daha canımı sıkmayın da söyleyin, ağaçların tepesinden yükselen bu kale kimindir?"

"Şayet acele edip gitmezsek, çok yakından tanımak zorunda kalacağımız birisinin" dedi Silent, belli ki içi kararmıştı. "O, Baron Von Staler'in kalesidir. Darağacını soyduğunuz, Kara Orman'ın en kudretli Lordu'nun yani. Şu yol, kalesinin kapısına kadar gider; bu da bizim gideceğimiz yol; bizi Baron hazretlerinin kolunun uzanabileceği yerlerden en çabuk ve en uzağa götürecek yol yani".

"Kanaatimce köylülerin bahsettiği kale bu" dedi Kane sesli düşünerek. "Nahoş bir adla anıyorlar burayı: Şeytanın Kalesi. Haydi, gelin de mesele nedir öğrenelim".

"Kaleye mi gidelim diyorsun?" diye bağırdı Silent, hayretle Kane'e bakıyordu.

"Evet efendim. Baron kalacak yer arayan iki seyyahı buyur edecektir elbette. Dahası ne menem bir kişiymiş öğreniriz. Çocukları asan şu lordu görmek isterim".

"Şayet onu beğenmezseniz?" diye alayla sordu Silent.

Kane iç geçirdi. "Dünyanın dört köşesindeki gezilerimde, her defasında başıma gelen şey bu işte: Çeşit çeşit kötü adamın canını almak zorunda kalıyorum. İçimden bir his diyor ki aynısı bu Baron hazretlerinin de başına gelecek".

"Bir değil, iki şeytan aşkına" diye küfretti Silent hayretle. "Sanki sen kürsüde hakimsin de Baron Von Staler biçare karşında duruyormuşçasına konuşuyorsun. Ama işin aslı öyle değil; sen yalın kılıçsın, Baron ise kana susamış paralı askerlerle çevrili".

"Hak benden yana" dedi Kane kasvetli bir sesle. "Hak ki bin paralı askerden güçlü. Ama nedendir bunca laf-u güzaf? Şu Baron'u henüz görmedim, görmeden de hakkında nasıl karar vereyim? Belki şu Baron hak yolunda giden biridir".

Silent kafasını hayretle iki yana salladı.

"Sen ya içine ilham dolmuş bir manyak, ya bir budala veya dünyadaki en cesur adamsın". Birden kahkahalara boğuldu Silent. "Önden git bakalım! Sonu ölümle bitecek bir macera bu besbelli. Ama severim bu tür delilikleri ve kimse diyemez ki biri önden giderse, John Silent takip etmez!"

"Delice, Tanrısızlar gibi konuşuyorsunuz" dedi Kane "ama sizi sevmeye başladım".

"Dünyanın dört köşesindeki gezilerimde, her defasında başıma gelen şey bu işte: Çeşit çeşit kötü adamın canını almak zorunda kalıyorum".

Ölümün Kara Atlıları

Alıntı

Ölümün Kara Atlıları

Cellat sordu leş kargasına
Ama kuzgun yapıştırdı cevabı:
"Gece yarısı göğün altında
Ölümle at koşan adamlar, karadır kara
Ve karadır her birinin atı, gridir kafatasları
ve bir tuhaf o ölüm saçan bakışları
Vermişseler de son nefeslerini, yaşlı ve gri Ölüme
mamafih hiçbiri ölmemekte".

Solomon atının dizginlerini çekip durdurdu. Ona tepeden bakan amansız kara ormanın ölüm misali sessizliğini hiçbir ses bozmamıştı; yine de Bir Şey gölgeli yoldan bana doğru geliyor diye düşünmüştü Kane. Tuhaf, tekinsiz bir yerdi burası. Heyula gibi ağaçlar, suskun devler gibi omuz omuza vermişlerdi, birbirlerine dolanmış dalları ışığı kapatıyordu ve ağaçların arasında menderesler çizerek giden loş yol, bir hayalet diyarına açılıyor gibiydi.

Ve Solomon Kane durup piştovunu çektiği sırada yolun ucundan uçarak bir atlı geldi. Dev gibi, kara bir at, loş ışıkta inanılmaz bir büyüklüğe ulaşıyordu. Sırtında ise dev misali bir atlı vardı; atın üstünde eğilmiş, şekilsiz şapkasını gözüne siper etmişti, dev gibi kara pelerini ise omuzlarından uçuşuyordu.

Solomon dizginlere asılıp yana kaçmanın ve bu deli atlının geçip gitmesinin bir yolunu aradı ama yol o kadar dar, her iki yandaki ağaçlar o kadar kalındı ki atlı durmadığı ve ona boş yer bulacak süre vermediği sürece yana kaçmasının imkansız olduğunu gördü.

Tozu toprağa katarak gelmeye devam ediyorlardı; atla atlı, tek bir şekilsiz kara nesne olmuş, masallardan fırlamış bir canavara

dönüşmüşlerdi. Şimdi kafası karışık Kane'den birkaç boy uzaklıktaydılar ve Kane gözlere siper edilmiş şapka ile tepede dalgalanan pelerinin altında yanan iki gözün pırıltısını gördü. Sonra bir kılıcın ışıltısını görür görmez, doğrudan o yüze kısa mesafeden ateş etti. Ardından sanki soğuk bir ırmağa dalmışçasına, buz gibi bir hava sardı Kane'i, atıyla beraber alaşağı oldu; kara at ve atlı üzerlerinden atlayıp geçtiler.

Kane güç bela doğruldu, yaralanmamıştı ama kin bağlamıştı yüreği. Kişneyen, titreyen atına baktı, ayağa kalkmıştı, burun deliklerini sonuna kadar açmış duruyordu. At da zarar görmemişti. Kane olan bitene bir türlü akıl erdiremedi.

Kafatası Ayı

Kafatası Ayı

"Bu gökkubbede, derler,
Türlü fenalıklar yazılı
ki bilir alimler: Ovuşturup
kederli lambaları, kederli
tellerde mızrapları, dinlerken
aheste vuran mor kanatları
Unutulmuş Melek Kralları, o yerde,
Hâlâ, Öldür meli
Tanrı'yı (diye) düşün
(me)
mekte"

CHESTERTON

I

ARAYIŞTAKİ BİR ADAM GELİYOR

Kocaman kara bir gölge çökmüştü diyara, günbatımının kızıl alevini ortadan ikiye bölüyordu. Cangıl yolunda düşe kalka ilerleyen adam için sanki ölümün ve dehşetin sembolüydü bu;

sanki kandille aydınlanan bir duvara sinmiş gizli bir suikastçının gölgesi gibi, karanlık ve fena bir tehditti.

Yine de bu sadece önünde şahlanmış halde duran büyük, yalçın kayalığın gölgesiydi. Burası hedefi olan o amansız bayırların ilk durağıydı. Kayalığın dibinde bir süre durdu, ölmekte olan güneşle oluşan kara hatların yükseldiği yere baktı. Baktığı sırada bir an için tepede bir hareket gördüğüne yemin edebilirdi ama azalan ışık giriyordu gözlerine, o yüzden emin olamıyordu. Yoksa bu gizlenmek için hızla atılan bir adam mıydı? Bir adam mıydı, yoksa...?

Omzunu silkip kayalığa vardı ve üstünden devam eden zorlu yola baktı. İlk bakışta yalnızca bir dağ keçisi buradan çıkabilir gibi gözükse de yakından incelediğinde sağlam kayaların içerisinde parmakların girebileceği çok sayıda delik gördü. Gücünü sonuna kadar zorlayacak bir işti bu ama binlerce mili şimdi geri dönmek için kat etmemişti.

Omzundaki koca çantayı yere bıraktı, ağır alaybozan tüfeğini yere koydu, yanına sadece uzun meçini, hançerini ve piştovlarından birini alacaktı. Bunları sırtına kayışlarla bağladı, geldiği kararmakta olan yola bir kez bile bakmadan uzun tırmanışa başladı. Uzun bir adamdı, kolları uzundu, demir gibiydi kasları ama bu uzun tırmanışta sürekli olarak durup bir süre dinlenmek zorunda kalıyordu; bu sırada da yamaca bir karınca gibi asılıyordu. Hızla çöktü gece, kayalığın başı bulanık bir gölgeye dönüştü; el yordamıyla, körlemesine merdiven niyetine kullandığı delikleri aramaya başladı. Altından tropikal cangılın gece sesleri yükseldi; sanki yükselen o koca kara tepeler cangıl yaratıklarına dahi bir sessizlik ve korku büyüsü yapmışçasına, sesler bastırılmış, susturulmuş gibi geliyordu.

Yukarı çıkma mücadelesine devam ediyordu; şimdiyse sanki tırmanışı bilhassa zorlaştırmak için uçurum tepeye doğru şişmeye başlayınca, sinirlerine, kaslarına olan baskıdan yüreği patlayacak hale geldi. Zaman zaman eli kayıyor, düşmekten ramak kala kur-

tuluyordu. Ama ince ve sert bedenindeki her bir kas kusursuz bir eşgüdümle hareket ediyor, parmakları mengene gibi sıkan demir pençelere dönüşüyordu. İlerlemesi gitgide yavaşladı ama en sonunda yıldızları bölen tepeye altı metre kalana kadar ilerledi.

O yukarı bakarken dahi belirsiz bir kütle manzaraya sığmaya uğraşıyordu, kenardan aşağı devrildi ve havayı yara yara üzerine yuvarlandı. Tüyleri ürpererek kendisini yamaca yapıştırdı ve omzuna sert bir şey çarptı. Çarpan şey onu yalnızca sıyırdıysa da neredeyse tutuşunu kaybediyordu. Kendisini son gücüyle doğrultmaya çalışırken, aşağıdaki kayalıklarda yankılanan bir çarpma sesi duydu. Kaşlarına soğuk terler dökülürken yukarı baktı. Kim (ya da ne) o kayayı uçurumun kenarından itmişti? Cesurdu, savaş meydanlarına saçtığı kemikler bunun kanıtıydı ama bir koyun gibi çaresizce, direnme şansı olmadan ölme düşüncesi kanını donduruyordu.

Sonra bir öfke dalgası korkusunu bastırdı ve pervasız bir hızla tekrar tırmanmaya başladı. Beklediği ikinci kaya gelmediyse de uçurumun kenarından tırmandığında canlı hiçbir şey göremediyse de doğruldu, kılıcını kınından kıvılcımlar saçarak çekti.

Bir tür yayladaydı. Bu yayla, batıya doğru birkaç kilometre gittikten sonra tepelerle engebeli hale gelmiş bir açıklığa çıkıyordu. Az önce tırmandığı yamaç, bir burun gibi kalan tepelerden çıkıntı yapıyor, aşağıdaki tropik geceyle kararmış gizemli bitki örtüsü denizine sayeler saçıyordu.

Burada mutlak sessizlik hüküm sürüyordu. Uçurumun baktıkça can sıkan dibinden tek bir ses gelmiyor, yaylayı örten bodur çalıların arasından tek bir ayak sesi yükselmiyordu; ancak az kalsın dağcıyı ölüme havale edecek olan o yuvarlanmış kaya, şans eseri düşmemişti. Kimler dolanıyordu bu kasvetli tepelerde? Tropik karanlık o yalnız seyyahın tepesine, sarı yıldızların deliklerden

kötü kötü baktığı ağır bir örtü gibi çöktü. Çürüyen cangıl bitkilerinden tüten dumanlar burnuna yoğun bir sis gibi doluyor, uçurumdan uzaklaştıkça yüzünü ekşitse de yayladan cesaretle yürüyor; bir elinde kılıcını, bir elinde piştovunu hazır bekletiyordu.

Havada bir ağırlık vardı, sanki birileri onu gözlüyordu. Uzun çimlerin arasından geçen yabancının kedi misali adımlarına eşlik eden hışırtılar dışında sessizliği bozan bir şey yoktu ama yine de adam, önünden, arkasından canlı varlıkların geçip gittiğini hissediyordu. Peşindeki insan mıydı, hayvan mıydı bilemiyordu ama çok da umurunda değildi; zira yoluna çıkacak ister insan olsun ister şeytan, dövüşmeye hazırdı. Arada bir durup, etrafına meydan okurcasına baksa da yol boyunca kısa, kara hayaletler misali yükselen çalılar dışında bir şey gözüne çarpmıyordu. Bu kara hayaletler, içinde yıldızların dahi kızıl bir mücadele verdiği, yoğun ve sıcak karanlıkta bir görünüp, bir kayboluyorlardı.

En sonunda yaylanın yüksek tepelerle bölündüğü bir mekâna geldi ve orada daha kısa gölgelerce önü kapanmış sık ağaçlar gördü. Temkinle yaklaştı, sonra gözü karanlığa kısmen de olsa alışınca durdu ve o karanlık ağaçların arasında, ağaçlara ait olmayan belli belirsiz bir şekil fark etti. İkirciklendi. Bu şekil ne yaklaşıyor, ne kaçıyordu. Bu loş şekil sessiz bir tehditti sanki, sanki bir şeyler bekliyordu. Durgun ağaçlara sinsi bir dehşet çökmüştü.

Yabancı temkinle yaklaştı, kılıcını uzattı. Daha da yaklaştı. Tehditkâr bir hareket var mı diye görmek için kendini zorluyordu. Bu şeklin bir insan olduğuna kanaat getirse de hareketsiz oluşu onu şaşırtmıştı. Sonra bunun nedeni belli oldu: Ağaçların arasında bedenine saplı mızraklarla ağaç gövdelerine saplandığından dik duran, kara bir adamın cesedi vardı. Tek kolu öne uzanmıştı, bir dala bileğinden hançerle sabitlenmişti bu kol; işaret parmağı dümdüz ileriyi işaret ediyordu, cesette sert bir tavır vardı; yabancının geldiği yönü işaret ediyordu.

Manası aşikârdı: Bu dilsiz işaret levhasının dediği tek bir şey olabilirdi; arkanda ölüm var. Bu zalim uyarıya bakan adam nadiren gülerdi ama şimdi müstehzi bir tebessüm, kendisi için lüks de olsa konmuştu dudaklarına. Binlerce mil deniz, kara... Okyanus yolculukları, cangıl yolculukları... Ve şimdi bu maskaralıkla ondan geri dönmesini istiyorlardı (bu kişiler de kimse artık), öyle mi?

Cesede selam vermemek için zor tuttu kendini; sanki böylesi durumlarda âdet bunu gerektirirdi. Ve koruya doğru cesurca adım attı, yine de arkasından bir saldırı, bir pusu bekliyordu.

İkisi de olmadı gerçi, ağaçlardan çıkınca çetin bir yokuşun dibinde buldu kendini; bu aşması gereken ilk yamaçtı. Vurdumduymaz bir kişiymişçesine gecede ilerledi, aklı başında bir kişiye davranışlarının ne kadar olağandışı gelebileceği umurunda değildi. Sıradan bir kişi uçurumun dibine kamp kurup, yamacı tırmanmadan önce gün doğumunu beklerdi. Ama bu sıradan bir kişi değildi. Hedefi gördü mü doğruca ona gider, karşısına çıkacak engelleri düşünmeden gece gündüz ilerlerdi. Ne yapması gerekiyorsa yapmalıydı. Korku krallığının sınırına alacakaranlıkta varmıştı, dolayısıyla bu bölgenin içlerine de gece girmesi ona gerekli gelmişti.

Kayalarla örülü bayırı tırmanırken yükselen ay, toprağı bir yanılsama gibi aydınlattı ve ışığında eğri büğrü tepeler, büyücü şatolarının kara kuleleri gibi yükseldi. Gözünü izlediği o loş yola dikmişti; zira tepeden ne zaman bir kaya daha yuvarlanır bilmiyordu. Olabilecek her türlü saldırıyı bekliyordu ve tabiatıyla, olan şey beklenmeyendi:

Birden koca bir kayanın ardından kara bir adam çıktı; soluk ay ışığındaki bu abanoz devin elinde ağzı gümüş gibi parlayan uzun bir mızrak, başında beyaz bir bulut misali duran devekuşu tüyünden bir başlık vardı. Garip bir selamla mızrağını kaldırdı ve ırmak kabilelerinin lehçesiyle konuştu.

"Bu beyaz adamın toprağı değil. Başka diyarın köylüsü bu beyaz kardeşim kim ola, niye geldi Kafatası Diyarı'na?"

"Adım Solomon Kane" dedi beyaz adam aynı dilde. "Negari'nin vampir kraliçesini ararım".

"Çok azı arar. Çok azı bulur. Hiçbiri geri dönemez" diye gizemli bir yanıt verdi diğeri.

"Beni ona götürür müsün?"

"Sağ elinde uzun bir bıçak var. Burada aslan yok".

"Bir yılan bir kayayı oynattı. Çalılarda yılan olur sandım".

Dev, imalarla dolu sohbeti acı bir selamla kabullendi ve kısa bir sessizlik oldu.

"Hayatın" dedi birden kara adam "benim elimde".

Kane inceden gülümsedi. "Nice savaşçının canı benim elimde".

Zencinin bakışları kararsızlıkla İngiliz'in kılıcının parlak ağzı boyunca gezindi. Sonra kocaman omuzlarını silkti ve mızrak ağzını toprağa gömdü.

"Hiç hediye getirmemişsin" dedi "ama beni izle, seni Dehşetengiz, Kıyamet Efendisi, Kızıl Kadın, Negari' nin hükümdarı Nakari'ye götüreyim".

Dev yana adım attı ve Kane'e önüme düş dercesine işaret etti ama İngiliz, aklına sırtına batan bir mızrak düşüncesi gelince kafasını salladı.

"Ben kimim ki kardeşimin önünde yürürüm? İkimiz de şefiz; haydi, yan yana yürüyelim".

Kane, kara bir vahşiyle böylesi nahoş diplomatik manevralarla uğraştığına içten içe sıkılsa da belli etmedi. Dev, belirgin ama barbarca bir haşmetle eğildi ve beraberce, konuşmadan, tepeye çıkan yolda ilerlediler. Kane, gizlendikleri yerden bazı adamların çıktıklarından ve peşlerine düştüklerinden emindi; arkasına kaçamak

bir bakış atınca, kama düzeninde ilerleyen iki grupta, iki düzine kara savaşçı gördü. Ay ışığı parlak kara bedenlerden, sallanan başlıklardan ve uzun mızrakların kaba ağızlarından yansıyordu.

"Kardeşlerim leopar gibi" dedi Kane nezaketle; "alçak çalılara saklanıyorlar, göze görünmüyorlar; uzun çimlerden ilerliyorlar, duyulmuyorlar".

Kara şef iltifatı aslan misali başını nezaketle eğerek kabul edince, başındaki tüyler fısıldadı.

"Ey şef, dağ leoparı kardeşimizdir. Ayaklarımız duman gibi süzülse de kollarımız demirdendir. Ne zaman indirseler kollarını, kızıl kan damlar, insanlar ölür".

Kane bu seste alttan alta bir tehdit olduğunu hissetti. Şüphelerini temellendireceği gerçek bir tehdit olmasa da işte o sinsi ses tonu vardı ortada. Bir süre bir şey demedi ve bu tuhaf ekip ay ışığında, sessizce, beyaz bir hayaletin peşindeki kara zevahirlerden bir süvari alayı gibi ilerledi. Yol daha dikleşti, iyice kayalık oldu; yamaçların, devasa kayaların arasına girip çıkmaya başladı. Birden önlerinde korkunç bir uçurum belirdi, üstünden geçen doğal bir taş köprü iki yamacı bağlıyordu; şef köprünün dibine gelince durdu.

Kane merakla aşağıdaki gayya kuyusuna baktı. On, on beş metre enindeydi; aşağı bakınca gözlerinin içine dipsiz karanlık doldu... elli ya da altmış metre aşağıdaydı zemin, biliyordu.

"İşte" dedi kara şef "Nakari'nin diyarının hakiki sınırları burada başlar".

Kane savaşçıların belli etmeden etrafını sarmaya çalıştığının farkındaydı. Parmakları içgüdüsel olarak kınından çıkarmadığı meçinin kabzasını sarmıştı. Hava gerilmiş, patlayacak hale gelmişti.

"İşte, burada da" dedi kara adam "Nakari'ye hediyesiz gelenler... ölür!"

Son sözcük bir çığlıktı, sanki bu sözcüğü düşünmesi ile bir

manyağa dönüşmüş, çığlığı basar basmaz koca kara kolunu, kudretli kaslarını ileri geri dalgalandırarak fırlattığı uzun mızrağı da Kane'in sinesine fırlamıştı.

Yalnızca doğuştan savaşçı olan birisi fırlatılan bu mızraktan kaçabilirdi. Kane'in içgüdüsel hareketi hayatını kurtardı: Yana dönünce mızrak kaburgalarını sıyırdı ve tepkisel olarak savurduğu kılıcı, o an şefle aralarına giren bir savaşçının canını aldı.

Ay ışığında doğrultulan mızraklar parıldadı ve Kane birini kılıcıyla savuşturup, diğerinin altına eğildi ve ancak tek tek gelebilecekleri dar köprünün üzerine sıçradı.

Kimse ilk olmak istemiyordu. Eşikte durup mızraklarını dürtüyorlardı, o geriledikçe köprü başında birikiyor, kılıcıyla bastırdıkça geriliyorlardı. Mızrakları onun meçinden uzunsa da Kane göz kamaştırıcı hüneri ve saldırısının soğuk vahşetiyle silah boyunu, sayı farkını fazlasıyla kapatıyordu.

Bir ileri bir geri dalgalandılar, derken kara bir dev arkadaşlarının arasından öne sıçradı ve vahşi bir bufallo gibi, omuzlarını eğip mızrağını alttan sürerek, gözlerinde delice bir parıltıyla hücuma geçti. Kane bu amansız saldırı karşısında geri sıçradı, bir kere daha sıçradı; sürekli onu dürten mızraktan kaçmak, kendi silahını sokabileceği bir açıklık bulmak için mücadele etti. Bir kez yana sıçrayınca, altında sonsuz bir boşluğun olduğu köprünün kenarında, başı döner bir halde buldu kendini. Kara adamlar o ileri geri sallanıp dengesini bulmaya çalışırken vahşi çığlıklar kopardılar, bunun üzerine köprüdeki dev kükreyerek sallanan beyaz adamın üstüne atıldı.

Kane tüm gücüyle saldırıyı savuşturmaya çalıştı (dengesizken yapılan bu hareket, benim diyen her kılıç ustasının üstesinden gelebileceği bir iş değildi), sivri mızrağın ağzının yanağından yanından geçerken parladığını gördü ve boşluğa düşermiş gibi oldu. Son bir gayretle mızrağı sapından yakaladı, kendini doğrultu ve mızraklı savaşçının bedenine kılıcını soktu. Kara adamın kızıl bir mağara gibi ağzından kanlar fışkırdı ve ölüme kavuşmadan önce körlemesine düşmanına savurdu kendisini. Topukları köprünün kenarında olan Kane ölen adamdan kaçmayı beceremedi ve beraberce aşağı yuvarlandılar; sessizce gayya kuyusundan aşağı uçup, gözden kayboldular.

Bunlar o kadar hızlı olmuştu ki savaşçılar şaşkın halde kalakaldılar. İkisi aşağı düşerken, kara devin ağzındaki zafer çığlığı dahi henüz sönmemişti. Şimdi zencilerin kalanı köprüye doluşmuş merakla aşağıya bakıyordu ama kara boşluktan tek bir ses gelmiyordu.

II

ÖLÜMÜN AVCI HALKI

"Kederliydi tanrıları, büyüktü kederleri denizden;
serseri düşüncelerin tanrıları,
gece hayvanları misali kan için haykırırken,
kederle tepelerden tepelere koşarlardı".

CHESTERTON

Kane düşerken savaşçı içgüdülerine uydu, yere düşerken havada döndü ki ister üç, ister üç yüz metre düşsün, beraber düştüğü adamın üstünde insin.

Bir anda zemine kavuştu; düşüş İngiliz'in tahmininden kısa sürmüştü. Bir süre sersemlemiş halde yattı, sonra başını kaldırıp bakınca zor da olsa tepedeki göğü kavuşturan dar köprüyü ve ay ışığında beliren savaşçıların, köprüden eğilirken tuhaf şekillerde kısalan silüetlerini gördü. Öylece durdu, biliyordu ki ay ışığı gizlendiği derinleri delemiyordu ve bakanlar için artık görünmezdi. Sonra adamlar görüş alanından kaybolunca hâl-i pür melâlini düşündü. Kara adam ölmüştü, cesedi olmasa düşüşü yumuşatacak bir şey olmadığından Kane de onun gibi ölmüş olacaktı; zira takdire şayan bir mesafeden düşmüşlerdi. Durum böyleyken beyaz adam da yaralı ve ağrılar içerisindeydi.

Kılıcını zencinin bedeninden çekti, kırılmadığı için minnettardı ve karanlıkta el yordamıyla ilerlemeye başladı. Bir uçuruma benzer bir şeyin kenarına denk geldi eli. Bir kanyonun dibinde olduğunu ve büyük boşluğun sadece bir yanılsama olduğunu düşünmüşse de şimdi zemine giden yolda bir çıkıntıya düştüğüne kanaat getirmişti. Kenardan aşağı ufak bir taş attı, ancak uzun bir süre sonra gelen zemine çarpma sesini zor da olsa duymuştu.

Ne yapacağını tam bilemeden, kuşağından çelik çakmağını çıkartıp kava vurdu ve ışığı temkinle elinde sakladı. Belli belirsiz aydınlık, uçurumun yanından çıkan genişçe bir kaya tabakasını gösteriyordu; bu tabaka da köprüyü aşıp varacağı tepeler tarafındaydı. Kenara yakın düşmüştü ve ilk yere indiğinde nerede durduğunu bilmediğinden, çok ufak bir farkla kayıp aşağı düşmekten ucu ucuna kurtulmuştu.

Orada çömelmiş bir halde, gözlerini bu dipsiz kuyunun karanlığına alıştırmaya çalışırken, duvarların gölgesinden de karanlık bir gölgeye benzer bir şey seçti. Daha dikkatli inceleyince bunun dik durduğunda bedenini sokabilecek kadar büyük bir açıklık olduğunu anladı. Burasının bir mağara olduğunu varsaydı; son derece karanlık ve tehlikeli gözükse de kav söndüğünde el yordamıyla ilerleyerek içeri girdi.

Tabiatıyla burasının nereye açıldığına dair bir fikri yoksa da dağdaki akbabaları kemiklerini gagalayana dek hareket etmeden beklemeye yeğdi. Uzunca bir yol boyunca mağara zemini yukarı eğimliydi, ayaklarının altındaki kaya da sağlamdı ve Kane böylece dik yokuştan güçlükle de olsa, arada bir kayıp düşse de ilerledi. Mağara genişe benziyordu; çünkü girdikten sonra tavana değdiği olmamıştı, tek eli bir duvardayken de diğer duvara değemiyordu.

En sonunda zemin düzleşti ve Kane mağaranın burada daha da genişlediğini hissetti. Hava daha iyi gibiydi ama ortalık hâlâ zifiri karanlıktı. Birden olduğu yerde durdu. Önündeki bir yerlerden tuhaf, tarifi mümkün olmayan bir hışırtı geliyordu. Hiçbir uyarı olmaksızın bir şey yüzüne çarptı ve vahşice yüzünü biçti. Her yönden, çok sayıda ufak kanadın tüyler ürpertici mırıltısı geliyordu ve birden Kane dudak bükerek güldü, neşelenmiş, rahatlamış ve kendine kızmıştı: Elbette yarasalar... Mağara onlarla doluydu. Yine de ürkütücü bir deneyim olmuştu ve o yoluna devam ederken kanatlar büyük mağaranın geniş boşluğunda fısıldaşmaya devam etti. Kane'in Püritan zihninde acayip bir düşünce oluşacak

kadar zaman geçti: Yoksa tuhaf bir yolla Cehennem'e mi gelmişti, bunlar gerçekte yarasa mıydılar yoksa bitmez gece boyunca kanat çırpan kayıp ruhlar mıydılar?

Sonra Solomon Kane, çok geçmeden Şeytan'ın ta kendisine meydan okuyacağım, diye düşündü; ve bunu düşünür düşünmez burnuna pis, tiksinç kokular doldu. Koku ağır ağır ilerlerken arttı ve Kane küfürbaz biri olmasa da alçak sesle küfretti. Bu kokunun gizli bir tehdidin; görünmez, insan olmayan ve ölümcül bir şerrin alameti olduğunu fark etmişti. Kasvetli zihni batıl sonuçlara vardı hemen. Ne var ki tüm iblislere, tüm şeytanlara karşı mücadelede kendine eksiksiz güven duyuyordu; zira sarsılmaz iman dolu göğsünden serhadde ve amacının haklı olduğu bilgisine sahipti.

Sonraki olaylar bir anda gelişti. El yordamıyla yol ararken önünden, karanlıkta iki ince sarı göz belirdi: Bu gözler soğuk ve ifadesizdi; insan gözü olamayacak kadar iğrenç ve birbirlerine son derece yakındılar; dahası dört bacaklı bir hayvana göre fazla yüksekteydiler. Ne tür bir dehşet karşısında şahlanmıştı böyle?

İşte bu Şeytan, diye düşündü Kane gözler tepesinde salınmaya başlarken ve sonra cisim bulmuşa benzer bu karanlıkla ölümüne mücadele etmeye başladı. Bu şey bedenini ve uzuvlarını kocaman, balçığımsı halkalarla sarmıştı; kılıç kolunu bedenine yapıştırmış ve işe yaramaz hale getirmişlerdi. Diğer eliyle hançere veya piştova ulaşırım diye uğraşırken, parmakları kaygan pullara değince tüyleri diken diken oldu ki bu sırada canavarın tıslaması, mağarayı dehşetin soğuk zafer türküsüyle doldurdu.

Yarasaların kayış kanatlarının hışırtılarının eşliğinde, kobranın boğduğu firavun faresi gibi dövüştü; kaburgaları ezildi ezile-

cekti, nefesi kesiliyordu ve sol eli deli gibi uzansa da hançerin kabzasını bulamamıştı.

Sonra demirden kemerlerde öğütülürken, volkan gibi bir patlamayla gerindi, kıvrandı ve sol kolunu kısmen kurtardı; hançeri kaptı ve hançeri defalarca kendisini saran o yılankavi hareketlerle kıvranan o dehşete, kabzasına kadar sapladı. En sonunda titreyen halkaların gevşediğini ve devasa urganlar misali uzuvlarından kayıp döküldüklerini hissetti.

Kudretli yılan can çekişirken deli gibi savurdu kuyruğunu ve Kane, o kemik kıran kırbaçtan kaçınırken, karanlıkta dönüp nefes almaya çalıştı. Şayet düşmanı Şeytan'ın ta kendisi değilse de Şeytan'ın sol kolu, dünyevi yaveri olmalı, diye düşündü Kane; tüm inancıyla karanlıkta başka bir şeyle daha mücadele etmemeyi diliyordu.

Sanki karanlıkta yürümeye başlayalı çağlar geçmişti. Bu mağaranın bir sonu var mı acaba diye düşünürken iğne gözü kadar bir ışık karanlığı böldü. Çok uzaklardaki, dışarı bakan bir açıklığın ışığı bu diye düşündü. Hızla dışarı çıkmak için koştuysa da birkaç adım gittikten sonra dümdüz bir duvara toslayınca hayrete gark oldu. Sonra ışığın bir duvardaki ufak bir çatlaktan geldiğini anladı ve duvarı eliyle yoklayınca mağaranın kalanından farklı bir yapıda olduğunu, hissedebildiği kadarı ile bir nevi harçla birleştirilmiş düzgün taş tuğlalardan müteşekkil olduğunu fark etti; şüphesiz insan yapımıydı bu duvar.

Harcın döküldüğü iki taşın arasından ışık fışkırıyordu. Kane o anki şartlara kıyasla haddinden fazla bir merakla elini duvarın yüzeyinde gezdirdi. Belli ki duvar yapılalı çok olmuştu ve cahil zencilerle dolu bir kabileden beklenebileceğinden daha üstün bir işti.

Kaşiflere özgü bir heyecan hissetti. Kesinlikle hiçbir beyaz adam bu mekânı görüp anlatacak kadar yaşamış olamazdı; zira

rutubetli Batı Kıyıları'na birkaç ay önce indiğinde, yahut kıtanın iç bölgelerine dalmaya hazırlandığı sırada böylesi bir ülke olduğuna dair hiçbir şey duymamıştı. Afrika'yı bilen birkaç beyaz adamsa ne Kafatası Diyarı'ndan, ne de orayı yöneten dişi iblisten bahsetmişti.

Kane duvarı temkinli bir şekilde itti. Yapı zamanla gevşemişe benziyordu; kuvvetle itince duvar görünür biçimde çöktü. Tüm gücüyle duvara atlayınca, duvarın bir kısmı gürültüyle döküldü. Ortalık bir taş, toz, harç yığınına dönüşüp, loş bir koridorun ışığına boğuldu.

Sıçrayıp ayağa kalktı, etrafına bakındı, gürültüye vahşi mızrakçı ordusunun üşüşmesini bekliyordu. Mutlak bir sessiz hüküm sürüyordu. Şimdi durduğu koridorsa geçtiği uzun ve dar mağaraya benziyordu; tek fark buranın insan işi oluşuydu. Elli altmış santim genişliğindeydi, çatı ise başından elli altmış santim yukarıdaydı. Zemin ayak bileğine kadar toz içindeydi, sanki sayısız asırlar boyunca buraya hiç kimse ayak basmamıştı. Kane loş ışığın tavandan veya çatıdan geldiğine kanaat getirdi; çünkü ortalıkta ne bir kapı ne de bir pencere görüyordu. En sonunda ışık kaynağının tavan olduğuna karar verdi ki tavanda acayip, fosforumsu bir özellik vardı.

Koridordan çıktı; kendisini ölümün ve çürümenin boz geçeneklerinde ilerleyen, boz bir hayalet gibi hissediyordu. Etrafının aşikâr eskilliği içini daraltıyordu; insanlığın var oluşunun uçar kaçar, nafile bir şey olduğunu hissediyordu. Şimdi toprağın yüzeyine çıktığına inanıyordu çünkü bir tür ışık giriyordu içeri; ama Kane nerede olduğuna dair tek bir fikir öne süremiyordu. Bu efsunlu bir diyardı; korku ve dehşet dolu gizemlerin diyarı burası demişti cangıl ve ırmak yerlileri. Köle Sahili'ne sırtını dönüp, karanın içlerine bir başına yola koyulalı beri bu diyarın haşyetine dair fısıltılar işitmişti.

Duvarlardan geldiğini sandığı belli belirsiz mırıltılar arada bir kulağına çalınıyordu. En nihayetinde bir kalenin veya evin gizli

bir geçidine denk geldiği sonucuna vardı. Ona Negari'den bahsetmeye cüret eden yerliler fetiş tepelerinin kasvetli, kara, yalçın kayalarının tepelerine kurulmuş olan taştan mamul bir ju-ju şehrini fısıldamıştı kulaklarına.

O halde aradığım şeye denk gelmiş olabilirim, o dehşet şehrinin tam ortasında olabilirim, diye düşündü Kane. Durdu, duvarda rasgele bir yer seçip hançeri ile harcı gevşetmeye koyuldu. Uğraşıp dururken yine o alçak sesli mırıltıyı duydu, duvarı deştikçe ses artıyordu ve hançerin ucu duvarı delince oluşan açıklıktan baktığında tuhaf, fantastik bir manzaraya şahit oldu:

Duvarları ve zemini taştan, çatısı üstü tuhaf oymalarla süslü, devasa taş sütunlarla taşınan kocaman bir odaya bakıyordu. Duvarlara saflar halinde tüylü kara savaşçılar dizilmişti ve iki uzun sıra halinde dizilmiş kara savaşçılar ise filden büyük iki taş ejderin arasında heykel misali kıpırdamadan duruyordu. Bu adamları tavırları ve genel görünüşlerinden tanımıştı; boşluğun tepesinde dövüştüğü savaşçıların kabilesindendiler. Ama dikkati ister istemez kocaman, tuhaf süslerle bezeli tahta çekilmişti. Bu tahtın üzerinde, akıllara durgunluk veren görkemin altında cüceye dönmüş bir kadın oturuyordu. Kara bir kadındı bu, gençti ve kaplansı bir cazibesi vardı. Tüylü bir miğfer, pazıbentler, halhallar ve

renkli devekuşu tüylü bir kemer haricinde çıplak olan bu kadın, ipek yastıklar üzerinde şehvet saçan bir rahatlıkla bacaklarını açmıştı.

Kane o mesafeden dahi o çehrenin asil olmasına karşın barbar, kibirli ve zalim olduğunu; barbar, kibirli ve zalim olsa da şehvetli olduğunu; dolgun, kızıl dudakların ucunda insafsız bir zorbalık olduğunu görebiliyordu. Kane kalp atışlarının hızlandığını hissetti. İşlediği suçlar efsaneleşmiş o kadından başkası olamazdı bu: Negarili Nakari, şeytan şehrinin şeytan kraliçesi, canavarca bir kana susamışlıkla kara kıtanın yarısını titreten kadın. Neyse ki yeterince insana benziyordu; belli ki korku saçtığı ırmak kabilelerinin anlattığı hikâyelerle doğaüstü bir hava kazanmıştı kadın. Kane, aslında şeytanların hüküm sürdüğü kadim çağlardan fırlamış, iğrenç bir yarı insan bir canavar görmeyi bekliyordu.

İngiliz baktı da baktı; hem cezp oluyor hem de tiksiniyordu. Avrupa saraylarında dahi böylesi bir azamet görmemişti. Bu oda ve tüm donanımı, sütunların temeline dolanmış oyma yılanlardan tutun, tavanın gölgelerinde zorlukla görülen ejderhalara kadar her şey devasa bir ölçekte tasarlanmıştı. Muazzam bir ihtişamdı bu: Fillere yaraşır, insana uygun olmayacak kadar büyüktü; mekânı ölçüp, büyüklüğünü algılamaya çalışacak zihinleri uyuşturacak kadardı hem de. Kane buranın insanlardansa tanrıların işi olması gerektiğini düşündü; zira bu odanın yanında Avrupa'daki bildiği kaleler cüce kalırdı.

Bu korkunç odaya doluşmuş kara halksa mekânla uyuşmayacak bir garabet yığınıydı. Bir maymun çetesi İngiliz kralının divanına ne kadar yaraşırsa o kadar yakışıyorlardı bu mekâna. Kane bunun farkına varırken, Kraliçe Nakari'nin sahip olduğu tekinsizlikten ötürü gözünde büyüttüğü önemi azaldı. Başka bir çağa yaraşır o dehşetengiz ihtişamın ortasında, mübeccel bir tahta yayılmış o kadın, gerçek orantısına kavuşur gibi oldu; yalandan bir çocuk dünyasında oynayan şımarık, huysuz bir çocuktu bu ve atalarının

fırlatıp köşeye attığı bir oyuncağı keyfine göre kullanıyordu. Tam da o anda Kane'in aklına bir kurt düştü: Bu kadının ataları kimdi?

Çocuktu çocuk olmasına ama oyun ölümcüldü; İngiliz çok geçmeden bunu gördü:

Uzun, iri yarı bir zenci, tahtın önündeki safların arasından geçti, dört kez tahta secde ettikten sonra, dizlerinin üstünden kalkmadan bekliyordu; belli ki konuşmak için destur bekliyordu. Kraliçenin takındığı kayıtsız tavır silindi ve Kane'e sıçrayıp doğrulan bir leoparı anımsatan, hızlı, kıvrak bir hareketle doğruldu. Kadın konuşunca kulak kabarttı ve güç bela da olsa sözcüklerini işitti. Irmak kabilelerininkine çok benzer bir dilde konuşuyordu.

"Konuş!"

"Dehşetengiz Haşmetli Efendimiz" dedi diz çökmüş savaşçı, Kane bu kişinin yaylada onu karşılayan şef olduğunu gördü; belli ki yamaç muhafızıydı bu şef. "Yalvarırım köleni hiddetinin alevlerinden esirge".

Genç kadın zalimce gözlerini kıstı.

"Ne diye istettim seni, bilir misin akbaba dölü?"

"Ey Güzel Ateş, yabancı hediye getirmemişti".

"Hediye mi?" dedi kadın tükürükler saçarak. "Hediyeye mi kaldım ben? Sana eli boş gelen kara adamların tümünü kesmeyi emrettim. Beyaz adamları da kes dedim mi sana?"

"Ey Negari Ceylanı, gece bir suikastçı gibi uçurumu tırmanarak geldi; elinde kol boyu bir bıçakla hem de. Üstüne yuvarladığımız kaya adamı ıskaladı, biz de yaylada onu karşıladık ve Gök-Köprü'ye götürdük, âdet olduğu üzere de onu öldürecektik; zira yaltaklanmaya gelecek adamlardan usandığınızı söylemiştiniz".

"Kara adamlardan, seni aptal!" diye kükredi kadın; "kara adamlardan!"

"Kulunuz bilemedi Güzel Kraliçe. Beyaz adam, dağ leoparı gibi dövüştü. İki adamı öldürüp, sonuncusuyla da uçurumdan aşağı düştü ve böylece öldü, ey Negari Yıldızı".

"Evet". Kraliçe konuşurken ağu saçıyordu. "Negari'ye gelen ilk beyaz adam öldü! O kişi ki... Kalk be budala!"

Adam ayağa kalktı.

"Kudretli Dişi Aslan, bu kişinin aradığı acaba..."

Cümlesini asla bitiremedi. Daha o doğrulurken Nakari eliyle hızla bir işaret yapmıştı. İki savaşçı sessiz saflardan üstüne fırlamış ve şef dönmeye fırsat bulamadan önce iki mızrak bedeninde çaprazlanmıştı. Dudaklarından kanlı köpüklerle bir haykırış sökün etti, kan göğe sıçradı ve ceset kudretli tahtın ayakları dibinde dümdüz yere yapıştı.

Saflar bir adım oynamamıştı ama Kane tuhaf kızıl gözlerin yan bakışlarını ve istemsizce ıslanan kalın dudakları görmüştü. Nakari mızraklar ışıltılarla uçarken tahttan kısmen kalkmıştı; şimdi geri oturmuştu; güzel yüzünde zalimce bir tatmin ifadesi, göz kamaştıran gözlerinde ise tuhaf, tekinsiz bir parıltı vardı.

Elini umursamaz bir edayla sallayınca, cesedi topuklarından tutup sürüklediler, ölünün kolları cesedinden dökülen kanı etrafa yayıyordu. Kane taş zeminde başka genişçe lekeler gördü, bazıları silinmeye yüz tutmuştu, diğerleri ise daha belirgindi. Bu tahtın kudretli taş ejderleri, oyuk gözleriyle kim bilir kanlı ve zalimce kaç deliliğe şahit olmuşlardı?

Artık ırmak kabilelerinin ona anlattığı hikâyelerden şüphesi kalmamıştı. Bu insanlar yağma ve dehşetle besleniyordu. Bu işteki maharetleri beyinlerini eritmişti. Sanki fena bir hayvan gibi, yalnız yok etmek için yaşıyorlardı. Göğe sıçrayan cehennemi alevlerle ve gölgelerle ışıldayan bir sır çekilmiş gözlerinde bazen tuhaf yansımalar beliriyordu. Irmak kabileleri, köylerini sayısız asırdır

yağmalayan bu dağ halkı için ne demişti? Ölümle avlanan, ölüme tapan, ölümün yaverleri.

Kane baktıkça kafasında dolanıp duruyordu aynı düşünce: Kim inşa etmişti bu yeri, neden zenciler apaçık sahiplenmişti bu yeri? Bunun daha yüce bir ırkın işi olduğunu biliyordu. Hiçbir kara kabile, bu oymaların kanıt teşkil ettiği kültür seviyesine erişememişti. Yine de ırmak kabileleri, şu an gördüğü bu insanlar dışında kimseden bahsetmemişlerdi.

İngiliz kendini zorlayarak bu barbarca sahnenin cazibesine kapılmış gözlerini çevirebildi. Kaybedecek vakti yoktu; onun öldüğünü düşündükleri sürece, karşılaşabileceği muhafızlardan gizlenebilir, bulmaya geldiğini arayabilirdi. Döndü ve loş koridordan aşağı indi. Aklına bir türlü bir plan gelmiyordu, her yön diğeri kadar uygundu. Geçit düz gitmiyordu; dönüyor, kıvrılıyor, duvarları takip ediyor diye düşündü Kane ve bu duvarların besbelli ortada olan muazzam kalınlığına hayret etti. Her an bir muhafız veya köle ile karşılaşmayı beklese de önündeki koridor bomboş açılınca, tozlu zeminde hiç ayak izi göremeyince, ya bu geçitlerin Negari halkınca bilinmediğini ya da bir nedenle kullanılmadıklarını düşündü.

Dikkatle gizli kapılar aradı ve en sonunda bir tane buldu. Gizli kapı, duvarın bir oyuğuna paslı bir sürgüyle içten tutturulmuştu. Bunu temkinle oynattıktan sonra, kapı sessizlikte patlayan korkunç bir gıcırtıyla içeri doğru açıldı. Dışarı bakınca kimse görmedi, dikkatle açıklığa çıkarken kapıyı arkasından çekti ve kapının duvardaki fantastik resmin bir parçası olduğunu fark etti.

Dış taraftaki gizli yayın bulunduğu nokta olduğunu düşündüğü yere, hançeriyle bir işaret kondurdu; bu geçide tekrar ne zaman ihtiyacı olacağını bilmiyordu.

Kocaman bir odadaydı, taht odasındakine benzer devasa sütunlardan bir labirent örülmüştü içerisinde. Bu sütunların arasında, kendini büyük bir ormandaki bir çocuğa benzetse de, az da olsa güvende hissediyordu; zira bunların arasında cangıldaki bir hayalet gibi ilerleyebileceğini, tüm hünerlerine karşın kara halkı atlatabileceğini düşünüyordu.

İlerlemeye başladı; yolunu rasgele seçiyor, dikkatle adım atıyordu. Bir keresinde alçak sesli konuşmalar işitti, hemen bir sütunun dibine atladı, ardından doğruca altından bir çift kara kadın geçti ama bunlar dışında başkaca kimseye denk gelmedi. Bu insan barındırmıyora benzer devasa odadan geçmek tekinsiz bir işti; ama Kane sütunların görüş alanından gizlediği bir kalabalık olabileceğini de biliyordu.

Neredeyse bir ömür kadar bir sürede bu canavar labirenti dolandıktan sonra, en sonunda bir odanın duvarı veya bölmesi olabileceğine kanaat getirdiği kocaman bir duvara denk geldi; bunu takip edince de önünde bir çift mızrakçının heykel gibi dikildiği bir kapı aralığına vardı.

Kane bir sütunun kaidesinin köşesinden bakınınca, duvarın yukarılarında iki pencere olduğunu fark etti. Duvarları kaplayan şatafatlı oymaları görünce tehlikeli bir plan yaptı. Başında muhafız bekliyor oluşu, o kapının ya bir hazine odasına ya da bir

zindana açıldığına işaret ediyordu ve nihai hedefinin bir zindan olacağından emindi.

Kara adamların göremeyeceği bir noktaya çekildi ve duvarı tırmanmaya başladı; derin oymaları ellerini ve ayaklarını koymak için kullanıyordu. Umduğundan da kolay olmuştu. Pencerelerin hizasında bir yere tırmandıktan sonra, yatay bir hat üzerinde temkinle sürünmeye başladı; duvardaki bir karıncaydı yine.

Oldukça altında kalan muhafızlar hiç yukarı bakmadılar ve en sonunda yakındaki pencereye erdiğinde kendisini eşikten yukarı çekti. Aşağıdaki geniş odaya baktı, kimse yok gibiydi ama oda barbarca bir şehvetle döşenmişti. İpek divanlar, kadife yastıklar mebzul miktarda yere saçılmıştı, duvarlara altın işlemeli ağır halılar asılmıştı. Tavan da altın varaklarla süslüydü.

Bunlara tuhaf biçimde uymayan, apaçık zenci işi olan, fildişi ve demirağacından mamul kaba incik boncuklar da her yere saçılmıştı ki bu, o garip krallıktaki barbar kültürle yine o başkaca, tuhaf kültürün mücadelesinin bir emsali niteliğindeydi. Dış kapı kapalıydı ve karşı duvarda yine kapalı olan bir başka kapı vardı.

Kane, direkten iplere asılıp inen bir denizci misali, bir duvar halısının kenarından aşağı kaydı, odayı kat etti; ayakları zemini örten halının uzun tüylerine ses çıkartmadan batıyordu. Bu halı da diğer mobilyalar gibi neredeyse çürüyecek kadar eskiydi.

Kapıda bir süre duraksadı. Sonraki odaya adım atması son derece tehlikeli olabilirdi; içi kara adamlarla doluysa, kaçışını diğer odadaki mızrakçılar kapatabilirdi. Yine de türlü delilikle şansını denemeye aşina olduğundan, kılıcını eline aldı, diğer yanda düşman varsa dahi onları bir anlığına da olsa şaşkınlıktan donduracak bir hızla kapıyı sonuna kadar açtı.

Kane hızla içeri daldı, her şeye hazırdı; sonra birden durdu, bir an için ne bir şey diyebildi, ne kımıldayabildi. Bir şeylerin peşinde binlerce mil yol gitmişti ve aradığı şey tam karşısındaydı.

III

LİLİTH

"Gizemli kadın, hikâyen nedir?"
VIERECK

Odanın ortasında bir divan vardı, divanın ipek yüzüne ise bir genç kız uzanmıştı: teni apak, sarı-kızıl zülüfleri çıplak omuzlarına değen bir kız. O an zıplayıp kalktı, güzelim gri gözlerine korku dolmuştu, dudaklarını açıp haykıracaktı ki bir anda tuttu kendini.

"Sen!" diye seslendi. "Sen nasıl...?"

Solomon Kane kapıyı arkasından kapadı ve esmer yüzüne nadiren konan bir tebessümle ona yaklaştı.

"Hatırladın beni, değil mi Marylin?"

Adam söze başlamadan evvel genç kadının gözlerinden korku silinmiş, yerine usa sığmayan bir şaşkınlık ve hayretten sersemleşme emareleri dolmuştu.

"Kaptan Kane! Anlamıyorum... sanki kimse gelmeyecek gibiydi..."

Ufacık elini beyaz kaşlarına çeken kız bir anda sallandı.

Kane onu kollarına aldı. Sadece bir genç kızdı bu, çocukluğu yeni terk etmişti. Kızı nazikçe divana yatırdı. Yavaşça kızın bileklerini ovuşturarak, alçak sesle, aceleyle durmadan onunla konuştu, bir gözü de sürekli kapıdaydı ki bu kapı odaya tek giriş çıkış gibiydi. Konuşurken de odanın her köşesini gözleriyle içine çekti; duvardaki asılı şeyler ve genel döşenme tarzı ile beraber buranın neredeyse dış odanın sureti gibi olduğunu fark etti.

"İlk olarak" dedi Kane "başka meselelere dalmazdan evvel, anlat hemen, sıkı koruma altında mısın?"

"Çok sıkı hem de efendim" dedi çaresizlik dolu bir fısıltıyla. "Buraya nasıl girdiniz bilmem ama asla kaçamayız".

"Buraya nasıl geldiğimi sana anlatayım, çoktan aştığım zorlukları duyunca belki daha çok umutlanırsın. Şimdi öylece yat Marylin, sana şeytani şehir Negari'de bir İngiliz varisçi aramaya nasıl başladığımı anlatayım.

"Sör John Taferal'ı düelloda öldürdüm. Nedenini şunda bunda aramayasın; bühtanlar, kara yalanlar vardı işin içinde. Ölmezden evvel yıllar önce habis bir suç işlediğini itiraf etti. Elbette hatırlarsın Sör John'un amcası olan yaşlı kuzenin Lord Hildred'in sana beslediği sevgiyi. Sör John, yaşlı lordun beklenmedik bir şekilde ölüp büyük Taferal mülkünü sana bırakmasından korkuyordu.

"Sense yıllardır kayıptın, Sör John da senin boğulduğun rivayetini ortaya attı. Yine de meçimin deştiği bedeni kan kaybedip ölüme yatmışken, seni kaçırıp Berberi bir korsana sattığını son nefesinde söyledi. Korsanın adını da verdi; evvelden İngiliz sahilinde kötü namını yaymış bir korsandı bu. Ben de seni aramak için geldim. Uzun, zorlu bir yolculuk oldu, fersah fersah, acı dolu seneler süren bir yolculuk oldu bu:

"Önce Sör John'un adını verdiği Berberi korsanı, yani El Gar'ı aramak üzere denize yelken açtım. Onu bir okyanus savaşının gürültü patırtısında buldum; ne var ki öldü. Ama ölürken bana seni İstanbullu bir tacire sattığını söyledi. Ben de Levant'a gittim ve orada şans eseri Mağribilerin sahilde çarmıha gerdiği Yunan bir denizciye denk geldim. Onu çözüp indirdim ve her insana sorduğum soruyu sordum: Seyahatleri esnasında, sarı bukleli, esir bir İngiliz genç kıza denk gelmiş miydi? İstanbullu tacirin tayfalarından birisi olduğunu, eve dönerken gemilerine bir Portekiz köle gemisinin bordaladığını ve gemilerinin batırıldığını öğrendim; bu kaçak Yunan ve çocuk, köle gemisinin güvertesine getirilen birkaç kişidendi.

"Sonra bu köle gemisi, kara fildişi için yelken açtığı güney sahillerinde, Batı Afrika Sahilleri'nde ufak bir koyda pusuya düşmüştü. Sonra başına ne geldiğine dair bir şey bilmiyordu Yunan; zira katliamdan kaçmış, bir filikayla denize açılmış, bu kez de Cenevizli korsanlarca esir alınmıştı.

"Ardından Batı Sahili'ne geldim; ufak bir ihtimal dahi olsa bu, yaşıyorsan gelmeliydim. Buradaki yerlilerden şu rivayetleri işittim: Birkaç sene önce tayfaları öldürülen bir gemiden beyaz bir çocuk alınmıştı; bu çocuk daha sonra haraç kabilinden sahil kabilelerince yukarı ırmak şeflerine verilmişti ve kıtanın içlerine gönderilmişti.

"Sonra tüm izler kayboldu. Aylarca nerede olduğuna dair tek bir ipucu olmadan, yaşadığına dair tek bir bilgi olmadan gezindim durdum. Sonra ırmak kabilelerinden,

şeytan şehri Negari'yi ve beyaz bir kadın kölesi olan kara kraliçeye dair rivayetleri duydum. Buraya geldim".

Kane'in sıradanmış gibi anlattığı abartısız öykü, olanların hakkını vermiyordu. Bu sakin, ölçülü sözcüklerin ardında neler yatıyordu? Karada, denizde ne savaşlar olmuştu? Yoksunlukla geçen yıllar; yürek burkan çaba; bitmeyen tehlikeler; bilinmeyen düşman topraklarda bitmeyen arayışlar; hem kara hem beyaz derili cahil, aksi ve hasmane insanlardan arzu edilen bilgiyi almak için gösterilen sıkıcı, insanı öldüren çaba...

"Buraya geldim" demişti Kane basitçe ama bu ifadede bir dünya dolusu kan ve alın teri vardı! Ölmek üzere olan adamların titrek dudaklarından alaca kan misali ağır ağır damlayan kelimelerin izinde; kara gölgelerin, kızıl gölgelerin (çekilince parlayan kılıçların, barut dumanının) ördüğü bir şeytanın raksıydı bu uzun kanlı yol.

Solomon Kane, şüphesiz ki anlattıklarıyla coşku vermeyi bilen cinsten biri değildi. Öyküsünü de haliyle bu dehşetli engelleri aştığı gibi anlatıyordu; sakince, kısaca ve kahramanlıklara yer olmadan.

"Anlıyorsun Marylin" diye nezaketle sonlandırdı sözlerini "bunca iş, bunca yol şimdi yenilmek için olmaz. Cesaretlen kızım. Bu korkunç yerden bir çıkış bulacağız".

"Sör John beni eyerin önüne attı" dedi kız şaşkın bir halde; yıllardır kullanmadığından anadili ona tuhaf geliyor, maziye ait o İngiliz akşamını dura kalka anlatıyordu. "Sahildeki, bir kalyona gidecek olan bir sandala götürdü beni. Kalyon palalar kuşanmış, parmakları koca yüzüklerle süslü, esmer, bıyıklı, azılı adamlarla doluydu. Kaptan atmaca suratlı bir Müslümandı, korkuyla ağlarken beni

aldı, kalyona soktu. Yine de bana kendi meşrebince nazik davranmıştı, bir bebekten ne kadar büyüktüm ki o zamanlar. En sonunda beni Türk tacire sattı, tıpkı sana anlattığı gibi. Bu tacirle günlerce deniz yolculuğundan sonra Fransa'nın güney sahillerinde buluşmuştu.

"Bu adam beni hor kullanmasa da korkardım ondan; çünkü zalim bir suratı vardı, bana kara bir Mağribi sultana satılacağımı anlatmıştı. Ne var ki gemisine Akdeniz'de, Herkül Kapısı'nda, Kadizli bir köleci saldırdı ve sonrası yaklaşık anlattığın gibi oldu.

"Köle gemisinin kaptanı, zengin bir İngiliz ailesinin çocuğu olduğuma inandı ve beni fidye için tutmaya karar verdi ama kara, meşum bir Afrika sahilinde tüm adamlarıyla birlikte can verdi; tabii o bahsettiğiniz Yunan hariç. Beni de bir kara şef esir aldı.

"Son derece korkmuştum, beni öldüreceğini düşünmüştüm ama bana zarar vermedi ve beni gemiden yağmalanan çok sayıda ganimetle beraber bir konvoya katıp dağlara gönderdi. Ben de dahil olmak üzere bu ganimet, bildiğin üzere ırmak halklarının kudretli krallarından birine gidecekti. Ama asla ona ulaşmadık çünkü Negari korsan çetesi, sahildeki savaşçılara çullanıp hepsini öldürdü. Sonra bu şehre getirildim ve bugüne değin Kraliçe Nakari'nin kölesiydim.

"Tüm bu dehşetli savaş manzaralarından, zalimliklerden, cinayetlerden nasıl kurtuldum bilmiyorum".

"Takdir-i ilahi çocuğum" dedi Kane. "Güçsüz kadınları, çaresiz çocukları gerçekten koruyan bir kudret mevcut; onca engele karşın beni sana getiren, Tanrı izin verirse, aynı şekilde buradan da çıkaracak olan da o kudrettir".

"Ailem!" diye bağırdı birden, düşlerden uyanan birisi gibi. "Onlara ne oldu?"

"Hepsinin hali vakti yerinde çocuğum, ancak bunca sene boyunca senin için kederlendiler. Hayır; yaşlı Sör Hildret guta yakalandı, yemin ederim ondan beri ruhu için dua ederim. Ancak bence, küçük Marylin, seni görmesi dahi şifa bulmasına yetecek".

"Ancak Kaptan Kane" dedi kız "neden yalnız geldiniz anlamıyorum".

"Erkek kardeşlerin de benimle gelirlerdi çocuğum ama yaşayıp yaşamadığın belli değildi, ben de bir Taferal daha canım İngiliz toprağından uzak diyarlarda ölsün istemedim. Ülkeyi kötü bir Taferal'dan kurtardım ama adil olan, yerine iyi bir Taferal getirmekti; tabii, şayet hâlâ hayatta ise. Ben, yalnız ben geldim".

Kane bu izahata inanıyordu. Davranışlarının nedeni asla sorgulamaz, kararını verdi mi asla geri adım atmazdı. Her zaman içgüdülerine göre hareket etse de, tüm eylemlerine duygudan noksan, mantıklı fikirlerin hükmettiğine kesinkes inanırdı. Zamanından geç doğmuş bir adamdı; Püritan ve Şövalye'nin tuhaf bir karışımıydı ve bu karışıma hayli Paganlık da eklenmişti ama bu son sav, bilse onu öyle bir sarsardı ki. Körlemesine şövalyeliğin akçe ettiği günlerin kayıp soyundan, bir yobazın karanlık kıyafetlerini kuşanmış, maceracı bir şövalyeydi. Ruhundaki açlık onu durmadan yola düşürüyordu, bu açlık da tüm hataları düzeltmeye, tüm zayıfları korumaya, hakka ve adalete karşı işlenen suçların tümünün intikamını almaya yönelik bir açlıktı. Rüzgâr gibi sergüzeşt düşkünü, rüzgâr gibi yerinde duramaz biri olsa da hak ve adalet fikrine bağlılığı hakikiydi. İşte böyle biriydi Solomon Kane.

Kılıcın nasır yaptığı ellerine kızın ufak ellerini alıp, "Marylin" dedi nazik bir sesle. "Bence bu yıllar boyunca çok değişmişsin. O eski İngiltere'de dizimde hoplattığım, pembe yanaklı, tombul bir çocuktun. Şimdiyse yüzün süzülmüş solmuş ama o kafir kitaplarındaki nimfeler kadar güzel olmuşsun. Gözlerine ise hayaletler musallat olmuş çocuğum; seni burada kötü emellerine alet ettiler mi?"

Kız divana yaslandı. Zaten soluk olan yüzünden kan çekildi, ölmüş gibi kireç kesildi. Kane ona eğildi, şaşkındı. Kızın sesi ancak bir fısıltı gibi çıktı:

"Sormayın. Gecenin karanlığına, unutkanlığına gizlenesi ameller vardır. Gözleri kör eden, beyne yanan mühürlerini çıkmamasına işleyen manzaralar vardır. İnsanların umursamadığı kadim şehirlerin duvarları fısıldanmak bir kenara, ağza bile alınamayacak manzaralara şahittir".

Gözleri bitkinlikle kapandı ve Kane'in dertli, kasvet dolu gözleri farkında varmaksızın kızın doğal olmayan beyazlığında beliren, ince mavi damarlarda gezindi.

"Bu şeytani bir şey" dedi fısıltıyla. "Bir sır..."

"Evet" diye fısıldadı kız "Kadim Mısır'ın gençliğinde dahi yaşlı olan bir sır! Kara Babil'den de kadim adsız bir kötülük; dünya daha genç ve tuhafken dehşetli kara şehirler türetmiş bir kötülük".

Kane kaşlarını çattı, sıkıntısı artmıştı. Kızın tuhaf sözleri yüzünden ensesinde tüyler ürpertici, bir korku sürünmeye başlamış; sanki çağlar kadar derinlerden ırkın belirsiz hatıraları yükselmiş ve kasvetli, karmaşık, kâbus misali yanılsamalar yaratmıştı.

Marylin birden doğruldu, gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı. Kane bir yerlerde bir kapının açıldığını duydu.

"Nakari!" diye endişeyle fısıldadı kız. "Çabuk! Sizi burada bulmamalı! Hemen saklanın" dedi Kane döndüğünde "ve ses çıkarmayın; ne olursa olsun!"

Kız divana yattı, uyuyormuş gibi yapıyordu; Kane ise odanın öbür ucuna gidip, duvara asılı halıların arkasına gizli, vaktiyle bir heykelin konulmuş olabileceği bir nişe saklandı.

Daha ancak buraya girmişti ki odanın tek kapısı açıldı, tuhaf ve barbar bir şekil eşikte durdu. Negari Kraliçesi Nakari kölesine gelmişti.

Kara kadın tahtta giydiği kıyafetlerle gelmişti, kapıyı arkasından kapatırken kollarındaki, bileklerindeki rengarenk pazıbentler, halhallar şakırdadı. Dişi bir leopar gibi rahatlıkla kıvrılıyor, bu kıvrak güzellik karşısında bakan kişi istemese de hayranlığa kapılıyordu. Yine de aynı zamanda bir tiksinti de kaplıyordu içini; çünkü kadının gözlerinde capcanlı, insanı kendine çeken, dünyadan da eski bir kötülük vardı.

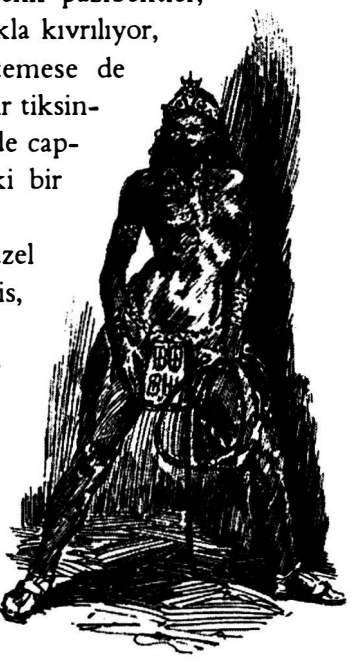

"Lilith!" diye düşündü Kane. "Araf kadar güzel ve dehşetli. O, Lilith; kadim destanların habis, sevimli kadını".

Nakari divanın yanında durdu, bir süre esirine baktı, sonra gizemli bir gülümsemeyle eğilip onu sarstı. Marylin gözlerini açtı, doğruldu, ardından divandan kayarak indi ve kara sahibesinin önünde diz çöktü; Kane bu işe sessiz bir küfür savurdu. Kraliçe güldü, divana yerleştikten sonra bir kolunu kızın beline doladı ve onu kucağına çekti. Kane şaşkın bir halde izlerken, Nakari tembelce, keyifle beyaz kızı okşadı. Bu Kane'e sevgiden ziyade, karnı doymuş bir leoparın kurbanıyla oynaması gibi geliyordu. Tüm bu işte alay ve çok çalışılmış bir zulüm vardı.

"Ne yumuşak, ne güzelsin Mara" diye ağır ağır mırıldandı Nakari "diğer kara hizmetkârlarımdan daha güzelsin. Gerdeğe girme vaktin geliyor küçüğüm. Kara Merdivenler senden güzel bir gelin taşımadılar bugüne değin".

Marylin titremeye başlayınca, Kane kızın bayılacağını düşündü. Nakari'nin uzun kirpikli sarkık göz kapaklarının altındaki

gözlerine tuhaf bir parıldı kondu ve dolgun kırmızı dudakları belli belirsiz, acımasız bir gülümsemeyle büküldü. Kadının her hareketi kem bir niyetle doluydu sanki, Kane'in alnı damla damla terle doldu.

"Mara" dedi kara kraliçe "tüm kızlardan ayrıdır yerin ama neden tatmin olmazsın? Bir düşün: Rahip gerdek şarkısını okuduğunda; Kafatası Ayı, Ölüm Kulesi'nin kara tepesinden baktığında Negari'nin kızları ne de kıskanacak seni? Sahip'in Gelini, küçüğüm, bir düşün: Kaç kız ona gelin olmak için can verdi?"

Ve Nakari o nefret uyandıran, nağmeli sesiyle güldü; sanki güzel bir şaka yapmıştı. Ve kadın birden olduğu yerde kalakaldı. Gözleri odayı incelerken kısıldı, tüm bedeni gerildi. Eli kemerine gitti ve uzun ince bir hançer çekti. Kane piştovunun namlusundan nişan aldı, parmağını tetiğe dayadı. Yalnızca bir kadını vurmanın verdiği o doğal tedirginlik, Nakari'nin kara kalbine ölüm saçmaktan alıkoyuyordu onu; ama kadının, kızı öldürmek üzere olduğunu düşünüyordu.

Sonra kadın kıvrak, kedimsi bir hareketle kızı dizlerinin üstünden kaldırdı ve zorla odanın öte ucuna götürdü, gözleri Kane'in arkasına gizlendiği halıya alevler saçarak bakıyordu. Yoksa bu keskin gözleri onu fark mı etmişti? Sualine yanıt çabuk geldi.

"Kim var orada?" diye bağırdı kadın hiddetle. "Duvardakilerin ardında kim var? Seni görmüyorum, duymuyorum ama orada olduğunu biliyorum".

Kane ses çıkartmadı. Nakari'nin vahşi içgüdüleri Kane'i gafil avlamıştı ve ne yapacağını bilemiyordu. Sonra yapacakları kraliçeye bağlıydı.

"Mara!" Nakari'nin sesi kırbaç gibi şakladı. "Halıların arkasındaki kim? Yanıt ver! Yoksa kırbacın tadına bakmak mı istersin yine?"

Kızın dili tutulmuştu sanki. Düştüğü yere sindi, güzel gözlerini korku bürümüştü. Ateş saçan bakışları bir an olsun hedefinden

ayrılmayan Nakari, boştaki eliyle kızın arkasına uzandı ve duvardan sarkan bir kordonu kavradı. Şiddetle kordonu çekti. Kane her iki yanındaki halıların hızla geri çekildiğini fark etti; ortaya çıkmıştı.

Bir an için bu tuhaf tabloda kımıldayan olmadı: Kan lekeli kıyafeti lime lime olmuş ince uzun beyaz adam, sağ elindeki uzun pıştovu kavramış duruyordu; odanın öbür ucundaki, vahşi süslere bürünmüş kara kraliçe tek eliyle kordonu çekmişti, diğer eliyle de hançeri önünde tutuyordu; beyaz kız ise zemine sinmişti.

Sonra Kane konuştu: "Kes sesini Nakari, yoksa ölürsün!"

Karşısında birden beliren bu hayalet yüzünden kraliçenin dili tutulmuş, her yanı uyuşmuştu. Kane halıların arasından çıktı ve ağır ağır kadına yaklaştı.

"Sen ha!" dedi kadın, en sonunda konuşabilmişti. "Muhafızlarımın dediği kişi sen olmalısın! Negari'de başka bir beyaz adam olamaz! Düşüp öldü demişlerdi! O halde nasıl..."

"Sus!" Kane kadının hayret dolu sayıklamalarını sert bir çıkışla kesti; doğrulttuğu pıştovun kadına bir şey ifade etmediğini biliyordu ama kadın sol elindeki uzun kılıcın tehdidini biliyor olmalıydı. "Marylin" dedi ama bilincinde olmadan hâlâ ırmak kabilelerinin dilinde konuşuyordu "halılardan kordonu çek ve onu bağla..."

Odanın orta yerine gelmişti artık Kane. Nakari'nin yüzündeki çaresizce şaşkınlıksa neredeyse yitmiş ve ateş saçan gözlerine şey-

tanca bir parıltı konmuştu. Teslim olduğunun işareti olarak hançeri elinden bıraktı, sonra bir anda ellerini hızla yukarı uzatıp, bir başka kalın kordonu çekti. Kane Marylin'in haykırdığını duymuştu ama bir adım dahi atamadan, tetiği çekemeden, hatta düşünmeye fırsat bulamadan dipsiz bir karanlığa düştü. Çok düşmemişti, ellerinin üzerine konmuştu; ama düşüşün darbesiyle diz üstü çöktü ve düşerken dahi karanlıktaki bir varlığı hissettiyse de kafasına inen darbeye karşı bir şey yapmadı ve bu kez bilinç kaybının zifiri karanlığında kayboldu.

IV

İMPARATORLUK DÜŞLERİ

"Roma'ya düşmüştü, dünyaya hükmetmek
Ne ki almadı bundan çokça zevk
Ama biz, biz bileceğiz keyif almayı
Koca dünyadan oyuncak yapmayı".

CHESTERTON

Kane, görmediği saldırganın fırlattığı ezici silahın onu havale ettiği loş diyarlardan ağır ağır geri geldi. Bir şey ellerini oynatmasını engelliyordu; sızlayan, zonklayan başını kaldırmak istediğinde de metalik bir takırtı duyuyordu.

Mutlak karanlıkta yatıyorduysa da bunun ışık yokluğundan mı, yoksa darbenin etkisiyle hâlâ kör olmasından mı kaynaklandığını bilemiyordu. Kaybolan melekelerini şaşkın bir halde toparladı ve nemli taş bir zeminde uzandığını anladı; el ve ayak bileklerine sert, paslı, ağır zincirler ve kelepçeler vurulmuştu.

Ne kadardır orada yatıyordu, bilmiyordu. Sessizliği bozan şeyler sızlayan kafasındaki tamtam gibi gürleyen nabzı, kaçan farelerin ayak ve diş sesleriydi. En sonunda karanlıkta kızıl bir ışık gözlerinin önünde büyüdü. Bu dehşet verici aydınlıkla harelenmiş bir halde Nakari'nin fesat ve müstehzi yüzü belirdi. Kane kafasını salladı, bu yanılsamadan kurtulmak istiyordu. Ama ışık güçlendi ve gözleri ışığı alışınca, ışığın kaynağının kraliçenin elinde tuttuğu bir meşale olduğunu gördü.

Şimdi vuran ışıkla duvarları, tavanı ve zemini taştan ufak ve rutubetli bir hücrede olduğunu gördü. Onu esir eden ağır zincirler, duvarın içine gömülmüş metal halkalara tutturulmuştu. Yalnızca bir kapı vardı ki bu da besbelli bronzdandı.

Nakari meşaleyi kapının yanındaki bir nişe yerleştirdi, öne adım atıp, esirinin başını dikildi ve alayla değil, düşünceli bir halde baktı.

"Adamlarımın uçurumda dövüştüğü kişi sensin". Bu bir sorudan ziyade, doğrulama içeriyordu. "Boşluğa düştün dediler, yalan mı söylediler? Yalan söylesinler diye onlara rüşvet mi verdin? Yahut nasıl kaçtın? Büyücü müsün? Uçurumun dibinden havalanıp sarayıma mı kondun? Konuş!"

Kane ağzını açmıyordu. Nakari lanet okudu.

"Konuş yoksa gözlerini oydururum! Parmaklarını kestirir, ayaklarını yaktırırım!"

Kadın adama şiddetli bir tekme attı ama Kane ses çıkartmadan uzandı, kasvetli gözleri kadınınkilere delici bakışlar atmaya devam etti ta ki kadının gözlerindeki yabani parıltı sönüp, yerine merak ve hayret dolana dek.

Taş bir sıraya yerleşti kadın, dirseklerini dizlerine koydu, çenesini eline aldı.

"Daha önce beyaz bir erkek görmemiştim" dedi. "Tüm beyazlar sana mı benzer? Peh! Mümkün değil! Çoğu erkek aptaldır, karası beyazı fark etmez. Çoğu siyah erkeğin aptal olduğunu bili-

yorum, beyazlar da ırmak kabilelerinin dediği gibi tanrı değil; yalnızca insanlar. Tüm kadim gizemleri bilen ben, yalnızca insanlar diyorum.

"Ama beyaz adamların da tuhaf gizemleri yok değilmiş, anlattılar; Mara ve ırmak kabilelerinin gezginleri anlattılar. Gök gürültüsü çıkartıp, uzaktan öldüren savaş çubukları var; şu sağ elindeki şey, o çubuklardan mı?"

Kane kötü kötü sırıtmakla yetindi.

"Nakari madem tüm gizemleri bilirsin, çoktan bildiğini ben ne hadle sana söylerim?"

"Gözlerin ne kadar derin, ne kadar soğuk, ne kadar tuhaf!" dedi kraliçe, sanki Kane hiç ağzını açmamış gibi. "Tüm görünüşün ne tuhaf; bir kralın azameti var sende! Benden korkmuyorsun; daha önce ne beni seven ne de benden korkan bir adam görmemiştim. Belli ki benden asla korkmayacaksın ama beni sevmeyi öğrenebilir misin? Bak bana, beyaz adam; güzel değil miyim?"

"Güzelsin" dedi Kane.

Nakari önce gülümsedi, sonra kaşlarını çattı. "Öyle bir söyledin ki iltifatlık yanı yok. Benden nefret ediyorsun, değil mi?"

"Bir insan yılandan nasıl nefret ederse" diye Kane dobra dobra düşündüklerini söyledi.

Nakari'nin gözleri delice bir öfkeyle parladı. Uzun tırnaklarını avuçlarına batırana değin yumruklarını sıktı; sonra öfkesi parladığı gibi söndü.

"Sende bir kralın yüreği var" dedi kadın sükûnetle "yoksa benden korkardın. Kendi diyarında bir kral mısın?"

"Ben yersiz yurtsuz bir seyyahım".

"Burada kral olabilirsin" dedi Nakari yavaş yavaş.

Kane kasvetli bir kahkaha koyverdi. "Canımı mı bağışlıyorsun?"

"Daha fazlasını bağışlıyorum!" Kraliçe üzerine eğilince Kane gözlerini kıstı, bastırdığı heyecanla kanı damarlarında zor dur-

maya başlamıştı. "Beyaz adam, söyle bana, dünyada en çok istediğin nedir?"

"Mara dediğin beyaz kızı alıp gitmek".

Nakari sabırsızlık dolu bir nidayla arkasına yaslandı.

"Onu alamazsın; o Sahip'in söz verilen gelini. Onu ben dahi kurtaramam, istesem bile olmaz. Onu unut. Sana onu unutturacağım. Dinle, beyaz adam, Nakari'nin, Negari Kraliçesi'nin sözlerini işit! Sana dünyayı oyuncak yapıp vereceğim!

"Dur, hayır! Bırak da sözlerim bitireyim" dedi kadın alelacele, hevesle konuştuğundan sözcükleri birbirine karıştırıyordu. Gözleri parlıyor, tüm bedeni kendini kaptırdığından titriyordu. "Gezginlerle, kullar ve kölelerle, uzak diyarlardan gelen adamlarla konuştum. Bilirim ki bu dağlar, ırmaklar ve cangıllar diyarı dünyanın tümü değil. Uzakta ülkeler, şehirler; ezilip mahvedilecek krallar ve kraliçeler var.

"Negari'nin ihtişamı sönüyor, kudreti azalıyor ama kraliçesinin yanında güçlü bir adam olsa onu tekrar inşa edebilir; kaybolan görkemi geri getirebilir. Dinle beyaz adam! Benimle beraber Negari tahtına otur! Halkına haber ver, savaşçılarıma gök gürültüsü çubukları getirsinler! Ülkem hâlâ Afrika'nın merkezine hakim; beraberce zaptettiğimiz kabileleri silahlandırırız; kadim Negari diyarının bir denizden diğerine uzandığı eski günleri geri getiririz! Irmak kabilelerinin, düzlük kabilelerinin, sahil kabilelerinin tümünü dize getirir, onları öldürmek yerine onlardan kudretli bir ordu yaratırız! Ve sonra, tüm Afrika topuklarımızın altında olunca, aç bir aslan gibi tüm dünyayı silip süpürürüz; tüm dünyayı parçalar, yırtar, yok ederiz!"

Solomon'un başı dönüyordu. Belki de kadının o vahşi, cezp edici karakterinden, ateşli sözcüklerine yerleştirdiği o canlı güçtendi bu ama o an kadının delice planı, tümüyle delice yahut imkansız gözükmüyordu. Püritan'ın beyninde dehşetli, karmaşık görüntüler yanıp sönmeye başladı: Avrupa iç savaşlarla, din savaş-

larıyla parça parça olmuş; kendi içinde bölünmüş; kendi yöneticilerince ihanete uğramış; çökmeye mail hale gelmiş. Evet! Avrupa şimdi çetin bir uçurumun başındaydı ve kudretli, vahşi bir fatihler ırkına kolay kurban olabilirdi. Hangi erkek gönlünden güç ve zafer arzusu geçmediğini hakikaten söyleyebilirdi? Bir an Şeytan çok fena cezp etti Solomon Kane'i; Sonra zihin gözüyle Marylin Taferal'ın hasretli, kederli suretini gördü ve Solomon lanet okudu.

"Defol, seni Şeytan'ın kızı! Yıkıl karşımdan! Kendi ırkıma karşı savaşacak kara şeytanlarına önderlik edecek bir orman hayvanı mı zannettin beni? Hayır, hiçbir hayvan asla yapmazdı böyle! Dostluğumu istiyorsan şayet, bırak beni, kızla gideyim".

Nakari bir kaplan, bir kedi gibi ayağa sıçradı; gözlerinde şimdi tutkulu bir öfke yanıyordu. Elinde bir hançer parıldadı ve kedi gibi bir öfke çığlığı atarak Kane'in göğsünün üstüne kaldırdı. Bir an için Kane'in tepesinde ölümün gölgesi gibi durdu; sonra kolu indi ve güldü.

"Serbest bırakayım kızı, öyle mi? Kafatası Ayı, kara mihraptan aşağı bakınca serbest kalacak kız. Sana gelince, sen de bu zindanda çürüyeceksin. Sen bir budalasın; Afrika'nın en büyük kraliçesi sana aşkını ve dünya imparatorluğunu sundu; sen de ona küfredersin ha? Beyaz kıza aşıksındır belki? Kafatası Ayı benim olana dek, kır dizini de şunu düşün: Onu daha önce nasıl cezalandırdıysam, öyle cezalandırılacak; çırılçıplak bileklerinden asılacak ve bayılana kadar kırbaçlanacak!"

Kane zincirlerinden kurtulmak için vahşice çabalarken, Nakari kahkahalara boğuldu. Kapıya vardı, açtı, sonra duraksadı, başka şeyler demek için döndü:

"Burası habis bir yer beyaz adam, belki seni buraya zincirlediğim için benden daha da çok nefret edeceksin. Belki Nakari' nin güzel taht odasında, refah ve lüks önüne serildiğinde ona daha da bir minnettar bakarsın. Çok geçmeden seni almaya birisini yollatacağım ama önce seni bir süre burada bırakayım ki düşün. Unutma: Nakari'yi seversen dünya krallığı senin olur; nefret edersen; alıp alabileceğin tüm diyar bu hücre".

Bronz kapı can sıkıcı bir sesle kapandı ama hiçbir şey esir İngiliz'e Nakari'nin pırıl pırıl lakin ağulu sesi kadar tiksinç gelmedi.

Karanlıkta vakit zor geçiyordu. Uzunmuş gibi gelen bir süreden sonra kapı yeniden açıldı. Bu kez iri yarı bir zenci yemek ve bir tür hafif şarap getirmişti. Kane aç bir kurt gibi yedi, içti, sonrasında da uyudu. Son birkaç gün onu zihnen ve bedenen tüketmişti ama uyanınca kendini yenilenmiş ve güçlü hissetti.

Kapı yeniden açıldı ve iki koca kara savaşçı içeri girdi. Ellerindeki meşalelerin ışığı sayesinde, Kane bunların peştamal kuşanmış, başlarına devekuşu tüylü başlık takmış, ellerinde uzun mızraklar taşıyan devler olduğunu gördü.

"Nakari ona gitmeni ister beyaz adam" cümlesinden başkaca bir şey söylemediler ve zincirlerini çözdüler. Kane ayağa kalktı, bu

kısacık özgürlük dahi onu sevindirmişti, keskin zekâsı bir kaçış yolu aramak için var gücüyle çalışmaya başladı.

Belli ki marifetlerinin ünü yayılmıştı; zira bu iki savaşçı ona büyük saygı gösteriyordu. Önden gitmesi için işaret ettiler, mızraklarının ucu sırtını deldi. Bire karşı iki kişi de olsalar, o silahsız da olsa, hiçbir şeye fırsat tanımıyorlardı. Bakışları tamamen hayret ve şüphe dolu biçimde Kane'e dikilmişti; Nakari, Negari'ye gelen ilk beyaz adam olduğunu söylemişti ve görünen o ki doğru söylemişti..

Uzun, kara bir koridor boyunca yürüdüler, muhafızlar mızraklarının ucuyla hafifçe dürterek onu dar, kavisli bir merdivenden yukarı yönlendirdiler, bir merdiven daha çıktılar; sonra Kane'in ilk geldiği engin, devasa sütun labirentine vardılar. Bu devasa odadan aşağı giderlerken Kane'in gözleri birden karşısındaki duvardaki tuhaf ve fantastik bir resme takıldı. Resmi tanıyınca neredeyse kalp krizi geçirecekti. Resim bir parça ilerisindeydi ve muhafızları duvara yanaşana kadar, belli etmeden oraya yöneltti. Şimdi neredeyse resme değecek kadar yakındı ve hançerinin işaretlediği yeri seçebiliyordu.

Kane'i takip eden savaşçılar birden onun mızrak vurulmuş bir adam gibi haykırdığını duyunca harete düştüler. Kane sallanmaya, destek bulmak için eli boşluğa uzanmaya başladı. Birbirlerine şüpheyle bakıp onu dürttüler ama o ölmekte olan bir adam gibi haykırdı ve yavaşça zemine çöktü; tuhaf bir biçimde burada yattı, tek bacağı altına kıvrılmıştı, tek kolu sallanan bedenine destek oluyordu. Zenciler ona korkuyla baktılar. Görünüşe göre ölüyordu ama üzerinde bir yara yoktu. Onu mızraklarla tehdit etmelerine aldırış etmiyordu. Sonra ne yapacaklarını bilemez halde mızraklarını indirdiler ve birisi üzerine eğildi.

Sonra olanlar oldu. Siyah adam öne eğilir eğilmez, Kane boşalan çelik bir yay gibi yukarı fırladı. Sağ yumruğu bel hizasından bir yarım daire çizerek, ıslıklar çalarak yukarı çıktı ve kara devin çenesine çarptı. Kolun ve omzun tüm gücünü alan bu darbe, Kane doğrulurken güçlü bacaklarının yukarı doğru hareketinden de destek aldığından, sanki sapanla savrulmuş gibi etkisini arttırdı. Zenci zemine kapaklandı, daha dizleri boşalmadan önce bilincini kaybetmişti.

Diğer savaşçı kükreyerek öne atıldı ama daha kurbanı yere düşmeden önce Kane yana dönmüştü ve delice resmi yoklayan eli yayı bulup üstüne basmıştı. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu. Savaşçı hızlıydıysa da Kane daha hızlıydı; aç bir kurdun hızı vardı onda. Bir an için bilinci kapalı siyah adamın düşen bedeni, diğer savaşçının önünü kesti ve tam o an Kane gizli kapının açıldığını hissetti. Göz ucuyla kalbini hedef alarak fırlayan uzunca bir demir parçasının parıltısını gördü. Yana döndü ve kendisini zemine attı, mızrak omzunu sıyırıken kapıdan geçip kayboldu.

Şaşkın ve hayretler içerisinde savaşçıya göre, bir başka darbe için silahını kaldırmış duruyorken karşısında beyaz adam katı duvarın içerisinden öylece geçip gitmişti; çünkü tek gördüğü fantastik bir resimdi ve zorlasa da açılmıyordu.

V

"BİN SENEDİR..."

"Kör tanrılar kükrer, çırpınır, düşler
Denizin altındaki tüm şehirlerde".
CHESTERTON

Kane ardından gizli kapıyı sıkıca itti, yayı bir süreliğine kapadı ve bir süre arkasına yaslandı. Tüm kasları gerilmişti, gerekirse bir ordu dolusu mızrakçıya karşı tutacaktı kapıyı. Ama bu endişesi cisim bulmadı. Kara savaşçının bir süre kapıyla uğraştığını işitti; sonra o ses de kesildi. Bu halkın, gizli kapıları ve geçitleri bulmadan bu sarayda bu kadar uzun süredir yaşamış olması akıl alacak iş değilse de Kane eninde sonunda bu sonuca varmak zorunda kaldı.

Nihayetinde o an için peşine düşülmediğine ve güvende olduğuna kanaat getirince; dönüp üstüne çağların tozu birikmiş, boz loş ışıklar vuran uzun, dar koridordan ilerlemeye başladı. Nakari'nin zincirlerinden kurtulmuşsa da kafası karışmıştı, öfkeden köpürüyordu. Ne kadardır bu sarayda olduğunu bilmiyordu; belki asırlardır buradaydı. Şimdi gündüz vakti olmalıydı çünkü dış odalardan ışık sızıyordu ve yeraltı zindanından çıktıktın sonra etrafta meşale görmemişti. Nakari çaresiz kızdan öç alma yeminini tuttu mu acaba, diye düşündü ve çileli bir küfür savurdu. Şu an için özgürdü, evet; ama silahsızdı, bu cehennem sarayında bir fareymiş gibi düşmüşlerdi peşine. Marylin'e, kendisine artık ne faydası dokunacaktı? Ama özgüveni asla sarsılmıyordu. Haklıydı ve bir yol çıkacaktı karşısına.

Birden dar bir merdiven, ana geçitten ayrılan bir kol oluşturdu. Buradan yukarı çıktıkça ışık güçlendi de güçlendi, ta ki Afrika güneşinin harlı ateşinin tam altında durana dek. Merdivenler, çok

sıkı kapatılmış incecik bir pencerenin önündeki bir tür sahanlıkta son buluyordu. Bu pencereden bakınca yüzünü yakan güneşin altın rengi çaldığı mavi göğü gördü. Bu manzarayı şarap gibi çekti içine, nefes nefes, dem dem; temiz, lekesiz havayı solumak içinde dolaştığı yerin tozunu, çürük ihtişamının harelerini ciğerlerinden söker diye umuyordu sanki.

Tuhaf, garip bir manzaraya bakıyordu. Çok uzakta, sağında ve solunda koca kara kayalıklar ve bu uçurumların dibinde ise taştan kalelerle kuleler yükseliyordu; bu binalar tuhaf bir mimariyle yapılmıştı. Sanki başka bir gezegenden gelen devler, bu yapıları delice, karmakarışık bir yaratım safahatında yere çalmışlardı. Binaların sırtları sağlam biçimde kayalıklara dayandırılmıştı. Kane, Nakari'nin sarayının da bir yarın duvarına dayalı olduğunu biliyordu. Sanki o sarayın dış duvarına inşa edilmiş bir minarenin tepesinde gibiydi. Çünkü tek bir pencere vardı ve görüş alanı dardı. Altındaki tuhaf şehrin dolambaçlı, dar sokaklarında böcek sürüsü gibi kara adamlar bir ileri bir geri gidiyordu; yukarıdaki adam kara karıncalara baktığını düşünüyordu. Doğuda, kuzeyde ve güneyde uçurumlar doğal bir çıkıntı oluşturuyordu; yalnızca batıda insan işi bir duvar vardı.

Batıda güneş batıyordu. Kane kapalı pencerelerden istemeden de olsa döndü ve tekrar merdivenlerden aşağı indi. Yine dar, gri koridorlarda hedefsizce, plansızca, sanki fersahlar boyunca ilerledi. Türlü geçitlerin altındaki geçitlere indi de indi. Işık daha da azaldı ve duvarlarda nemli bir balçık belirmeye başladı. Sonra Kane durdu, bir duvardan gelen belli belirsiz bir ses dikkatini celbetmişti. Bu neydi? Hafif bir takırtı; zincir şangırtısı.

Kane duvara iyice dayandı ve yarı karanlıkta eline paslı bir yay geldi. Bununla dikkatle uğraştı ve bir süre sonra işareti olduğu gizli kapı savrulup içeri açıldı. Temkinle içeri baktı.

Bir hücreye bakıyordu, kendisinin tıkıldığı hücrenin benzeriydi. İs saçarak yanan bir meşale, duvardaki bir nişe tutturulmuştu ve

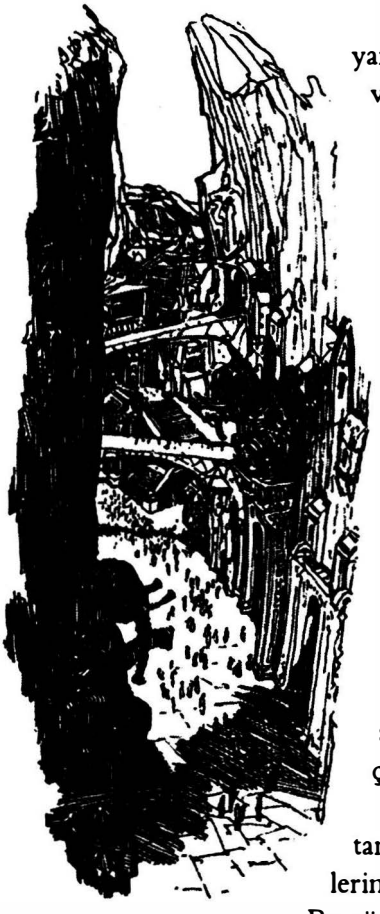

yanıp sönen ışıkta zemindeki bir şekli, kendisi gibi el ve ayak bilekleri zincirlenmiş kişiyi fark etti. Kane bu kişinin bir zenci olduğunu düşündü ama bir kere daha bakınca şüpheye düştü. Saçı çok düzdü, çehresi de düzgündü. Zenci soyundandı, evet, ama damarlarındaki yabancı bir kan hatlarını keskinleştirmiş, adama muhteşem bir alın ve Kane'e pür dikkat bakan, capcanlı ama sert gözler vermişti. Teni ise koyuydu, kara değil.

Adam tuhaf bir lehçeyle konuştu, kıyaslamak gerekirse Kane'in aşina olduğu kara halk gibi gırtlaktan değil, garip biçimde belirgin ve anlaşılır bir dille konuşuyordu. İngiliz, İngilizceyi denedi, sonra da ırmak kabilelerinin dilinde konuştu.

"Şu kadim kapıdan geçen sen" dedi diğeri, bu son lehçede, "sen kimsin? Kara bir adam değilsin; bir an için seni Eski Irk'tan birisi sandım ama şimdi onlar gibi olmadığını görüyorum. Nereden çıktın geldin?"

"Ben Solomon Kane'im" dedi Püritan. "Bu şeytan şehrinde esirim. Mavi tuz denizlerinin çok ötelerinden geliyorum".

Bu sözcüğü duyunca adamın gözleri sevinçle parıldadı.

"Deniz! Ezelî ve ebedî! Hiç görmediğim deniz, atalarımın şanının beşiği deniz! Anlat bana yabancı, sen de onlar gibi kocaman, mavi bir canavarın sinesinde yelken açtın mı? Kendi gözlerinle Atlantis'in altın kulelerini, Mu'nun kızıl duvarlarını gördün mü?"

"Doğru" dedi Solomon, tam ne diyeceğini bilemeden. "Denizler aştım, Hindistan'a, hatta Çin'e bile gittim ama bahsettiğin ülkeleri bilmiyorum".

"Hayır" deyip iç geçirdi diğeri. "Düşlerimde... Düşlerimde. Şimdiden büyük gecenin gölgesi çöküyor zihnime, kelimelerimi unutuyorum. Yabancı, bu soğuk duvarların ve zeminin, yeşil dipsiz derinlerde eriyip kaybolduğu zamanlar oldu; ruhum nice kez ebedî denizin deruni sesi ile gürledi ki ben denizi hiç görmedim!"

Kane elinde olmadan ürperdi. Bu adam besbelli bir deliydi. Derken yaşlı adam bileğindeki zincire aldırış etmeden, kırış kırış, pençe misali elini uzatıp Kane'in kolunu tuttu.

"Teni tuhaf beyazlıkta olan sen! Nakari'yi, çöken bu şehre hükmeden dişi iblisi gördün mü?"

"Onu gördüm" dedi Kane kasvetli bir sesle "ve bir fare gibi katillerinden kaçıyorum".

"Ondan nefret ediyorsun!" diye haykırdı öteki. "Hah, biliyordum! Mara'yı, kölesi olan beyaz kızı ararsın?"

"Evet".

"Dinle beyaz adam" dedi zincirli kişi tuhaf bir ağırbaşlılıkla; "Ölüyorum. Nakari'nin işkence sehpası işimi bitirdi. Ben ölüyorum ve benimle beraber ulusumun ihtişamından kalan son gölge de sönüyor. Zira ırkımın son temsilcisiyim. Dünyada benim gibisi kalmadı. Şimdi dinle beni, bu ölen bir ırkın sesidir".

Ve Kane bu parlayıp sönen meşale ışığında kısmen karanlığa gömülmüş bu hücrede, hezeyanlara kapılan bir adamın dudaklarından dökülen, o loş şafak çağının sislerinden çıkıp gelen, bir insanın işittiği en tuhaf öyküyü işitti. Bu açık seçik sözler ölen adamdan döküldükçe Kane bir yanıyor, bir donuyordu; zira devasa zamanlardan ve mekânlardan oluşan çağlara ait manzaraların biri bitiyor, diğeri başlıyordu.

"Uzun çağlar önce; asırlar, asırlar önce, ırkımın imparatorluğu denizin dalgalarına mağrur ve tepeden bakardı. Bu o kadar eskiydi ki hiçbir insan bunu hatırlayan bir atasını hatırlamaz artık. Batıdaki yüce topraklarda şehirlerimiz yükselirdi. Altın kulelerimizin başları yıldızları bölerdi; mor pruvalı kalyonlarımız dünyanın her yerinde dalgaları biçerdi; günbatımından ganimet, gün doğumundan servet toplarlardı. Ordularımız kuzeye ve güneye, doğuya ve batıya dağılır, karşılarında kimse duramazdı. Şehirlerimiz dünyaya hükmederdi; tüm diyarlara sömürgelerimizi yollar; ister kızıl derili, ister kara derili, ister beyaz derili olsun tüm vahşilere boyun eğdirir, onları köle ederdik. Bizim için madenlerde çalışır, kürek mahkumu olurlardı. Tüm dünyaya Atlantis'in kahverengi tenli halkı hakimdi. Deniz halkıydık, okyanusların derinlerinin tümünde yaşardık. Ne gizemler bilirdik; toprağın, denizin ve göğün sırları emrimize amadeydi. Yıldızları okurduk, bilgeydik. Denizin çocukları olduğumuzdan, denizi her şeyden yüce tutardık.

"Valka'ya ve Hotah'a, Honen'e ve Golgor'a tapardık. Nice bakire, nice yağız genç onların sunaklarında can vermiş, mabetlerinin dumanları güneşe uzanmıştı. Sonra deniz uyandı ve sarsıldı. Dipsiz derinlerden gürledi ve dünya tahtları içine kapaklandı! Derinlerden yeni diyarlar çıktı, Atlantis ve Mu dalgalara boğuldu. Mabetlerden, kalelerden yeşil deniz kükreyip geçti, altın ve topaz kuleleri deniz yosunu bağladı. Atlantis İmparatorluğu silinip unutuldu, zamanın ve hiçliğin ebedî akıntısında yok oldu. Barbar diyarlardaki sömürge şehirleri de ana krallıktan kopunca yok oldular. Kara vahşiler, beyaz vahşiler ayaklandılar, kayıp imparatorluğun simgesi olarak dünyada tek sömürge şehri Negari kalana dek, her şehri yakıp yıktılar.

"Burada atalarım kraldı ve Nakari'nin ataları (o dişi kedi yok mu!) onların kölesi olarak diz çökerdi. Yıllar geçti, yüzyıllara uzandı. Negari İmparatorluğu güçten düştü. İsyan eden bir kabi-

leyi diğeri izledi ve zincirlerini fırlatıp attılar, imparatorluğun sınırlarını denizden bu yana daralttılar ta ki Atlantis'in son oğulları da her şeyi tümden bırakıp, şehre, ırkın son kalesine çekilene dek. Artık birer fatih değil, kana susamış kabilelerin baskısındaki bir ırkın fertleriydiler. Negari dışarıdan saldırılara boyun eğmezdi; duvarları sapasağlamdı; ama şeytani etkiler işe karıştı.

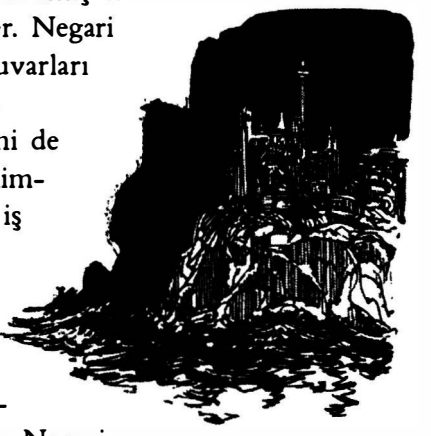

"Atlantis'in oğulları şehre kara kölelerini de getirmişlerdi. Şehrin hakimleri savaşçılar, alimler, rahipler ve zanaatkârlardı; kimse ağır iş yapmazdı. Ancak sahipten çok köle vardı. Ve kahverengi tenli halk azalırken onlar çoğaldı.

"Irk yozlaşana dek durmadan birbirlerine karıştılar, en nihayetinde yalnızca rahipler kara kanın lekesinde azade kalmıştı. Negari tahtındaki hükümdarlar neredeyse safkan zenciydi ve bunlar da şehirden içeri uşak, paralı asker ve dost kılığında daha da fazla vahşi kabile üyesi soktular.

"Derken gün geldi, bu vahşi köleler isyan etti ve rahiplerle onların aileleri haricinde kahverengi kan taşıyan kim varsa herkesi kestiler. Bunları da 'fetiş halk' diye köle ettiler. Binlerce yıl boyunca Negari'de kara halk hüküm sürdü, kara krallarına kahverengi tenli esir rahipler kılavuzluk etti ki bunlar esir de olsalar kralların efendileriydiler".

Kane efsunlanmışçasına dinliyordu. Hayal gücü yüksek zihninde, bu öykü kozmik zaman ve mekânda alevlerle can buluyordu.

"Bir süre sonra rahipler dışında Atlantis'in oğulları öldü, kadim Negari tahtını kirleten büyük bir kara kral peyda oldu. Bir kaplandı, savaşçıları ise birer leopar. Kendilerine Negari diyorlar, eski sahiplerinin adına dahi tecavüz ediyorlardı, karşılarında da kimse duramıyordu. Diyarı bir denizden diğerine süpürdüler,

sebep oldukları yıkımın dumanları yıldızları örttü. Büyük ırmak kan akmaya başladı, Negari'nin kara efendileri kara düşmanlarının cesetlerinin başına dikildi. Sonra büyük kral öldü ve kara imparatorluk dağıldı, tıpkı Negari'nin kahverengi krallığı gibi. Savaşta hünerliydiler; sahipleri olan Atlantis'in ölü oğulları onlara savaş eğitimi vermişlerdi, vahşi kabilelere karşı yenilmezdiler. Ama yalnızca savaş yöntemlerini öğrenmişlerdi, imparatorluk iç savaşla bölündü. Saraylarda, sokaklarda eli kanlı caniler ve entrikalar dolaştıkça, imparatorluk küçüldü de küçüldü. Tüm bu süre boyunca kara krallar kızıl, kudurgan beyinleri ile tahtta otururken; perde arkasından görünmeseler de korkulan kahverengi rahipler ulusu yönetip bir arada tuttular ve mutlak yıkımdan korudular.

"Şehirde esirdik çünkü dünyada gidecek başka yerimiz yoktu; ama duvarlardaki gizli geçitlerden yeraltı hayaletleri gibi süzülerek, entrikaları gözlüyor, gizlice büyüler yapıyorduk. Kraliyet ailesinin, yani uzun zaman önceki o kaplan kralın soyunun, diğer tüm entrikacı şeflere karşı davasını güdüyorduk; şu sessiz duvarların dili olsa ne kasvetli öyküler anlatırlardı. Zira kara halkın tümü diğerlerine benzemez. Hepsinin beyinlerinin içinde açığa çıkmaya hazır bir delilik bekler. Katliamın, zaferin tadını insan leoparlar misali o kadar uzun süredir tadıyorlar ki durmadan kana açlar. Biçare kölelerinde tüm şehvetlerini, tüm arzularını doyurduklarından habis, dehşetengiz hayvanlara dönüştüler; sürekli yeni hazların peşine düşüp, sürekli korkunç kana susamışlıklarını giderdiler.

"Bu uçurumlarda binlerce yıl aslanlar misali hüküm sürdüler; dışarı akın edip cangıl ve ırmak halklarını yağmaladılar, onları köle ettiler, yok ettiler. Hâlâ dışarıdan saldırılarla yenilmezler; gerçi

tüm malları mülkleri bu şehrin duvarlarına çekildi, eski muhteşem zaferleri ve istilaları köle avlarına indirgendi.

"Ama onlar güç kaybettikçe, efendileri, yani kahverengi tenli rahipler de güç kaybettiler. Tek tek öldüler, bir ben kaldım. Son yüzyılda onlar da hakimleri ve kölelerine karıştıklarından ötürü şimdi... Ah şu içimdeki kara utanç!.... Ben, yani Atlantis'in son oğlu, damarlarımda zenci kanının lekesini taşıyorum. Onlar öldü, ben kaldım; büyüler yaparak, kara krallara kılavuzluk ederek geçirdim ömrümü ben, Negari'nin son kahverengi tenli adamı. Sonra o dişi iblis, Nakari yükselişe geçti.

Kane çarçabuk artan bir ilgiyle öne eğildi. Hikâye kendi zamanına gelince yeniden can bulmuştu.

"Nakari!" Bu adı sanki tükürükler saçarak tıslayan bir yılan gibi söylemişti; "köle kızı köle! Yine de vakti gelince o galip geldi ve tüm kraliyet ailesi öldü.

"Ve beni, Atlantis'in son oğlunu, beni zincire vurup esir etti. Suskun kahverengi tenli rahiplerden korkmuyordu; çünkü o Bende Rahipler'den birinin kızıydı; bu alt rütbeli rahipler, kahverengi tenli sahiplerinin süfli işlerini yapan siyahilerdir. Ufak kurbanlar keser, av kuşlarının ve yılanların ciğerlerinden kehanet okur, kutsal ateşleri sönmesin diye korurlar. Bizi ve işlerimizi yakından biliyordu ve içinde kötü bir niyet vardı.

"Çocukken Yeni Ay Yürüyüşü'nde dans etmişti ve genç bir kızken Yıldız bakirelerdendi. Ufak gizemlerin çoğunu biliyor, fazlasını da dünya daha gençken yaşlı olan gizli ayinleri yürüten rahiplerin gizli törenlerini gözetleyerek öğreniyordu. Atlantis'ten kalanlar, gizliden gizliye Valka'ya ve Hotah'a, Honen'e ve Golgor'a, çoktan unutulmuş ama ataları onların sunaklarında can vermiş bu kara halkın anlamaması gereken tanrılara olan eski ibadet-

leri sürdürüyorlardı. Kara Negari'nin tümü içerisinde yalnız o kadın bizden korkmuyordu ve kralı tahttan indirip yerine geçmekle kalmayıp, rahipleri de avcunun içine aldı; yani kara Bendelerle, kalan birkaç kahverengi tenli rahibi. Bunların hepsi, bir ben hariç, ya onun suikastçilerinin hançerleri altında veya işkence sehpalarında can verdi. Bu duvarların içinde yaşayıp can veren binlerce türlü türlü kara halk içerisinde yalnızca o, Nakari, gizli geçitlerin, yeraltı koridorlarının, binlerce senedir biz rahiplerin halktan hasetle gizlediğimiz sırların varlığından şüphelendi.

"Ha ha! Kör, cahil zenciler! Bu şehirde bilinmeyen asırlar geçirin ama sırlarını hiç öğrenmeyin? Kara maymunlar, aptallar! Alt rütbeli kara rahipler dahi fosforlu tavanlarca aydınlanan, kayıp çağlar boyunca tuhaf biçimlerin sessizce süzüldüğü o uzun, gri koridorları bilmezler. Zira atalarımız Atlantis'i inşa ettikleri gibi inşa ettiler Negari'yi; korkunç büyük bir ölçekte, bilinmeyen bir sanatla işlediler. Yalnız insanlar için değildi bu şehir; aramızda görünmeden dolaşan tanrılar içindi aynı zamanda. Ve bu kadim duvarlar ne derin sırlar taşır!

"İşkenceler dudaklarımızdan söküp alamadı bu sırları ama onun zindanlarında zincire vurulmuş haldeyken gizli koridorlarımızda gezinemiyorduk. Yıllar boyunca geçenekler tozla doldu, insan ayağı basmadı üzerlerine; biz de bu habis hücrelerde zincirli kaldık. En sona da ben kaldım. Ve tapınakların, kara gizemli mabetlerin arasında kötü kara Bendeler dolaşır oldu, Nakari onları bir zamanlar benim olan ihtişama nail etti; hepsi benim çünkü ben Atlantis'in son yüce rahibiyim. Sonları kara, yıkımları kızıl olsun! Valka ve Golgor, kayıp ve unutulmuş tanrılar ki anıları da benimle ölecek, duvarlarını alaşağı etsin. Onları un ufak edip tevazu öğretsin! Kör pagan tanrılarının sunaklarını yok etsin..."

Kane adamın aklının gelip gittiğini fark etti. O keskin zekâ en sonunda çöküyordu demek.

"Anlat bana" dedi; "beyaz kızdan, Mara'dan bahsettin. Onu nereden tanıyorsun?"

"Yıllar önce akıncılar tarafından Negari'ye getirilmişti" diye yanıtladı diğeri, "bu kara kraliçenin tahta çıkışından birkaç sene önce oluyor, kız da onun kölesi. Kızı çok az bilirim çünkü gelişinden kısa bir süre sonra Nakari bana düşman kesildi; aradaki yıllarsa kasvetli kara yıllar, işkence ve ıstırapla kızıla boyanmış yıllar. Burada yattım, senin geldiğin kapıda yatan kaçışım, zincirlerle engellendi; ve bu bunu bilmek Nakari'nin işkence sehpalarında, ağır ağır alevlerin üstünde dağlanırken içimi parçaladı".

Kane ürperdi. "Beyaz kızı kötü emellerine alet edip etmediklerini bilir misin? Hayalet görmüş gibiydi, tükenmişti".

"Nakari'nin emriyle Yıldız bakirelerle beraber dans etti, Kara Mabet'in kanlı ve dehşetengiz ayinlerini gördü. Kanın sudan ucuz olduğu bir halkla, katliamdan ve musibet işkencelerden hazzeden adamlarla yaşadı yıllarca. Ve böylesi manzaralar bakanı kör eder, güçlü erkeklerin dahi derisini kurutur. Nakura'nın kurbanlarının korkunç işkencelerle can verişini izledi, bu ise görenin belleğine sonsuza dek kazınır. Atlantis ayinlerini zenciler alıp kaba tanrılarını şereflendirmek için kullandılar, bu ayinlerin özü onca yılda kaybolduysa da Nakari'nin kara maymunları bu ayinleri yapmakta; kimse titremeden izleyemez bunları".

Kane düşüncelere dalmıştı: "Şu Atlantis'in battığı gün, hayırlı bir gün olmalı, besbelli ki o diyarın ırkı tuhaf, bilinmeyen kötü-

lüklerle beslenmiş". Sesli olaraksa şunu söyledi: "Nakari'nin bahsettiği şu Sahip kimdir, Mara onun gelini olacak derken neyi kastediyordu?"

"Nakura... Nakura. Şerrin kafatası, taptıkları Ölüm'ün sembolü. Denize kavuşmuş Atlantis'in tanrılarını bu vahşiler ne bilir? Görünmeyen cevheri, havadaki görünmez tanrıyı ve anasır-ı erbaayı anlamıyorlar; illa ki cismani bir şeye tapmalılar, insan şeklinde olmalı bu şey de. Nakura, Atlantis Negari'sinin son büyük sihirbazıydı. Kahverengi tenli bir isyankârdı, kendi halkına ihanet etmişti, kara hayvanların isyanına destek çıkmıştı. Yaşarken onu izlerlerdi, ölünce onu tanrı yaptılar. Ölüm Kulesi'nin yüksek-lerinde etsiz kafatası durur, o kafatası Negari'nin tüm halkının beynini bir arada tutan menteşedir. Hayır, biz Atlantisliler Ölüm'e tapmıştık tapmasına ama Yaşam'a da tapmıştık. Bu insanlar yalnız Ölüm'e tapıyor, kendilerine Ölüm'ün Oğulları diyorlar. Nakura'nın kafatası binlerce yıldır onların kudretinin, azametinin sembolü".

"Demek istediğin" diyerek adamın sayıklamalarını böldü Kane "kızı tanrılarına kurban mı edecekler?"

"Kafatası Ayı'nda, Kara Mihrap'ta ölecek".

"Tanrı aşkına, Kafatası Ayı da nedir?" diye kederle bağırdı Kane.

"Dolunay. Her dolunay ki biz ona Kafatası Ayı deriz, Ölüm Kulesi'nin önündeki Kara Mihrap'ta bir bakire ölür; yüzlerce yıl önce Atlantis tanrısı Golgor'u şereflendirmek için ölürdü bakireler. Şimdi ise vaktiyle Golgor'un görkemini taşıyan kulenin cephesinden aşağı, o isyankâr büyücünün kafatası bakıyor; burada yaşayan insanlar da onun beyninin hâlâ şehrin yıldızına hükmettiğine inanıyor. Bak yabancı, dolunay kulenin kenarından ışıldadı mı, rahipler ilahileri keser;

sonra Nakura'nın kafatasından güçlü bir ses kükrer, kadim Atlantis ilahileri okur ve kara halk önünde secdeye varır".

"Ama dinle, gizli bir yol mevcut. Kafatasının arkasında gizli bir nişe giden bir merdiven var; orada bir rahip gizlenir ve ilahiyi okur. Geçmiş günlerde bu işe bir Atlantis oğlu bakardı ve insanlarla tanrıların şahsıma bahşettiği haklar gereği bu mertebe benimdir. Gerçi biz Atlantis oğulları kadim tanrılarımıza gizlice ibadet ettiysek de kara halka bunu söylemezdik; mevkiimizi korumak için de o habis tanrıların müminleriymişçesine, ilahiler okur, kurban keserdik. Aklımıza gelince bile lanet okurduk bu işe!

"Ama Nakari yalnız kahverengi tenli rahiplerin bildiği bu sırrı keşfetti; şimdi onun Kara Bendeleri'nden birisi gizli merdivenlere çıkar, ne onun ne dinleyenlerin anlamını dahi bilmediği tuhaf ve dehşet ilahiyi okur. Ben, yalnızca ben bilirim bu ilahinin kasvetli ve korkunç anlamını".

Kane bir hareket planı oluşturmak için beynini zorluyordu. Kızı aradığı tüm bu süre boyunca ilk kez düz bir duvara toslamış gibiydi. Bu saray bir labirentti, yönünü dahi kestiremiyordu. Koridorlar bir plan yahut amaç olmadan ilerler gibiydi; şüphesiz bunca odanın ve hücrenin birinde esir olan Marylin'i nasıl bulacaktı? Acaba çoktan Nakari'nin zalim işkence hevesine boyun eğip, yaşamın sınırını geçmiş miydi?

Ölmekte olan adamın fısıltıyla sayıkladıklarını güçlükle işitiyordu.

"Yabancı! Gerçekten yaşıyor musun, yoksa nicedir hücremin karanlığına musallat olan hayaletlerden biri misin? Hayır, etten, kemiktensin. Ama Nakari'nin ırkı kara vahşilerse sen de beyaz bir vahşisin. Çağlar önce ataların mağaralarını kaplanlara, mamutlara karşı kaba çakmaktaşından mızraklarla korurken, halkımın altın kuleleri yıldızları bölüyordu! Onlar kayboldu, unutuldu; dünya hem beyaz hem kara barbarların işgali altında. Bırak da ben de çağların sislerinde kaybolup unutulmuş bir düş misali göçüp gideyim..."

Kane ayağa kalktı ve hücrede volta attı. Parmakları, kılıcının artık boş olan kınına çelik bir pençe gibi kapanmıştı. Gözü kararmış, beynini kızıl bir öfke dalgası kaplamıştı. Ey Tanrım! Kendinden alınan keskin kılıcına yatırsa düşmanlarını... Tüm şehre meydan okusa, hepsine karşı tek başına...

Kane ellerini şakaklarına bastırdı.

"Son gördüğümde neredeyse dolunaya geçiyordu ay. Ama bu ne kadar önceydi bilmiyorum. Bu lanet olasıca sarayda ne süredir bulunuyorum veya Nakari'nin beni attığı zindanda ne kadar kaldım, bilmiyorum. Dolunay vakti geçmiş olabilir... Of, Tanrım merhamet et! Marylin çoktan ölmüş olabilir".

"Bu gece Kafatası Ayı" diye mırıldandı diğeri. "Zindancıların birinden duymuştum".

Kane kendini kaybedip ölmekte olan adamın yakasına sarıldı.

"Şayet Nakari'den nefret ediyorsan veya insanlığı seviyorsan, Tanrı aşkına söyle, çocuğu nasıl kurtaracağımı söyle".

"İnsanlığı sevmek mi?" delice güldü rahip. "Atlantis oğlu, unutulmuş Golgor'un rahibi bir kişinin sevgiyle ne işi olur? Kara tanrıların dişine lokma olmayacak fanilerin ne önemi var? Şu Mara'ndan daha yumuşacık genç kızlar bu ellerin altında ölür, çığlıklarına taş kesilirdi yüreğim. Ama nefret..." O tuhaf gözleri korkunç bir ışıkla parıldadı. "Nefret aşkına bilmek istediğini söyleyeceğim sana!

"Ay yükselince Ölüm Kulesi'ne git. Nakura'nın kafatasının ardına gizlenen kara rahibi öldür; sonra aşağıdaki inananların ilahileri sona erince ve Kara Mihrap'ın yanındaki maskeli cellat kurban hançerini kaldırınca, insanların anlayabileceği bir dille, gür bir sesle konuş. Onlara kurbanı serbest bırakmalarını, onun yerine Negari Kraliçesi Nakari'yi sunmalarını söyle!

"Sonrası ise senin maharetine kalmış; tabii yakalanmazsan".

Kane onu sarstı.

"Çabuk! Bu kuleye nasıl varacağımı söyle!"

"Geldiğin kapıdan çık". Adam dalıyor gibiydi, sözcükleri fısıltıya dönüşmüştü. "Sola dön, yüz adım git. Denk geleceğin merdivenlerin tepesine kadar çık. Vardığın koridor bir yüz metre kadar dolanacak. Düz bir duvara denk gelince, çıkıntı yapan bir yay bulana dek onu yokla. Bu yaya bas ve açılacak kapıdan gir. Ardından saraydan çıkmış olacak, üstüne inşa edildiği sarp kayalıklara varacaksın. Dahası Negari halkının bildiği tek gizli koridorda olacaksın. Sağa dön ve geçitte beş yüz adım dümdüz ilerle. Buradan kafatasının arkasındaki nişe ulaşan bir merdivene geleceksin. Ölüm Kulesi bu yamaca inşa edilmiştir ve tepesine uzanır. İki merdiven var..."

Derken ses kesildi. Kane öne eğildi, adamı sarstı. Rahip kendini zorlayarak ayağa kalktı. Gözlerinde vahşi ve bu dünyaya ait olmayan bir ışık vardı, zincirli kollarını ardına kadar açtı.

"Deniz!" diye bağırdı gür bir sesle. "Atlantis'in altın kuleleri, derin mavi sularından yansıyan güneş! Ben geliyorum!"

Ve Kane onu tekrar yere yatıracakken adam çöktü; ölmüştü.

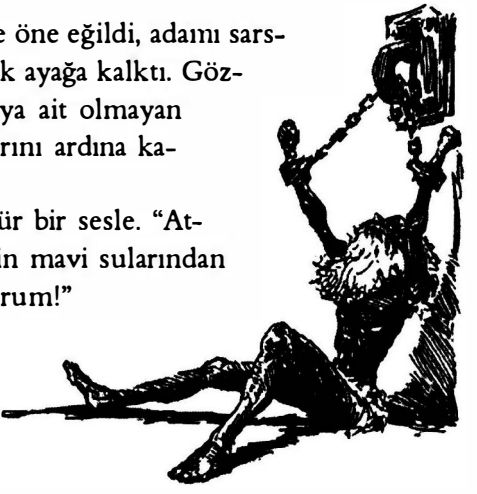

IV

KAFATASININ PARÇALANIŞI

"Düşüncelerde sürünen bir harabe
Yaşama savrulan çamur
Dünyanın sinesindeki kırık kalpte
Ve dünyevi arzular son bulur"
CHESTERTON

Kane gölgeli geçitte var gücüyle koşarken, soluk kaşlarından soğuk terleri siliyordu. Bu korkunç yerin dışarısında gece olmuş olmalıydı. Şimdi dahi dolunay, kasvetli Kafatası Ayı ufukta yükseliyor olabilirdi. Yüz adım gitti ve ölen rahibin bahsettiği merdivene geldi. Buradan çıkmaya başladı, yukarıdaki koridora varınca bir yüz adım daha saydı ve düz duvara benzeyen sınıra geldi. Çıkıntı yapan metal parçasını bulana kadar delice aradı, bu sürede neredeyse bir ömür geçmişti. Gizli kapı savrulup açılırken paslı menteşeler gıcırdadı ve Kane içinde bulunduğundan daha karanlık geçide baktı.

İçeri girdi ve kapı arkasından kapanınca sağa döndü ve beş yüz adım boyunca duvarı yokladı. Burada koridor daha aydınlıktı, dışarıdan bir yerlerden sızıyordu ışık ve Kane bir merdiven seçti. Bu merdivenden yukarı birkaç adım çıktıktan sonra durdu, kafası karışmıştı. Vardığı sahanlıkta merdivenler ikiye ayrılıyordu; merdivenlerin biri sola, diğeri sağa gidiyordu. Kane lanet okudu. Hata yapma şansının olmadığını hissediyordu. Vakit çok kıymetliydi ama nasıl olup da rahibin gizlendiği nişe giden yolu seçecekti?

Atlantisli tam bu merdivenleri anlatacakken ölüm öncesi deliliğe kapılmıştı. Kane keşke birkaç dakika daha yaşasaydı diye geçiriyordu içinden.

Her halükarda kaybedecek vakit yoktu; doğru ya da yanlış, şansını denemeliydi. Sağdaki merdiveni seçti ve hızla yukarı koştu. Artık temkine de yer yoktu. İçinden bir ses kurban vaktinin yaklaştığını söylüyordu. Bir başka geçide geldi ve taşların farklılaştığını gördü, muhtemelen tekrar kayalıklara çıkmıştı ve bir binanın, tahminen de Ölüm Kulesi'nin içindeydi. Her an bir başka merdivene denk geleceğim diye beklerken, bir anda beklentileri gerçek oldu. Ama merdiven yukarı değil, aşağı iniyordu. İlerden bir yerden belli belirsiz, bir ritmi takip eden mırıltılar duyunca, yüreğini soğuk bir el sıktı. Bu Kara Mihrap'ın önündeki müminlerin ilahisiydi!

Pervasızca ileri koştu, koridorda bir köşeyi döndü, hemen bir kapıya, kapıdaki ufak delikten dışarı baktı. İçi burkuldu. Yanlış merdiveni seçmişti ve Ölüm Kulesi'nin yanındaki başka bir binaya girmişti.

Kasvetli, dehşetli bir sahneye bakıyordu. Başı yanında durduğu sarp kayalıkları aşan kocaman kara bir kulenin önündeki geniş açıklıkta, iki uzun sıra halindeki kara rakkaseler sallanıyor, kıvranıyordu. Tuhaf, manasız bir ilahi söylüyorlardı ve belli bir çizgide hareket ediyorlardı. Bedenlerinin dizlerinden yukarısı fantastik ritimli hareketlerle sallanıyor, ellerindeki meşaleler birbirlerine çarpıp dönüyor, tüm manzaraya kayıp duran kızıl bir ışık saçıyorlardı. Arkalarında suskun ve büyük bir izdiham vardı. Raks eden meşaleler, parlayan gözlerden, kara yüzlerden oluşan bir denizi aydınlatıyordu. Rakkaselerin önünde ise Ölüm Kulesi yükseliyordu; devasa, uzun, kara, korkunç bir kule. Cephesinde bir kapı veya pencere görünmese de duvarda yüksekçe bir yerde, süslü bir çerçeveden ölümün ve çürümenin iç karartıcı sembolü bakıyordu aşağıya. Nakura'nın Kafatası! Kafatasının etrafında zayıf olsa da tüyler ürpertici bir ışık vardı, Kane, kafatasına nasıl oluyorsa kulenin içinde bir yerden ışık vurduğunu anlamıştı; dahası rahiplerin bu kafatasını çürümeden, çözülmeden bunca

süre boyunca hangi tuhaf bir sanatla koruyabildiklerini merak ediyordu.

Ama ne kafatası ne de kuleydi Püritan'ın dehşete düşmüş bakışlarını celbeden. Sıra sıra birleşip dağılan, bağırıp çağırıp sallanan müminlerin safları arasında kocaman kara bir mihrap vardı. Bu mihrapta ise ince beyaz bir figür uzanmıştı.

"Marylin!" Bu kelime Kane'in dudaklarından hıçkırıklarla boşaldı.

Bir an için donakaldı, çaresizdi, kör olmuştu sanki. Geri gidip kafatası rahibinin gizlendiği nişi bulacak vakti yoktu. Daha şimdiden kulenin tepesine zayıf bir ışık vuruyor, kara kulenin hatlarını aydınlatıyordu. Ay yükselmişti. Rakkaselerin ilahisi delicesine yükseldi ve suskun izleyicilerin arkasından tamtamların kötücül sesleri yükselmeye başladı. Kane'in kafası karışmıştı, sanki Cehennem'in alt katlarındaki kızıl bir safahata bakıyordu. Geçmiş çağlardan hangi iğrenç inanca aitti bu sapkın ve yoz ayin? Kane, bu kara halkın eski sahiplerinin törenlerini maymun misali kabaca taklit ettiklerini biliyordu; o çaresizlik halinde dahi, asıl törenlerin nasıl olabileceği usuna gelince ürperdi.

Şimdi mihrapta suskun kızın yanında korkunç bir şekil beliriyordu. Korkunç, boyalı bir maske ve sallanan tüylerle süslü kocaman bir başlık haricinde anadan üryan, uzun bir kara adamdı bu. İlahilerin uğultusu bir süreliğine azaldı, derken daha çılgınca yükseldi. Bu uğultular mıydı Kane'in bastığı toprağı titreten?

Kane titreyen parmaklarıyla önündeki kapının sürgüsünü çekti. Yapacak başka şey kalmamıştı, silahsız kızı kurtarmaya koşacak, kurtaramadığı kızın yanında ölecekti. Sonra omzunu kapının önüne yaslayan dev, görüşünü kapattı. Görünüşü ve tavrıyla bir şef olduğu belli olan bu devasa kara adam, töreni izlerken kayıtsızca duvara dayanmıştı. Kane'in kalbi bir an için atmayı unuttu. Bu

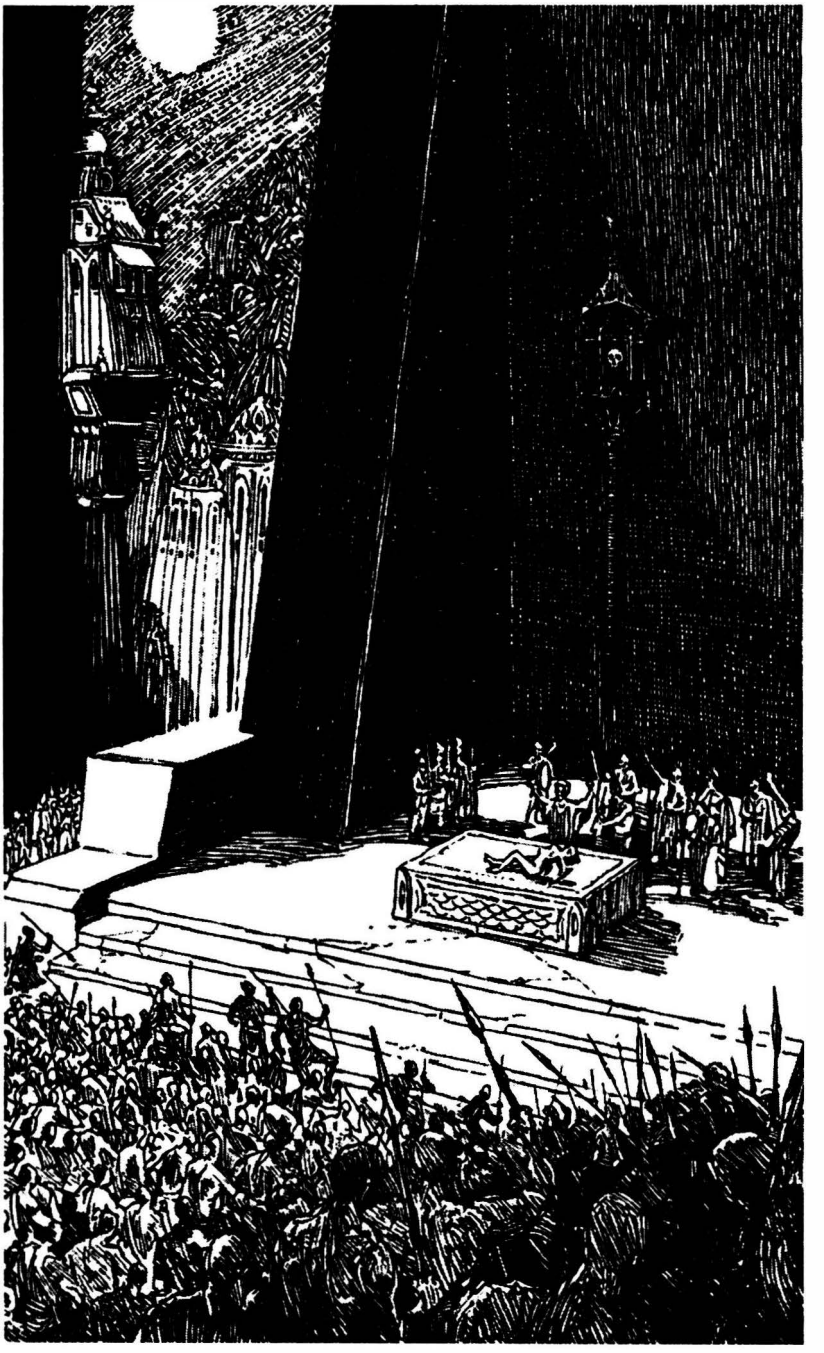

gerçek olamayacak kadar iyi bir tesadüftü! Kara adamın kuşağına kendi piştovu sokuşturulmuştu! Silahlarının onu esir alanlar arasında üleşildiğini tahmin edebiliyordu. Şef, piştovun ne olduğunu anlamasa da tuhaf şekli yüzünden almış olmalıydı; incik boncuğu nasıl kuşanmışsa, öyle kuşanmıştı piştovu. Belki de bir tür savaş sopası zannediyordu. Her halükarda, işte, oradaydı. Ve yine zemin ve bina titrer gibi oldu.

Kane sessizce kapıyı içeri açtı ve kurbanının arkasına gölgelerde pusuya yatmış dev bir kaplan gibi sindi. Beyni hızla çalıştı ve planını kurdu. Piştovun yanında kuşakta bir de hançer vardı; kara adamın sırtı doğruca ona dönüktü; yüreğe ulaşmak için soldan saldırıp, hemen adamı susturmalıydı. Tüm bunlar bir anda geçti çömelmiş bekleyen Kane'in kafasından.

Kara adam, Kane'in ince uzun sağ eli omzuna uzanıp, ağzını kapayıp onu geri çekene dek düşmanının varlığından haberdar olmadı. Aynı anda Püritan'ın sol eli kuşaktan hançeri çekti ve son umutla yapılan tek bir hamleyle hançerin keskin ağzını hedefine yerleştirdi. Siyah adam ses çıkartmadan yere çöktü, bir saniye içerisinde Kane'in piştovu sahibinin elini bulmuştu. Silahı tekrar inceleyince hâlâ dolu olduğunu, çakmaktaşının da yerli yerinde durduğunu gördü.

Kimse bu hızlı cinayeti görmemişti. Kapıya yakın olan birkaç kişinin tümü de Kara Mihrap'a bakıyordu, sahnenin içerisinde kaybolmuş haldeydiler. Kane cesedin yanından geçerken, rakkaselerin ilahisi bir anda kesildi. Sonraki sessiz anda Kane kendi zonklayan şakaklarının haricinde, mihrabın yanındaki maskeli dehşetin kafasındaki ölüm tüylerinin hışırdayışını duydu sadece. Ayın kenarı kulenin tepesinde ışıldadı.

Sonra Ölüm Kulesi'nin cephesinden, yukarılardan bir yerlerden, tuhaf bir ilahiyle davudi bir ses gürledi. Belki kafatasının ardından seslenen kara rahip sözcüklerin anlamını bilmiyor ama belli ki şu kahverengi tenli rahiplerin hiç değilse ses tonunu tam olarak taklit

ediyor, diye düşündü Kane. Davudi, gizemli, yankılı ses, geniş beyaz kumsallara vuran bitmek bilmez dalgalar misaliydi.

Mihrabın yanındaki maskeli kişi doğruldu ve uzun, parlak bir kılıcı kaldırdı. Kane bunun kendi kılıcı olduğunu gördü, tam da o sırada piştovu doğrultup ateşlemişti: Hedefi maskeli rahip değil, kulenin cephesinde parlayan kafatasıydı! Bir anda kafasında beliren o göz kamaştırıcı sezgisel bilgiyle, Atlantisli adamın ölürken söyledikleri gelmişti aklına: "O kafatası Negari'nin tüm halkının beynini bir arada tutan menteşedir".

Piştovun patlaması ile eş zamanda parçalanma gürültüsü geldi; kuru kafatası binlerce parçaya ayrılıp dağılmış, gözden kaybolmuştu; altından bir yerlerden ilahi sesi kesildi ve bir ölüm çığlığına dönüştü. Meç, maskeli rahibin elinden düştü ve rakkaselerin çoğu yerle yeksan oldu, diğerleri oldukları yerde büyülenmiş gibi kaldı. Bir an için her yeri kaplayan ölümcül sessizlikte Kane mihraba koştu; sonra ortalık mahşer yerine döndü.

Vahşi çığlıklar Babil Kulesi'nden yükselircesine titreyen yıldızlara ulaştı. Kara Negari'nin kanı çekilmiş beyinlerini yüzyıllarca bir arada tutan şey, ölü Nakura'ya olan inançlarıydı. Şimdi sembolleri yok olmuştu, gözlerinin önünde parçalara ayrılıp hiçliğe karışmıştı. Sanki gök yarılmış, ay düşmüş, dünya sona ermişti on-

lar için. Çürümüş beyinlerinde arkalarda gizlenen tüm o kızıl manzara bir anda korkunç şekilde can bulmuş, mirasları olan tüm o hazır bekleyen delilik onları sahiplenmişti. Kane baktıkça bağırıp çağıran manyaklara dönüşmüş, koca bir ulus gördü.

Haykırarak, kükreyerek birbirlerine saldırdılar; kadını erkeği tırnaklarını delicesine birbirlerine geçirip etlerini parçaladılar; mızraklarla, hançerlerle birbirlerini deştiler; yanan meşalelerle birbirlerini dağladılar; tüm bu hay huyda insan hayvanların delice kükreyişi arşa ulaştı. Kane kıvranarak taşan et okyanusunu pıştovunu sopa gibi kullanarak dağıtmaya uğraşıyor, mihrap merdivenlerine varmaya çalışıyordu. Tırnaklar yüzünü parçaladı, bıçaklar kesti etini, meşaleler esvabını ateşe verdi ama aldırış etmedi Kane.

Sonra mihraba vardığında, kavga dövüş içindeki güruhtan korkunç bir şekil, sıyrılıp ona hücum etti. Tebaası kadar delirmiş Negari Kraliçesi Nakari, çektiği hançerle, dehşetli alevler saçan gözlerle beyaz adama hücum etti.

"Bu kez kaçamayacaksın beyaz adam!" diye haykırıyordu ama önce kara bir dev, kadına ulaştı. Adam etrafına kan saçıyordu, gözü oyulduğundan kör olmuştu, dönerek kadının yoluna çıktı ve ona atıldı. Kadın yaralı bir kedi gibi haykırarak, hançerini adama sapladı ama sonra hedefini arayan o eller kadının boğazına kilitlendi. Kör dev, ölmeden önce son bir gayretle kadını kaldırıp havada çevirdi ve kadının son haykırışları savaşın gürültüsüne kör bir bıçak gibi saplandı. Nakari, Negari'nin son kraliçesi, mihrabın taşlarına çarpmış ve Kane'in ayakları dibinde ölmüştü.

Kane, türlü rahibin ve kurbanın ayakları ile aşınmış kara basamakları sıçrayarak kat etti ve o sırada, taş kesilmişçesine kıpırdamadan duran maskeli adam bir anda canlandı. Hızla eğildi, düşürdüğü

kılıcı kaptı ve vahşice üstüne hücum eden beyaz adama saldırdı. Ama Solomon Kane'in inanılmaz hızına ancak birkaç kişi denk olabilirdi. Çelik bedenini döndürüp sallanarak darbenin yanından geçti. Kılıç onu sıyırıp kolları ile göğsü arasından zarar vermeden geçerken, ağır piştov kabzasını sallanan tüylerin ortasına indirmesiyle beraber başlık, maske ve kafatası tek darbede dağıldı.

Sonra mihraptaki baygın kıza dönmezden evvel, dağılmış piştovunu bir kenara savurdu, hâlâ çalıntı kılıcı tutan hissiz ellerden kılıcını kaptı. Kabzayı elinde hisseder hissetmez içindeki özgüven, vahşi bir heyecanla yenilendi.

Marylin bembeyaz ve sessizce yatıyordu; ölüye benziyordu, bu delice manzaraya sükûnetle ışık saçan ay ışığına kör gibi bakıyordu. Kane ilk bakışta onun öldüğünü düşünmüşse de parmaklarıyla nabzına baktı; nabzı hâlâ atıyordu. Kızın bağlarını kesti ve onu nazikçe sırtlamıştı ki hemen yere bıraktı ve döndü; zira kana bulanmış, iğrenç bir deli sıçrayarak, sayıklayarak basamakları aşıyordu. Yaratık doğruca Kane'in doğrulttuğu kılıca atıldı ve tekrar aşağıdaki kızıl girdaba karıştı, ölümcül yarasını hayvan gibi pençeliyordu.

Sonra Kane'in ayağının dibindeki mihrap sallandı; aniden vuran zelzele onu diz üstü çökertti ve dehşetle Ölüm Kulesi'nin bir o yana, bir bu yana sallandığını gördü. Doğanın felaketlerinden birisi gerçekleşiyordu ve bu gerçek, aşağıdaki kavga edip bağıran iblislerin dağılan beyinlerine hançer gibi saplandı. Haykırışlara yeni bir ton karışmıştı. Sonra Ölüm Kulesi bir yana doğru, korkunç, muazzam bir ihtişamla fazlaca savruldu; kule sallanan kayalıktan kurtulmuştu ve birbirine çarpan gezegenlerin çıkarttığı bir gök gürültüsü ile inmeye başladı. Aşağıya kocaman kayalar, büyük duvar parçaları yağmaya başladı, altta haykıran yüzlerce insana yıkım ve ölüm getirdi. Taşlardan bir tanesi, Kane'in yanındaki mihraba çarpıp parça parça oldu ve Kane'i toz yağmuruna tuttu.

"Deprem!" dedi nefesi kesilmiş bir halde ve bu yeni felaketin altında ezilmeden baygın kızı yakaladı ve pervasızca çatırdayan basamaklardan aşağı atıldı. Hâlâ kuzguni bir vahşetle birbirini parçalayan vahşi insanlığın kızıl girdabında kılıcını savurup, önüne gelene saplayarak kendine yol açmaya çalıştı.

Sonra olanlar kızılca kıyametti. Kane'in beyni gördüğü tüm o korkunç şeyleri kaydetmeyi reddediyordu. Haykıran, feryat figan kara şeytanlar dövüşüp ölüyor; etrafındaki devasa duvarlar, kara sütunlar dolambaçlı dar sokakların arasına göğü sallayarak paramparça olup dökülüyor; sanki haykırışla dolu kızıl yüzyıllar boyunca, döne döne ilerliyordu Kane. Tüm bu süre boyunca güç bela attığı adımlar, toprak kabardıkça titriyor, düşen kulelerin gök gürültüleri dünyayı kaplıyordu.

İnsan müsveddesi, çığlık atan iblisler ona sarılıp pençelerini geçirmeye çalıştılar ve kırbaç gibi savurduğu kılıcının ucunda can verdiler; düşen taşlar Kane'i yara bere içerisinde bıraktı. Sendeleyerek yürürken eğilip, bedeniyle olabildiğince kıza siper oldu Solomon Kane; onu hem kör taşlardan, hem de daha da körleşmiş insanlardan koruyordu. Ve en sonunda fanilerin takatinin kesileceği sınıra vardığında, şehrin dev kara, dış duvarının karşısında heyula gibi dikildiğini gördü; duvar kulesinden zeminine dağılmıştı, ha düştü ha düşecek haldeydi. Bir çatlaktan içeri daldı ve kalan gücünü toplayarak son bir kez koşmaya başladı. Ve duvardan uzaklaşalı çok olmamıştı ki duvar kocaman kara bir dalga gibi içeri doğru kapandı.

Gece rüzgârı yüzünü yalıyordu. Arkasında o kıyamete uğramış şehrin gümbürtüsü yükselirken, Kane adımları altında titreyen tepe patikasında düşe kalka ilerledi.

VII

SOLOMON'UN İNANCI

"Son kayıp dev, hatta Tanrı bile
dünyaya karşı ayaklandı".

CHESTERTON

Şafak, soğuk beyaz bir el gibi kaplamıştı Solomon Kane'in alnını. Ayaklarının altında sere serpe uzanan ormandan esen sabah rüzgârını içine çekerek, ruhunu istila eden kâbuslardan arınmaya çalıştı; rüzgâr beraberinde çürümüş bitkilerin kokusunu da getirmişti ama buna rağmen bu kokular Kane için yaşamın soluğu gibiydi. Çünkü rüzgârla birlikte ta yanı başına kadar gelen koku, çok uzun süre önce kurulmuş olan şehirlerin duvarlarının ardında sinsice bekleyen kokuşmuş bir eskiliğin tiksinç kokusu değil, doğada yetişen şeylerin tertemiz kokusuydu. Kane elinde olmadan ürperdi.

Ayaklarının dibinde, kendisinin bulmuş olduğu birkaç yumuşak ağaç dalından yaptığı yatağın üstünde huzurla uyuyan kıza baktı. Kız gözlerini açtı ve bir an için şaşkınlıkla etrafına bakındı; sonra bakışları Solomon'u buldu; Solomon'un suratında o nadir gülümsemelerinden biri vardı. Kız minnettarlık duygusu içinde ağlamaya başlayarak, Kane'e sarıldı.

"Ah, Kaptan Kane! O meşum şehirden kaçabildik mi gerçekten? Her şey bir rüya gibi geliyor; Nakari bana sizin odamdaki gizli geçitten aşağı düşmenizden sonra, zindanlara gittiğini söyledi; sonra da keyfi kaçmış bir vaziyette geri döndü. Sizin bir ahmak olduğunuzu, ayaklarınızın altına koca bir krallığı serdiği halde, bunu reddettiğinizi anlattı. Çığlıklar atıp, hakaretler savurmaya başladı; Negari imparatorluğunu tek başına kuracağını haykırıp

duruyordu. Sonra bana dönüp, hakaretler yağdırmaya başladı; sizin benim gibi bir köleye, bir kraliçeden daha fazla önem verdiğinizi söyledi. Ne kadar yalvarsam, yakarsam da beni dizlerine yatırıp, kendimden geçene kadar kırbaçladı beni.

"Uzunca bir süre yarı baygın vaziyette yattıktan sonra fark ettim ki adamlar odaya girmiş, Nakari'ye sizin kaçtığınızı haber veriyorlar. Sizin bir büyücü olduğunuzu, duvarın içinden bir hayalet gibi geçtiğinizi söylediler. Ama Nakari sizi hücreden çıkaran adamların hepsini öldürdü ve bir süre aklını yitirmiş gibi dolandı durdu.

"Baygın vaziyette ne kadar böyle yattım bilemiyorum. O korkunç odalara ve koridorlara zerre kadar güneş ışığı girmediğinden, zaman kavramımı yitirdim. Ancak sizin Nakari tarafından yakalanmanızla benim sunağa yatırılmam arasında en azından bir gün bir gece ve bir gün daha geçmiş olmalı. Tam ben kurban edilmeden önce sizin kaçtığınızın haberi geldi.

"Nakari ve onun Yıldız bakireleri gelip beni ayin için hazırlamaya başladılar". O dehşetli anları anımsayan kız ürpererek, suratını ellerinin arasına gizledi. "Bana ilaç verilmiş olmalı; üstüme bu ayinde kullanılan beyaz elbiseyi geçirdiklerini, beni o meşum heykellerle donatılmış büyük siyah odaya götürdüklerini hayal meyal hatırlıyorum. Kadınlar o karanlık dinleri gereği garip, utanç verici ibadetlerini yerine getirirken, trans halinde onları izliyordum. Sonra kendimi kaybetmişim; kendime geldiğimde Kara Mihrap'ta uzanıyordum; meşaleler bir o yana bir bu yana doğru sallanıyordu, kadınlar da dua ediyorlardı. Ölüm Kulesi'nin ardında göğe yükselen ay parıldamaya başlamıştı. Tüm bunları dediğim gibi hayal meyal hatırlıyorum, sanki

derin rüyaya dalmış gibiydim. Yine hayal meyal, parıldayan kurukafanın kulenin üstüne doğru yükseldiğini gördüm; sıska, siyah rahip, tam kalbimin üstüne bir kılıcı tutuyordu; sonrasını hatırlamıyorum. Neler oldu?"

"Tam o sırada" dedi Kane, "yanlışlıkla girdiğim binadan çıkıp, bir piştovla o lanetli kurukafalarını paramparça ettim. Doğuştan lanetlenmiş, ruhları şeytanlar tarafından ele geçirilmiş bu insanlar birbirlerini öldürmeye başladılar; tüm bu kargaşanın ortasında, aniden büyük bir zelzele meydana geldi ve duvarları sarsmaya başladı. Ben de seni sunağın üstünden alıp, nereye gittiğimizi bilmeden koşmaya başladım. Dış duvara vardığımızda, oradaki bir aralıktan, kucağımda seni taşıyarak dışarı kaçtım.

"Kara halkın Gök-Köprü dedikleri yerden geçerken, uyandın. Köprü zelzele yüzünden parçalanmak üzereydi. Yamaçlara vardıktan sonra karanlıkta aşağı doğru inmeye cesaret edemedim çünkü ay da karanlığa gömülmek üzereydi. Aniden uyanıp, çığlıklar atmaya, bana sarılmaya başladın. Seni elimden geldiğince teskin ettikten sonra, yine derin bir uykuya daldın".

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu kız.

"İngiltere! dedi Kane gözleri parıl parıl parlayarak. "Doğduğum topraklarda bir ay bile kalmak bana güç geliyor; lanetli bir seyyahım ben, öyle ki yollara düşme isteği yakıyor içimi. Sen nasıl hissediyorsun kendini, çocuğum?"

"Şükürler olsun!" diye bağırdı kız, küçük ellerini birbirine vurarak. "Eve dönüyorum! İşte bu hayallerimi süsleyen, ancak daha önceden yapamadığım bir şeydi... Ah, Kaptan Kane, burasıyla kıyı arasında kalan o geniş, balta girmemiş ormanları nasıl aşacağız?"

"Marylin" dedi Kane yavaşça kızın kıvırcık saçlarını okşayarak, "bence sen ne bana ne de Tanrı'ya karşı yeterince inançlı değilsin. Hayır, ben tek başıma güçsüz bir varlığım, içimde zerre kadar güç yok. Ancak geçmişte Tanrı beni öfkeli bir yaratığa ve eli kılıçlı bir cezalandırıcıya dönüştürdü. Eminim ki yine bu güce kavuşacağım.

"Bak, küçük Marilyn, son birkaç saat içinde kötü bir ırkın, iğrenç, kara bir imparatorluğun çöküşüne şahit olduk. Yanı başımıza binlerce insan öldü, yerinden sarsılan kulelerden aşağı düştüler. Evet, ölüm bir kan yağmuru gibi yağdı üstümüze ama biz kaçmayı başardık.

"Bunda sadece insanoğlunun parmağı yok! Hayır, bir Güç bize yardım etti, hem de en büyük Güç! Beni dünyanın dört bir tarafında kollayan, doğrudan o iblisli şehre yönelten, odana dek getiren, kaçmana yardım ettiren güç ki sonra da tekrar kaçabilmeme, bana istediğim bilgileri verebilecek olan tek kişiyi karşıma çıkaran o Güç... Yeraltı hücrelerinde yok olmakta olan o eski ırkın, tuhaf, kötülük dolu rahibiyle karşılaştım, sonra dış duvara varabildim ve çılgınlar gibi koşmaya başladım. Eğer ki duvarın geri kalanın oluşturan o yamaçların altına çıkacak olsaydık, ölecektik. İşte bu Güç bizi yok olmakta olan bir şehirden çıkardı, güvenli bir biçimde köprüden geçmemizi sağladı. Daha sonra, ayaklarımız sağ salim toprağa bastığı anda, köprü de sarsılıp, yıkıldı.

"Beni buralara dek getiren, böylesine büyük işler yaptıran o Güç bizi şimdi yarı yolda bırakır mı sence? Hayır! Kötülükler insanların şehirlerinde, çorak diyarlarda ortaya çıkar ve hakimiyet sürer ama o heybetli dev, yani Tanrı kalkar ve dürüst olanlara hak ettiklerini verir; bizler de bu yüzden O'na inanırız.

"Şunu söylüyorum; bu yamaçtan aşağı ineceğiz, ormandan da güvenle geçeceğiz. Devon halkı seni bağırlarına basacak yine, bak göreceksin".

Bu sözler üstüne, Marilyn ilk kez kendi yaşıtları genç kızlar gibi gülümsedi ve bunu gören Kane rahatladı. Kızın gözlerinden gördüğü o dehşetli şeyler silinmeye başlamıştı bile. Kane'in içinde, kızın her şeyi unutacağı günler için bir ümit belirdi. Kane dönüp arkasına bir kez daha baktı: Tam arkalarında, kayıp şehir Negari'nin ürkütücü tepeleri yerle bir olmuş vaziyette büyük bir sessizliğe gömülmüş halde duruyordu. Şehir kendi duvarlarının arasında yıkılmış, şehri dış dünyadan gizlemiş olan duvarlar şehrin yıkımına sebep olmuştu. Kane yıkıntıların altına kalan sayısız insanı düşününce bir an için pişmanlık duyacak gibi oldu ama bu insanların ağza alınmayacak kötülükleri aklına gelince de bakışları yine sertleşti.

"Tüm bunlar geçecek; korkunun sesinden kaçanlar o derin kuyuya düşecek; o kuyudan çıkabilenlerse tuzağa düşecek. O yükseklerdeki pencereler açık ve dünyanın temeli sarsılacak.

"Sen ki bir şehri un ufak ettin, korunan bir şehri harabeye çevirdin; yabancılarla dolu bir sarayı yerle bir ettin, bu şehir artık asla tekrar kurulmayacak.

"Dahası, Senin yabancılarının hepsi yok olacak, kötü olanlarsa bir anda önemini yitirecek; evet, her şey böyle ani olacak.

"Orada durun ve düşünün; bağırın, çağırın; bu insanlar sarhoş olmuşlar ama şarapla değil; böyle tökezlemeleri içki yüzünden değil".

"Gerçekten de Marilyn" dedi Kane içini çekerek, "Yeşeya'nın kehanetlerinin gerçekleştiğini gördüm gözlerimle. O insanlar sarhoştu ama şarapla sarhoş olmamışlardı! Hayır, içtikleri kandı ve o kıpkırmızı içkiyi içerlerken, kocaman yudumlar alıyorlar, bunu keyifle içiyorlardı".

Sonra, Kane kızın elinden tutarak, onu yamacın kenarına kadar getirdi. O noktada, kaçarlarken karanlıkta buradan aşağı inmeyi düşündüğü geldi aklına; ne kadar da geride kalmıştı her şey.

Kane'in giysileri lime lime olmuştu. Her yanı çizilmiş, sıyrıklarla kaplanmıştı. Ama güneş göğe doğru yükselip, neşe ve mutlu-

luğun habercisi gibi yamaçları ve ormanı aydınlatırken, Kane'in gözlerinde berrak, huzurlu bir ışık parıldadı.

Kara Leke

Kara Leke

Sör Thomas Doughty, St. Julian's Koyu'nda idam edildi, 1578

Taşıdılar onu, o ıpıssız sahile
asi kaptanların can verdiği yere:
Kurşuni çürük çarık dar ağaçları gaddar
Magellan kumsala ekmişçesine;
Kimsesiz karaya musallat martılar
Öksüz dalgalarla inildemekte.

Drake ki kıstırılmış aslan misali
kaldırmış aslan başını:
"Sözüm kanundur, kim karşı gele,
bu hainin ölmesine?"
Kaptanları bakamasalar da gözüne
Ket vurmuşlar dillerine

Solomon Kane yalnız çıktı öne,
karamsar soyun o ketum çocuğu:
"Hani haindir, layıktır desek ölüme
soytarılık şu senin mahkeme,
"Gizlerken sen garazını bir rezaletle
Yüzünü gizlettin Adalet'e.

"Erkek gibi erkek olsaydın
çıkardın güverteye yalın kılıç
"Haklı öfkeyle kınından sıyrılsaydın
dişe diş, teke tek olurdu dövüş
"Hangi içi boş Yasa'nın
ardına sinip saklanırdın?"

Cehennem ateşleri ile gözlerinde
"Düzenbaz Püritan!" dedi Francis Drake
"Cellat! Ver baltayı onun ellerine
O alacak şu hainin kellesini
Solomon kavuşturdu kollarını ve dedi,
kapkaranlık bir kasvetle:

"Kasaplığı başkasına buyur, karşındaki mi sana köle".
"Bağlayın şunu da üçlü ilmekle!"
Drake gazapla kükredi, tayfalar uydu emre,
korkarak, tedirginlikle
Alırlarken kılıcını, kıpırdamadı Kane
Ve bekledi hareketsizce.

Çökerttiler kadersiz adamı dizlerinin üstüne,
Yaklaşmıştı artık ölümüne;
Kapladı dudaklarını tuhaf bir gülümseme.
Son bir kez daha bakıp adamın suretine,
Gönderdiler onu eski dostu yargıç Drake'e;
O ki cesareti yoktu Kane ile göz göze gelmeye.

Güneş değen balta gümüşi parıltılar saçtı,
Kızıl kemer kum biçti;
Ürkünç bir çığlık attı biri, kafa yuvarlanırken yere,
Tüm şahitler titredi ürpertiyle,
Gökten yere dimdik bir kuş indi,
O ıpıssız, kutsuz sahile.

"Budur her hainin sonu!" diye bağırdı Drake,
yeri göğü sarstı aksi;
Kaptanlar yavaş yavaş çekip gitti,
Amiral bakışlarını çevirdi;
Kaçındı Solomon Kane'den o gözler,
Buz gibiydi baktığı öfkeli derinler.

Artarda dalgaların üstüne çöktü gece;
Kapandı amiralin kapısı aheste aheste;
Solomon uzanmıştı tiksinç zemine,
Gıcırdıyordu kollarını saran zincirler,
Kapısındaki uykusuz, yorgun nöbetçi
Uykuya yenik düşünce, bıraktı mızrağı yere.

Uyanıverdi daha sonra, boğazına sarılmıştı bir şey
Mengene gibi sıkı sıkıya;
Adam titreye titreye uzattı anahtarı,
Artık hürdü kasvetli Püritan, fırladı ayağa;
Kane'in buz gibi bakışları ölüm saçıyordu,
İçinde yükseliyordu gitgide artan bir öfke.

Muhafızdan sonra sıra gelmişti amirale,
Kane ilerledi gözükmeden kimselere;
Ses çıkarmadan yürüdü gemiyi saran gecenin sessizliğinde,
Tutuyordu nöbetçinin hançerini elinde;
Açtı amiralin kapısını dikkatle,
Derin bir uykudaydı herkes gemide.

Drake oturuyordu bir başına,
Almıştı başını ellerinin arasına;
Uykulu uykulu bakışlarını Kane'e çevirdi,
Islanmıştı gözleri akan yaşlarla;
Anlamamıştı ölümün yanı başına dek geldiğini,
Bomboştu bakışları, körleşmişti sanki.

Kane'i durdurmak için, tek bir hamle dahi yapmadı,
Ne silahına gitti eli ne de kılıcına;
Ne görüyordu ne de duyuyordu,
Kaybolmuştu hafızasının karanlık sırlarında;
Sevgi dönüşmüştü nefrete ve ihanete,
İçini kemiren büyük bir acıya.

Elinde hançer, kalakaldı Kane
Bakakaldı önündeki adama;
Sanki kalmıştı bir akbabanın gölgesinde,
Francis Drake sus pus öylesine;
Tek bir söz bile söylemeden gitti Kane,
Örttü kapıyı arkasından sessizce.

Mavi İntikam Ateşi

Daha önceden Kardeşlik Kılıçları
adı altında yayınlanmıştır.

Mavi İntikam Ateşi

"Ölüm, ölülerin üstünde dans eden bir mavi alev"
SOLOMON KANE

I

KILIÇLAR ÇARPIŞIYOR VE BİR YABANCI GELİYOR

Kılıçlar şiddetle, keskin bir ses çıkararak çarpıştılar; mavi mavi kıvılcımlar kapladı ortalığı. Kılıçları tutan ellerin sahiplerinin öfkeyle yanan gözleri birbirlerini delip geçtiler: haşin, kara gözler ve hiddetli, mavi gözler. Adamların sıktığı dişlerinin arasından hırıltılı nefes sesleri duyuluyordu; ayaklarıysa, çimlerin üstünde bir ileri, bir geri gidiyordu.

Kara gözlü adam bir yılan kıvraklığında saldırıyordu. Mavi gözlü genç adam ise çelik gibi kuvvetli bileğini yarısına kadar çevirerek, yaz yağmurunda çakan bir şimşek gibi düşmanının hamlesini savuşturdu.

"Durun beyler!" İki adam kılıçlarını havaya kaldırdılar ve aralarına, bir elinde mücevherlerle süslü bir meç, diğer elinde de üç köşeli bir şapka tutan, iri yarı bir adam girdi.

"Bu iş tamam! Kılıç düellosu sonuçlandı ve kazanan belli oldu! Sör George yaralandı!"

Sabırsız tavırlı, kara gözlü adam, üstündeki derin yaradan kanlar boşalan sol kolunu ardına gizledi.

"Geri çekilin!" diye haykırdı. "Yaraymış! Bu sadece bir çizik! Bu hiçbir şeyi sonuçlandırmaz! Hiç önemli değil. Bu düello birimiz ölene dek devam etmeli!"

"Evet, geri çekil, Sör Rupert!" dedi düellonun galibi sessizce; ancak adamın alev alev yanan masmavi gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Aramızdaki sorunu ancak ölüm çözer!"

"Kılıçlarınızı yere bırakın, sizi çakallar!" diye ters ters bağırdı Sör Rupert. "Sulh yargıcı olarak emrediyorum size! Doktor efendi, gelin de Sör George'un yarasını temizleyin. Jack Hollinster, kılıcını hemen kınına sok! Eğer adım Sör Rupert d'Arcy ise, bu bölgede kanlı cinayetler işlenemez!"

Genç Hollinster hiçbir şey demedi ama öfkeli yargıcın emrine de uymadı. Kılıcının ucu yeri gösterecek şekilde, yere bıraktı ve kafasını biraz önüne eğerek, karşısındaki adamın çatık karakaşlı suratına bakıp, sessizce bekledi.

Sör George ne yapacağını bilemedi ama yardımcılarından biri gelip kulağına bir şeyler fısıldayınca, aniden duruma razı gelip,

kılıcını yargıca uzattı. Sonra da yarasını göstermek üzere doktorun yanına gitti.

Bu, böylesine bir düello için tuhaf bir yerdi. Cılız, sarı çimlerin yer yer kapladığı, alçak seviyeli bir araziydi burası; capcanlı, sarı renkli bu çimler denizden gelen döküntülerin vurduğu beyaz kumlu, geniş bir sahile açılıyordu. Bu sahilin ötesindeyse, denizin ölü bir şey gibi gri renkli ve amansız bir hali vardı; sinesindeki tek hayat belirtisi ta uzaklarda gözüken bir yelkenliydi. Karadaysa, kapkara kırların bulunduğu yerde, sönük renkli kulübelerin oluşturduğu ufak bir köy vardı.

Böylesine çorak ve ıssız bu yer, deniz kıyısındaki bu renk cümbüşüyle ve hiddetli düelloyla tam bir tezat oluşturuyordu. Silik sonbahar güneşinin ışınları, parlak kılıçların, mücevherlerle süslü kılıç kabzalarının, adamlarının bazılarının ceketlerindeki gümüş düğmelerin ve Sör Rupert'ın kocaman, üç köşeli şapkasının üstüne vuruyordu.

Sör George'un hizmetkârları adamın ceketini giymesine yardımcı oluyorlardı; Hollinster'ın gösterişsiz ama iri yarı hizmetkârıysa, onun ceketini giymesine yardımcı oluyordu. Ancak düellonun bitmesinden rahatsızlık duyan Jack hizmetkârını kenara itti. Aniden kılıcını elinde tutarak öne doğru atıldı ve konuşmaya başladı; sesi vahşi ve tutkuluydu.

"Sör George Banway, dön de kendine bir bak! Kolundaki o çizik, ağzından çıkan hakareti telafi etmez! Bir sonraki karşılaşmamızda, o kokuşmuş bedenini kurtaracak bir yargıç olmayacak yanımızda!"

Asilzade berbat bir küfür sarf ederek arkasını döndü; Sör Rupert kükreyerek öne çıktı: "Beyler! Bu ne cüret..."

Hollinster yargıcın suratına karşı bir şeyler homurdandı; sonra arkasını dönüp, sert bir hareketle kılıcını kınına

soktu. Sör George arkasından gidecekmiş gibi harekete geçti; adamın kapkara suratı bir anda gerildi, gözleriyse kızgın kömür parçaları gibi öfke saçıyordu. Ancak arkadaşı yine kulağına bir şeyler fısıldadı ve denizi işaret etti. Banway'in gözleri, sanki göğe asılmış gibi duran noktaya takıldı ve ağır ağır evet manasında kafasını salladı.

Hollinster, bir elinde şapkası, diğer elinde ceketi, sessiz sessiz kıyı boyunca yürümeye başladı. Hafifçe esen bir rüzgâr, Hollinster'ın terden kafasına yapışmış saçlarını okşuyordu ama genç adam bir yandan da bedenini serinleten bu rüzgârla düşüncelere boğulmuş zihnini de rahatlatmaya çalışıyordu.

Hizmetkârı Randel de aynı sessizlik içinde onu takip ediyordu. Sahilde bu şekilde ilerlerken, manzara yavaş yavaş değişmeye başladı; artık etrafta daha fazla gri renkli, üstlerini yosun bürümüş, girintili çıkıntılı kayalıklar belirmeye başlamıştı. Kayalıkların tepeleri kıyı şeridi boyunca devam ediyor, neredeyse denizden gelen dalgaları karşılar biçimde ileri doğru uzanıyordu. Daha da ilerideki sığ bir kayalık, hafif ve sürekli bir uğultu sesinin çıkmasına sebep oluyordu.

Jack Hollinster durdu ve başını denize doğru çevirdi; dudaklarından boğuk, upuzun, deli bir küfür döküldü. Hemen yanı başındaki şaşkın hizmetkârı Hollinster'ın yapamadığı şey için pişmanlık duyduğunu anlamıştı. Hollinster, Sör George denen o domuzun, çakalın, hayvanın, masumiyet düşmanının, pis serserinin kara yüreğine kılıcını kabzasına kadar saplayamamıştı ya bunun ıstırabı içinde yanıp bitiyordu!

"Şimdi" dedi suratını buruşturarak, "bu cani kılıcımın tadına baktığına göre, artık benimle savaşmak için asla karşıma çıkmaz ama Tanrı biliyor ya..."

"Sakin ol, Jack" dedi saf Randel cılız bir sesle; Randel, Hollinster'ın en yakın arkadaşıydı ama onun arada sırada girdiği bu karanlık ruh halini anlamakta zorluk çekiyordu. "Onu yenil-

giye uğrattın; gününü gördü. Ne de olsa, sen bu adamı yaptığı şey için öldürecek biri değilsin..."

"Değil miyim?" diye haykırdı Jack öfkeyle. "O hakaret için adam öldürmez miyim? "Evet, belki bir adamı öldürmem bunun için ama ayın zayıf ışığı altında kalbini göreceğim o serseri asilzadeyi pekâlâ da öldürebilirim! Sevdiğim kızı, Mary Garvin'i herkesin önünde küçük düşürmedi mi o? Meyhanede onun ismini dolamadı mı ağzına? Neden..."

"İşte bunu anlıyorum" dedi Randel içini çekerek. "Bu olayı defalarca dinledim senden tüm detaylarıyla. Ayrıca, adamın suratına bir kadeh şarabı fırlatıp, ağzına bir tokat savurduğunu, masayı üstüne devirip, ona iki kez tekme attığını da biliyorum. Haydi, ama Jack, adamı yeterince benzettin! Sen yabancı diyarlarda kahramanlıklar yapmayı tercih ettin ancak bu adamın bağlantıları çok güçlü; biliyorsun ki sen sadece bir gemi kaptanının oğlusun. Bak Jack, her şey bir yana, Sör George seninle düello yapmaya bile tenezzül etmeyebilirdi. Kıdemini öne sürerek, seni adamlarının ellerine teslim edebilirdi".

"Öyle yapmış olsaydı" dedi Hollinster dişlerini birbirine vurarak, "o lanet olası kara gözlerini arasına bir kurşun sıkmıştım zaten. Bırak dostum, utancımla baş başa kalayım. Sen doğru yolu gösteriyorsun ama o yolda ilerlemek için hoşgörülü ve yumuşak başlı olmak gerek. Benim bildiğim tek yolsa, insanın tek rehberinin, tek yoldaşının, kuşağındaki kılıcın olduğu bir dünya. Kanım kaynıyor. O lanet asilzade yüzünden, damarlarımda akan kanın her zerresi öfkeden kaynıyor. Mary'nin sevgilim olduğunu biliyordu ama orada oturdu ve ona hakaret etti. Ah, hem de gözlerimin önünde! Benimle alay ederek yaptı bunu. Niye mi? Çünkü adamın, parası pulu, malı mülkü, bir adı var; ailesinin önemli

ahbapları ve asil olması da cabası. Bense yoksul bir adamın, yoksul evladıyım; kaderim işte kınında yatan şu kılıcımın ucunda. Ben ya da Mary asil olmuş olsaydık, o bize saygı duya..."

"Pöf!" diye lafını kesti Randel. "George Banway ne zaman birine, bir şeye karşı saygı duydu ki? Buralardaki namını tamamıyla hakketmiş. Bu adam kendi hırslarına saygı duyar bir tek".

"Bir de Mary'yi istiyor" dedi Jack tatsız bir ses tonuyla. "Eh, belki Mary'yi de her önüne gelen kızı ele geçirdiği gibi ele geçirecek. Ama önce cesedimi çiğnemesi gerek dostum... Aksi bir adam değilim ama belki de beni biraz tek başıma bıraksan iyi olur. Şu anda iyi bir dost olacak halde değilim, yalnız kalmaya ihtiyacım var, denizin serin esintisinin ruhumdaki öfkeyi dindirmesi gerek".

"Peki, ama Sör George'un peşinden gitmeyeceksin..." dedi Randel tereddütle.

Jack sabırsız bir hareketle "Diğer yöne doğru gideceğim, söz veriyorum. Sör George da yarasını sarmak için evine döndü. Bu gece dışarı çıkmayacaktır".

"Ama Jack, biliyorsun ki adamları da bir o kadar nahoş. Böyle yalnız kalmak ne denli güvenli?"

Jack sırıttı; ancak bu sırıtış onun her zamanki samimiyetinden uzaktı, sanki bir kurdun sinsi sırıtışı gibiydi.

"Yeterince güvenli. Ama endişelenme; eğer tekrar peşime düşecek olursa, bu zaten gecenin bir vakti olacak, gündüz değil".

Randel kafasını şüpheli bir ifadeyle sallaya sallaya köye doğru yürümeye başladı. Jack kıyıda yürümeye devam etti; attığı her adım, onu yerleşim bölgesinden uzaklara, çorak diyarlara ve tekinsiz sulara doğru götürüyordu. Rüzgâr bir bıçak gibi giysilerini kesiyor ama Jack ısrarla ceketini üstüne geçirmiyordu. Günün gri parıltıları, ruhunu bir kefen gibi sarıyordu; bu topraklara, bu diyarlara lanet okuyordu.

Ruhu, seyahatleri sırasında gördüğü uzaklardaki ılık, güney topraklarını arzuluyordu ama bir yandan gözlerini önünde bir su-

rat beliriyordu: altın sarı buklelerin suratını çevrelediği, o gülümseyen kızın suratı; gözlerinin sıcaklığı, tropik diyarların sıcacık havasını aşan, bu çorak topraklarda bile insanın içine bir huzur veren o kızın suratı.

Sonra Jack'in gözlerinin önünden bir başka surat belirdi: o kasvetli, kara gözlü alaycı surat; dudakları, incecik siyah bıyığının altında alaycı bir tavırla kıvrılan adamın suratı. Jack Hollinster içten bir küfür savurdu.

Tam o sırada, derinden gelen, canlı bir ses onu düşüncelerinden sıyırdı.

"Genç adam, ettiğin şu küfürler nafile, dünyevi şeyler bunlar. Bunlar kulağa birbirine çarpan pirinç zillerin tıngırtısı gibi geliyor, gürültülü ve öfkeli ama hiçbir anlam ifade etmiyor".

Jack irkilip, elini hemen kılıcının kabzasına götürdü. Orada yalnız olduğunu sanıyordu. Kocaman, gri bir kayalığın üstünde, onunla konuşan Yabancı oturuyordu. Jack arkasını dönerken, adam yerinden kalkıp, bir kolunun arasına kocaman, kapkara bir pelerin aldı.

Hollinster merakla adama baktı. Bu adam hemen dikkatleri üstüne çekiyordu. Sıradan bir adamdan biraz daha uzun olan Hollinster'dan daha da uzundu. Adamın bedeninde bir gram yağ olmadığı halde, ne cılız ne de güçsüz gözüküyordu. Hatta tam aksine, adam geniş omuzlara, derin bir göğse, güç, hız ve dayanıklılık emaresi olan uzun kollara ve bacaklara sahipti. Adamın belindeki kemerde asılı duran meç de aynı özelliklere sahipti. Adam Jack'e Sibirya bozkırlarında görmüş olduğu büyük, ince, gri kurtları anımsatıyordu.

Ancak Jack'in dikkatini ilk çeken şey adamın suratı olmuştu. Yabancının suratı uzun, tıraşlı ve koyu tenliydi; avurtları çökmüş haliyle aynı bir cesede benziyordu ama gözlerine bakınca işler değişiyordu. Adamın gözleri capcanlıydı, enerji doluydu; suratının derinliklerine gömülmüştü ve sağlam bir iradenin kontrolü altındaymış gibiydi. Jack Hollinster, adamın gözlerini içine bakıp da onların insanı alt üst eden etkisini hissedince, bir an için bu gözlerin renginin ne olduğu anlayamadı. Adamın gözleri eski devirlerden kalma buz grisi tonlar taşıyordu ama aynı zamanda Kuzey denizin en derinlerindeki mavilikle de donatılmıştı.

Yabancının giysileri son derece basitti ve bu sadelik adama yakışmıştı. Kafasında tüysüz, siyah bir şapka vardı. Baştan aşağıya kapkara giysiler giymişti; üstünde ne bir süs ne de herhangi bir mücevher vardı. Güçlü parmaklarını süsleyen bir yüzük yoktu; meçinin kabzası parıldayan taşlardan yoksundu; kılıcının keskin kısmınıysa gayet sade bir kın kaplıyordu. Giysilerinin üstüne iliştirilmiş gümüş renkli düğmeler ya da ayakkabılarının üstünde parlak renkli tokalar da yoktu.

Ancak bu sade giysilerin kasvetli görüntüsü, adamın beline çingene tarzı taktığı koca bir kuşakla bozuluyordu. Kuşak Uzakdoğu el işçiliğini sergileyen, ipekli bir kumaştan yapılmıştı; rengi bir yılanın derisi gibi, fesat ve keskin bir yeşildi ve bu kemerden bir kamanın kabzasıyla, iki siyah piştovun dipçik kısımları gözüküyordu.

Hollinster bakışlarını adamın üstünden ayıramıyordu; kimdi bu tuhaf giysili yabancı adam, nereden gelmişti, niye silahlıydı? Adamın görünümü bir Püritan'ınkine benziyordu ama...

"Buraya nasıl geldin" diye sordu Jack açık açık. "Nasıl oldu da konuşana dek orada olduğunu fark etmedim?"

"Buraya her dürüst insanın geldiği yoldan geldim, genç adam" dedi kalın bir ses; yabancı kocaman, kara pelerinin üstüne geçirip, tekrar kayanın üstüne oturdu. "Yürüyerek geldim... diğer insan-

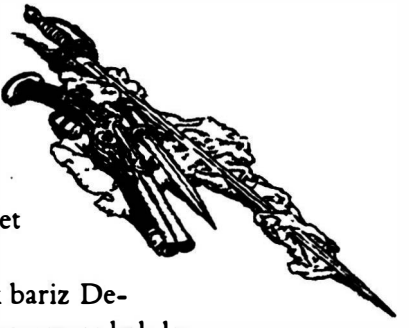

lara gelince, bunlar kendi işlerine o denli dalmışlar ki nafile yere şan peşinde koşar, ne dostlarını ne de düşmanlarını görür gözleri".

"Kimsin sen?"

"Adım Solomon Kane, genç adam, ben bir seyyahım... ancak bir zamanlar Devon'da ikamet ederdim".

Jack tereddütle kaşlarını çattı. Bu adam o çok bariz Devon aksanını her nasılsa kaybetmişti. Adamın konuşmasına bakılacak olursa, onun kuzey İngiltere'den güney İngiltere'ye kadar herhangi bir yerden olduğunu söylemek mümkündü.

"Epeydir yollardasınız herhalde bayım?"

"Adımlarım beni birçok ülkeye kadar götürdü genç adam".

Aniden Hollinster'ın suratı aydınlandı; yabancıya daha da merakla bakmaya başladı.

"Siz bir ara Fransız ordusunda bir kaptan değil miydiniz? Şeyde görev yapmıştınız değil mi?" Hollinster bir yerin ismini söyledi.

"Evet. Bir sürü uğursuz adamın başındaydım ne yazık ki ama iyi bir amaç uğruna bu işi yapıyordum. O dediğiniz kasabada, bu bahsettiğim amaç adı altında bir sürü tatsız iş çevrildi ve bu durum artık beni hasta etmeye başlamıştı... Her neyse, artık bunların üstünden çok zaman geçti, artık bazı hatıralarımı denizin dalgalarına gömdüm...

"Denizden bahis açılmışken, delikanlı, dün şafak söktüğünden beri şurada duran gemiye ne diyorsun?"

Adam uzun parmaklarından biriyle denizi işaret etti; Jack kafasını salladı.

"Gemi çok uzakta. Doğru dürüst göremiyorum bile".

Adamın kasvetli bakışları Hollinster'ın gözlerine daldı; Hollinster o anda bu adamı bakışlarının ta uzakları görebildiğini ve geminin pruvasına yazan ismi okuyabildiğini düşündü. Adamın o tuhaf gözlerinde her şey mümkün gibiydi.

"Aslında, gemi gözlerin görebileceği mesafede değil" dedi Kane. "Ancak geminin şekline bakacak olursak, sanırım bu gemiyi daha önce de gördüğümü söyleyebilirim. Geminin kaptanıyla bir tanışmak isterdim doğrusu".

Jack hiçbir şey demedi. Yakınlarda bir rıhtım yoktu ama hava sakin olduğu müddetçe, herhangi bir gemi kıyıya yanaşıp, mercan kayalıklarının oraya demir atabilirdi. Bu gemi kaçakçılara ait olabilirdi. Gümrük görevlilerinin nadiren uğradığı bu kıyılarda, her zaman yasa dışı işler çevrilirdi.

"Hiç 'Balık Kartalı' lakaplı Jonas Hardraker diye birini duydun mu?"

Hollinster aniden irkildi. Bu isim, hem medeniyete ait kıyılarda hem de vahşi bölgelerde bile bilinirdi; bu ismin sahibinden her yerde korkulur, nefret edilirdi. Jack yabancının neler düşündüğünü anlamaya çalıştı ama adamın düşünceli bakışlarından bir şey anlamak gayet güçtü. "Şu lanet korsan mı? Onun adını en son duyduğumda, Karayipler'e doğru yelken açtığı söyleniyordu".

Kane evet manasında kafasını salladı.

"Yalan dolan, hızla yol alan bir gemiden de hızlı yayılır. Balık Kartalı gemisi neredeyse oradadır; ne var ki gemisinin nerede olduğunu ancak onun efendisi Şeytan bilir".

Yabancı ayağa kalkıp, pelerinine sıkı sıkı sarıldı. "Tanrı beni birçok yabancı diyara yolladı, birçok tuhaf yola soktu" dedi karamsar bir biçimde. "Bunlardan bazıları güzel yerlerdi, diğerleriyse kötülük doluydu; bazen herhangi bir amacım ya da rehberim

olmadan da yollara düşerim ama durup, düşününce, her gittiğim yerde bir amaç bulurum. Dinle beni genç adam: Cehennem ateşinin yandığı yerde, bir insanın kalbinde ancak kana bulayarak dindirdiği mavi bir intikam ateşinden daha sıcak başka ateş yoktur.

"Eskiden birçok kötü adamın canını almak benim için bir görevdi. Tek dostum ve rehberim Tanrı'dır ve bence Tanrı düşmanlarımı ellerime teslim etti".

Kane bu sözlerden sonra kedi gibi uzun adımlarla uzaklaşmaya başladı; Hollinster ise arkasından bakakalmıştı.

II

GECE GELEN ZİYARETÇİ

Jack Hollinster rüyalarla boğuşup durduğu bir uykudan uyandı. Yatağında doğrulup, etrafına bakındı. Henüz ay çıkmamıştı ama penceresinin tam önünde, yıldızların aydınlattığı birinin kafası ve geniş omuzları duruyordu gölgelerin arasında. Bir yılanın tıslaması gibi "Şşşş!" dedi biri.

Karyola direğine asılı olan kılıcını usulca alan Jack, kalkıp pencereye doğru gitti Bir çift ufak, parıl parıl parlayan göz ve sakalın kapladığı bir surat duruyordu karşısında; adam sanki uzunca bir mesafe boyunca koşmuş gibi nefes nefeseydi.

"Hemen kılıcını al, beni takip et evlat" dedi adam fısıltıyla. "Kızı kaçırdı!"

"Nasıl? Kim kimi kaçırdı?"

"Sör George!" dedi adam yine fısıldayarak. "Kıza senin imzanla bir mektup yollayıp, onu kayalıklara çağırdı; adamları da kızı kıskıvrak yaka..."

"Mary Garvin'i mi yakaladılar?"

"Yemin ederim ki o, beyim!"

Bir anda tüm oda Jack'in etrafında dönmeye başladı. Hollinster, Sör George'un kendisine saldıracağını düşünmüştü; adamın savunmasız bir kızı kaçıracak derecede alçak bir cani olduğunu bilememişti.

"O adamın karanlık ruhuna lanet olsun" diye kükredi Jack öfkeden dişlerini sıkarak; bir yandan da giysilerini üstüne geçirmeye çalışıyordu. "Mary nerede şu anda?"

"Onu eve götürdüler efendim".

"Peki, sen kimsin?"

"Meyhanenin aşağısındaki ahırda çalışan zavallı Sam'den başka kim olabilirim beyim. Adamların kızı kaçırdıklarını gördüm".

Jack giyinik ve bir elinde kılıcını tutar halde pencereden dışarı çıktı. Ön kapıdan dışarı çıkarak, ailesini uyandırmayı göze alamadı.

"Teşekkür ederim Sam" dedi. "Eğer ki hayatta kalırsam, bu iyiliğini unutmayacağım".

Sam sırıtarak, sapsarı dişlerini gösterdi. "Ben de sizinle geleyim efendim; Sör George ile benim de görülecek bir hesabım var! Adamın gözleri nefretle parlıyordu, elinde de kalın bir sopa tutuyordu.

"Gel o halde. Vakit kaybetmeden o domuzun evine gidelim".

Sör George Banway'in birkaç kötü hizmetkârı ve yakın dostuyla birlikte yaşadığı kocaman, eski malikânesi köye yaklaşık bir kilometre uzaklıktaydı; sahile yakın sayılırdı ancak bir önceki gün Jack'in izlediği yönün tam aksi istikametindeydi. Bu uzun süredir tamir yüzü görmemiş, meşe panelleri zamanla renk değiştirmiş

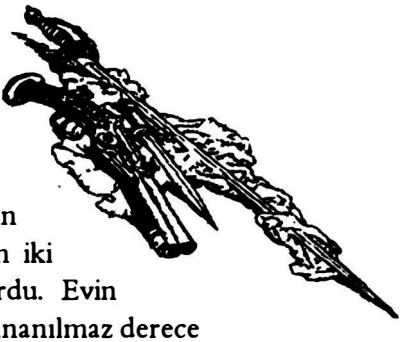

olan kocaman ev hakkında bir sürü kötü söylenti çıkmıştı. Köyde ancak kabadayı ve haydut olarak bilinen kimseler bu eve girip çıkardı. Evin etrafını saran bir duvar yoktu, sadece birkaç dikenli çalılık ve tek tük ağaç vardı etrafta. Kırlar evin arka tarafına dek ilerliyor, evin ön tarafındaysa, evle kayalık sahil arasında kalan iki yüz metrelik ince kumluk bir alan bulunuyordu. Evin hemen ön tarafında, denize yakın olan kayalıklar inanılmaz derece yüksek, yalın ve girintili çıkıntılıydı. Bu kayalıkların altında tuhaf mağaraların bulunduğu söylenirdi; ancak bu alan Sör George'un özel mülkiyetinin sınırları içinde olduğundan, kimse tam olarak orada ne olduğunu bilmiyordu. Dahası, adam kendi bölgesine yaklaşan meraklı kişilere alaybozan tüfeğiyle ateş ederek yanıt veriyordu.

Hollinster ve Sam, küf kokulu kırlardan Sör George'un evine doğru ilerlediklerinde evde ışık yanmadığını gördüler. Hafif bir pus tüm yıldızları örtmüştü; ev pusların arasından kapkaranlık, meşum bir görüntü sergiliyordu; etrafındaki eve doğru eğilmiş kara renkli, hayaletimsi şekillerse çalılıklar ve ağaçlardı. Denize doğru ise, her şeyi gri bir örtü kaplamıştı; o sırada Jack sanki demir atılıyormuş gibi tangır tungur sesler duyduğunu sandı. O kutsuz kayalıkların orada bir geminin demir atıp atamayacağını düşündü. Gri renkli denizden, uykusunda homurdanan bir canavar gibi, sürekli olarak uğultular yükseliyordu.

"Hava rüzgârlı efendim" dedi Sam denen adam fısıltıyla. "Ama fark etmez, o yine de ışıkları söndürüp gidecektir oraya!"

İki adam sessizce, malikâneye doğru ilerlediler; Jack evin büyük bir sessizliğe gömülmüş olmasına ve etrafta hiçbir nöbetçinin bulunmamasına hayret etti. Sör George etrafa nöbetçi dikmeyecek kadar fazla mı güveniyordu kendine? Yoksa görev başındaki nöbetçiler uyuya mı kalmışlardı? Jack dikkatlice bir pencereyi

yokladı. Pencerenin dışında kalın gölgelikler vardı ama bunlar şaşılacak kolaylıkla açılıverdiler. Jack kapıyı açarken, aniden içine bir şüphe düştü; kapıyı hemencecik açabilmişlerdi, yani, her şey fazlasıyla kolay olmuştu! O sırada, Sam'in elindeki alaybozan tüfeğinin havaya doğru yükseldiği gördü. Ne yere yatacak ne de eğilecek vakit vardı. Ancak tüm bunlar saniyeler içinde olup biterken Jack, Sam'in hayvani, ufak gözlerindeki o meşum zafer ifadesini yakalamıştı. Sonra, başı dönmeye başladı ve her yer karanlığa gömüldü.

III

"... BU GECE ÖLÜM KOL GEZİYOR..."

Jack Hollinster yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Etrafı kırmızı bir bulutun ardında görüyor, sürekli olarak gözlerini kırpıştırıyordu. Kafası ağrıdan çatlayacak gibiydi; ağrı gözlerini kamaştırıyordu. Ağrının dönmesi için gözlerini yumdu ama o lanet olası ışık göz kapaklarından içeri sızıp, ta beynine kadar gidiyordu. Etraftan birbirine karışmış sesler geliyordu. Elini kafasına doğru götürmeye yeltendi ama yerinden bile kımıldayamıyordu. Sonra bir anda toparlandı ve bilinci tamamen yerine geldi.

Elleri ve kolları sıkı sıkıya bağlanmış vaziyette, nemli bir zeminde yatıyordu. Jack etrafına bakındığında, ufak fiçılarla ve yapış yapış gibi gözüken siyah renkli varillerle dolu geniş bir mahzende olduğunu gördü. Mahzenin tavanı oldukça yüksekti ve kalın meşe kütükleriyle döşenmişti. Bu kütüklerin birinden sarkan bir fener, Jack'in gözlerinin içine işleyen, kırmızı bir ışık saçıyordu. Bu ışık, mahzeni aydınlatıyor ancak kıyıda köşede kalan yerlerde zayıflayarak, etrafta gölgeler oluşturuyordu. Mahzenin bir ucunda, geniş

taş merdivenler vardı, diğer ucundaysa karanlık bir geçit gözüküyordu.

Mahzende bir sürü adam vardı; Jack kasvetli suratlı Banway'i, suratı içkiden kıpkırmızı olmuş hain Sam'i ve zamanlarını Banway'in malikânesiyle kasabanın meyhanesinde geçiren birkaç kabadayıyı tanıdı. Geriye kalan on, on iki adamı tanımıyordu. Bu adamların hepsi de şüphesiz denizcilerdi; adamlar, iri yarı, kıllı, kulaklarında ve burunlarında küpeler olan, üstlerindeki pantolonlar zifte bulanmış kişilerdi. Bazılarının kafasında renkli bandanalar vardı ve hepsi de baştan aşağı silahlıydı. Adamların silahları kocaman pirinç kabzalı denizci kamalarından, kabzaları taşlarla süslenmiş hançerlerden ve gümüş oymalı pıştovlardan oluşuyordu. Adamlar zar atıyor, içki içiyor, ağızlarından küfür eksik olmuyordu. Gözleriyse fenerden sızan kırmızı ışığın altında parıl parıl parlıyordu.

Bunlar korsanlardı! Bu adamların süslü giysilerine ve zorba tavırlarına bakıp da onları dürüst, temiz denizcilerden saymak haksızlık olurdu. Katrana bulanmış pantolonlar ve denizci gömlekleri giymişlerdi ama bellerine de ipekli kuşaklar takmışlardı. Bacaklarında çorap yoktu ama birçoğunun ayağında gümüş tokalı ayakkabılar ve parmaklarında da kocaman altın yüzükler vardı. Kulaklarındaki koca halkalardan çeşit çeşit değerli taşlar sarkıyordu. Kullandıkları bıçaklar, sıradan denizcilerin kullandıklarına benzemiyordu; daha ziyade pahalı İspanyol ve İtalyan hançerleriydi bunlar. Korsanların gösterişli giysileri, acımasız suratları, çılgın davranışları ve savurdukları küfürler, uğraştıkları kanlı işlerin habercisi gibiydi.

Jack güneş batmadan önce gördüğü gemiyi, pusların içinden gelen demir atma seslerini düşündü. Sonra aklına aniden tanıştığı yabancı, Kane ve onun söylediği sözler geldi. Kane geminin korsanlara ait olduğu anlamış mıydı? Bu adamlarla ne gibi bir alakası

olabilirdi? Kane'in Püritan görünüşünün altında birtakım fesat işler mi vardı?

Sör George ile zar atan bir adam, aniden tutsak alınmış olan Jack'e doğru döndü. Uzun boylu, iri yarı, geniş omuzlu adamın bu hareketi, Jack'in yüreğini ağzına getirdi. Sonra korkusu dindi. İlk önce bu adamın Kane olduğunu zannetmişti ama sonradan gördü ki adam yapı olarak Kane'e bir hayli benzemesine rağmen, birçok açıdan da onun zıddıydı. Adamın üstündeki birkaç parça giysi oldukça cafcaflıydı; adamın üstünde ipekli kumaştan bir kuşak, gümüş tokalar ve süslü püsküller vardı. Adamın geniş kuşağından hançerlerin kabzaları ve üstleri taşlarla kaplı piştov dipçikleri sarkıyordu. Altın ve yine taşlarla süslü bir meç de süslü yazılarla bezenmiş bir kılıç kayışına asılıydı. Adamın iki ince uzun kulağındaki altın halkalardan, parıltılı, kocaman yakutlar sarkıyor, bunların kırmızı parlaklığı adamın karanlık suratıyla tuhaf bir tezat oluşturuyordu.

Bu adamın suratı upuzundu, şahin misali acımasız bir ifade takınmıştı. Adam dar alnını kaplayan üç köşeli bir şapka takmış, bunu aralıklı kara kaşlarının üstüne çekmişti ancak bunun altındaki rengarenk bandanayı gizlememişti. Adamın soğuk, gri renkli gözleri, şapkanın altında fıldır fıldır dönüyor, tuhaf ışıltılar saçıyordu. Adamın bir bıçak sivriliğindeki gagamsı burnu, ince dudaklarını örtüyor, gaddar bir ifadeyle kıvrılmış olan üst dudağını Mançu askerlerininkine benzer uzun, aşağı doğru kıvrılan bir bıyık örtüyordu. "Hey, George! Avımız kendine geliyor!" diye bağırdı adam alaycı bir kahkahayla. "Zeus aşkına, Sam, ona yeterince yüksek bir doz verdiğini sanıyordum. Adamın kafası düşündüğümden de kalınmış".

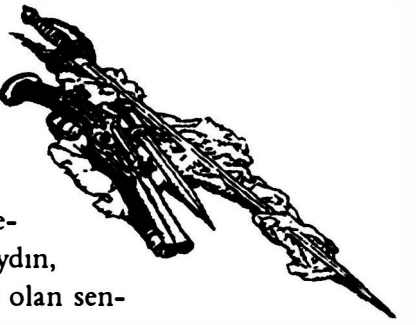

Korsan tayfası yaptıkları işleri bırakıp, alaycı ifadelerle Jack'e doğru döndüler. Sör George'un kasvetli suratı daha da kararmış; kıvrımlı ipek gömleğini kolundan, bandajlanmış olan sol kolunu gösterdi.

"Bir sonraki karşılaşmamızda, bize müdahale edecek bir yargıcın olmayacağını söylerken haklıydın, Hollinster. Ancak bu sefer bir tarafı yaralanacak olan sensin".

"Jack!"

Bu aniden yükselen, acı içindeki ses, Banway'in alaycı sözlerini bastırdı. Beti benzi atan Jack, güç bela debelenerek arkasını döndü ki o insanın kanını donduran, dehşetli manzarayla karşı karşıya geldi. Bir meşe kütüğüne asılı duran kocaman halkaya bir kız bağlıydı. Kız nemli zeminde diz çökmüş, Jack'e doğru uzanmaya çalışıyordu; suratı bembeyaz kesilmişti, yumuşak bakışlı gözleriyse korkudan kocaman açılmış, sarı bukleleri darmadağın olmuştu.

"Mary... Aman Tanrım!" dedi Jack ıstırap dolu bir sesle. Jack'in bu ani haykırışı, korsanlar arasında pis kahkahaların yükselmesine sebep olmuştu.

"Bu sevgili çifte içelim!" diye kükredi uzun boylu kaptan içki kadehini kaldırarak. "Aşıklara içelim beyler! Bence bizim burada olmamızdan hiç de memnun değiller. Bu zavallıyla yalnız kalmak ister miydin evlat?"

"Seni kara yürekli domuz!" diye hırladı Jack; insanüstü bir çaba harcayarak ayağa kalkmaya çalıştı. "Sizi ödlekler, tabansızlar, kansız şeytanlar! Cehennemin Tanrıları, ellerim kollarım bağlı olmamış olsaydı... Çözün bağlarımı da aranıza bir damla erkeklik kanı bulaşsın! Çözün bağlarımı da hepinizin boğazına çıplak ellerimle yapışayım! Eğer çakalları leşe çevirmezsem, beni de aşağılık, ödlek bir adam olarak vurun!"

"Hain Yahuda aşkına!" dedi korsanlardan biri Jake'i takdir ederek. "Bu genç her şeye rağmen çok cesur! Sanki bizi azarlar gibi konuşuyor! İsterseniz beni vurun kaptan ama..."

"Kes sesini" diye araya girdi Sör George sert bir tavırla; adamın nefreti içini kemiriyordu. "Hollinster, boşa harcama nefesini. Bu sefer elimde sadece bir bıçakla dikilmedim karşına. Şansını kaybettin. Bu defa, konumuna ve şahsına yaraşır silahlarla dövüşeceğim seninle. Kimsecikler nereye gittiğini, neden ortadan kaybolduğunu bilemeyecek. Asla da bilemeyecekler. Deniz bundan önce başka bedenleri de ustalıkla sakladı; sen denizin dibine vurup, kemiklerin eridiğinde de başka bedenleri gizlemeye devam edecek. Sana gelince..." dedi ve korkudan tir tir titremeye başlamış olan dehşet içindeki kıza döndü. "Sen benimle birlikte malikâneme geleceksin. Aynı buna benzer bir mahzene kapatacağım seni. Sonra senden bıktıktan sonra..."

"Umarım ben iki ay sonra dönene kadar ondan bıkmış olursunuz" diye araya girdi korsanların kaptanı samimi bir ifadeyle. "Eğer bu sefer denize açıldığımda gemimde bir ceset taşıyacaksam ki Şeytan bilir, bu tip yükler pislik saçar etrafa, bir dahaki sefere daha güzel bir yolcum olmalı".

Sör George acı acı güldü. "Öyle olsun. İki ay sonra kız senin, tabii, bu süre içinde ölmezse. Sen, paramparça edeceğim Hollinster'ın kana bulanmış bedenini alıp denize açıl. Bedenini iyice derinlere at ki kıyıya vurmasın. Zaten kıyıya vursa bile, onu öyle bir hale getireceğim ki kimse tanıyamayacak. Peki, o halde... iki ay sonra kızı almak için de geri dönersin".

Jack tüm bu duyarsız, vahşi anlaşmayı dinlerken, içi ürperdi.

"Mary, sevgilim" dedi hafifçe. "Nasıl geldin buraya?"

"Bir adam bana uzun bir mektup getirdi" diye fısıldadı Mary, korkudan sesini yükseltmeye cesaret edemeyerek. "Mektuptaki el yazısı seninkine benziyordu ve senin isminle imzalanmıştı. Yaralandı-

ğın, benim kayalıklara gelmemi istediğin yazıyordu. Kayalıklara gittiğimde, bu adamlar beni yakalayıp, uzun, karanlık tünelden geçirip buraya getirdiler".

"Sana demiştim değil mi efendim?" dedi saçı sakalı birbirine karışmış olan Sam heyecanla. "Yaşlı Sam'in onları kandıracağından emin olabilirsin! Kız kuzu gibi geldi peşimden! Bu zaten ender rastlanan bir numara ama kız da az salak değil hani!"

"Sıkı durun!" dedi ilk kaptan olduğu her halinden belli olan, esmer, uzun boylu somurtkan bir adam. "Elimizdeki yükten kurtulmamız zaten yeterince güç olacak. Ya kızı burada bir bulan olursa ne yapacağız? Kanalın bu yanında Kuzey Denizi'ni soymak için nereyi bulacağız başka?"

Sör George ve kaptan gülmeye başladılar.

"Rahatla Allardine. Hep böyle melankolik bir herif oldun. İnsanlar, delikanlıyla kızın birlikte kaçtıklarını düşünecekler. George'un dediğine göre, kızın babası birlikte olmalarına karşı. Kasabadakilerden hiçbiri bir daha onlardan bir haber alamayacak, buraya bakmak da asla akıllarına gelmez. Anakara'dan uzaklarda olduğun için moralin bozulmuş olmalı. Metanetli ol, daha önce de Kanal'dan geçmedik mi, Baltık denizindeki adamları esir almadık mı, hem de kalyonları olmasına rağmen?"

"Evet, doğru söylüyorsun belki de" diye mırıldandı Allardine, "ama bu sulardan uzaklaşırsak rahatlayacağım. Bu diyarlarda artık Kardeşlik hikâyeleri sökmemeye başladı. Bizim için en iyi yer Karayipler. Buradayken, iliklerime kadar kötü bir şeylerin etrafta olduğunu hissediyorum. Ölüm öylesine çökmüş ki üstümüze kara bir bulut gibi, bu histen kurtulamıyorum".

Korsanlar endişeli bir biçimde kıpırdanmaya başladılar. "Yeter be adam. Ne kadar uğursuz laflar ediyorsun".

"Denizin dibi meşum bir yer" dedi diğer korsan kasvetle.

"Haydi, neşelenin biraz" diye güldü kaptanları dostunun sırtına sertçe vurarak. "Haydi, gelin, birer rom kaldıralım şerefe! Pis bir iş İnfaz Güvertesi'nde olmak ama biz bunları aştık artık! Gelinin şerefine içelim! Ha ha! Hem George'un hem de benim gelinime... Damada bakın hele, ne kadar da suratsız gözüküyor".

"Bekleyin!" dedi ikinci kaptan kafasını aniden kaldırarak. "Yukarıdan boğuk bir çığlık geldi sanki".

Bir an için korsanların hepsi sus pus oldular ve gözlerini mahzenin tavanına doğru çevirdiler. Adamların elleri hemen bıçaklarına gitti. Kaptan sabırsızlıkla omuzlarını silkti.

"Ben bir şey duymadım".

"İyi de ben duydum. Biri çığlık attı ve yere yığıldı... Bakın, söylüyorum size, bu gece ölüm kol geziyor..."

"Allardine" dedi Kaptan eline geçirdiği bir şişenin kapağını açarken. "Son zamanlarda bunak bir kadın gibi her şeyden korkar oldun, gölgelere baksan korkuyorsun. Beni örnek alsana! Hiç ben böylesine ödlek bir biçimde davranıyor muyum?"

"Biraz daha temkinli olsan, iyi olacak" dedi diğeri. "Gece gündüz, boynumuzun kırılma tehlikesi var; bir de peşinde şu kurt gibi seni izleyen adam cabası... yoksa iki sene önce ona yolladığın haberi unuttun mu?"

"Hah!" dedi kaptan gülerek; içki şişesini ağzına götürdü. "Aradan o kadar uzun süre geçti ki..."

Aniden kaptanın üstüne kocaman bir gölge düştü; adamın elindeki şişe elinden kayıp yere düştü ve tuzla buz oldu. Kaptan, sanki olacakları hissetmiş gibi, beti benzi atarak arkasını döndü. Odadaki tüm gözler, mahzene inen taş merdivenlere döndü. Kimse kapının ne açıldığını ne de kapandığını duymuştu ama basamaklarda uzun boylu, belindeki yemyeşil kemer dışında karalara bürünmüş olan bir adam duruyordu. Adamın kapkara kalın kaşları, kafasında iyice çektiği fötr şapkası ve buz gibi ışıldayan gözleri vardı. Her iki elinde de tetiği çekili birer piştov tutuyordu. Adam, Solomon Kane idi!

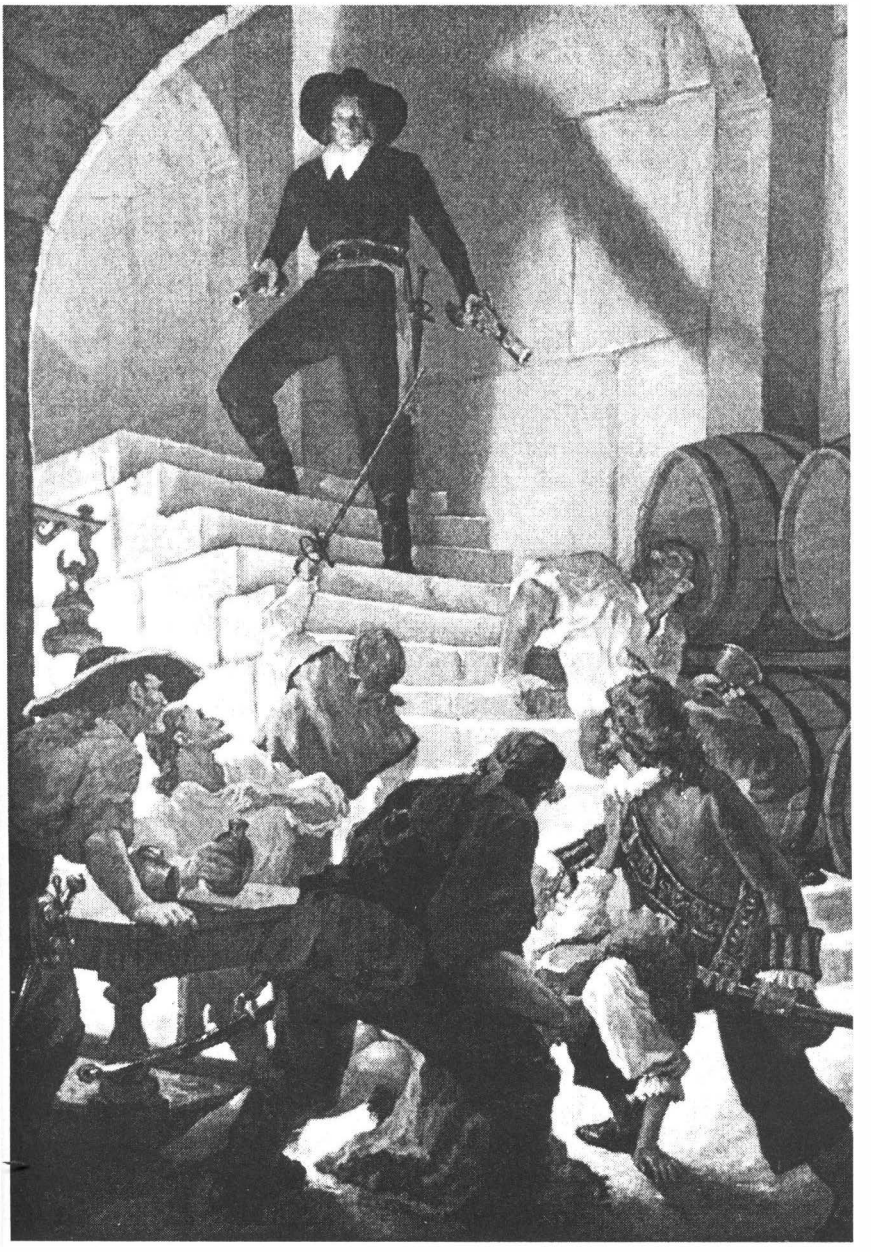

IV

ALEVLERİN SÖNDÜRÜLÜŞÜ

"Sakın kımıldama, Jonas Hardraker" dedi Kane ruhsuz bir biçimde. "Olduğun yerde kal, Ben Allardine! George Banway, John Harker, Kara Mike, Bristol Tom, hepinizin ellerini önünde göreyim! Kimse kılıcına ya da piştovuna dokunayım demesin, yoksa anında ölürsünüz!"

Mahzende yaklaşık yirmi tane adam vardı ama tüfeklerin karanlık namlusundan çıkacak kurşunlarla en azından iki kişi ölecekti ve kimse ilk ölen olmak istemiyordu. O yüzden hiç kimse kımıldamaya cesaret edemedi. Sadece, suratı bir kefenin üstüne yağan kar gibi olan Allardine konuştu:

"Kane! Biliyordum! Kane buradaysa, ölüm de kol geziyordur yakınlarda! Sana söylemiştim, Jonas; hani Kane iki sene önce sana haber yollamıştı da gülmüştün! Kane'in bir gölge gibi gelip bizi bulacağını, bir hayalet gibi bizi öldüreceğini söylemiştim sana! Yeni topraklardaki kızılderililerle Kane arasında hiçbir fark yok! Ah, Jonas, beni dinlemeliydin!"

Kane'in kasvetli bakışları, adamı susturdu. "Beni iyi hatırlıyorsun, Ben Allardine. Daha korsanlar kardeşliği kanlı bir çeteye dönüşmeden önce de tanırdın beni. Senin de hatırlayacağın üzere, ta Tortuga'dayken ve Horn Burnu açıklarındayken eski kaptanını tanırdım. Ne de kötü bir adamdı: Hiç şüphesiz Cehennem ateşini boylamıştır ki bunun olması için ben de bir kurşunla ona yardım etmiştim.

"Bana gelince, Darien'da bulunup, gizli işler, avcılık ve strateji hakkında bir şeyler öğrendim ama korsanların aç gözlü birer domuzdan ibaret; arkalarında iş çevirmek o kadar kolay ki. Dışarıda nöbet tutan adamların, beni içeri girerken görmediler sislerin arasında. Mahzenin kapısında bekleyen o kılıçlı, tüfekli cesur korsan eve girdiğimi bile fark etmedi; şaşkın bir domuz gibi oracıkta öldü".

Hardraker öfkeyle öne atıldı: "Ne istiyorsun? Ne işin var burada?"

Solomon Kane gözlerinde insanın kanını donduran bir nefret ifadesiyle baktı adama; daha doğrusu, insanın kanını donduran bu nefret ifadesi değil de yaklaşmakta olan kötü sondan eminmiş gibi bakan, acımasız gözleriydi.

"Tayfadan bazıları tanır beni, Jonas Hardraker, namı diğer Balık Kartalı" dedi Kane hissiz bir biçimde ama ağzından çıkan kelimelerin ardında bir mana yüklü olduğu da aşikârdı. Sizi Anakara'dan Portekiz'e kadar, sonra da İngiltere'ye kadar niye izlediğimi pekâlâ da biliyorsunuz. İki sene önce, Devon'dan denize açılmış olan, 'Uçan Yürek' isimli bir gemiyi Karayipler'de batırmıştınız. O gemide genç bir kız vardı, şeyin kızı... aman neyse, isme gerek yok. Hatırlıyorsunuzdur o kızı. Kızın babası eski bir dostum;

kızını daha bebekken nice kucağıma almışlığım var. İşte o bebek, sizin pis ellerinizde ölmek için büyümüş demek, sizi kara iblisler. Gemiyi ele geçirdiğiniz zaman, kız elinize düşmüş ve kısa süre sonra da ölmüş. Ölüm bile kıza sizden daha iyi davranmış. Babası kızının sonunu getiren katliamı duyunca, aklını kaçırdı ve tekrar düzelmedi. Kızın kimi kimsesi, erkek kardeşleri yoktu, bir tek babası vardı hayatta. O yüzden intikamını alacak da kimse yok..."

"Sen hariç mi, Sör Galahad?" diye tısladı Balık Kartalı.

"Evet, ben hariç, seni kara domuz!" diye kükredi Kane aniden. Kane'in kulakları sağır eden kuvvetli sesini duyunca, o ana kadar karşısında cesur bir biçimde duran korsanlar irkilip, geriledi. Hiçbir şey, sinirleri çelik gibi sağlam bir adamın kontrolünü kaybedip, ölümcül bir öfkeye kapılmasından daha korkunç olamaz. Kane'in dudaklarından bu sözler döküldüğünde, Kane ilkel, dur durak bilmez hırsın cisimlenmiş hali gibiydi. Sonra öfkesi bir anda dindi ve yine eski haline döndü: çelik gibi soğuk, sakin ve bir kobra yılanı kadar ölümcül.

Kane piştovlarından birini Hardraker'a çevirdi, diğerini de geri kalan adamlara doğrulttu tehditkâr bir biçimde.

"Tanrı'nın merhametine sığın, korsan" dedi Kane ruhsuz bir biçimde. "Biraz daha beklersen, senin için çok geç olacak".

Korsan, Kane geldiğinden beri ilk kez irkilip geriledi.

"Yüce Tanrım!" dedi. Adamın alnını boncuk boncuk terler kapladı. "Beni bir çakalmışım gibi vurmayacaksın herhalde?"

"Aynen dediğin gibi yapacağım, Jonas Hardraker" dedi Kane ne sesi ne de eli titreyerek. "Öyle bir zevkle vuracağım ki seni hem de. Tüm günahlarını apaçık işlemedin mi? Tanrı'nın burun direğini sızlatan leş kokulu bir pislik değil misin? İnsanlığın alnını kirleten kara bir leke değil misin? Hayatında hiç başkalarına mer-

hamet gösterdin mi, onların zayıflıklarına acıdın mı? Kaderinden kaçıyor musun yoksa seni ödlek?"

Korsan var gücüyle toparlanmaya çalıştı.

"Niye kaçacakmışım ki kaderimden? Ödlek olan sensin".

Kane'in dondurucu bakışlarını bir an için meşum, öfke dolu bir ifade kapladı. Kane hâlâ kendi kabuğuna çekilmeye çalışıyordu... insanlardan mümkün olduğunca kaçınıyordu. Merdivenlere sanki insan olmayan, karanlık bir şey gibi çökmüştü: saldırmaya hazır, kocaman, kara bir akbaba gibi.

"Sen bir korkaksın" diye sözlerine devam etti korsan. Adam zekiydi; Kane'in zayıf noktasını bulmuş, üstüne üstüne gidiyordu. Püritan'ın içindeki en hassas noktayı bulmuştu: kibir. Kane asla böbürlenen biri olmadığı halde, bugüne kadar kimsenin, düşmanlarının bile ona bir korkak olduğunu söylememesi onu gururlandırmıştı hep.

"Belki de soğukkanlılıkla öldürülmeyi hak ediyorum" dedi korsan, Kane'den gözlerini ayırmadan. "Ama bana kendimi savunacak fırsatı vermezsen, herkes sana namert der".

"İnsanın üstündeki hem en yüce hem de en lanetli şey kibir" dedi Kane. "İnsanlar bilirler benim korkak olup olmadığımı".

"Ben bilmem!" diye bağırdı Hardraker bir zafer kazanmışçasına. "Beni vuracak olursan, başkaları senin hakkında ne derse desin, sonsuzluğa karışıp senin bir korkak olduğunu bilerek öleceğim!"

Kane çılgının teki de olsa sonuçta bir insandı. Bu karşısındaki zavallının ne dediğini umursamamaya çalışsa da içindeki o derin cesaretin ve bundan ötürü duyduğu kibrin farkındaydı; korsan suratındaki bu alaycı ifadeyle ölecek olursa, Kane bunu hayatının sonuna dek hazmedemezdi. Kane ağır ağır kafasını salladı.

"Öyle olsun, o halde. Kendini savun bakalım ama Tanrı biliyor ya bunu hakketmiyorsun. Hangi silahı kullanacaksan söyle".

Balık Kartalı gözlerini kıstı. Kane'in ne denli büyük bir kılıç ustası olduğunu dünyanın dört bir yanındaki serserilerin hepsi

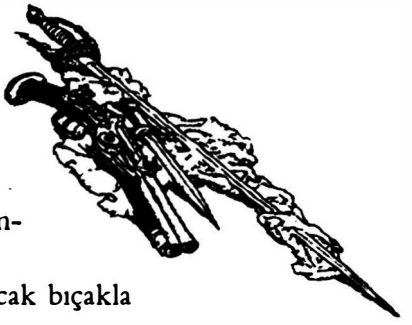

bilirdi. Hardraker piştovlarla ne Kane'i kandırabilir ne de gücünü gösterebilirdi.

"Bıçak!" dedi bembeyaz dişlerini birbirine çarparak.

Kane bir süre piştovlarına ellemeden dalgın dalgın adama baktı; sonra tatsız, hafif bir gülümseme yayıldı dudaklarına.

"Pekâlâ; centilmenler bıçak kullanmazlar ancak bıçakla gelen ölüm ne çabuktur ne de acısız".

Kane korsanlara döndü. "Silahlarınızı yere atın" dedi. Korsanlar süklüm püklüm Kane'in dediğini yaptılar.

"Şimdi kızla oğlanın bağlarını çözün". Korsanlar bunu da ses çıkarmadan yaptılar. Jack uyuşmuş bedenini rahatlatmak için gerindi, kafasındaki kurumuş kanla kaplı yaraya dokundu ve ağlayan Mary'yi kucağına aldı.

"Kızı bırak gitsin" diye fısıldadı Kane'e ama Kane hayır manasında kafasını salladı.

"Evin dışında nöbet tutan adamları tek başına aşması mümkün değil".

Kane, Jack'e ve hemen arkasından onu takip eden Mary'ye işaret ederek, merdivenlerden yukarı çıkmalarını söyledi. Sonra Hollinster'a piştovları verdi ve hızla kılıç kemerini çözüp, ceketini çıkardı. Bunları merdivenin en alt basamağına koydu. Bu sırada Hardraker da silahlarını sıraya diziyor, bir yandan da giysilerini çıkarıyordu.

"Gözünüz onlarda olsun" diye mırıldandı Kane. "Ben Balık Kartalı'yla baş ederim; bu arada silahına dokunan olursa, hemen vurun onu. Eğer yenilecek olursam, kızla birlikte yukarı çıkın. Ama beynim intikam ateşiyle yanıyor, yenilmeye hiç niyetim yok, bunu bilesin".

İki adam birbirlerine doğru yürüdüler. Kane'in elinde hâlâ bir silah yoktu ve gömleğini de çıkarmamıştı; Hardraker ise kafasın-

daki düğümlü bandana hariç, beline kadar çıplaktı. Korsanın elinde, uzun, ucu kıvrık, Türk tipi bir hançer vardı. Kane de eline kılıç tutar gibi bir kama almıştı. Bu deneyimli dövüşçülerin ikisi de silahlarını yere doğru, geleneksel biçimde tutmuyorlardı ki bu hem bilimsel bir yöntem değildi hem de tuhaf bir görüntü oluşturuyordu ama bazı durumlarda böyle davranmak gerekiyordu.

Etraf sadece duvardaki fanustan gelen ışıkla aydınlanıyor, bu da tuhaf, kâbusumsu bir hava yaratıyordu: Merdivenlerde, elinde piştovlar, arkasına saklanmış kızla birlikte duran solgun yüzlü genç, duvarlara yaslanmış vahşi, saçı sakalı birbirine karışmış adamlar, vahşi bir parıltıyla parlayan kıpkırmızı gözler... İki adamın solgun, mavi renkli bıçaklarının parıltısı, odanın tam ortasında birbirlerinin etrafında dönüp duran adamlar... Adamlar hareket ettikçe, ileri geri gittikçe onları takip eden gölgeleri...

"Haydi, gel de saldır, Püritan" dedi korsan alaycı bir tavırla ama Kane'in hiç duraksamadan, yavaş yavaş üstüne yürüdüğünü görünce de geriledi. "Şu zavallı Broadbrim'i düşün".

"Zaten onu düşünüyorum, Araf süprüntüsü" dedi Kane. "Diğerlerinden çok daha sıcak başka ateşler de yanar" dedi Kane. O sırada, adamların bıçakları, fanustan gelen ışığın altında ölümcül, mavi bir renge bürünmüşlerdi! "Ama Cehennem'in ateşi hariç, her ateş... elbet kanla söndürülebilir".

Kane bir kurt çevikliğinde saldırıya geçti. Hardraker Kane'in hamlesini savuşturup, insanın bağırsaklarını sökecek,

sert bir hareketle Kane'e saldırdı. Kane elindeki hançerle korsanın bıçak darbesini engelledi ve korsan çelik gibi kaslarının üstünde yaylanarak gerisin geriye düştü. Kane hiç durmaksızın saldırmaya devam etti; zaten girdiği her dövüşteki en saldırgan kişi hep Kane olurdu. Korsanın suratına ve bedenine, şimşek gibi darbeler indirirken, korsan saldırmaktan vazgeçmiş, kendini savunmaya çalışıyordu. Bu dövüş uzun sürmeyecekti: Bıçak kavgaları her zaman kısa ve ölümcül olurdu. Bu silahın kısa oluşu, uzun süreli bir kılıç oyununun sergilenmesine engeldi.

O sırada Kane'i gafil avlamak için fırsat kollayan Hardraker, aniden Kane'in bileğine yapıştı ve bıçağını Kane'in tam karnına doğru savurdu. Kane elinin kesilmesi pahasına, korsanın bileğini yakaladı ve bıçak karnına saplanmaya ramak kalmışken, kendisini ölümcül bir darbeden kurtardı. İki adam bir süre tüm güçleriyle mücadele ettiyseler de güçleri denk geldi.

Kane bıçakla yapılan dövüşleri sevmezdi. Ona kalsa, daha hızlı, daha ölümcül darbeler verebileceği bir dövüş türünü seçerdi: Bu tip dövüşlerde, dövüşçü ellerinin ve ayaklarının hızına, gözlerinin keskinliğine güvenmeli, serbestçe hareket edebilmeli, oradan oraya sıçrayabilmeli, rakibine vurabilmeli, onun darbelerini savuşturabilmeli, ağır darbeler indirebilmeli. Ancak bu bir dayanıklılık sınavı olacaktı... Varsın olsundu!

Hardraker çok geçmeden kendine olan güvenini kaybetmeye başlamıştı bile. Daha önceden hiç bu denli kendisi kadar vahşi bir güce sahip biriyle karşılaşmamıştı ve dövüşe başlar başlamaz, Püritan'ın çelik gibi sağlam olduğunu fark etmişti. Kane'e karşı, o inanılmaz gücünün tümünü kullanıyor, özellikle onun bileklerini ve kaslı bacaklarını zapdetmeye çalışıyordu. Kane de korsana karşı verdiği zorlu mücadelede, sıkı sıkıya kamasına yapışmıştı. Korsan birkaç kez, Kane'in bıçağı tutan elini yukarı doğru

kavramıştı. Solomon o anda kamasını, uç tarafı alta bakacak şekilde, korsanın tam göğsünün üstünde tutuyordu. Dolayısıyla, tek yapması gereken, Hardraker'ın mengene gibi yapıştığı bileğini adamdan kurtarıp, kamayı göğsüne saplamaktı. Balık Kartalı'nın kendi bıçağını tutan eliyse, aşağıdaydı ve bıçağının keskin yüzü yukarı doğru bakıyordu; korsan bıçağıyla Kane'in karnını deşebilmek için Kane'in sol eliyle, kolunu zapdetmeye çalışıyordu.

İki adam, tüm bedenlerindeki kaslar parça parça ortaya çıkana, alınlarında boncuk boncuk terler birikene dek, aynı biçimde birbirlerine karşı mücadele ettiler. Hardraker'ın şakaklarındaki damarlar pörtlemişti. İki adamın etrafını saran korsanlarsa, sıktıkları dişlerinin arasından hırıltılı hırıltılı nefes alıyorlardı.

Bir süre, ne Hardraker ne de Kane daha öne geçti. Sonra Kane, yavaş yavaş, emin adımlarla Hardraker'ı geri çekilmeye zorlamaya başladı. İki adamın birbirlerine kenetlenen ellerinin pozisyonunda herhangi bir değişiklik olmamıştı ama korsanın tüm bedeni zangırdamaya başlamıştı. Korsanın incecik dudakları, insanüstü bir güç sarf ediyormuş gibi belli belirsiz bir sırıtışla kaplandı ama suratından gayet tatsız bir durumda olduğu belli oluyordu. Adamın kafası artık sırıtan bir kurukafaya benzemeye başlamıştı; gözleri yerlerinden fırlayacakmış gibi gözüküyordu. Kane'in gücü, karşı konulmaz Ölüm gibi kendini belli etmeye başlamıştı. Balık Kartalı yavaş yavaş kökleri topraktan çıkarılan bir ağaç gibi eğilmeye başladı. Artık zorlukla nefes alıyor, kendini Kane'e karşı korumaya çalışırken, hırıltılı sesler çıkarıyordu. Ancak korsanın tüm bu çabaları nafileydi; adam santim, santim daha da bükülmeye başlamıştı. Tüm bunların olup bitmesi saatler sürmüş gibiydi. Kane korsanın sırtını meşeden bir masanın üstüne doğru bastırdı ve Kıyamet gününün habercisi gibi adamın üstüne atıldı.

Hardraker hâlâ sağ elinde hançerini tutuyordu, sol eliyse Kane'in sağ bileğine kenetlenmişti. Ancak artık sol eliyle korsanı

zapt etmeyi başarabilen Kane, kendi kamasını yavaş yavaş aşağı doğru indirmeye başladı. Bu hareketi yapmak, Kane için bile çok güçtü. Kane'in şakaklarındaki damarlar, harcadığı güçten ötürü fırlayacakmış gibi gözüküyorlardı. Aynı Hardraker'ı santim santim masaya yatırdığı gibi, kamasını adamın göğsüne doğru indirmeye çalışıyordu. Korsanın artık güç kaybedip, bükülmekte olan sol kolundaki kaslar, düğüm düğüm olmuş halatlar gibiydi ama Kane'in kaması hedeflediği yere doğru yaklaşıyordu: Arada sırada, Balık Kartalı direniyor ancak sonradan Kane'in gücü yine üstün geliyordu. Korsan, Türk hançerini tutan sağ eliyle olanca gücüyle çabalıyor ama Kane'in kanlı sol eli, adama fırsat vermiyordu.

Artık Kane'in kamasının sivri ucu korsanın hızlı hızlı inip kalkan göğsünün tam üstünde duruyordu; Kane'in ölümün soğukluğunu yansıtan gözleri, kamanın soluk mavi rengine eşti. Aniden, adamın göğsüne saplanmak üzere olan kama olduğu yerde kalakaldı; Kane adamın suratındaki o çaresizlik dolu ifadeyi fark etmişti. Adamın yuvalarından çıkacakmış gibi gözüken gözleri ne görüyordu? Korsanın gözleri donuklaşmış, sanki kamanın sivri ucu tüm evrenin merkeziymiş gibi buna odaklanmıştı. Peki, başka neler görüyordu korsanın gözleri? Kara denizin yutup, sonra kustuğu gemileri mi? Kadınların çığlıklar ata ata kaçmaya çalıştığı, alevler içindeki bir sahil şehrini ve alevlerin arasından fırlayıp, küfürler savuran kapkara şekilleri mi? Öfkeli bir gökyüzünün aydınlattığı, azgın dalgalı kara denizler mi? Duman, ateşler ve kanlı harabeler mi? Seren direğinden sallanan simsiyah bedenler mi? Küpeştenin üstüne gerilmiş olan tentelerin üstünden, kıvrana kıvrana aşağıya düşen insanlar mı? Solgun dudakları dehşete kapılmış biçimde, sessizce dualar eden beyaz tenli bir kız mı?

Hardraker'ın titreyen dudaklarından ürkünç bir çığlık yükseldi. Kane'in eli adamın göğsüne doğru indi ve kamayı olanca gücüyle korsana sapladı. O sırada merdivenlerde beklemekte olan Mary Garvin, olanlara şahit olmamak için hemen arkasını dönüp, kafasını rutubetli duvara yasladı, korsanın sesini duymamak içinse kulaklarını kapadı.

Hardraker elindeki hançeri yere düşürdü; Kane'in kamasından kurtulmak için sağ eliyle kendini korumaya çalıştı. Ancak Kane'in adamı bırakmaya hiç niyeti yoktu. Bu arada korsan da Kane'in bileğini ısrarla tutmaya devam ediyordu. Ölüme en son ana kadar direnen korsan, Kane'in bileğini sıkı sıkıya kavramıştı ama Kane adamın göğsüne sapladığı kamayı, bu sefer de yavaş yavaş adamın kalbine soktu. Bu öyle dehşetli bir manzaraydı ki bu olaya şahit olan herkesin kanı çekilmiş, Kane ise bir an için bile tereddüde kapılmamıştı. Kane korsanı öldürürken, kanlarla kaplı bir geminin güvertesini ve merhamet haykıran bir genç kızın çığlıklarını düşünüyordu.

Hardraker'ın çığlıkları o anda artık tahammül edilemeyecek seviyeye yükseldi, hemen ardından da azaldı, azaldı, nihayet bir ciyaklamaya dönüştü ama bu ölümden korkan bir ödleğin ciyaklaması değil, ölmek üzere olan bir adamın bilinçsizce çıkardığı iniltilerden ibaretti. Adamın çığlıkları boğulma sesine dönüşüp, bunun ardından kesildiğinde, kamanın kabzası neredeyse adamın göğsüne değmek üzereydi. Adamın solgun dudaklarından kanlar boşaldı ve Kane'in sol bileğini kavramış olan eli cansız bir biçimde yana düştü. Ancak o zaman Kane'in sol elinin parmakları, saatlerdir karşı koyduğu adamın ölmesiyle rahatlayıp, aralandı.

Sessizlik etrafı beyaz bir kefen gibi örttü. Kane kamasını korsanın göğsünden çekip çıkardı; etrafa ağır ağır ince bir kan çizgisi yayıldı, sonra artık kan da akmamaya başladı. Püritan, kamasını temizlemek için mekanik bir biçimde havada salladı; Jack Hollinster, kamanın fanustan gelen ışığın aydınlığı altında par-

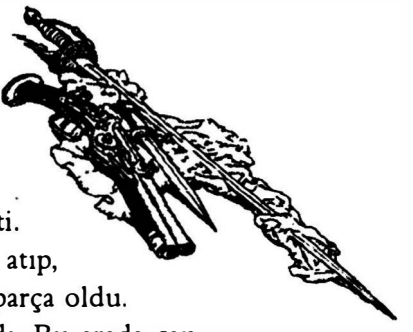

ladığını gördü: Kıpkırmızı bir renge bürünmüş olan bir alev gibiydi parıltının görüntüsü. Kane meçine uzadı. O anda, girdiği transtan sıyrılan Hollinster, Sam denen adamın, bir piştovu eline alıp, Kane'e doğrulttuğunu gördü. Jack bunu görür görmez, harekete geçti. Jack'in ateş etmesiyle birlikte, Sam bir çığlık atıp, arkaya doğru savruldu ve elindeki piştov paramparça oldu. Adam duvardaki fanusun tam altında yere yığıldı. Bu arada can havliyle ellerini öne doğru uzatan adamın elindeki piştovun kabzası fanusa isabet edip, etrafı karanlığa boğdu.

Karanlık, yerini bir anda sert, küfür dolu seslere bıraktı. Küçük fıçılar yere devrildi, korsanlar birbirlerinin üstüne basıp, küfürler savura savura yere düştüler. Artık karanlıkta birbirine çarpan metal sesleri, adamların el yordamıyla buldukları piştovların gıcırtısı ve ateş sesleri duyulmaya başladı. Göz gözü görmeyen karanlıkta, adamlar rastgele ateş ediyorlardı. Bu deli kurşunlardan biri, birine isabet edince, korkunç bir çığlık yükseldi. Jack kızı kolundan tuttuğu gibi, yarı taşır vaziyette merdivenlerden yukarı çıkarmaya başladı. Tökezleye tökezleye de olsa, nihayet merdivenlerden yukarı çıkıp, koca kapıya bir tekme savurdu. Kapıdan içeri sızan ışıkta, hemen arkasında başka birinin olduğunu ve diğer adamların da merdivenin alt basamaklarından yukarı doğru çıktıklarını gördü.

Hollinster dolu olan tek piştovu da eline alarak Kane'e doğrulttu, sonra Kane'in sesini duydu:

"Benim, genç adam... Kane... Hemen genç hanımla birlikte dışarı çıkın".

Hollinster Kane'in dediğini yaptı; Kane de onların arkasından dışarı çıkıp, kapıyı merdivenlerden yukarı çıkmakta olan adamların

suratına kapattı. Kane, kapıyı sürgüleyip geriye çekildi ve yaptığı işten tatmin olmuş bir ifadeyle kapıya baktı. İçeriden boğuk bağırış çağırış sesleri, gümbürtüler ve ateş sesleri gelmeye başladı. Kurşunlar kapının içerde kalan kısmına isabet ederken, kapının menteşeleri de yer yer yerinden fırladı. Ancak kurşunların hiçbiri kapının kalın kaplamalarını aşıp, diğer tarafa geçemedi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Jack uzun boylu Püritan'a doğru dönerek. O anda ayaklarının dibinde tuhaf görünümlü bir adamın yattığını fark etti: Bu, kulaklarında küpeler olan, beline süslü bir kuşak bağlanmış olan ölü bir korsandı. Adamın kılıcı ve tüfeği yanında duruyordu. Hiç şüphesiz, bu Kane'in etkisiz hale getirmiş olduğu gözcüydü.

Püritan sakin bir biçimde korsanın cesedini ayağıyla öteye itti ve iki aşığa kendisini takip etmelerini işaret etti. Birkaç ahşap merdivenden yukarı çıkıp, karanlık bir koridordan geçti ve bir odaya varınca, orada durdu. Oda, bir masanın üstünde duran kocaman bir mumla aydınlatılmıştı.

"Bir dakika burada bekleyin" dedi. "Bu iğrenç heriflerin çoğu aşağıda tıkalı kaldı ama en azından beş, altı tane de gözcü olması lazım. Buraya gelirken, gözükmeden yanlarından geçmiştim ama artık ay tepeye yükseldi, o yüzden dikkatli olmalıyız. Gözcülerin nerede olup olmadıklarını görmek için dış pencerelerden birinden bakayım".

Odada yalnız kaldıklarına, Jack zavallı Mary'ye baktı sevgiyle. O gece kız için oldukça zor geçmişti. Zavallı kızcağız o güne dek böylesine bir vahşet görmemişti. Mary'nin o denli beti benzi atmıştı ki Jack bir an için kızın bir zamanlar al al olan yanaklarına bir daha renk gelip gelmeyeceğini düşündü. Mary'nin gözlerinde hâlâ bir dehşet ifadesi vardı ama Jack'e baktığında ona ne denli güvendiği belli oluyordu.

Jack kızı yavaşça kollarına aldı. Jack tam "Sevgili Mary..." demişti ki Jack'in omzunun üstünden arka tarafa doğru bakan

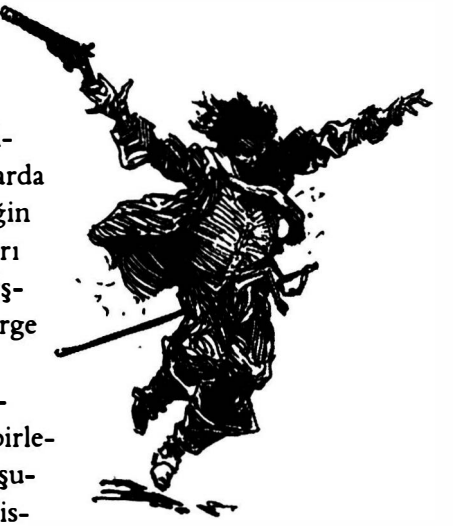

Mary bir çığlık attı; kızın gözleri yeni bir dehşetle parlıyordu. Bir anda bir el ateş sesi duyuldu.

Hollinster hemen arkasını döndü. Eskiden ahşap bir döşemeyle kaplı olan duvarda şimdi kocaman, kara bir delik vardı. Deliğin ardındaysa, gözlerinden öfke kıvılcımları saça saça, üstü başı paramparça olmuş, piştovunu onlara doğrultmuş olan Sör George Banway duruyordu.

Jack, Mary'yi kenara iterek hemen silahını ateşledi. İki adam karşılıklı olarak birbirlerine ateş etmeye başladılar. Hollinster kurşunun yanağını keskin bir jilet gibi kestiğini hissetti. Jack'in tüfeğinden fırlayan kurşun da Sör George'un gömleğinin göğüs kısmından bir parça kumaşı sıyırıp geçti. Adam bir küfür savurarak yere yığıldı; Jack dönüp dehşet içindeki Mary'ye baktığında, Sör George bunu fırsat bilip hemen ayağa kalktı; sanki ciğerlerindeki nefes çekiliyormuş gibi güçlükle nefes alıp veriyordu ama yaralanmış gibi de gözükmü-yordu. Adamın hiçbir yerinden kan akmıyordu.

Kurşunun adama isabet ettiğini fark eden Jack, korkudan donakalmıştı; ağzı açık orada dikiliyor, şaşkın şaşkın, içinden dumanlar çıkan piştovu tutuyordu elinde. Tam o sırada, Sör George, Jack'e sert bir yumruk atıp, onu yere serdi. Hollister öfkeyle toparlanıp, ayağa kalktı ama Sör George o sırada Mary'yi kolundan kapmış, onu sert bir biçimde sürükleyerek, duvardaki deliğin ardında gözden kaybolmuş, gizli bölmeyi de kapatmıştı. Gücünün yettiğince çabuk geri dönen Solomon Kane, Hollinster'ı öfkeyle duvarı yumruklar vaziyette bulmuştu.

Hollinster bir yandan küfürler ederek, bir yandan da kendini suçlayarak durumu Kane'e anlatmaya çalıştı.

"O adam Şeytan ile işbirliği yapıyor" diye bağırdı genç adam hiddetle. "Tam göğsünden vurduğum halde adam yara bile almadı! Ah, sersemin, salağın tekiyim ben. Adamın üstüne çullanacağıma, olduğum yerde kalakaldım; sağır, dilsiz gibi hissettim kendimi, ellerim, kollarım bağlandı, adam da..."

"Asıl sersem benim genç adam; burada gizli geçitlerin olduğunu hesaplayamadım" dedi Püritan. "Tabii ki bu gizli kapı ta mahzene açılıyor. Ama dur..." Hollinster, Kane'in ölü korsandan aldığı denizci kamasıyla, her an gizli bölmenin bulunduğu duvara saldırabilirdi. "Gizli kapıyı açıp, mahzene o yoldan ya da kilitlediğimiz merdivenli kapıdan inecek olsak bile, bizi anında vuruverirler. Şimdi biraz sakinleş de dinle beni:

"Mahzenden dışarı çıkan o karanlık geçidi gördün ya? Sanırım o geçit, deniz kenarındaki kayalıklara açılıyor. Banway bir süredir kaçakçılarla ve korsanlarla iş yapıyor. Ancak casuslar ne gemiden içeri ne de gemiden dışarı hiçbir şeyin taşındığını görmemişler. O yüzden, mahzenden denize açılan bir geçit olması gerek. Sör George ile birlikte çalışan bu serseriler ki bu adamlar bundan böyle İngiltere'ye adımlarını atamazlar, bu geçitten geçip, sahile çıkacaklar. Biz de onlardan önce sahile gidip, onları karşılayacağız".

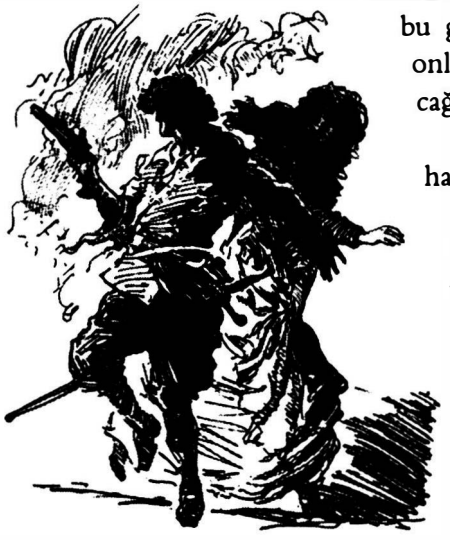

"Tanrı aşkına, elimizi çabuk tutalım o halde!" diye yalvardı genç adam alnında biriken ter damlalarını silerek. O adam cehennem gemisine binecek olursa, Mary'yi bir daha asla göremeyiz!"

"Yaran yine kanamaya başladı" diye mırıldandı Kane endişeli endişeli.

"Önemli değil, haydi, hemen yola koyulalım!".

V

"... ŞAFAĞA DOĞRU İLERLİYORUM..."

Hollinster hiç düşünmeden, kapıyı ardına kadar açan ve dışarı fırlayan Kane'i izledi. Puslar dağılmış, ay çıkmıştı; ay ışığı sahildeki kara kayalıkların bulunduğu iki yüz metrelik bir bölümü aydınlatıyor, bunların arkasındaysa, fıçıların etrafında oluşan köpüklerin ardında demir atmış olan uzun, ürkünç gemi gözüküyordu. Evin dışındaki nöbetçilerden hiçbiri ortalıkta yoktu. Ya evin içindeki gürültüden, patırtıdan huylanıp kaçmışlar ya evden çıkmaları gerektiğine dair bir talimat almışlar ya da onlara sahile inmeleri söylenmişti. Kane de Jack de nöbetçilerin neden orada olmadıklarını anlayamadı. Kayalıklar sahil boyunca kapkara, sinsi, eğri büğrü evler gibi yükseliyor, denizin hemen kıyısında olan biteni gözlerden gizliyordu.

İki adam hızla kayalıklara doğru koşturdular. Kane'de kısa süre önce bir ölüm kalım savaşı verdiğine dair hiçbir iz yoktu. Sanki çelikten yapılmıştı ve aşmaları gereken bu iki yüz metrenin hiçbir önemi yoktu. Ancak Hollister koşarken iyice sersemlemiş gibi gözüküyordu. Hem meraktan ve endişeden, hem de kan kaybından harap olmuş vaziyetteydi. Onu ayakta tutan tek şey, Mary'ye olan aşkı ve azmiydi.

Kayalıklara doğru yaklaştıklarında duymaya başladıkları sesler, iki adama dikkatli olmaları gerektiğini anlatıyordu. Artık çıldırmanın eşiğine gelmiş olan Hollinster, kayalıkların üstünden atlayıp, karşı tarafta her ne varsa oraya ulaşmak taraftarıydı ama Kane onu durdurdu. İki adam karınlarının üstünde yerlerde sürünerek, bir çıkıntının kenarından aşağıya baktılar.

Kane ve Hollinster parlak ay ışığının altında, gemideki korsanların demir almaya hazırlandıklarını gördüler.

Onların altındaysa bir grup adam daha vardı. Bir sürü serseriyi taşıyan bir kayık gemiye doğru ilerliyordu; bir diğer grupsa ellerinde kürekler, sabırsızca kıyıda bekliyordu. Bu grubun başındaki liderler kıyıda bir şey tartışıyorlardı. Açıkça görülüyordu ki adamlar hiç vakit kaybetmeden tünelden geçmişlerdi. Sör George şansı yaver gidip de Mary'yi yakalamamış olsaydı, tüm korsanlar çoktan gemiye çıkmış olacaklardı. Kane ve Hollinster kocaman bir kaya parçası yana doğru itilince, tünelin girişini gizleyen ufak mağarayı gördüler.

Sör George ve Allardine karşılıklı durmuş, hararetle bir şey tartışıyorlardı. Elleri ve kolları bağlanmış olan Mary ise adamların ayaklarının dibinde yatıyordu. Bu manzarayı görünce, Hollinster hemen ayağa kalkmaya yeltendi ancak Kane çelik gibi kollarıyla adamı engelledi ve bir süreliğine daha gizlenmeye razı etti.

"Kızı gemiye götürüyorum!" dedi Banway öfke dolu bir sesle.

"Ben de sana 'hayır' diyorum!" dedi Allardine sert sert. "Kızı gemiye götürmen, kargaşadan başka bir işe yaramayacak! Baksana! O kız yüzünden Hardraker kanlar içinde yatıyor yerde! Kadınlar erkeklerin arasını bozar... Bak, gör, kızı gemiye getirecek olursan, daha şafak sökmeden yarım düzine daha adamın boğazı kesilmiş olur! Bence kızın boğazını hemen burada kes ve..."

Adam kıza doğru uzandı. Sör George hemen meçine davrandı ama Jack bunu bile görecek durumda değildi. Hollinster, Kane'in elinden kurtularak ayağa fırladı ve adamları gözetledikleri kayalıktan aşağı indi. Hollinster'ı gören kayıktaki korsanlar bağırışmaya başladılar; belli ki adamlar kendilerine fazla sayıda kişinin saldırdığı düşüncesine kapılmışlardı. Korsanlar hemen ellerindeki kürekleri bir yana bırakarak, kayığı ikinci kaptanın ellerine teslim ettiler.

Hollinster yumuşak kumların üstüne düştü ama yere düşüşünün etkisiyle sarsılarak, bir anda dizlerinin üstüne çöktü. Sonra ayağa fırlayıp, orada ağızları açık vaziyette kendisine bakmakta

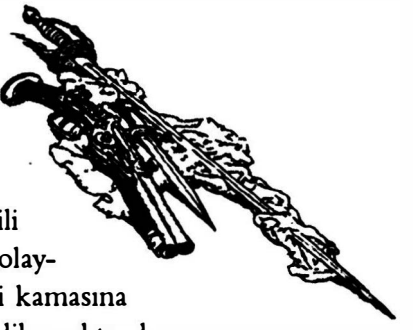

olan iki adamın üstüne saldırdı. Allardine daha kılıcına bile davranamadan kafasına bir darbe aldı; Sör George ise Jack'in ikinci darbesini savuşturdu.

Denizci kamaları hantal silahlardır ve hızlı bir şekilde düşmanınızı alt etmek için pek de etkili değillerdir. Jack hafif ufak bıçağıyla, Banway'e kolaylıkla üstün gelebilirdi ancak elindeki ağır denizci kamasına alışık olmadığından yorulmuştu. Banway ise dimdik ayaktaydı.

Buna rağmen, Jack bir süre daha çılgınlar gibi saldırarak Banway'i oyalamayı başarabilmişti. Ancak bir süre sonra, duyduğu tüm nefrete ve kararlılığına rağmen güçten düşmeye başladı. Banway suratında acımasız, soğuk bir gülümsemeyle art arda Jack'in suratına, göğsüne ve bacağına darbeler indirdi; gerçi Jack derin yaralar almamıştı ama bu kesikler hem canını yakıyordu hem de üstünden başından kanlar akıyor, iyice gücünü kaybetmeye başlıyordu.

Sör George, Jack'i yanıltarak, son darbesini indirmeye hazırlandı. Tam o sırada, ayağı kumlarda kaydı ve dengesini kaybederek, savunmasız bir biçimde yere yığıldı. Jack kanlarla kaplanmış gözleriyle zorlukla bunu fark ederek, son gücünü de kullanarak toparlanmaya çalıştı. Bir ok gibi hızla ileri doğru atılıp, Sör George'a yandan saldırdı ve kamasının keskin kısmıyla, adamın kalçasından koltuk altına kadar olan bölümü yardı. Bu darbenin, adamın kaburgalarını ta ciğerlerine kadar yarması gerekirdi ancak kama, sanki camdan yapılmış gibi, tuzla buz oldu. Jack afallamış bir vaziyette gerileyip, kamanın kabzasını yere düşürdü.

Bu arada, Sör George da toparlanıp, vahşi bir biçimde onu zafere ulaştıracak olan son darbesini savurdu. Daha Sör George'un kılıcı havalanıp Jack'in göğsüne doğru inerken, iki adamın arasına kocaman bir gölge düştü. Banway'in kılıç darbesi kolaylıkla savuşturuldu.

Omur iliği kırılmış bir yılan gibi yerde kıvranan Hollinster, Solomon Kane'in Sör George Banway'in üstüne kapkara bir bulut gibi çöktüğünü gördü; bir yandan da Püritan'ın insafsız meçi adamı güçten düşürüp, çılgınlar gibi kılıç sallamaya itmişti.

Hollinster, iki adamın kılıç darbelerini gümüşümsü bir renkle aydınlatan ay ışığının altında bu dövüşü izliyor, bir yandan da yerde baygın yatan Mary'nin ellerinin ve kollarının bağlarını çözmeye çalışıyordu. Hollinster, Kane'in kılıç dövüşündeki ustalığını duymuştu. İşte şimdi, kılıç dövüşlerine büyük bir hayranlık besleyen Hollinster, buna kendi gözleriyle şahit olacaktı. Ancak Kane'in kılıç sallamaya daha yaraşır bir adamla dövüşüyor olmasını dilemeden de edemedi içinden.

Sör George da bir kılıç ustası sayıldığı ve ölümcül bir düellocu olarak bilindiği halde, Kane adamla sanki oyun oynarmış gibi dövüşüyordu. Boyu, posu, kilosu, gücü ve çevikliği bir yana, Kane'in, Sör George'dan üstün olan başka özellikleri de vardı: yeteneği ve hızı. Çünkü cüssesine rağmen, Kane yine de Banway'den daha hızlı hareket ediyordu. Yeteneğe gelince, Banway denen asilzade Kane'e kıyasla sadece yeni kılıç kullanmaya başlamış gibi

gözüküyordu. Kane fazla çaba harcamadan, sakin sakin kılıç sallıyordu ki bu da dövüşü göz alıcı bir özellikten mahrum ediyordu: Kane ne gösterişli hamleler yapıyor ne de karşısındaki adamın kılıç darbelerini birtakım oyunlarla savuşturuyordu. Ancak Kane'in her hareketi yine de tam yerindeydi; asla ne yapacağını bilmez duruma düşmüyor, telaşa kapılmıyordu. Solomon sanki buzdan, çelikten yaratılmıştı. Hollinster İngiltere'de ve Avrupa'da Kane'den çok daha gösterişli kılıç ustaları görmüştü ama sonra fark etti ki o kılıç ustalarının hiçbiri teknik açıdan bu uzun boylu Püritan kadar becerikli ve ölümcül değildi.

Hollinster, Kane'in daha ilk hamlede rakibini alt edebileceğini düşünmüştü ama Püritan'ın amacı bu değildi. Kane rakibine hiç soluk aldırmıyor, meçi sürekli olarak karşısındaki adamı tehdit altında ve kendisini korumaya muhtaç bir vaziyette tutuyordu; dahası, tüm bunları yaparken bir de sürekli olarak konuşuyor ama bu arada kılıç darbelerinden hiç ödün vermiyordu. Sanki Kane'in dili ve kolu aynı bedenin uzuvları değildi.

"Hayır, hayır, genç bayım, göğsünüzü açıkta bırakmanıza gerek yok. Jack'in bıçağının bedeninizin yan tarafında paramparça olduğunu gördüm; bu yüzden, sağlam ve esnek meçimi tehlikeye atmaya hiç niyetim yok. Aman, aman, sakın utanmayın; ben de bir zamanlar gömleğimin içine bir zırh giyerdim ama benimki sizin zırhınız gibi bir mermiyi bile geçirmeyecek kadar kalın değildi. Ancak, Tanrı kullarını öyle bir biçimde yaratmıştır ki bedenimizin tek zayıf bölgesi göğsümüzün altında saklı değil. Kılıç dövüşünde daha becerikli olsaydınız keşke, Sör George; sizi öldüreceğim için biraz utanıyorum ama ne yapacaksınız işte, bir kere yılanın kuyruğuna basacak olduktan sonra, boyu önemli değil".

Kane bu sözleri hiç de alaycı bir tavırla değil, gayet samimi ve ciddi bir biçimde söylemişti. Jack, Kane'in niyetinin adamla alay

etmek olmadığını biliyordu. Sör George'un beti benzi atmış, suratı ay ışığının altında kül rengine bürünmüştü. Adamın kolu çektiği acıdan dolayı külçe gibi olmuştu; bir de bu karşısındaki karalar giymiş iblis hiç yılmadan saldırmaya devam ediyor, kendisinin savurmaya çalıştığı en çaresiz darbeleri bile insanüstü bir güçle etkisiz hale getiriyordu.

Aniden Kane'in yüzüne bir endişe çöktü; sanki çarçabuk bitirmesi gereken tatsız bir iş varmış gibi bir ifade kaplamıştı suratını.

O kalın, boğuk sesiyle "Yeter!" diye bağırdı onu dinleyenlerin kanını donduracak biçimde.

Bu sözleri söylemesinin hemen ardından olanlarsa, takip edilemeyecek kadar hızlı bir şekilde gelişti. Hollinster, Kane'in canının istediği zaman muhteşem bir kılıç dövüşü sergileyebileceğinden bir daha kuşku etmemesi gerektiğini anladı. Jack, Kane'in kılıcını çektiğini görür gibi oldu; sonra kılıcın insanın gözlerini kamaştıran parlak çeliğinin yansımasını gördü. Bundan sonra gördüğü ilk şeyse, Sör George Banway'in, Kane'in ayaklarının dibine serilmiş cansız bedeniydi. Adamın sol gözünden ince ince kanlar akıyordu.

"Göz yuvarlağından, beyne" dedi Kane ruhsuz bir ses tonuyla. Sonra kılıcının ucundaki bir damla kanı sildi. "O ne olduğunu bile anlamadı ve acı bile çekmeden öldü. Tanrı hepimize böyle bir ölüm bahşetsin. Ama şu anda kendimi iyi hissetmiyorum; o delikanlılıktan yeni çıkmış, kötü kalpli bir gençti ama kılıçta dengim hiç değildi. Her neyse, Tanrı Kıyamet Günü'nde ikimiz arasından bir karar verecektir".

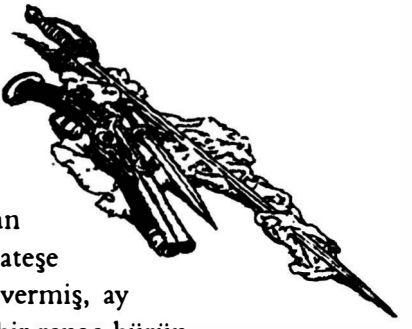

Mary, Jack'in kollarında ağlıyor, bilinci daha yeni yeni yerine geliyordu. Etrafa tuhaf bir aydınlık yayılmaya başlamıştı ki Hollinster tuhaf bir hışırtı sesi duydu.

"Bakın! Ev yanıyor!"

Banway'in malikânesinin kapkara çatısından alevler yükseliyordu. Kaçan korsanlar ortalığı ateşe vermişlerdi ve ateş bir anda evin tamamını sarıvermiş, ay ışığını bile kapatmıştı. Deniz kızılımsı, görkemli bir renge bürünmüştü; denize açılmış olan korsan gemisi de, sanki bir kan denizinde yüzüyormuş gibi gözüküyordu. Geminin yelkenlerinin üstüne kıpkırmızı bir renk yansıyordu.

"Açıldı gemi kıpkırmızı bir kan denizine!" diye bağırdı Kane, içindeki tüm gizli saklı batıl inançlar ve şiirsellik ortaya çıkarak. "Yaralı bir hayvan misali, bulanmış kana yelkenleri! Onu ölüm ve yıkım izler; Cehennem izini sürer! Kana bulansın her yanı, karanlık olsun sonu!"

Sonra bir anda bu ruh halinden sıyrılıp, Jack'in ve Mary'nin yanına çömeldi.

"Yaralarınızı temizleyip saralım delikanlı" dedi nazikçe "ama bence pek derin yaralar almamışsın. Uzaklardan gelen sesler duyuyorum, dostların çok geçmeden yanına varacaklar. Tüm bu eziyetin ardından güç, huzur ve mutluluk gelecek ve belki de bu dehşetli geceden sonra bahtın açılacak"

"Kimsiniz siz?" diye haykırdı kız Kane'in bacaklarına sarılarak. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum..."

"Bana yeterince teşekkür ettin, küçüğüm" dedi yabancı yumuşak bir ses tonuyla. "İyi olduğunu, o zorbalarından elinden kurtulduğunu görmek benim için yeterli. Umarım iyileşip evlenir, zinde delikanlılar, güzel kızlar dünyaya getirirsin".

"Peki, ama kimsiniz siz? Nereden geldiniz? Ne yaparsınız? Nereye gidersiniz?"

"Ben yeri yurdu olmayan bir adamım". Kane'in buz gibi bakışlarına tuhaf, karmaşık, neredeyse gizemli bir ifade yerleşti. "Karanlığın içinden geldim, şafağa doğru ilerliyorum; Tanrı beni nereye götürürse, orası yurdum. Belki de yapmak istediğim şey ruhumu azat etmek, kim bilir? Buralara dek, intikamın kokusunu alarak geldim. Artık gitmeliyim. Şafak neredeyse sökecek; böyle başıboş kalmamalıyım buralarda. Belki de bu sizleri son görüşüm olacak. Buradaki görevimi tamamladım; bu uzun, kanlı izler nihayet burada sona erdi. Kana susamış adam öldü ancak karşımıza kana susamış başka insanlar, cezalandırmak üzere intikam ateşiyle peşinden gideceğimiz başka durumlar da olacak. Ben, Tanrı'nın rızasıyla hareket ederim. Kötülükler ve yapılan yanlışlar arttıkça, insanlara ya da hayvanlara haksızlık yapılıyor. İşte bu semaların altında ne bir gezgin olarak ne de kendi yatağımda bana huzur yok, elveda!"

"Gitmeyin!" diye bağırdı Jack ayağa fırlayarak, gözleri aniden yaşlarla dolarak.

"Bekleyin efendim!" diye seslendi Mary beyaz kolunu öne doğru uzatarak.

Ancak uzun boylu adam karanlığa karışmıştı; hangi yöne doğru gittiğini gösteren hiçbir ses duyulmuyordu etrafta.

Ölüler Tepesi

Ölüler Tepesi

I

VUDU

N'Longa'nın ateşe attığı ağaç dalları çıtırdaya çıtırdaya yanmaya başladı. Sakin sakin yanan ateş, iki adamın çehresini aydınlattı. Köle Sahili'nin vudu büyücüsü N'Longa yaşını başını almış bir adamdı. Pörsümüş, eğri büğrü olmuş bedeni kambur, kırılgan bir hale gelmiş, suratını yüzlerce kırışık kaplamıştı. Ateşten yükselen kızıl renkli alevler N'Longa'nın boynunda asılı duran, insan parmağı kemiklerinden yapılmış kolyenin üstünde parlıyordu.

Adamlardan diğeri beyaz bir adamdı, adı da Solomon Kane idi. Kane uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı; bir Püritan'ın giydiği türden kapkara kıyafetler vardı üstünde. Solomon tüysüz fötr şapkasını kalın kaşlarının üstüne çekmiş, kasvetli, solgun suratını örtmüştü. Derin bakışlı, soğuk gözleri yanan ateşin parıltısına dalmıştı.

"Tekrar gel, birader" dedi büyücü adam Köle Sahili'nde hem siyahların hem de beyazların konuştuğu ortak jargonu kullanarak. "Beyazlarla yaptığımız kanlı müzakereler başlayalı aylar geçti. Güneşin battığı yere git ama geri de dön!"

"Tamam". Kane boğuk, neredeyse hayaletimsi bir ses tonuyla konuştu. "Toprakların merhametsiz, N'Longa; burası dehşetin karanlığıyla, ölümün kanlı gölgeleriyle lekelenmiş kırmızı bir diyar. Buna rağmen geri döndüm..."

N'Longa tek bir kelime etmeden, ateşi karıştırdı; bir süre sessizlikten sonra Kane tekrar konuştu.

"Bu bilinmeyen boşluğun ötesinde..." Kane uzun parmağıyla ateşin gerisinde gözüken sessiz, kara, balta girmemiş ormanı gösterdi, "gizem, macera ve isimsiz bir dehşet uzanıyor. Bir keresinde ormana girmeye yeltendim... işte o sefer, orman beni alıp, yutacak oldu. Kanıma bir şey girdi, ruhumu isimsiz bir günahın fısıltısına benzer bir şey sardı. Orman! Karanlık ve kasvetli orman... Fersah fersah masmavi denizin ötesinden beni çağıran orman. İşte bu yüzden, sabah erkenden yola çıkıp ormanın ta kalbine ineceğim. Beni bekleyen şey ya ilginç bir macera... ya da sonum olacak. Ancak ölüm, damarlarımda akan, içime işleyen bu bitmek tükenmez gitme isteğinden çok daha isabetli bir son".

"O insanı böyle çağırır işte" diye mırıldandı N'Longa. "Geceleri bir yılan gibi kulübemin önüne kıvrılır, bana garip şeyler fısıldar. *Ai ya!* der orman. Sen ve ben, ikimiz kan kardeşiz. Ben N'Longa, isimsiz büyülerin büyücüsüyüm. Ormanın çağrısını duyan her insan gibi sen de git ormana. Belki yaşar, belki ölürsün. Ya inanır mısın büyülü işlerime?"

"Büyülü işlerine aklım ermez" dedi Kane karamsar bir biçimde, "ama bir keresinde, cansız bir bedene can vermek için ruhunu bedeninden ayırdığını görmüştüm".

"Evet! Ben N'Longa, Kara Tanrı'nın rahibi! Şimdi seyret de gör nasıl büyü yaptığımı".

Kane, ateşe doğru eğilip, ellerini ateşin üstünde gezdiren, büyülü sözcükler mırıldanan siyah adama baktı. Adamı izlerken, üstüne bir ağırlık çöktü; gözlerinin kapandığını hissetti. Gözlerinin önüne bir pus çökmüştü; bu pusun arasından, ateşin önünde duran N'Longa'yı gördü hayal meyal. Sonra bu görüntü kayboldu.

Kane aniden uyandı; eli hemen kemerindeki piştovuna gitti. Hâlâ ateşin önünde durmakta olan N'Longa, Kane'e bakıp sırıtıyordu. Havada yeni yeni sökmekte olan şafağın kokusu vardı. Büyücü adam eline kara renkli, tuhaf görünümlü bir asa aldı. Asaya garip bir şekil verilmişti; bir ucu yontularak sivriltilmişti.

"Bu vudu asası" dedi N'Longa asayı İngiliz'in eline vererek "Silahların ve uzun bıçağının işe yaramadığı yerde, kurtaracak seni. Bana ihtiyaç duyduğun zaman, bunu göğsüne yasla, ellerini asanın üstüne koy ve dal uykuya. İşte o vakit, sana rüyalarında görüneceğim".

Kane asayı eline alıp, şüpheyle bu büyülü şeyi evirip, çevirdi. Asa ağır olmamasına rağmen demir gibi sertti. En azından iyi bir silah, diye düşündü. Şafak ormanın ve nehrin üstüne çökmek üzereydi.

II

Kırmızı Gözler

Kane alaybozan tüfeğini omzundan indirip, yere bıraktı. Sessizlik etrafını sis gibi sarmıştı. Kane'in kırışık suratı ve lime lime olmuş giysileri, uzun süredir çalılıkların arasında yürüdüğünü gösteriyordu. Etrafına bakındı.

Biraz arkasında yemyeşil, zengin bir bitki örtüsüyle kaplı orman, yerini bodur çalılıklara, ağaçlara ve uzun otlara bırakıyordu. Önündeyse, acımasız güneşin altında parıldayan, çorak, kayalıklarla kaplı tepeler zincirinin ilki yükseliyordu. Tepelerle ormanın arasında engebeli, yer yer çayırların ve dikenli ağaçların bulunduğu geniş, açıklık bir alan uzanıyordu.

Tüm bölgeye büyük bir sessizlik hakimdi. Etraftaki tek yaşam belirtisi, uzaklardaki tepelerin üstünde kanat çırpan akbabalardı. Kane son birkaç gündür bu kutsuz kuşları sıklıkla gördüğünü fark

etti. Güneş batıya doğru kaymış olmasına rağmen sıcak bir nebze olsun dinmemişti.

Kane alaybozan tüfeğini peşinden sürükleye sürükleye ilerlemeye başladı. Görünürde hiçbir şey yoktu. Burası keşfedilmemiş bir diyardı, o yüzden hangi yöne gittiğinin pek de bir önemi yoktu. Birkaç hafta önce, bir deli ve cahil cesaretiyle ormana dalmıştı. Şansı yaver gitmiş, ilk birkaç haftayı atlatmış, zorluklarla başa çıkmayı öğrendikçe hiç düşünmeden içine atıldığı bu yerde hayatta kalmayı başarmıştı.

Kane ilerledikçe, arada sırada bir aslanın ayak izlerini görüyordu ama bu açıklık alanda sanki hiç hayvan yok gibiydi. En azından, bu bölgede hayvan varsa bile, nedense ayak izi bırakmıyordu bunlar. Bodur ağaçların bazılarının üstüne karanlık, kasvetli akbabalar tünemişti; Kane aniden kuşların arkasında bir kıpırtı gördü. Kuşlardan birkaçı uzun bir ot öbeğine pike yapıyor, sonra tekrar havalanıyordu. Kane başka bir hayvanın avını kuşlara karşı koruduğunu düşündü; bir yandan da bu tip şeyler sırasında hayvanların çıkardığı hırlama seslerini neden duyamadığına hayret etti. Sonunda merakına yenik düşüp, o yöne doğru yürümeye başladı.

Nihayet, sıra sıra, bıçak gibi dizilmiş, ta omuzlarına kadar yükselen otların oluşturduğu tünelden geçerek istediği yere vardı. Ancak burada tüyler ürpertici bir manzarayla karşılaştı. Kane yerde siyah bir adamın yüz üstü yatan cansız bedenini gördü; tam o sırada kocaman, kara bir yılan hızla otların arasında kayboldu.

Yılan o denli hızlı hareket etmişti ki Kane bunun ne tür bir yılan olduğunu bile anlayamamıştı. Ancak yılanın garip bir biçimde insana benzer bir yanı olduğunu fark etti.

Kane yerde yatan siyah adamın bedenini inceleyince, adamın kemiklerinin kırıldığını, ancak hiç yara almamış olduğunu gördü; adamın bedeninde ne bir aslanın ne de bir leoparın açabileceği türden bir yara vardı. Kane havada daireler çizen akbabalara baktı; kuşlardan bazılarının siyah adamı öldüren şeyin otlar arasında çıkardığı hışırtıyı, ta yere kadar inip takip ettiklerini görünce çok şaşırdı. Kane sadece leşle beslenen bu kuşların, otların arasında neyi takip ettiklerini merak etti. Ancak Afrika öyle bir yerdi ki burası asla açıklanamayan, türlü gizemli şeyle doluydu.

Kane omuzlarını silkip, tekrar alaybozan tüfeğini sırtlandı. Birkaç hafta önce, N'Longa'nın yanından ayrıldığından beri türlü macera yaşamıştı ama içindeki o paranoyak his, onu izi, yolu olmayan yerlere kadar getirmişti. Kane içindeki bu uzaklara gitme hissinin nereden geldiğini anlayamıyordu; bunu, insanları yok etmek için onları yollarından saptıran Şeytan'ın çağrısı olarak nitelendirebilirdi pekâlâ ancak bu gezgincilerin, maceracıların o dur durak bilmeyen, doyumsuz ruhlarını etkisi altına alan isteğin aynıydı... O his ki çingeneleri dünyanın dört bir yanına gönderir, Vikingleri bilinmeyen denizlere yelken açmaya zorlar, yaban kazlarını uçacakları yere yönlendirir.

Kane içini çekti. Bu çorak diyarda ne yiyecek vardı ne de içecek su; ormanın nemli, karanlık derinliklerinde ölesiye yorulmuştu. Çorak bir tepeye ulaşsa, o bile kâfi gelecekti o anda. Güneşin altında parıldayan tepelere dönüp baktıktan sonra oraya doğru yola koyuldu.

Kane, N'Longa'nın kendisine vermiş olduğu büyülü asayı sol elinde tutuyor, öte yandan da şeytani güçlerle donatıldığı aşikâr olan bu asayı taşıdığı için içi içini kemiriyordu. Yine de bir türlü asayı fırlatıp atmayı göze alamıyordu.

Tepelere doğru giderken, tam önünde uzanan, yer yer bir insanın boyunu aşan otların arasında bir şeyler kıpırdandı. Kane tiz bir çığlık duydu ve toprağın ayaklarının altında sarsıldığını hissetti. Aniden otlar aralanıp, rüzgârda uçuşan bir saman çöpü misali, üstünde yalnızca bir etek bulunan, kahverengi derili bir kız fırladı dışarı. Kızın arkasından da hızla o yöne doğru gelmekte olan koca bir aslan vardı.

Kız titreyip, ağlayarak Kane'in ayak bileklerine atıldı. İngiliz asasını yere bırakarak, tüfeğine sarıldı ve bunu sakin bir biçimde her an kendisine daha da yaklaşmakta olan kedi suratlı canavara doğrulttu. Güm! Kız çığlık atıp, kendisini yüzüstü yere doğru fırlattı. Devasa kedi de çılgınlar gibi havaya sıçrayıp, cansız bir biçimde yere serildi.

Kane ayaklarının dibinde hareketsiz yatan kıza bir göz atarak, hemen tüfeğini tekrar doldurdu. Kız, sanki aslan ona saldırmış gibi, yerde kımıldamadan yatıyordu ama Kane daha dikkatli bakınca, kızın sadece bayılmış olduğunu fark etti.

Kane matarasından biraz su dökerek, kızın yüzünü silince, kız gözlerini açıp doğruldu. Kane'e bakınca, kızın suratını bir korku ifadesi kapladı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Kane, kızı rahatlatmak için elini uzatınca, kız tir tir titreyerek yere çöktü. Kane, tüfeğin çıkardığı gürültünün, daha önce hayatında hiç beyaz bir adam görmemiş olan bir yerliyi rahatlıkla korkutabileceğini düşündü. Kız, Kane'in görmeye alışık olduğu yabani, kalın dudaklı Batı Kıyısı zencilerinden daha farklı olduğunu fark etti. Kız ince uzun, düzgün hatlı ve

kapkara tenli değil de koyu kahverengi tenliydi; burnu düz ve ince köprülüydü, dudaklarıysa çok kalın değildi. Kızda biraz olsun Berberi kanı vardı.

Kane, kızla gezileri sırasında öğrendiği basit, nehir şivesiyle konuşunca, kız hemen yanıt verdi. Ülkenin denizden uzak bölgelerinde yaşayan kabileler nehir kıyısında yaşayan insanlarla köle ve fildişi ticareti yaptıklarından onların dilini anlıyorlardı.

"Köyüm şurada" diye yanıtladı kız Kane'in sorusunu ormanın güney tarafını ince, yuvarlak koluyla işaret ederek. "Adım Zunna. Annem bir çömlek kırdığım için beni kırbaçladı, ben de ona kızınca evden kaçtım. Korkuyorum; lütfen bırakın da anneme geri döneyim!"

"Gidebilirsin" dedi Kane "ama seni köyüne ben geri götüreceğim, çocuğum. Ya yolunu bir başka aslan kesecek olursa, ne yaparsın? Bu şekilde evden kaçıp gitmen hiç de akıllıca bir davranış olmamış".

Kız ağlamaklı bir sesle "Yani sen bir tanrı değil misin?" diye sordu.

"Hayır, Zunna. Ben bir insanım; sadece tenimin rengi farklı. Haydi, beni köyüne götür".

Kız tereddüt ederek ayağa kalktı; bir yandan da karmakarışık olmuş saçlarının arasından çekinerek Kane'e bakıyordu. Kız, Kane'e korkmuş, ufak bir hayvan gibi görünmüştü. Kız yolu gösterdi, Kane de onu takip etmeye başladı. Kız köyünün güney doğuda olduğunu söylemişti ve izledikleri yol onları tepelere doğru götürüyordu. Güneş yavaş yavaş batmaya başladı; ovalarda yankılanan aslanların kükremesi duyuldu. Kane batı yönüne,

gökyüzüne baktı; burası hiç de gece gece dışarıda olunacak bir yer değildi. Dönüp tepelere doğru bakınca, tepelere varmak için daha birkaç yüz metre gitmeleri gerekiyordu. İleride mağaraya benzer bir yer gördü.

"Zunna" dedi duraksayarak "karanlık çökmeden köye varmamız imkansız ama burada oyalanacak olursak da aslanlara yem olacağız. İleride geceyi geçirebileceğimiz bir mağara var".

Kız birden irkilip titremeye başladı.

"Hayır, tepelerdeki mağara olmaz efendim!" diye sızlandı. "Aslanlara yem olalım daha iyi".

"Saçmalama!" dedi Kane sabırsızlıkla; yerli halkın bu saçma batıl inançları artık canını sıkmaya başlamıştı. "Geceyi ilerideki mağarada geçireceğiz".

Kız daha fazla karşı koymadan Kane'i takip etmeye başladı. Kısa bir yokuştan yukarı tırmanıp, mağaranın ağzına kadar geldiler. Mağaranın girişi küçük, her iki yanı kayalıklarla kaplı, zemini ise kumlarla örtülüydü.

"Biraz kuru ot topla, Zunna" diye emir verdi Kane tüfeğini mağaranın ağzındaki girişe yaslayarak "ama sakın uzaklaşayım deme; kulağın sürekli olarak arazide olsun. Gece boyunca güvenli bir biçimde aslanlara yem olmadan burada kalabilmek için ateş yakacağım. Bulduğun otları ve dal parçalarını getir uslu uslu, sonra da yemek yeriz. Çantamda biraz kurutulmuş et ve su var".

Kız, Kane'e uzun, tuhaf bir bakış fırlattı. Sonra tek kelime bile etmeden ayağa kalktı. Kane mağaranın girişindeki otları toplarken, bunların güneşin altında kuruyup sertleşmiş olduklarını fark etti. Bunları bir araya toplayıp, çakmaktaşıyla çeliği birbirine sürterek ateş yaktı. Kuru otlar bir anda alev aldı. Kane tüm gece boyunca ateş yakmaya yetecek kadar otu ve dalı nereden bulacağını düşünürken, aniden orada birinin daha olduğunu fark etti.

Kane tuhaf şeyler görmeye alışıktı ama gördüğü şeye ilk baktığında irkildi ve omuriliğinden aşağı doğru hafif bir ürperti his-

setti. Orada sessizce duran iki siyah adam vardı. Adamlar uzun boylu, iri yarı ve anadan doğmaydılar. Adamların teninin puslu, siyah bir rengi vardı; sanki ölümün gri, küllü tonu sinmişti üstlerine. Suratları da Kane'in daha önceden gördüğü zencilerin suratlarına hiç benzemiyordu. Adamların kaşları kalın ve kalkıktı, burunlarıysa büyük ve domuz burnu gibi upuzundu. Gözleriyse bir insanın gözünden daha büyük ve kıpkırmızıydı. Adamlar öylece orada dururken, Kane sadece adamların alev alev yanan gözlerinin bir hayat belirtisi gösterdiğini düşündü.

Kane adamlarla konuşmaya çalıştı ama adamlar bir yanıt vermediler. Kane adamları kendisiyle birlikte yemek yemeleri için, bir el işaretiyle yanına çağırdı. Adamlar sönmekte olan ateşten mümkün olduğunca uzaklaşıp, mağaranın ağzına yakın bir yere çömeldiler.

Kane tekrar çantasını açıp, beraberinde getirdiği kurutulmuş et parçalarını çıkardı. Bunu yaparken, sessiz konuklarına bir kez baktı; Kane'e öyle geldi ki adamlar kendisini değil de ateşin parıldayan korlarını izliyorlardı.

O sırada güneş batmak üzereydi. Çayırların üstüne kıpkırmızı, kor gibi bir renk düşmüştü; her şey dalgalanan bir kan denizi gibi gözüküyordu. Kane çantasının üstüne doğru eğildi ve tepenin üst bölümünden, elleri, kolları kuru ot ve dallarla dolu Zunna'nın gelmekte olduğunu gördü.

Kane, kızın mağaraya doğru yaklaşmasını izlerken, Zunna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı; elindeki otları ve dalları yere düşürdü, sonra da Kane'i uyarırmış gibi tiz bir çığlık kopardı. Kane dizinin üstünde dönüp, geriye baktı. Kane bir leopar çevikliğinde öne

doğru atılırken, iri yarı, siyah adamlar da üstüne çullandılar. Kane elinde büyülü asasını tutuyordu; asanın sivri uçlu tarafını hemen yanındaki zencinin omuzlarının tam ortasına, var gücüyle sapladı. Derken, diğer zencinin ince uzun kolları Kane'i sıkı sıkıya kavradı. İki adam birlikte yere yuvarlandılar.

Siyah adamın sivri tırnakları Kane'in suratını tırmalıyor, ürkünç kırmızı gözleri tehditkâr bir edayla Kane'in gözlerinin içine bakıyordu. Kane debelenip, adamın pençemsi ellerinden kurtuldu ve piştovuna uzandı. Piştovun burnunu zencinin böğrüne dayayıp, tetiği çekiverdi. Boğuk bir ses çıktı ve piştovdan çıkan kurşunla yaralanan zencinin bedeni sarsılmaya başladı. Ancak adamın dudaklarında meşum bir gülümseme belirdi.

Adam uzun kollarından birini Kane'in omuzlarının altından geçirdi; diğer koluyla da Kane'in saçlarına yapıştı. İngiliz kafasının büyük bir kuvvetle geriye doğru çekildiğini hissetti. Kane iki eliyle birden adamın diğer elinin bileğine yapıştı ama adamın derisi kayış gibi sertti. Kane'in beyni zonklamaya başladı; boynu kırıldı, kırılacak gibiydi. Can havliyle geriye doğru kaykılarak, adamın mengene gibi kollarından sıyrıldı. Ancak zenci bir kez daha Kane'in üstüne çullanıp, sivri tırnaklarını Kane'in bedenine geçirdi. Kane boş piştovunu bulup, bunu eline aldı ve piştovun uzun gövdesini olanca gücüyle adamın kafasına geçirdi. Adamın kafatasının

bir midye kabuğu gibi büzüştüğünü hissetti. Adamın büzük dudaklarında, bir kez daha o meşum, alaycı gülümseme belirdi.

Kane'in içini bir panik hissi sarmak üzereydi. Vurulup, ölümcül bir yara aldıktan sonra hâlâ tehditkâr parmaklarıyla üstünü başını tırmalayan bu adam nasıl bir şeydi böyle? Hiç kuşkusuz bu bir insan değildi; olsa olsa Şeytan'ın tohumlarından biri olabilirdi! Kane bunun farkına varınca, inanılmaz bir güç sarf ederek adama saldırdı; iki adam birbirlerine kenetlenmiş vaziyette, mağaranın ağzında, için için yanan küllerin üstünde yuvarlandılar. Kane ateşten pek etkilenmese de, düşmanının ağzı acı içinde ardına kadar açılmıştı. Adamın Kane'i sıkı sıkıya tutan parmakları birden gevşedi ve Kane adamın elinden kurtuldu.

Kafatası paramparça olmuş olan diğer zenci tam bir elinin ve dizinin üstünde doğrulmaya başlamıştı ki Kane iri yarı bir kurdun yaralı bir bizona saldırmasına benzer şekilde adamın üstüne atladı. Adamın yanından geçerek, devasa boyutlardaki siyah adamın sırtına atladı; Kane'in çelik gibi kolları adamı öldürecek hamleyi arıyordu. İki adam birlikte yere düştüğü anda, Kane adamın boynunu kırdı; öyle ki adamın uğursuz, cansız suratı tek omzunun üstünden arkaya dönmüştü. Adam hiç kıpırdamadan yerde yatıyordu ama Kane adamın o anda bile cansız olduğuna inanmıyordu; adamın kıpkırmızı gözleri hâlâ alev alev yanıyordu.

İngiliz arkasını dönünce, kızın mağaranın bir duvarına sinip, köşeye çömeldiğini gördü. Kane asasını bulmak için etrafına bakındı; asa bir toz bulutunun ortasında, çürümekte olan birkaç kemik parçasının arasında duruyordu. Kane asasına bakakaldı; beyni çatlayacak gibiydi. Çevik bir adımla, vudu asasını kaptı ve yerde yatan zenciye döndü. Asayı havaya kaldırırken, Kane'in suratında kasvetli çizgiler belirdi. Sonra asayı hızla siyah canavara sapladı. Adamın devasa bedeni, Kane'in gözlerinin önünde un ufak oldu; Kane dehşetle olan biteni izlerken, asayı ilk sapladığı zencinin de aynı biçimde yok olduğunu gördü.

III

RÜYA BÜYÜSÜ

"Yüce Tanrım!" diye fısıldadı Kane; "Bu adamlar ölmüştü! Vampirler! Bu işte Şeytan'ın parmağı var!"

Zunna dizlerinin üstüne çökmüş, öylece duruyordu.

"Bunlar yürüyen ölüler, efendim" dedi ağlamaklı bir sesle. "Sizi uyarmalıydım".

"Peki, neden mağaraya ilk geldiklerinde saldırmadılar bana?" diye sordu Kane.

"Bunlar ateşten korkar. Ateşin küllenmesini bekliyorlardı".

"Nerede yaşıyorlar?"

"Tepelerde. Bunlar gibi yüzlercesi tepelerdeki mağaraları ve kayalıkları mesken edinmiş. Yürüyen ölüler insanların ruhlarıyla beslenir; birini öldürüp, ruhu kıvranan bedeninden çıkınca, onu ele geçirirler. Evet, bunlar ruh emiciler!

"Efendim, bu tepelerin en azametlisinde, sessiz bir taş şehir var. Eski zamanlarda, atalarımın yaşadığı dönemlerde bunlar o şehirde yaşarlarmış. O zaman bu yaşayan ölüler de insanmış ama bizlerden farklılarmış çünkü yüzyıllar boyunca bu topraklar üstünde hüküm sürmüşler. Halkımın ataları yaşayan ölülere karşı bir savaş açmış, birçoğunu da öldürmüş. Bunun üstüne de bunların büyücüleri, ölen tüm adamlarını bu hale getirmiş. Nihayet soyları tükenmiş.

"Yüzyıllar boyunca, yürüyen ölüler geceleri tepelerden inip, orman kabilelerini avlamışlar; güneş battıktan sonra, ormanlık yolları kesip, herkesi katletmişler. Hem insanlar hem de hayvanlar bunlardan korkup kaçar; onları öldürebilecek tek şey ateş".

"İşte onları yok edecek şey burada" dedi Kane büyülü asasını havaya kaldırarak. "Kara büyü, kara büyüye karşı gelebilir; N'Longa'nın bu asayı ne şekilde büyülediğini bilmesem de..."

"Siz bir tanrısınız" dedi Zunna kararlı bir tavırla. "Hiçbir insan iki yürüyen ölüye karşı gelemez. Efendim, kabilemin üstünden bu laneti kaldıramaz mısınız? Kaçacak hiçbir yerimiz yok; bu canavarlar diledikleri gibi köyün duvarının ardına geçen herkesi öldürüyorlar. Ölüm topraklarımızda kol geziyor, bizler de çaresizlik içinde ölüp, gidiyoruz!"

Zunna'nın bu sözleri üstüne, Kane'in içindeki Haçlı ruhu canlandı, gayretkeş bir ateş kapladı ruhunu: tüm hayatını kötülüklere karşı savaşmaya adamış birinin ateşi.

"Bir şeyler yiyelim" dedi; "sonra mağaranın tam girişine büyük bir ateş yakarız. Vahşi hayvanları bizden uzak tutan ateş bu canavarları da uzak tutar".

Daha sonra, Kane çenesini yumruk yaptığı eline dayamış, gözlerini yanan ateşe dikmiş vaziyette düşüncelere daldı. Karanlıkta oturan Zunna hayretle Kane'i seyrediyordu.

"Konukların Tanrısı" diye mırıldandı Kane, "bana yardım eyle! Bu karanlık diyarın üstündeki eski laneti kaldıracak olan benim elim. Ölümlülerin silahlarının etki etmediği bu ölümsüz canavarları nasıl öldürebilirim? Onları ateş yok edebilir... boyunları kırıldığında, güçleri de kırılıyor... bedenlerine saplanan büyülü asa onları un ufak ediyor... ama neye yarar? Bu tepelerde cirit atan böyle yüzlercesi daha var; kimdir ki bunlar insan ruhuyla beslenir, Hayat bulur? Zunna'nın da dediği gibi, eskiden de bu canavarlara

karşı savaşanlar olmuş ama nihayetinde yürüyen ölüler, insanların girip, onlara karşı gelemeyeceği yüksek duvarlı şehirlerine kaçmışlar".

Gece geçmek bilmedi. Zunna yanağını yuvarlak, bir kız çocuğununkine benzer kolunun üstüne dayayıp uykuya daldı. Bir yandan, aslanların kükremesi tepeleri inletiyor ama Kane bu seslere hiç tınmadan, düşüncelere dalmış biçimde ateşe bakıyordu. Mağaranın dışında ise gece fısıltılarla, hışırtılarla, hafif ayak sesleriyle capcanlıydı. Kane arada sırada düşüncelerinden sıyrılıp, yanan ateşin titrek ışığının ardındaki kocaman, kırmızı gözlerin parıltısını gördüğünü sanıyordu.

Kane, Zunna'yı omuzlarından sarsıp uyandırdığında şafak ovaların üstüne çökmeye başlamıştı bile.

"Bu vahşi büyüyle uğraşacağım için Tanrı bana af eylesin" dedi, "ama Şeytan'ın işine ancak şeytani işlerle karşılık vermek gerek. Ateşin sönmesine izin verme ve bir şey olursa hemen beni uyandır".

Kane sırtüstü vaziyette kumlu zeminin üstüne uzandı ve vudu asasını da göğsünün üstüne koyup, ellerini asanın üstünde kavuşturdu. Kane anında uyuyakaldı. Rüya görmeye başladı. Uykusunda, kalın bir pus tabakasının içinde N'Longa ile karşılaştığını görüyordu. N'Longa anlaşılır ve inandırıcı bir biçimde konuşuyor, büyücünün sözleri Kane'in bilinç altına öyle bir nüfuz ediyordu ki uykuyla uyanıklık arasındaki fark kapanıveriyordu.

"Sabah olup, aslanlar sığınaklarına çekilir çekilmez, bu kızı köyüne geri gönder" dedi N'Longa. "Sonra da kıza sevgilisini mağaraya yollamasını söyle. Kızın sevgilisini uyuyacakmış gibi yere yatır, eline de büyülü asayı ver".

Rüya silikleşti ve Kane aniden, mahmur bir biçimde uyandı. Rüyası ne kadar da tuhaf ve gerçekçiydi; N'Longa'nın her zaman kullandığı dille değil, İngilizce konuşması da ayrı tuhaftı zaten! Kane omuzlarını silkti. Kane, N'Longa'nın ruhunu bedeninden ayırıp, istediği yere yolladığını duymuştu; bir keresinde vudu büyücüsü N'Longa'nın ölü bir adamı canlandırdığına şahit olmuştu. Ama yine de...

"Zunna" dedi Kane, tüm bu düşünceleri bir kenara atarak "seninle birlikte ormanın en uç noktasına kadar geleceğim. Senin hemen köyüne gidip, sevgilini buraya getirmen gerekiyor".

"Kran'ı mı?" diye sordu Zunna saf saf.

"Adı her neyse işte. Yemeğini ye de yola çıkalım".

Güneş bir kez daha batıya doğru kaymıştı. Kane mağarada oturmuş, bekliyordu. Kızı ormanın ovaya dönüştüğü yere kadar götürmüştü ama yine de kızı o noktadan sonra tek başına bıraktığı için içi rahat değildi. Kane o anda, kendisinin kan kardeşi olsun olmasın, bir kara büyücünün büyüsüyle uğraştığı için sonsuza kadar cehennem ateşinde yanıp yanmayacağını düşünüyordu.

Sonra ayak sesleri duyuldu; Kane hemen tüfeğine sarıldı. Çok geçmeden, Zunna uzun boylu, harikulade bir beden yapısı olan genç bir adamla birlikte mağaraya girdi; bu genç adamın teni de aynı Zunna gibi açık kahverengiydi, dolayısıyla kızla aynı ırktan olduğu belliydi. Genç adamın yumuşak bakışları, tapındığı bir puta bakarmış gibi Kane'in üstündeydi. Zunna'nın Kane'den bahsederken beyaz tanrının yaptığı muhteşem şeyleri olduğu gibi anlattığı aşikârdı.

Kane, N'Longa'nın kendisine rüyasında dediği gibi, genç adamı yere yatırdı, eline de vudu asasını verdi. Zunna da gözleri fal taşı gibi açılmış vaziyette, sevgilisinin yanına çömeldi. Kane bu soytarılığa alet olduğu için biraz utanmıştı; bu yüzden birkaç adım geriledi ve neler olacağını görmek için beklemeye başladı. Sonra

dehşet verici bir şey oldu: Genç adam güç bela bir nefes çekti ve bedeni bir anda kaskatı kesildi!

Zunna ayağa fırlayıp, çığlık çığlığa bağırmaya başladı.

"Kran'ı öldürdün!" diye avazı çıktığı kadar bağırıp, şaşkınlıktan dilini yutmuş olan İngiliz'in üstüne atladı.

Sonra, kız aniden duraksadı, olduğu yerde sallandı ve tek elini kaşının üstünden gezdirdi. Sanki az önce çığlıklar atan kendisi değilmiş gibi, yerde hareketsiz yatan Kran'ın yanına uzanıp, genç adama sarıldı.

Aniden Kran'ın bedeni kıpırdanmaya, elleri ve kolları anlamsız birtakım hareketler yapmaya başladı; sonra, genç adam yattığı yerde doğrulup, yanında olan bitenden habersiz yatan kızın kollarından sıyrıldı.

Kran, Kane'e bakıp gülümsedi. Daha doğrusu, suratındaki bir gülümseme değil de kendisine ait olmayan, bilmiş bir sırıtış gibiydi. Genç adamın yumuşak bakışları değişti ve sert sert bakan, parıl parıl parlayan yılanımsı gözlere dönüştü: Bunlar N'Longa'nın gözleriydi!

"Ai ya!" dedi N'Longa tuhaf, tanıdık sesiyle. "Kan kardeşim, N'Longa'ya bir selam dahi vermeyecek misin?"

Kane sus pustu. Bedeni istemsiz bir biçimde öne doğru ilerledi. Kran ayağa kalkıp, sanki bedenindeki uzuvlar kendisine ait değilmiş gibi gerindi. Sonra kendisinden memnun kalmış gibi göğsünü yumrukladı.

"Ben N'Longa!" dedi her zamanki kibirli ses tonuy-

la. "Yüce ju-ju büyücüsü! Kan kardeşim, tanımadın mı beni?"

"Sen Şeytansın" dedi Kane dediğine inanır biçimde. "Kran mısın, yoksa N' Longa mı?"

"Ben N'Longa" diye onu ikna etmeye çalıştı büyücü. "Bedenim buradan çok uzaklardaki, Kıyı'daki ju-ju kulübesinde uyuyor. Ruhum, on günlük yürüyüş mesafesini tek bir solukta aştı; yirmi günlük mesafe de olsa fark etmez zaten. Ruhum bedenimden ayrıldı ve Kran'ın bedeninin içine girdi".

"Kran öldü mü?"

"Hayır, ölmedi. Onun ruhunu bir süreliğine gölgeler diyarına yolladım... ona eşlik etsin diye kızınkini de oraya gönderdim. Merak etme, geri gelecekler".

"Bu Şeytan'ın işi" dedi Kane samimi bir biçimde, "ama daha önceden çok daha korkunç büyüler yaptığını görmüştüm. Peki, şimdi sana nasıl hitap edeceğim, Kran diye mi yoksa N'Longa diye mi?"

"Kran mı? *Hah!* Ben N'Longa. Bedenler birer giysi gibidir. Şimdi burada ben varım!" N'Longa göğsüne vurdu. Kran eninde sonunda geri dönecek; döndüğü vakit o Kran, ben de N'Longa olacağım, aynı eskisi gibi. Kran şu anda kendi bedeninde değil, N'Longa onun bedeninde yaşıyor. Kan kardeşim, ben N'Longa'yım!"

Kane kafasını salladı. Bu ülke gerçekten de bir dehşet ve büyü diyarıydı; burada her an, her şeyin olması mümkündü. N'Longa, Kran'ın yapılı bedeninden konuşabilir, N'Longa'nın yılanımsı gözleri, Kran'ın yakışıklı suratından göz kırpabilirdi.

"Buraları çok eskiden beri biliyorum" dedi N'Longa sadece gelerek. "Ulu ju-ju, bu ölü insanlar! Hayır, hayır, kaybedecek bir an bile yok, biliyorum. Seninle uykularında konuşuyorum. Demek kan kardeşim bu ölü siyahları öldürmek istiyor, öyle mi?"

"Bu doğaya aykırı bir durum" dedi Kane kasvetli bir biçimde. "Bunlar benim ülkemde vampir olarak bilinirler ama burada onları bir arada yaşayan bir halk olarak göreceğim hiç aklıma gelmezdi".

IV

SESSİZ ŞEHİR

"Şimdi şu taş şehri bulmalıyız" dedi N'Longa.

"Öyle mi? Niye ruhunu bu vampirleri öldürmek için oraya yollamıyorsun?" diye sordu Kane boş boş.

"Ruhun bir şey yapabilmesi için bir bedende olması gerekir" diye yanıt verdi N'Longa. "Şimdi uyu. Yarın yola çıkarız"

Güneş batmıştı; ateş yine mağaranın ağzında yanıyordu. Kane yerde hareketsiz yatan kıza bakıp, uyumaya hazırlandı.

"Beni gece yarısı uyandır ki şafak sökene kadar nöbet tutayım" diye tembih etti N'Longa'ya.

Ancak N'Longa onu kollarından çekiştirip uyandırdığında, şafağın kızılımsı ışıklarının etrafı aydınlatmaya başlamış olduğunu gördü.

"Yola çıkma vakti geldi" dedi büyücü.

"Ama ya kız? Onun yaşadığına emin misin?"

"Yaşıyor, kan kardeşim".

"O halde, Tanrı aşkına, onu nasıl burada bırakabiliriz? Ya vahşi hayvanlara yem olursa? Bir aslan gelip..."

"Aslan gelmeyecek. Havada hâlâ insan kokusuna karışmış vampirlerin kokusu var. Aslanlar insan kokusu sevmez, vampir kokusundan da korkarlar. Buraya hayvan gelmeyecek ve..." N'Longa vudu asasını havaya kaldırdı ve bunu mağaranın girişine doğru yasladı "... ölü adamlar da gelemeyecek".

Kane karamsar, neşesiz bir halde büyücüye bakıyordu.

"O değnek kızı nasıl koruyabilir ki?"

"O yüce ju-ju" dedi N'Longa. "O vampirin asaya değer değmez nasıl yok olduğunu görmedin mi? Hayır, hiçbir vampir ne o

asanın yanına yaklaşabilir ne de ona dokunabilir. Onu sana vermiştim çünkü Vampir Tepeleri'nin dışında dolaşan biri, karanlık bastırdığında, her an o yürüyen cesetlerle karşılaşabilir. Yürüyen ölülerin hepsi burada değil ama onlar insanın içinden Ruh'unu emerler; bunu yapamazlarsa, kesilmiş birer ağaç gibi çürürler".

"O halde bu asalardan daha fazla yap, insanlara ver ki kendilerini korusunlar".

"Olmaz!" N'Longa'nın kafatası çılgınlar gibi sallanmaya başladı. "O ju-ju asası çok muazzam bir büyünün eseri! Eski, çok eski! Bugün hayatta olan kimse onun ne kadar eski olduğunu bilmez. Kıyı'daki köyde beyazlarla görüşürken, kan kardeşimi uyutup, onu korumak için büyü yapmıştım. Bugün keşfe çıkıp, iz süreceğiz. Ona ihtiyacımız yok. Asayı burada bırak ki kızı korusun".

Kane omuzlarını silkip, büyücüyü takip etmeye başladı; dönüp yerde yatan kıza son bir kez baktı. Kızın ölmüş olduğuna inanmamış olsaydı onu bu şekilde asla geride bırakmazdı. Kızın bedenine dokunmuş, onun buz kestiğini görmüştü.

Kane ve N'Longa güneş ta tepeye kadar yükselirken, çorak teperle doğru tırmanmaya başladılar. Dik kil yokuşlardan, dar ve derin vadilerle, kayalıkların arasından geçe geçe, daha da yükseklere tırmandılar. Tepeler karanlık, haşin mağaralarla doluydu; dikkatle bunların yanından geçerken, Kane o ürkünç yaratıkların mağaraların içinde olduklarını düşününce ürperdiğini hissetti. N'Longa dedi ki:

"Bu vampirler, güneş batana dek uyurlar. Mağaraları yürüyen ölülerle doludur".

Güneş iyice tepeye yükselip, çorak tepeleri inanılmaz bir sıcakla kavurmaya başladı. Etrafın üstüne ürkünç bir canavarın sessizliği çökmüştü. Henüz hiçbir şey görmemişlerdi ama Kane kayalıkların arkasında kara bir gölge gördüğüne yemin edebilirdi.

"Bu vampirler gündüzleri saklanırlar" dedi N'Longa hafifçe gülerek. "Akbabalardan ürkerler! Akbabalar, ölümü gördükleri anda

tanırlar! İster yürür olsun ister uzanıyor olsun, ölü bir insan gördüklerinde hemen saldırıp, onu parçalayarak yemeye başlarlar".

Kane'in bedeni zangır zangır titremeye başladı.

"Ulu Tanrım!" diye bağırdı Kane bacağına şapkasıyla vurarak. "Bu uğursuz topraklardaki dehşetin bir sonu yok mu? Bu diyar gerçekten de kötülüğün emrine amade!"

Kane'in gözlerinde tehlikeli bir ışık parıldadı. Korkunç sıcak, ıssızlık ve öte tarafta bekleyen dehşetin varlığını bilmek, Kane'in çelik gibi sağlam sinirlerini bile alt üst etmeye yetmişti.

"Şapkanı başından çıkarayım deme kan kardeşim" dedi N'Longa kıkırdayarak. "Dikkat etmeyecek olursan güneş başına vurur".

Kane ısrarla yanına aldığı tüfeğini omzuna yerleştirdi ve bir yanıt vermedi. Nihayet bir tepeye oturdular ve önlerinde uzanan yaylaya baktılar. Bu yaylanın tam orta yerinde sessiz, gri renkli ufalanan taşlardan yapılmış bir şehir duruyordu. Kane şehrin ne kadar eskiden kalma olduğunu fark edince irkildi. Şehrin duvarları ve evler devasa taş parçalarından yapılmıştı ama artık harabeye dönmüş vaziyetteydi. Yaylada ve ölü şehrin sokaklarını otlar bürümüştü. Kane harabelerin içinde hiçbir hareket olmadığını gördü.

"İşte bu onların şehri... Neden mağaralarda uyuyorlar ki?"

"Belki de bu taş evler çökmeye başlamıştır. Bu taş evler zamanla yıkılmaya başlamış. Belki de birlikte yaşamayı sevmiyorlardır, belki de birbirlerini de yiyorlardır, kim bilir".

"Sessiz ol!" diye fısıldadı Kane. "Sesin nasıl da yankılanıyor!"

"Vampirler ne konuşur ne de bağırırlar; onlar ölü. Mağaralarda yaşar, geceleri ortaya çıkarlar. Siyah kabileler onlara saldırdığında, belki de şehre inip, duvarların arkasından savaşıyorlardır".

Kane evet manasında kafasını salladı. Bu ölü şehri çevreleyen duvarlar hâlâ mızraklarla saldıracak olan yerli halka karşı koyabilmek için yeterince yüksek ve sağlam durumdaydı, özellikle de domuz burunlu bu canavarlar tarafından savunulacak olurlarsa.

"Kan kardeşim" dedi N'Longa kasvetli bir biçimde. "Şimdi muazzam bir büyü yapacağım! Biraz sessiz ol".

Kane bir kaya parçasının üstüne oturdu ve etraflarındaki sarp kayalıklarla yamaçlara baka baka düşüncelere daldı. Ta güney yönünde gördüğü yapraklı, yemyeşil okyanus cangıldı. Uzaklık bu manzaraya tuhaf, büyülü bir hava katıyordu. Daha yakında gözüken karanlık lekelerse, dehşet mağaralarının ağızlarıydı.

N'Longa yere çömelmiş, bir hançerle killi toprağa garip bir şekil çiziyordu. Kane, N'Longa'yı izlerken, o an birkaç vampir birden saldırsa onlara yem olma ihtimallerini düşünüyordu. Kane bu düşüncelere dalmışken, karanlık, dehşetengiz bir gölge, yere çömelmiş olan büyücünün üstüne çöktü.

Kane hiç düşünmeden harekete geçti. Oturduğu kayanın üstünden, bir mancınığın içinden şiddetle fırlatılan bir taş gibi ateş etti. Tüfeğinden fırlayan mermi, üstlerine çökmüş o ürkünç şeyin suratını dağıttı. Kane düşmanına aman vermeyerek onun geriye çekilmesini sağladı; insan olmayan düşmanına çılgın bir kaplan gibi saldırıyordu.

Vampir sarp kayalığın tam ucuna gelince bir an için dengesini kaybetti ve arka üstü vaziyette, otuz metreden aşağıya düşüp, aşa-

ğıdaki yaylanın kayalıklarının üstüne serildi. N'Longa ayağa kalkmış, tepeleri işaret ediyordu; tepeler yürüyen ölülerini azat etmeye başlamışlardı.

O meşum kara vampirler, akın akın mağaralarından çıkıyorlar, tepeleri aşıyorlardı; kıpkırmızı gözleri, sessiz şehre tepeden bakan iki adamın üstündeydi. Mağaralar, vampirleri kutsuz bir mahşer gününe doğru püskürtüyordu.

N'Longa biraz ötedeki yalçın bir kayalığı işaret ederek, çığlık çığlığa o yöne doğru koşmaya başladı. Kane de hızla arkasından seyretti. Kayalıkların ardında, kara kara pençeler onlara saldırıyor, üstlerini başlarını paralıyordu. İki adam mağaraların yanından koşarak ilerleyince, mumyamsı canavarlar karanlığın içinden fırlayıp, sessizce ağızlarını oynatarak onları izlemeye başladılar.

N'Longa ve Kane son tepeye vardıklarında, vampirler neredeyse onlara yetişmişlerdi; iki adam bir yamacın tam üstünde durdular. Canavarlar bir an için duraksadılar, sonra hemen arkalarından tepeye doğru tırmanmaya devam ettiler. Kane tüfeğini doğrulttu ve kırmızı gözlü bu yaratıkların cansız kollarını havaya uçurdu. Vampirler kapkara bir dalga gibi tepeye doğru yayılıyorlardı; Kane'de vampirlerin sessizliğine uyarak, hiç konuşmadan tüfeğini ateşliyordu. Kara dalga bir ara dağılacak gibi olsa da tekrar birleşip, ilerlemeye devam etti.

Kane onları bir türlü... öldüremiyordu! Kane art arda tüfeğini ateşlerken, bu sözcükler beyninde, bir örse inen balyoz darbeleri gibi, yankılanıyordu. Kane bu tahtamsı bedenleri ve ölü kemikleri birbiri ardına yere deviriyordu ama bunlar ayağa kalkıp, ilerlemeye devam ediyorlardı. Bu şekilde devam etmeleri mümkün değildi... Tanrı aşkına, N'Longa hangi cehennemdeydi? Kane güç bela arkasına dönüp baktı. Büyücü yamacın zirvesine tırmanmış, dua eder gibi, kafası arkaya atmış, kollarını havaya kaldırmıştı.

Kane'in gözleri, ürkünç, kırmızı gözlü kara suratlara baktıkça bulanıklaşıyordu. En öndeki vampirler gerçekten de dehşet veri-

ciydi; bunların kafatasları parçalanmış, suratları içine göçmüş, eklem yerleri kırılmıştı. Ama hâlâ hareket edecek güçleri vardı; daha arkadakilerse, onları alt etmek isteyen adamı yakalayabilmek için ellerini öne doğru uzatmışlardı.

Kane öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Bu yaratıkların uzun, çürümüş damarlarından bir damla bile kan akmıyordu. Aniden tam arkasında kulak tırmalayıcı bir çığlık koptu: Bağıran N'Longa idi. Kane'in tüfeğinin ve kemiklerin kırılma seslerini, N'Longa'nın çığlığı bastırmıştı. N'Longa'nın sesi bu meşum kavgada yükselen tek sesti.

Kara dalga nihayet Kane'in ayaklarına kadar vardı ve onu aşağı çekmeye başladı. Sipsivri tırnaklar üstünü başını çiziyor, sarkık dudaklar yaralarını emiyordu. Kane kan revan içinde kalmış, afallamış bir vaziyette, parçalanan tüfeğini etrafa savurdu. Ancak vampirler tekrar üstüne çullandılar ve Kane bu sefer kendini yerde buldu.

"İşim bitti!" diye düşündü ama o anda bile vampirlerin saldırısı hiddetlenmişti. Aniden gökyüzünden devasa kanat sesleri gelmeye başladı.

O anda Kane serbest kaldı; gözleri görmeksizin, sersemlemiş bir halde tökezleye tökezleye bir sonraki saldırıya hazırlanmaya çalıştı. Ancak olduğu yerde dona kaldı. Kara vampir ordusu tepelerden aşağı doğru kaçmaya başlamıştı; tam üstlerinde heyula gibi

akbabalar belirmiş, vampirleri parçalamaya, gagalarını ölü, kara etlere saplamaya başlamışlardı. Akbabalar vampirleri kaçarlarken yiyorlardı.

Kane çılgınlar gibi gülmeye başladı.

"İnsana ve Tanrı'ya karşı gelseniz de, akbabalara karşı gelemezsiniz, sizi Şeytan tohumları! Onlar bir insanın ölü mü diri mi olduğunu gayet iyi biliyorlar!"

N'Longa tepenin zirvesinde bir peygamber gibi duruyordu; kara kuşlar onun tam üstünde uçuşuyorlardı. N'Longa hâlâ ellerini kollarını sallıyor, sesi tepelerde yankılanıyordu. Gökyüzünden daha yüzlerce akbaba geliyordu... sanki sonsuz bir akbaba ordusu peyda olmuştu. Yüzlerce akbaba, kendilerine çok uzun süredir yasak olan bir ziyafet çekiyorlardı. Akbabalar gökyüzünü olduğu gibi kaplamış, güneşi bile örtmüşlerdi. Uzun, kapkara bir sıra halinde, mağaralara saldırıyor, kanatlarını çırpa çırpa, gagalarını birbirine vura vura mağaralara dalıyorlardı. Sipsivri tırnakları, mağaralarda saklanan kara dehşetleri tırmalıyordu.

Artık tüm vampirler şehre doğru kaçmaya başlamışlardı. Yüzyıllar alınamayan öç o anda alınıyordu ve vampirlerin son ümidi, çaresiz insan düşmanlarını korkudan sindirmiş olan şehir duvarlarıydı. Çökmeye yüz tutmuş taş evler belki onları kurtarabilirdi. N'Longa vampirlerin akın akın şehre doğru ilerleyişlerini izledi ve yer gök inleyene dek kahkahalarla güldü.

Sonra, N'Longa yanında getirdiği kuru yaprakları tutuşturdu. Yapraklar bir anda alev aldı. N'Longa yerinde doğrularak, yanmakta olan bu alev topunu tepelerinden, üstünden ileriye doğru fırlattı. Alev topu hemen aşağıdaki yaylaya bir meteor gibi, alevler saça saça düştü. Yaylayı sarmış olan uzun otlar bir anda yanmaya başladı.

İki adamın hemen altındaki sessiz şehirden, bembeyaz bir pus gibi, görünmez Korku dalgaları yayılmaya başladı; Kane acı acı güldü.

"Kuraklıktan otlar kurumuş, gevrek gevrek olmuş" dedi. "Bu mevsim her zamankinden daha da az yağış olmuş; yapraklar hızla yanacak şimdi".

Ateş kızıl renkli bir yılan gibi, uzun, kuru yaprakları sardı. Yayıldı, yayıldı ve Kane yukarıdan bu manzarayı görünce, taş şehre sığınmış olan yüzlerce kırmızı gözün o katışıksız korkusunu hissetti.

Kızıl renkli yılan artık şehrin duvarlarına varmış, duvarları aşıp, ilerleyecekmiş gibi gözüküyordu. Akbabalar hâlâ gökyüzünde kanatlarını çırpıyor, tereddüt içinde şehrin üstünde daireler çiziyorlardı. Aniden başıboş bir rüzgâr ateşi kamçılayarak, duvarları upuzun, kırmızı bir çarşaf gibi kapladı. Alevler bir anda şehrin dört bir yanına birden yayılıp, aşılmaz bir engel oluşturdu. Öyle ki, alevlerin gürlemesi, tepeden şehri seyreden iki adama kadar uzandı.

Kıvılcımları duvarları da aşarak, şehrin sokaklarındaki otlara sıçradı. Alevler bir anda yükseldi ve ürkütücü bir hızla büyüdü. Sokakların ve binaların üstünü kırmızı bir perde kapladı; Kane ve N'Longa, bu kızıl renkli, döne döne ilerleyen pusun arasından, yüzlerce kara silüetin fırlayıp, bir anda kıpkırmızı alevlerin arasında yok olduklarını gördüler. Etrafı tiksindirici bir çürük et kokusu kapladı.

Kane ağzı açık, olan biteni seyrediyordu. Sanki yeryüzü yarılmış, Cehennem hükmünü sürmeye başlamıştı. Kane, sanki bir kâbustaymış gibi, kara böceklerin karşı koymaya çalıştığı ancak başaramadığı, kükreyen, kızıl kazana baktı. Alevler neredeyse yüz metre

kadar yükselmişti; aniden, bir feryat duyuldu ki bu, fersah fersah öteden, kozmik bir boşluktan yükselen tek bir vampirin sesiydi sanki. Ölmekte olan vampirin tiz çığlığı, onu yüzyıllardır tutsak etmiş olan sessizliği bir bıçak gibi kesti. Artık yok olmakta olan bir ırkın ölüm haykırışı şehrin her karışında yankılandı.

Sonra aniden alevler söndü. Bu büyük yangın, tipik bir ot yanginiydi; hızla, vahşi bir biçimde ortalığı kasıp kavurmuş, hemen ardından da dinivermişti. Yayla artık kapkara, açıklık bir alan haline gelmiş, şehirse kömürleşmiş, un ufak olmuş bir taş yığını gibi gözüküyordu. Etrafta tek bir ceset, hatta yanmış bir kemik parçası bile yoktu. Şehrin üstünde kara akbabalar uçuşuyordu ama onlar bile yavaş yavaş dağılmaya başlamışlardı.

Kane aç gözlerle masmavi gökyüzüne baktı. Gökyüzü, denizden esen kuvvetli bir rüzgâr, kalın bir sis tabakasını dağıtmış gibi pırıl pırıldı. Uzaklardan bir aslanın kükremesi duyuldu. Akbabalar kapkara kanatları çırpa çırpa uzaklaşmaya başladı.

V

PALAVRA YAPILDI!

Kane, büyücünün yaptığı büyünün etkisiyle yerde kımıldamadan yatan Zunna'nın yanı başında, mağaranın girişinde oturuyordu.

Püritan'ın giysileri üstünden dökülecek vaziyetteydi; bedeninin çeşitli yerleri derin yaralar almış, feci şekilde morarmıştı ama tepelerdeki o tüyler ürpertici savaş sonrasında, hayatını tehlikeye atacak kadar yaralanmamıştı.

"Bizler muhteşem adamlarız!" dedi N'Longa zaferlerini onaylarcasına. "Eminim ki artık vampirlerin şehri büyük bir sessizliğe gömülecek! Bu tepelerde tek bir yürüyen ölü bile kalmadı".

"Anlamıyorum" dedi Kane çenesini ellerinin üstüne dayayarak. "Söylesene, N'Longa, nasıl yaptın tüm bunları? Nasıl oldu da rüyalarıma girdin; Kran'ın bedenine yerleştin, akbabaları çağırdın?"

"Kan kardeşim" dedi N'Longa böbürlene böbürlene konuştuğu tarzanca İngilizceden Kane'in de anladığı nehir diline geçerek. "Ben o kadar yaşlıyım ki sana yaşımı söyleyecek olsam, bana yalancı derdin. Tüm hayatım boyunca büyü yaptım; büyü yapmayı ilk olarak güneydeki ve doğudaki ju-ju büyücülerinden öğrenmiştim, dizlerinin dibine oturur, yaptıklarını izlerdim. Sonra Buckra'ya, yani beyaz adamlara esir düştüm ama daha da fazla şey öğrendim. Kardeşim, şimdi tüm hayatımı tek bir kelimeyle ifade edip, bildiklerimi öğrenmenin neden bu kadar zaman aldığını anlatayım mı? Bu vampirlerin nasıl insanların ruhlarını emip, niye ölmediklerini anlatmak çok güç.

"Uyuduğum vakit, ruhum bedenimden çıkıp, ormana ve nehir kıyısına gider, sonra da arkadaşlarımın ruhlarıyla konuşur. Sana vermiş olduğum vudu asası muazzam bir büyüyle donatılmıştır; öyle bir büyü ki bu, nasıl bir beyaz adamın mıknatısı metali kendine çekiyorsa, asada da ruhumu kendisine çeken, Eski Topraklardan kalma bir büyü var".

Kane hiç konuşmadan N'Longa'yı dinledi; o anda N'Longa'nın gözlerinde kara büyü yapan bir büyücünün gözlerindeki vahşi parıltıdan daha farklı bir şeyin varlığını keşfetti ilk kez. Kane, sanki eski bir peygamberin gözlerine bakıyormuş gibi hissetti kendisini.

"Seninle rüyalarında konuştum" diye devam etti N'Longa. "Kran ile Zunna'yı da derin bir uykuya yatırıp, onları uzaklardaki bir diyara yolladım; çok yakında oradan geri gelecekler, hem de hiçbir şey hatırlamadan. Her şey büyünün önünde eğilir, kan kardeşim; kuşlar, vahşi hayvanlar, bunların hepsi güçlü kelimelere itaat eder. Benim tepelerde yaptığım güçlü bir vudu büyüsüydü; bu akbaba büyüsü havada uçan insanları yanıma çağırdı.

"İşte bildiklerim ve parçası olduğum şeyler bunlar ama sana nasıl açıklayabilirim ki bunları? Kan kardeşim, sen yüce bir savaşçısın ama iş büyüye gelince bir çocuk kadar bilgisizsin. O uzun, karanlık senelerde öğrendiğim her şeyi anlatamam. Dostum, aklına büyü deyince bir tek kötü ruhlar geliyor ama yaptığım her büyü kötü olsaydı, içinde bulunduğum bu genç bedene el koyup kendi yaşlı, buruşuk bedenimden kurtulmaz mıydım? Ama merak etme, Kran az sonra kendi bedenine kavuşacak.

"Vudu asası sende kalsın, kan kardeşim. Asa seni tüm büyücülerden, yılanlardan ve kötü şeylerden koruyabilir. Şimdi Kıyı'daki köyümde uyumakta olan bedenime dönmeliyim. Ya sen ne yapacaksın, kan kardeşim?"

Kane tek bir kelime bile etmeden doğu yönünü işaret etti.

"Oraya gitme isteğim hiç azalmadı. Doğuya gideceğim".

N'Longa kafasını salladı, Kane'e elini uzattı. Kane büyücünün elini tuttu. Büyücünün suratındaki gizemli ifade kaybolmuş, N'Longa'nın gözleri bir yılanın gözlerindeki mutluluk ifadesiyle parıldıyordu.

"Şimdi gideyim, kan kardeşim" dedi büyücü tekrar eski jargonuna dönerek ki tüm büyüler bir yana, N'Longa en çok İngilizce konuşabildiği için kendisiyle gurur duyardı. "Kendine dikkat et... O balta girmemiş orman henüz seni yenemedi! Vudu asasını unutma, kardeşim. Ai ya, palavra yapıldı!"

N'Longa bu sözlerin ardından, arka üstü vaziyette kumların üstüne düştü; Kane Kran'ın suratından N'Longa'nın ifadesinin

silikleştiğini gördü. Bedenini yine tuhaf bir ürperti kapladı. Köle Sahili'nde bir yerlerde, N'Longa'nın bumburuşuk, yaşlı bedeni kımıldadı; N'Longa ju-ju kulübesinde daldığı o derin uykudan uyandı. Kane titrediğini hissetti.

Kran yattığı yerde doğrulup, esnedi; sonra gerinerek gülümsedi. Yanında yatmakta olan Zunna da uyanıp, gözlerini ovuşturmaya başladı.

"Efendim" dedi Kran özür diler gibi, "uyuyakalmışız".

Basti'nin Şahini

Alıntı

Basti'nin Şahini

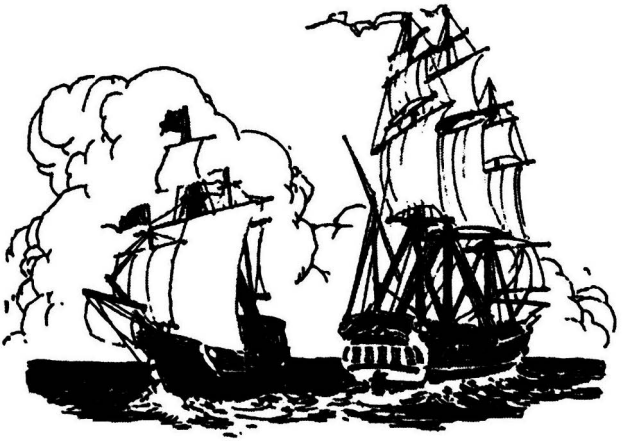

"Solomon Kane!"

Kocaman ağaçların iç içe geçmiş olan dalları, yosun kaplı zeminin birkaç yüz metre üstünde görkemli kemerler oluşturmuş devasa ağaç gövdelerinin arasında Gotik bir alacakaranlık oluşturmuştu. Bu unutulmuş, gölgelerle kaplı pagan bölgesinde kim bir yabancı gezginin adını seslenip, kasvetli sessizliği bozabilirdi ki?

Kane'in soğuk bakışları ağaçların üstünde gezindi; ince uzun eliyle ucu yontularak sivrileştirilmiş asasını tuttu, diğer elini de çakmaklı tüfeğinin olduğu bölgeye doğru götürdü.

Aniden karanlığın içinden tuhaf biri fırladı. Kane'in gözleri hafifçe büyüdü. Bu karşısında duran beyaz bir adamdı; adamın üstünde ipekli bir peştamal ve ayaklarında da tuhaf görünümlü sandaletler vardı ve boynundan kalın, altın bir zincir sarkıyordu.

Adam, kollarına yine altından, kol bilezikleri takmıştı. Tüm bu takılar ve kulaklarından sarkan halka şekilli küpeler, adama bir barbar görüntüsünü veriyordu. Ancak adamın takmış olduğu diğer takılar, tuhaf ve birbirine benzer görünümlü şeyler olsa da halka şeklindeki küpeler, Kane'in Avrupalı denizcilerin kulaklarında yüzlerce kez gördüğü türdendi.

Adam sanki ağaç kaplı bir bölgede hiç durmadan koşmuş gibi yara bere içindeydi; eklem yerlerinde ve bedeninde hiçbir dikenli bitkinin oluşturamayacağı türden derin yarıklar vardı. Adam sağ elinde kısa, kavisli bir kılıç tutuyordu; kılıç tehditkâr bir biçimde kırmızı renge bulanmıştı.

"Cehennemin uluyan tazıları aşkına, Solomon Kane!" diye bağırdı adam şaşkınlıkla bakarak. Sonra Kane'e doğru yaklaştı. "Şeytan çarpsın ki korkuttun beni! Binlerce kilometre boyunca buradaki tek beyaz adamın ben olduğunu sanıyordum!"

"Ben de kendim için aynı şeyi düşünmüştüm" dedi Kane. "Ama sizi tanımıyorum".

Adam kaba bir kahkaha patlattı.

"Ben seni gördüğüme şaşırmadım" dedi adam. "Ben de kendimle aniden karşılaşacak olsaydım korkardım; o kasvetli suratını nerede görsem tanırım, hatta Hades'de bile olsa. Gel... İspanyolları, Azur Adaları'ndan Darien Körfezi'ne kadar korkutup kaçırdığımız o kahramanlık dolu günleri hatırlamıyor musun? Palalarla ve güllelerle hem de! Azizler aşkına, bizimkisi de kanlı bir işti hani! Şahin Jeremy'yi nasıl unutursun?"

Kane'in adamı anımsarken soğuk bakışlı gözlerinden donmuş bir gölün üstünden geçen bir gölge gibi bir parıltı geçti.

"Hatırlıyorum; ama aynı gemide değildik. Ben Sör Richard Grenville'in gemisindeydim. Sen de John Bellefonte'nin gemisindeydin".

"Evet!" diye bağırdı Şahin. "O günleri tekrar yaşamak için neler vermezdim! Ama Sör Richard denizin dibini boyladı,

Bellefonte de Cehennem'e gitti; cesur kardeşlerimizin çoğu ya esir alındı ya da denize döküldü. Söylesene melankolik katil, hâlâ Kraliçe Bess mi yönetiyor İngiltere'yi?"

"Kıyılarımızı terk edeli çok uzun süre geçti" diye yanıt verdi Kane. "Ben denize açıldığımda o hâlâ tahttaydı".

Kane kısa bir cevap verdiğinden Şahin merakla ona bakmaktaydı. "Tudorları asla fazla sevmedin, değil mi Solomon?"

"Bess'in kız kardeşi, insanlarımıza, hayvanlara eziyet eder gibi eziyet etti" dedi Kane sert sert. "Bess de insanlarımıza yalan söyledi ve onlara ihanet etti... ama bunun hiçbir anlamı kalmadı artık. Ne işin var burada?"

Kane, Şahin'in arada sırada geldiği yöne doğru dönüp kulak kesildiğini fark etmişti; sanki arkasından birileri geliyormuş gibi davranıyordu.

"Uzun hikâye" dedi. "Kısaca anlatayım... Bildiğin gibi Bellefonte'yle diğer kaptanlar arasında bazı anlaşmazlıklar vardı..."

"Onun sıradan bir korsandan farksız olduğunu duymuştum" dedi Kane açık açık.

Şahin pis pis sırıttı. "Evet, Bellefonte için öyle derlerdi. Her neyse, anakaraya doğru yelken açmıştık, zırhlı gemileri ve hazine kalyonlarını avlıyorduk. Sonra bir İspanyol savaş gemisi çıkagelip bize saldırdı. Tam gemiye isabet eden bir top Bellefonte'yi efendisine, yani Şeytan'a yolladı. Böylece ikinci kaptan olan ben gemini kaptanı oldum. Gemide, La Costa adında Fransız bir serseri vardı ve adam bana karşı çıkıyordu... O yüzden La Costa'yı mayistra serenine astırdım, sonra da güneye doğru yelken açtık. En sonunda savaş gemisine izimizi kaybettirdik ve bir siyah fildişi yükünü almak üzere Köle Sahili'ne doğru yol aldık. Ama görünen oydu ki şansımızı da Bellefonte'yle birlikte yitirmiştik. Gemi, sisin bastırdığı bir gün mercan kayalıklarına oturdu; sis kaybolduğunda etrafımız, içinde iblisler gibi uluyan savaşçıların bulunduğu yüz kadar kanoyla sarılmıştı.

"Yarım gün boyunca onlara karşı savaşıp, onları yendikten sonra bir de baktık ki barutumuz neredeyse tükenmiş, adamlarımızın da yarısından çoğu ölmüş. Dahası gemi de mercan kayalıktan her an sıyrılıp batmak üzere. Önümüzde iki seçenek vardı: filikalara atlayıp ya denize açılacaktık ya da kıyıya çıkacaktık. İspanyol savaş gemisinin bombardımanından geriye sadece bir tane sağlam filika kalmıştı. Adamlardan bazıları bu filikaya binip uzaklaştı; onları son gördüğümüzde batıya doğru kürek çekiyorlardı. Geride kalanlarımız sallara binip kıyıya çıktılar.

"Hades'in karanlık tanrıları adına! Bu tam bir çılgınlıktı... ama başka ne yapabilirdik ki? Ormanlar kana susamış siyahlarla kaynıyordu. Kuzey yönüne doğru ilerleyip köle korsanların barakalarına rastlamayı umuyorduk ama siyahlar önümüzü kesince, mecburen doğuya doğru ilerlemeye başladık. Attığımız her adımda birileriyle savaşıyorduk; adamlarımız güneşin altında buharlaşıp yok oluyorlardı sanki. Mızraklar, yırtıcı hayvanlar ve zehirli sürüngenler etkisini göstermeye başlamıştı. En sonunda durum öyle bir hale gelmişti ki yapayalnız kalmıştım; orman bütün adamlarımı yutmuş, bense siyahlara karşı tek başıma mücadele etmeye başlamıştım. Aylar boyunca bana yabancı olan bu diyarda tek başıma, silahsız bir vaziyette dolanıp durdum. Nihayet muhteşem bir gölün kıyısına vardım; tam önümdeyse bir ada krallığının duvarlarıyla kuleleri yükseliyordu".

Şahin çılgınlar gibi gülmeye başladı. "Azizler aşkına! Bu hikâye Sör Grenville'in bir macerasına benzemeye başladı! Bu adalarda tuhaf insanlarla karşılaştım... bu insanlar hem siyahlardan hem de onları yöneten garip ve ürkütücü bir ırktan oluşuyordu. Daha önce hiç beyaz bir insanla karşılaşmamışlardı. Gençliğimde türlü numaralarla hırsız olduklarını gizleyen bir grup adama rastlamıştım. El çabukluğundaki ustalığımı kullanarak bu insanları etkilemeyi başardım. Artık bana bir tanrı muamelesi yapıyorlardı... rahipleri yaşlı Agara hariç... Agara tenimin niye beyaz olduğunu bir türlü açıklayamıyordu.

"Bana tapınmaya başlamışlardı; yaşlı Agara da gizlice, beni başrahip yapmayı önermişti. Bu önerisini kabul edip, Agara'nın sırlarının çoğunu öğrendim. İlk başlarda bu yaşlı akbaba benim el çabukluğuyla yaptığım numaraları çocuk oyuncağı gibi gösterdiğinden ondan korkuyordum ama sonraları siyah insanlar bana bağlanmaya başladılar.

"Bu gölün adı Nyayna'ydı; göldeki adalara da Ra'nın Adaları deniyordu. Ana adanın adı Basti'ydi; siyahları yöneten kahverengi derili efendiler kendilerine Khabasti, siyah köleler de kendilerine Masutos diyorlardı.

"Bu siyah kölelerin hayatı gerçekten de zorluklar içinde geçiyordu; hiçbir konuda kendi başlarına karar verme yetkileri yoktu. İspanyolların, Darienlı Kızılderililere davrandığından çok daha kötü bir muamele görüyorlardı. Bazı siyah kadınların kırbaçlanarak, erkeklerinse en küçük hatada çarmıha gerilerek öldürüldüklerine şahit oldum. Khabasti mezhebi karanlık ve kasvetli bir mezhepti; artık nereden geldilerse tüm kötülükleri de beraberlerinde getirmişlerdi. Ay Tapınağı'nın siyah sunağında her hafta bir siyah köle çığlık ata ata Agara'nın hançeriyle kurban ediliyordu... ama ister genç bir delikanlı ister bir bakire kız olsun, kurbanlardan hepsi de siyahtı. Ama dahası var... kurban hançerle öldürülmeden önce bedeninin çeşitli yerleri anlatılamayacak

kadar korkunç bir biçimde kesiliyordu. Kutsal Engizisyon, Basti rahipleri tarafından yapılan bu korkunç şeylerin yanında solda sıfır kalırdı. Bu rahiplerin sanatı o kurbanlara öyle bir cehennem azabı çektirirdi ki inleyip kıvranan, gözleri oyulup derileri yüzülen bu zavallıcıklar son bir hançer darbesiyle son nefeslerini verirlerdi".

Şahin'in kaçamak bakışları Kane'in gözlerinin içinde patlamak üzere olan öfke kıvılcımlarını fark etti. Kane'in ifadesi her zamankinden de kasvetli bir hâl almıştı. Devam etmesi için Şahin'e işaret etti.

"Hiçbir İngiliz, o zavallıların günbegün çektikleri acılara katlanamazdı. Dillerini öğrenir öğrenmez bu insanların kahramanı haline geldim ve siyah kölelerin tarafını tutmaya başladım. Sonra yaşlı Agara beni öldürmek istedi ama siyahlar ayaklanıp onları yöneten kabilenin lideri öldürdüler. Onlarla birlikte kalıp kralları olmam için bana yalvarmaya başladılar. Ben de bu teklifi kabul ettim. Benim liderliğim altında hem siyahlar hem de kahverengi derililer olmak üzere, tüm Bastiler bolluk bereket içinde yaşamaya başladılar. Bu arada yaşlı Agara oradan kaçmış, gizli bir yere sığınıp karanlık güçlerle uğraşmaya başlamıştı. En sonunda herkesi bana düşman etti, hatta siyahların çoğunluğu bile bana, yani kurtarıcılarına karşı cephe aldılar. Zavallı ahmaklar! Agara dün ortaya çıkıp öyle bir isyan başlattı ki Basti'nin tüm sokakları kana bulandı. Ama yaşlı Agara'nın büyüleri çok güçlüydü; bu yüzden benim tarafımda olanların çoğunu kesip biçtiler. Hemen kanolara atlayıp daha küçük olan adalardan birine sığındık ama bizi orada da buldular ve savaşı kaybettik. Hizmetkârlarımın hepsi ya öldürüldü ya da esir alındı... Tanrı esir alınanların yardımcısı olsun! Aralarından bir tek ben kaçabildim. İşte o andan beri, beni bir kurt sürüsü gibi kovalıyorlar. Artık bana bayağı yaklaşmış olmalılar. Bu adamlar beni öldürene kadar rahat etmeyecek; tüm kıtayı dolaşmak zorunda kalsalar bile peşimden gelecekler".

"O zaman konuşarak vakit kaybetmeyelim" dedi Kane ama Şahin buz gibi bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Hayır... ağaçların arasında seni gördüğümden beri kaderin tuhaf bir cilvesiyle karşıma kendi ırkımdan birinin çıktığını düşünüp duruyorum; Seni görünce de Bastilerin değerli taşlardan yapılmış tacını tekrar takmam gerektiğini biliyorum. Bırak da gelip beni bulsunlar... biz de karşılarına dikilelim!

"Dinle cesur Püritanım; daha önceden ne yaptıysam bunu beynimi kullanarak yaptım. Eğer elimde bir silah olmuş olsaydı şu anda Bastilerin başındaydım. Bu insanlar barut nedir bilmezler. İki piştovun var... bunlar bizi defalarca kez onların kralı yapmaya yeter de artar. Keşke elinde bir de tüfek olsaymış".

Kane omuzlarını silkti. Şahin'e tüfeğinin ele geçirildiği o korkunç savaşı anlatmaya gerek yoktu; hâlâ bu olayın tuhaf bir kâbus olup olmadığını düşünüp duruyordu zaten.

"Yeterince silah var elimde" dedi "ama barutum ve mermim az".

"Üç el ateş etmek bile bizi Bastilerin başına getirir" dedi Şahin. "Eee, cesur dostum, eski bir dosta yardım edecek misin?"

"Gücümün yettiği kadar yardım ederim sana" diye yanıt verdi Kane karamsar bir biçimde. "Ama dünyevi bir şan ve şöhret tacına sahip olmak istemiyorum. Eğer acılar içindeki bir ırka huzur getirip, gaddarlıkları için beyaz adamları cezalandırabilirsek, bu bana yeter".

O koca tropik ormanın alacakaranlığında yan yana duran bu iki adam, tuhaf bir tezat oluşturuyorlardı. Şahin Jeremy, Solomon Kane kadar ince uzun ve güçlüydü; adamın çelik gibi bir hareket etme yeteneği ve sağlam bir yapısı vardı. Solomon esmerdi, Şahinse sarışın. Gerçi Şahin güneşin altında artık hafiften bronzlaşmış, sapsarı lüleli saçları geniş

alnının üstüne düşmüştü. Sarı renkli, kirli bir sakalın örttüğü çenesi sivriydi ve saldırgan gözüküyordu; ince biçimli dudaklarındaysa gaddar bir ifade vardı. Gri renkli gözleri parıl parıl parıldıyor, yerinde duramıyordu. Şahin'in gözlerinde çılgın bir ifade vardı. Burnu da ince ve bir şahin gagası gibiydi; zaten tüm suratı, avlanmakta olan bir kuşunkine benziyordu. Her zamanki gibi harekete geçmeye hazır bir biçimde hafifçe öne doğru eğilmiş, neredeyse çırılçıplak vaziyette orada durmuş, kana bulanmış kılıcını tutuyordu.

Tam karşısındaysa Solomon Kane vardı. Şahin ile aynı incelikte ve uzunlukta olan Kane'in üstünde yıpranmış çizmeler, lime lime olmuş giysilerle tüysüz, sarkık bir şapka vardı. Beline sarılı olan kuşakta pištovları, kılıcı ve hançeri, kemerindeyse barut ve kurşun dolu bir kese bulunuyordu. Korsanın çılgın, şahine benzer suratıyla, Kane'in esmer teni ve bir cesede benzer suratı arasında uzaktan yakından bir alaka yoktu. Ancak korsanın bir panterinki gibi esnek, Kane'inse kurt gibi olan görüntüsünde aynı özellik mevcuttu. Her iki adam da birer serüvenci ve katil olarak doğmuştu; onları asla rahat bırakmayan, içlerini yanıp tutuşturan, ateşe benzer paranoyak bir güdüyle hareket ediyorlardı.

"Bana pištovlarından birini ver" dedi Şahin. "Bir de barutunun ve kurşunlarının yarısını. Yakında bize ulaşmış olurlar... Yahuda adına yemin ederim ki burada durup onları beklemeyeceğiz! Gidip karşılayalım onları! Her şeyi bana bırak... Sen bir el ateş et yeter; sonra hepsi yere yatıp bize tapınmaya başlayacaklar. Haydi, gel! Yolda bana neden buralarda olduğunu anlatırsın".

"Aylardır yollardayım" dedi Kane biraz tereddütle. "Niçin burada olduğumu bilmiyorum... ama orman fersah fersah denizlerin ötesinden çağırdı beni, ben de geldim. Hiç şüphe yok ki beni bunca sene kollayan Tanrı bir amaç için beni buralara getirdi; henüz benim zayıf gözlerim bu amacı göremedi".

"Elinde tuhaf bir değnek var" dedi Şahin ağaç dallarının arasında uzun adımlarla ilerlerken.

Kane'in gözleri sağ elinde tuttuğu asaya takıldı. Bu asa bir kılıç kadar uzun, demir kadar sağlamdı; bir ucu, kedi kafası biçiminde yontulmuştu. Asanın üstündeyse tuhaf dalgalı çizgiler ve garip resimler vardı.

"Eminim ki bu kara büyüde ve sihirde kullanılan bir şey" dedi Kane karamsar bir biçimde. "Ama bunu, bana veren büyücünün kömür gibi kara, kıpkırışık derisinin altında gerçek bir insan kalbi atıyor, buna eminim".

"Dinle!" diyerek Şahin aniden yerinde doğruldu. Biraz öteden sandalet sesleri geliyordu... Bu ses ağaçların tepesinde esen rüzgâr kadar hafifti ama av tazıları kadar keskin kulaklı olan Kane ve Şahin bu sesi duymuş, ne olduğunu da anlamışlardı.

"İleride bir açıklık var" diye pis pis sırıttı Şahin. "Gidip onları orada bekleyelim..."

Böylece, Kane ve Bastilerin eski kralı açıklığa gidip, kısa süre sonra bu açıklığın karşı tarafından av peşinde olan bir kurt sürüsü gibi gelen yüz kadar adamın karşısına dikildiler. Adamlar sessizce orada duran Kane'i ve hayatını kurtarmak için çılgınca onlardan kaçmakta olan Şahin'i görünce ağızları şaşkınlıktan açık, öylece kalakaldılar. Kendilerinden kaçan adam, şimdi orada durmuş, suratında vahşi, alaycı bir gülümsemeyle onlara bakmaktaydı.

Kane'e gelince, o hayretle adamlara bakıyordu. Bu adamların yarısı bodur, iri yapılı zencilerdi; adamların kısa bacakları ve fıçı gibi şişkin göğüsleri, onların kanolarla seyahat ettiğini gösteriyordu. Adamların hepsi de çırılçıplaktı ve ellerinde de mızraklar vardı. Ancak İngiliz'in dik-

katini asıl çekenler diğerleriydi. Bu adamlar uzun boylu, iri yapılı ve düzgün yüz hatlarına sahip kişilerdi; dümdüz inen siyah saçlarıysa onların zenci kanından olmadıklarını gösteriyordu. Tenleri açık kırmızıdan koyu bronza kadar değişen bakırımsı kahverengiydi. Yüz hatları yerli yerindeydi, çirkin değillerdi. Giysileri ayaklarına giydikleri sandaletlerden ve apış aralarını örten ipekli peştamallardan ibaretti. Adamlardan çoğu kafalarına bronzdan yapılmış bir tür miğfer takmıştı, her biri sol koluna deriyle kaplanıp sağlamlaştırılmış, bakır çivilerle desteklenmiş ahşap kol bilezikleri takmıştı. Silahlarıysa Şahin'in kullandığına benzer kıvrık kılıçlardan, cilalanmış ahşap gürzlerden ve hafif savaş baltalarından ibaretti. Bazıları, çok etkili olduğu belli olan yaylar ve içinde uzun, dikenli oklar bulunan ok kılıfları taşıyordu.

Solomon Kane o anda fark etti ki ya bunlara benzer adamları ya da bu adamların resimlerini daha önceden bir yerde görmüştü. Ama nerede gördüğünü hatırlayamıyordu. Adamlar açıklık alanın ortasına kadar gelmiş, iki beyaz adama tereddüt içinde bakıyorlardı.

"Evet" dedi Şahin alaycı bir ses tonuyla. "Kralınızı buldunuz işte... ona karşı olan görevlerinizi unuttunuz mu yoksa? Dizlerinizin üstüne çökün, köpekler!"

En önde duran iri yapılı bir savaşçı hararetle bir şeyler söylemeye başlayınca, Kane bu dili bildiğini fark etti. Savaşçıların konuştukları dil, diğer Bantu lehçelerine oldukça benziyordu. Kane bunlardan birçoğunu seyahatleri sırasında öğrenmişti ama bu savaşçıların konuştuğu lehçede anlamadığı birtakım sözcükler vardı; adamların dili sanki eski zamanlardan kalmış gibiydi.

"Seni eli kana bulanmış katil!" diye bağırdı genç savaşçı koyu renkli yanakları alev alev yanarak. "Hangi cesaretle bizimle alay

ediyorsun? Yanındaki adamın kim olduğunu bilmiyorum ama kavgamız onunla değil zaten; Agara'ya geri götüreceğimiz şey senin kellen olacak... yakalayın onu..."

Savaşçının eli mızrağına uzandığı anda, Şahin bilerek adamın elini hedef aldı ve ateş etti. Adamın elinde koca bir delik açan mermi kulak sağır eden bir ses çıkardı; Kane genç savaşçının cansız bir kütük parçası gibi yere yığıldığını gördü. Kane, bu olayın diğerlerinin üstünde aynı diğer vahşi kabilelerdeki etkiyi bıraktığını fark etti. Savaşçılar ellerinden silahlarını düşürdüler, korkudan tir tir titreyen çocuklar gibi oldukları yerde donakaldılar. Siyah adamlardan bazıları çığlık atıp, ya dizlerini üstüne çöktü ya da kendilerini boylu boyunca yere attılar.

Adamların fal taşı gibi açılmış gözleri bir mıknatıs gibi yerde yatan sessiz cesedin üstüne kilitlenmişti. Daha yakından bakınca, merminin genç adamın kafatasını tamamıyla dağıttığı görülüyordu; Adamın beyni paramparça olmuştu. Adamlar öylece donmuş kalmışken, Şahin bu fırsatı değerlendirip bağırdı:

"Yere çökün, köpekler!" diye bağırıp öne doğru yürüdü ve adamlardan birine bir tokat savurarak onu yere devirdi. "Şimdi şimşekleri üstünüze salayım mı yoksa beni tekrar kralınız olarak kabul edecek misiniz?"

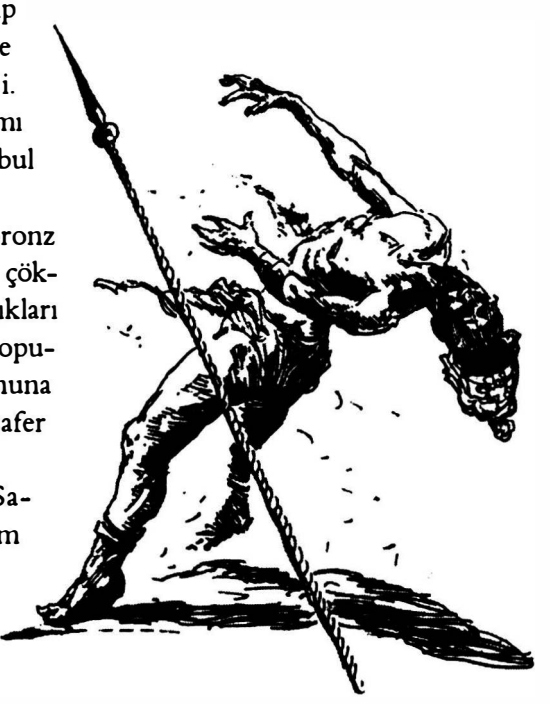

Beyinleri korkudan uyuşmuş olan bronz tenli adamlar hemen dizlerinin üstüne çöktüler. Siyah adamlarsa karın üstü yattıkları yerde kıvranıp inildiyorlardı. Şahin topuğunu en yakınındaki savaşçının boynuna dayayıp vahşi bir biçimde sırıtıp, zafer kazanmış bir ifadeyle Kane'e baktı.

"Kalk" dedi adamı tekmeleyerek. "Sakın kral olduğumu bir daha unutayım

demeyin! Basti'ye geri dönüp benim için savaşacak mısınız yoksa burada ölmeyi mi yeğlersiniz?"

Adamlar hep bir ağızdan "Senin için savaşacağız efendimiz" dediler. Şahin tekrar pis pis sırıttı.

"Tekrar kral olmak düşündüğümden de kolay oldu" dedi. "Ayağa kalkın... cesedi de olduğu gibi bırakın. Kralınız benim, Solomon Kane'de benim dostum. Kane korkunç bir büyücüdür; eğer beni öldürmeyi deneyecek olsanız bile ki bunu başaramayacaksınız, Kane sizi yok edecek! Ben artık ölümsüzüm!"

Şahin'in emirlerine uyan bronz tenli ve siyah adamlara bakan Solomon, insanoğlunun bir koyun sürüsü gibi olduğunu düşündü. Adamlar aynı hizada üç sıra oluşturduktan sonra, Kane ve Şahin adamların ortasına doğru yürüdüler.

"Arkadan bir mızrak yersin diye sakın korkma" dedi Kane'e korsan. "Bunlar artık yola geldiler. Bakışlarındaki o şapşal ifadeyi görüyor musun? Yine de dikkatli ol tabii".

Sonra, adamların lideri gibi görünen bir adamı yanına çağırdı ve adama kendisiyle Kane'nin arasında yürümesini emretti.

Sör Richard Grenville'in Dönüşü

Sör Richard Grenville'in Dönüşü

Uzanmıştı biri ağaçların gölgesine
Etrafı sinsice kaplayan pusların içinde.
Richard Grenville sessizce yaklaştı ona
Sarıldı sıkıca adamın bileğine.

Orman nasibini almamıştı o gece tek bir rüzgârdan
Kıyamet Günü'nün gölgelerinin kucakladığı o yerde,
Solomon Kane uyandı derin bir uykudan,
Yüz yüze geldi yürüyen ölülerle.

Dehşet değil merak vardı konuşurken sesinde:
"Nasıl olur da yürür ölü bir adam?
"Eski dostum, ne yaparsın bu diyarda, söylesene,
"Sen ki yoktun yanımda uzun bir zaman?"

Sör Richard "Kalk, doğrul yerinden" dedi
"Cirit atar ortalıkta Kıyamet Günü'nün iblisleri;
"Caniler gelmiş kafanı kesip, koparmaya
"Götürüp ju-ju ağacına asmaya".

"Tez adımlarla giderler ormanın batağında
"Gölgelerin dehşetli kasvetinde,
"Anadan üryan adamlar bunlar, susamışlar kana
"Karanlıkta ilerlerler alelacele".

Solomon Kane doğrulup, çekti kılıcını,
Hızına gözler bile yetişemedi,
Karanlık kustu önüne, bir ordu, boyalı,
Cehennemden fırlamış bir sürü zebani.

Gecenin karanlığında, piştovları inletti yeri göğü,
Alevler sardı ortalığı deli deli;
Kane nefretle parıldayan, kor kırmızı gözler gördü,
Adamlar yanı başına kadar geliverdi.

Kane'in kılıcı bir kobra kadar çevikti,
Mırıldanıyordu bir ölüm şarkısı;
Kollarıysa kıvrımlı bir meşe ağacı, sanki çelikti,
Parladı üstüne ayın bezgin ışığı.

Ancak Kane'in yanında bir başka kılıç da savaşıyordu,
Kükreyen hamlelerle, aynı şarkıyı dolamıştı diline,
Çok geçmedi, dehşetli haykırışlarla geri çekildi ordu
Kıvrana kıvrana kana bulanan toz bulutunun berisine.

Ölüm sessizliğinde saldırmışlardı yabaniler,
Kaçmışlardı ketum bir gece gibi;
Yerle bir olmuş meydanda gözler gördü tek bir şeyi,
Paramparça olmuş cansız bedenleri.

Solomon döndü, kılıç tutan eli havada,
Sonra aniden duraksadı, bir de baktı ki
Yoktu eli kılıç tutan bir başka kimse,
Yapayalnızdı ay ışığının altında.

Gecenin Karanlığındaki Kanat Sesleri

Gecenin Karanlığındaki Kanat Sesleri

I

KAZIKTAKİ DEHŞET

Solomon Kane garip biçimli asasına yaslandı ve kaşlarını çatarak önünde boylu boyunca uzanan esrarengiz yere baktı hayretle. Köle Sahili'nden doğuya doğru yönelip, ormanlarda ve nehirlerde yolunu kaybettiğinden beri birçok terk edilmiş köy görmüştü ama hiçbiri o anda önünde uzanan köye benzemiyordu. Bu köyün ahalisini köylerini terk etmeye zorlayan şey açlık olamazdı çünkü işlenmemiş tarlalarda hâlâ fazlasıyla pirinç vardı. Bu diyarlara Arap köle tacirleri de uğramazdı... Kane, boy boy çalılıkların ve otların arasına dağılmış olan kemiklere ve sırıtan kafataslarına bakınca, köyü yerle bir eden şeyin kabileler arası bir savaş olması gerektiğini düşündü. Yere saçılmış olan kemikler tuzla buz vaziyetteydi; Kane etrafına bakınınca, kulübelerin arasında dolanıp duran birkaç çakalla, bir sırtlan gördü. İyi de köye saldıranlar ne diye mahsulleri orada bırakıp gitmişlerdi? Yerde, sapları beyaz karıncaların saldırısına yenik düşmüş savaş mızrak-

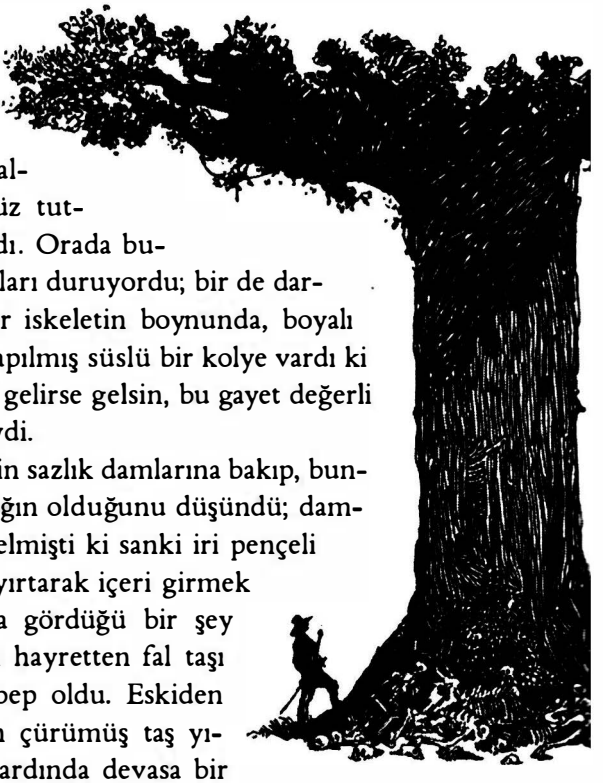

ları, yağmura ve güneşe maruz kalmış, çürümeye yüz tutmuş kalkanlar vardı. Orada burada yiyecek kazanları duruyordu; bir de darmadağın olmuş bir iskeletin boynunda, boyalı çakıl taşlarından yapılmış süslü bir kolye vardı ki hangi vahşi istilacı gelirse gelsin, bu gayet değerli bir savaş ganimetiydi.

Kane kulübelerin sazlık damlarına bakıp, bunların niye darmadağın olduğunu düşündü; damlar öyle bir hale gelmişti ki sanki iri pençeli yaratıklar bunları yırtarak içeri girmek istemişlerdi. Sonra gördüğü bir şey Kane'in gözlerinin hayretten fal taşı gibi açılmasına sebep oldu. Eskiden köyün duvarı olan çürümüş taş yıkıntısının hemen ardında devasa bir baobap ağacı vardı; ağacın gövdesinde yaklaşık olarak on metre kadar bir uzunluk boyunca hiç dal yoktu ve ağacın görkemli gövdesi tutunup, tırmanılamayacak kadar genişti. Ama ağacın en üstteki dallarından birinden bir iskelet sarkıyordu; belli ki kemikleri kırılmıştı. Solomon Kane bir anda tuhaf bir olayın karşısında buldu kendini. O zavallı şey nasıl olmuştu da oraya kadar çıkmıştı? Bir dev mi tutup fırlatmıştı onu ta oraya?

Kane gördüklerine bir anlam veremeyerek omuzlarını silkti; eli gayri ihtiyarı bir biçimde piştovlarının dipçiklerine, uzun kılıcının kabzasına ve kemerinde asılı duran kamasına gitti. Kane sıradan bir insanın kapıldığı korkulara yenik düşmezdi; tüm hayatı boyunca nice Bilinmeyen'le ve İsimsiz şeyle karşılaşmıştı. Seneler boyunca yabancı diyarları arşınlayıp, garip yaratıklarla savaştığı

için artık beyninden, ruhundan ve bedeninden sıradan korkuları çıkarıp atmıştı. Kane, uzun ince, hatta cılız sayılabilecek bir adamdı; aynı bir kurdun esnek bedenine sahipti. Omuzları geniş, kolları uzundu; sinirleriyse çelik gibi sağlamdı ve hem doğuştan bir kılıç ustasıydı hem de doğal bir öldürme güdüsüne sahipti.

Ormanlardaki çalılıklarla dikenli bitkiler Kane'i bayağı hırpalamıştı; giysileri lime limeydi, tüysüz, geniş kenarlı fötr şapkası yırtılmıştı ve ince, renkli deriden yapılmış çizmeleri çizik çizik olmuştu. Güneş, Kane'in göğsüne ve kollarına koyu bronz bir renk katmıştı ama sade suratı güneşten hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Kane'in tenine, ona hayaletimsi bir görünüm veren tuhaf bir solgunluk hakimdi; soğuk, açık renk gözleri koyu tenine karşı bir tezat oluşturuyordu.

Köyü meraklı gözleriyle bir kez daha tarayan Kane, kemerini gevşetip N'Longa'nın kendisine vermiş olduğu kedi kafalı asasını sol eline alarak tekrar yolu koyuldu.

Batı yönünde dar bir orman vardı; bu orman aşağı doğru ilerliyor, derin bir savanaya açılıyordu. Öyle ki bu savana neredeyse insanın beline kadar gelen, hatta insan boyunu aşan çalılıklarla kaplıydı. Bu bölgenin arkasındaysa yine dar, ormanlık bir alan vardı. Bu alan da gitgide derinleşen, balta girmemiş başka bir ormana açılıyordu. Kane bu ormanın dışında dururken, keskin dişli vahşiler tarafından avlanan bir kurt gibi hissetti kendisini. O anda bile başıboş bir meltemin, kilometrelerce devam eden ormanların ve otlakların nefret, kana susamışlık ve açlık kokan korkunç hikâyesini oralara kadar taşıdığı vahşi bir tam tam sesi duyuluyordu.

Kaçışının ve kıl payı kurtuluşunun anıları henüz belleğinde taptazeydi; çünkü daha bir gün önce aniden yamyamların bulunduğu bir diyarda olduğunu hatırlayıvermiş, bütün gece leş kokan ormanda, vahşi avcılar-

dan kaçmak için sürünmüş, koşmuş, saklanmış ve yolunu kaybetmişti. Karanlık basana kadar bu şekilde kaçtıktan sonra, gecenin karanlığından istifade ederek otlakları geçebilmişti. Savanaya vardığında ise avcılar hâlâ peşindeydi.

Bu yüzden, Kane önünde boylu boyunca uzanan alanı dikkatlice inceledi. Doğuda, kuzeyden güneye doğru kıvrılan bir dizi çorak ve ıssız tepe vardı; bunlar, güneyde Kane'e Negari'nin siyah tepelerini anımsatan kapkara, tırtıklı bir ufuk çizgisi oluşturarak yükseliyordu. Kendisiyle bu tepelerin arasında kalan bölgedeyse geniş bir alana yayılmış olan bir kır uzanıyordu; burası sık ağaçlı ama tam manasıyla bir orman sayılamayacak bir yerdi. Kane önünde geniş, yüksek bir yayla olduğunu gördü; burası da doğuda kıvrıla kıvrıla ilerleyen tepelerle, batıdaysa savanalarla çevriliydi.

Kane usanmaz, çevik adımlarla tepelere doğru yürümeye başladı. Kara şeytanlar onu izliyor olmalıydılar ama Kane'in köşeye sıkıştırılmaya hiç niyeti yoktu. Bir el ateş etse, savaşçılar korkuyla dağılabilirlerdi; öte yandan, bu savaşçılar insanlıktan o denli uzaktı ki ateş etmek onların uyuşmuş beyinlerine korkunun zerresini dahi salmayabilirdi. Sör Francis Drake'in Devon'un en büyük kılıç ustası olarak nitelendirdiği Kane bile koca bir kabileye tek başına karşı gelemezdi.

Kane, ölümün ve gizemin sessizliğine bürünmüş olan köyü geride bıraktı. Bu gizemli yüksek yaylalarda çıt çıkmıyordu; kuşlar bile ötmüyor, sadece sessiz bir papağan kocaman ağaçların arasında kanat çırpıyordu. Güç bela duyulan sesler: Kane'in sinsi bir kara kedi misali adımları ve uzaklardan gelen meşum bir esintiyle taşındıkça, tekinsiz bir fısıltıya dönüşen tam tam sesleri...

Sonra Kane aniden ağaçların arasından çıkıp, yüreğini ağzına getiren o isimsiz dehşeti gördü gözünün ucuyla; birkaç saniye sonra, Dehşetin ta kendisi en yalın, en tüyler ürpertici haliyle karşısına dikilmişti. Dik bir yamacın üstündeki açıklık bir alanda insanın kanını donduran bir kazık duruyordu; kazığın üstüne siyah bir adam bağlıydı ama adam artık insanlıktan çıkmış, bir insan müsveddesine dönmüştü. Kane kürek mahkumu olmuş, bir Türk kadırgasının direğine bağlanmış, barbarlara tutsak düşmüştü; Yeni Kıta'da Kızılderililerle savaşmış, İspanyol Engizisyonu'nun zindanlarında çürümüştü. İnsanoğlunun şeytani yönlerini görmüştü ama şimdi titriyor, içi ürperiyordu. Aslında Kane'i bu denli korkutan şey, kazığa geçirilmiş olan siyah adamın bedeninin parçalara ayrılmış olması da değildi: Asıl korkunç olan o zavallının hâlâ yaşıyor olmasıydı.

Kane adama doğru yaklaşınca, adamın göğsüne düşmüş kafası, dehşet verici bir biçimde kalktı ve kulaklarından kanlar fışkırtarak iki yana doğru sallanmaya başladı; bir yandan da adamın parçalanmış dudaklarından hayvani, can çekişmeye benzer bir hırıltı yükseldi.

Kane bu zavallıyla konuşunca, adam canhıraş bir biçimde bağırıp, çılgınlar gibi kıvranmaya başladı; bu arada başı, sanki sinirleri düğüm düğüm olmuş gibi, bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, bomboş göz delikleri olan biteni görebilirmiş gibi bakıyordu. Adam hafif hafif inilderken, akıllara durgunluk verecek bir biçimde bağlı olduğu kazıkta doğrulup, sanki gökyüzünden bir şeyin inmesini bekliyormuş gibi, kafasını kaldırıp dehşet içinde kulak kesildi.

"Dinle" dedi Kane nehir kabilelerinin lehçesiyle konuşarak. "Benden korkmana gerek yok... Ne ben ne de başka bir şey sana zarar verecek. Şimdi iplerini çözeceğim".

Ancak Kane bu sözleri sarf ederken bile kelimelerinin manasız olduğunun farkındaydı. Buna rağmen Kane'in sesi, acılar içinde kıvranıp duran siyah adamın beynine işlemişti. Adamın kırık diş-

lerinin arasından belli belirsiz birkaç kelime döküldü ama bunların ne manaya geldiğini söylemek mümkün değildi. Adam içinde bulunduğu durumdan dolayı sersemlemişti, manasız bir şeyler mırıldanıyordu. Ama Kane adamın, kendisinin daha önceden tanıştığı, nehir kıyısında yaşayan bir halktan öğrendiği lehçeye benzer bir dil konuştuğunu fark etti; Kane adamın anlattıklarından, onun uzunca bir süredir kazığa bağlı olduğunu öğrenmişti. Adam gitgide yaklaşan ölümün nefesini ensesinde hissetmiş, kazığa bağlı olduğu süre boyunca insan olmayan, dehşetaver şeyler gördüğünü anlatıyordu. Bunların adını da söyledi ama Kane bu şeylerin ne olduğunu anlayamadı. Adam akaana diye, Kane'in hiç duymadığı bir kelime kullanmıştı bu korkunç şeylerden bahsederken. Adamın dediğine göre, onu kazığa bağlayanlar akaana da değildi. Paramparça olmuş zavallı adam sürekli olarak Goru diye birini sayıklıyordu; bu kişi bir rahipti ve bacaklarını kazığa sıkı sıkıya bağlayan da oydu. Kane adamın çektiği onca dayanılmaz acıya rağmen, nasıl olup da bacakları bağlanırken hissettiği sıkıntıyı anımsadığına hayret etti.

Sonra adam Kane'i hayretler içinde bırakan bir şey söyledi: Bacakları bağlanırken erkek kardeşi de diğerlerine yardım etmişti. Adam küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladı; boş göz deliklerinden aşağı kan damlaları boşaldı. Adam hayal meyal hatırladığı bir av sırasında kırılan bir mızraktan bahsediyordu; o, acıyla bunları sayıklarken, Kane de adamı kazığa bağlayan ipleri kesti ve adamın parçalanmış bedenini otların üstüne yatırdı. İngiliz bunu büyük bir dikkatle yapmasına rağmen, adam acıyla kıvranıyor, ölmek üzere olan bir köpek gibi inildiyordu. Adamın bedenindeki ürkünç yaralardan kanlar fışkırdı; Kane bu yaraların bıçakla ve mızrakla değil de sanki bir şeyin sivri dişleri ve pençeleriyle açılmış olduğunu düşündü.

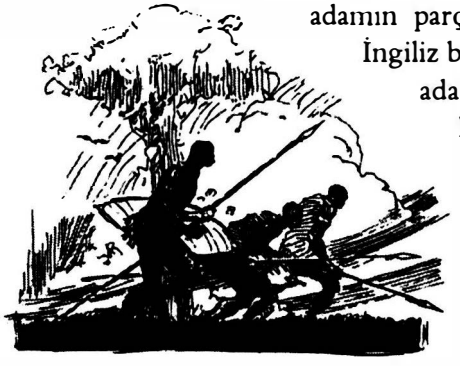

Kane adamı bağlayan tüm ipleri de çözdükten sonra, bedeni parçalanmış, kanlar içindeki adam, başını Kane'in eski fötr şapkasına yasladı ve hırıltılı sesler çıkararak nefes alıp vermeye başladı.

Kane matarasından adamın yarılmış dudaklarından aşağı biraz su akıtıp, eğildi ve şöyle dedi: "Bana bu iblislerden bahset; kendi halkımın tanrısı üstüne yemin ederim ki bunun öcünü alacağım. Karşıma Şeytan'ın ta kendisi dahi çıksa, öcünü alacağım".

Ölmekte olan adamın bu sözleri duyup duymadığı muallaktı. Ama adam başka bir ses duydu. Meraklı bir papağan yakınlardaki bir koruluktan fırlayarak üstlerinden uçtu; papağan o denli yaklaşmıştı ki onlara, Kane kuşun iri kanatlarının saçlarına sürtündüğünü hissetti. Kuşun kanat seslerini duyan zavallı adam yattığı yerde doğrularak, Kane'in bugün bile kâbuslarına giren bir sesle "Kanatlar! Kanatlar! Geri geldiler! Ahhhh, kurtarın beni, kanatlar!" diye çığlık çığlığa bağırdı.

Sonra aniden dudaklarından kanlar boşaldı ve son nefesini verdi.

Kane ayağa kalktı, alnında biriken boncuk boncuk terleri sildi. Tepelerin üstündeki orman, öğle güneşinin altında parıldıyordu. Etrafa, sihirli bir rüya âleminin sessizliği çökmüştü. Kane'in düşünceli bakışları yerde yatan adamın bedeni ve uzaklarda gözüken kötücül tepelerle, beride kalan savanalar arasında gidip geliyordu. Bu gizemli diyarın üstüne eski bir lanet çökmüştü ve bu lanetin gölgesi Solomon Kane'in ruhunu karartıyordu.

Kane daha kısa süre önce hayat, gençlik ve canlılık dolu olan ama artık kana bulanmış bedeni dikkatlice kaldırarak, bunu açıklık alanın kenarına taşıdı. Adamın parçalanmış, soğuk bedenini elinden geldiğince düzeltmeye çalışırken, bir yandan da tarifi imkansız, korkunç kesiklere bakınca, içinin ürperdiğini hissetti. Kane adamın cesedinin üstünü taşlarla örttü; öyle ki etrafta sinsi sinsi dolaşan bir çakal bile taşların altındaki cesede ulaşamazdı artık.

Kane tam bu işi bitirmişti ki bir ses duyup irkildi; o anda düşüncelerinden sıyrılıp, içinde bulunduğu gerçekliğe geri

döndü. Ses belli belirsiz olduğu halde Kane'in bir kurt kadar güçlü olan sezgileri onu arkasına dönüp bakmaya zorladı. Açıklık alanın öte yanında, uzun otların arasında bir şeyin hareket ettiğini fark etti... gördüğü şey, musibet siyah bir suratttı; adamın basık burnuna fildişi bir halka geçirilmişti, kalın dudaklarının arasındansa ta o mesafeden bile keskin dişleri görünüyordu. Bu meşum, pörtlek gözlü suratı, dar, eğimli bir alın ve bunu örten kıvırcık, karmakarışık bir saç tutamı tamamlıyordu. Surat bir anda gözden kaybolurken, Kane hızla açıklık alanı çevreleyen ağaçların arasına daldı. Sonra bir av tazısının kıvraklığıyla bir ağaçtan diğerine koşarak ilerlemeye başladı. Bu şekilde ilerlerken, her an o suratın ait olduğu vahşi kabilenin bir zafer nidasıyla üstüne çullanacağı hissiyle hareket ediyordu.

Ama bir süre sonra bu vahşilerin önce kendisini biraz izleyip sonra saldıracağını düşündü; bazı canavarlar nasıl avlarının peşinden yavaş yavaş, onları köşeye kıstırarak ilerliyorsa, peşindekiler de aynı şeyi yapıyor olabilirlerdi. Ormanda hızla ilerlerken, ardına saklanabileceği her şeyden istifade etti ve bir süre sonra vahşilerin artık peşinde olmadığını gördü. Ama izlenen bir kurt nasıl biliyorsa, Kane de biliyordu ki vahşiler hâlâ peşindeydi ve saklandıkları yeri belli etme tehlikesini göze almadan Kane'e saldırmak için bir fırsat kolluyorlardı. Kane'in suratında belli belirsiz, tatsız bir gülümseme belirdi. Eğer bu bir dayanıklılık sınavı olacaksa, kendisinin çelik gibi sağlam direnciyle bu vahşilerin nasıl boy ölçüşeceğini düşündü. Yeter ki gece olsundu; o zaman onlara hadlerini bildirecekti. Eğer ki bunu yapamayacak olursa, Kane'in biliyordu ki kaçtı diye ona kızan vahşi Anglosakson kökeni yüzünden kısa sürede köşeye sıkışacaktı... hem de sayısı yüzü bulan düşmana karşı tek başına mücadele edecek olsa bile.

Güneş batı yönünde gözden kaybolmaya başladı. Kane'in karnı kurt gibi açtı; sabah kurutulmuş etinin son lokmasını da yediğinden beri midesine bir şey girmemişti. Ormanda ilerlerken arada sırada önüne çıkan pınarlarda susuzluğunu gidermiş ve bir ara, ağaçların arasından, uzaklarda bir kulübe görür gibi olmuştu. Ancak kulübeye gitmesinin tehlikeli olabileceğini düşünerek, bunun yakınından bile geçmemişti. Bu sessiz yaylada kimseciklerin olmaması inanılır gibi değildi ama zaten bu civarda yaşayan birileri varsa bile bunlar da en az peşindekiler gibi vahşi olmalıydı. Yol gittikçe daha da zorlu hale gelmeye başlamıştı; önünde yükselen tepelerin eteğine yaklaştıkça bölük pörçük kaya parçaları ve dik yamaçlar çıkmaya başlamıştı karşısına. Ama hâlâ peşindeki avcılardan eser yoktu; sadece arada bir arkasına dönüp baktığında belli belirsiz bir şeyler seçebiliyordu... Bunlar, ya bir gölge, ya rüzgârda hareket eden otlar veya bir ağaç dalının aniden çıt etmesi ya da yaprakların hışırtısı oluyordu. Peşindekiler neden böylesine bir gizlilik içindelerdi? Neden bir an önce saldırıp işini bitirmeyi denemiyorlardı?

Nihayet karanlık bastırdı ve Kane üstüne kasvetli, kutsuz bir biçimde çöken kara tepelerin ilk yamacına vardı. Zaten hedefi buraya varıp, ısrarla kendisini izleyen düşmanlarını burada alt etmekti. Ancak üstüne sebepsiz bir isteksizlik çökmüştü ve kendisini bu vahşilerden uzak tutuyordu. Bu adamlar gizemli bir kötülükle donatılmıştı; sanki uzun çalılıkların arasında uyuyan, devasa bir sürüngenin halka halka kıvrımları gibi tiksindirici bir kötülüktü bu.

Karanlıkta göz gözü görmüyordu. Yıldızlar tropik gecenin dayanılmaz sıcağında al al parıldıyorlardı. Ağaçların tuhaf bir biçimde sıklaştığı bir alana varan Kane bir an için durdu: Bu alanın ötesinde, ağaçlar tepelere doğru seyrekleşiyordu. O anda sinsi bir ses duydu ki bu gece rüzgârının sesi değildi; tek bir yaprak bile oynamamıştı yerinden. Daha arkasını döndüğü anda, ağaçların altında bir şey

hareket etmişti hızla. Karanlığın içinden aniden fırlayan bir gölge Kane'in üstüne çullandı. Bu şeyin hayvanımsı ağzından hırıltılar çıkıyordu. Üstüne yıldızların parıltısı düşmüş olan kılıcıyla yaratığın hamlesini savuşturan Kane, yaratığın kendisine doğru yaklaşmakta ve onunla yüz yüze gelmek üzere olduğunu hissetti. İnce uzun, sırım gibi kollar Kane'i sardı. Kane bu vahşi saldırıya karşılık verirken, keskin, sipsivri dişler onu ısırmaya çalıştı. Kane'in zaten lime lime olan gömleği yırtıldı ve Kane şans eseri yaratığın demir bıçağı tutan elini yakalayıp, hemen kamasını çekti. Yakaladığı şey sırtına inecek olan darbeyi bekliyor gibiydi.

İngiliz diğerlerinin neden saldırmadığını düşünürken, bir yandan da çelik gibi kuvvetli kaslarını kullanarak, var gücüyle yaratığa karşı gelmeye çalışıyordu. Karanlıkta debelene debelene kendisine saldıran eller birbirine dolanmış, her ikisi de Kane'in kamasını diğer ele saplamaya çalışıyordu. Kane'in yaratıktan üstün olan gücü kendini belli etmeye başlayınca, yamyam aniden kuduz bir köpek gibi ulumaya, saldırıp, ısırmaya başlamıştı. Kane'in var gücüyle saldırdığı yaratık, nihayet yıldızların aydınlattığı açıklık alana sığındı; işte Kane o anda fildişi burun hızmasını ve yaratığın bir canavar gibi boğazına doğru hamle yapan keskin dişleri gördü. Kane hızla bıçağı tutan eli tutup, bunu bir aşağı bir yukarı doğru sallayarak etkisiz hale getirdi ve kamasını siyah kaburgaların içine acımasızca sapladı. Savaşçı bir çığlık attı; bir anda gecenin karanlığını keskin bir kan kokusu kapladı. Tam o sırada Kane devasa kanatların ani sillesiyle kendini yerde bulup afalladı. Siyah adam Kane'den kurtuldu ve bir ölüm çığlığı atarak oradan hızla uzaklaştı. Kane hemen ayağa fırladı, iliklerine kadar sarsıldığını hissetti. Adamın giderek hafifleyen canhıraş çığlığı bu sefer tam tepesinden geliyordu.

Kane gözlerini kısarak gökyüzüne bakınca, şekilsiz, dehşetengiz bir Şey'in soluk yıldızlara doğru uçtuğunu gördü hayal meyal... Bu öyle bir şeydi ki devasa kanatlarının ve gölgemsi bedeninin içinde insana benzer bir şey kıpırdanıyordu. Ancak tüm

bunlar o kadar çabuk olup bitti ki Kane gördüğü hiçbir şeyden emin olamadı.

Kane orada durup bütün bunların bir kâbus olup olmadığını düşündü. Ancak sonradan açıklık alana gidince, yerde yaratığın ufak bıçağıyla, bunu etkisiz hale getiren büyülü asasını gördü. Bunların bir kâbus değil de gerçek olduğunu gösteren bir kanıt daha vardı ki bu da kana bulanmış uzun kamasıydı.

Kanatlar! Gecenin içindeki kanatlar! Kulübelerinin damları dağılmış olan köydeki iskelet... ve kanatlar, kanatlar diye haykırıp çığlık çığlığa can veren, bedenindeki yaralar bir bıçakla ya da mızrakla açılmamış olan adam. Bu tepeler hiç şüphesiz insanları avlayan devasa kuşların uğrak yeriydi. Ama eğer bunlar gerçekten kuşsa, o halde neden kazığa bağlanmış olan adamı tamamıyla parçalayıp, yememişlerdi? Bir de tabii Kane hiçbir kuşun gökyüzünde gördüğü o kanatlı şey kadar büyük bir gölgesi olamayacağını biliyordu.

Kane şaşkınlık içinde omuzlarını silkti. Gecenin üstüne bir sessizlik çökmüştü. O uzaktaki ormandan çıkıp peşine düşen diğer yamyamlar neredeydiler? Arkadaşlarının sonu onları sindirmiş miydi? Kane pıştovlarına bir göz attı. O adamlar yamyam olsunlar olmasınlar, o gece o karanlık tepelere gitmeye hiç niyeti yoktu.

Eski Dünya'nın tüm iblisleri peşinde bile olsa uyuması gerekiyordu. Batı yönünden gelen kalın bir kükreme Kane'e avlanmaya çıkmış canavarların hâlâ ortalıklarda cirit attığını söylüyordu. Kane hemen inişli çıkışlı yamaçlardan aşağı doğru inmeye başladı; yamyamla dövüştüğü o sık ağaçlıklı ormanın az ötesine varana kadar yoluna devam etti. Sonra gizlenebileceği büyüklükteki bir ağaç çatalı bulana dek bir ağacın azametli dallarından arasından, tepeye kadar tırmandı. Daha da üstünde bulu-

nan kalın dallar onu kanatlı bir yaratığın ani bir saldırısına karşı koruyabilirdi. Eğer vahşiler yerini bulup ağaca tırmanmaya kalkacak olurlarsa da en azından seslerini duyabilirdi; ne de olsa Kane'in uykusu bir kedi kadar hafifti. Sürüngenlere ve leoparlara gelince, zaten bu tip tehlikelere alışıktı.

Solomon Kane nihayet uykuya daldı; rüyaları belirsiz, karmakarışık şeylerden ibaretti. İnsanlık öncesinden kalma bir dehşet hissiyle dolu olan bu rüyalar, bir anda, gerçek hayatın bir parçasıymış gibi can bulan bir görüntü haline geldi. Solomon aniden irkilip uyanıp piştovuna doğru uzandığını gördü rüyasında: Hayatını hep bir kurt misali, tehlikelere karşı tetikte geçirdiğinden, aniden uyanıp hemen silahına sarılması pek de olağanüstü bir durum değildi. Rüyasında, üstündeki dala tuhaf, gölgemsi bir şeyin konup ta beynine kadar işleyen sarımtırak, aç gözlerle kendisine baktığını gördü. Rüyasındaki bu şey ince uzun, tuhaf şekilli ve o denli gölgelere sinmiş bir şeydi ki yaratığın yerini ancak sarı gözlerinin parıltısı belli ediyordu. Sonra Kane rüyasında büyülenmiş gibi orada kalakaldığını, yaratığın sarı gözlerine bir tereddüt düşünce de, ayağa kalkıp yürüdüğünü gördü. Yaratık devasa boyutlardaki kara kanatlarını açıp havaya yükseldi ve gözden kayboldu. İşte tam o anda Kane yerinden sıçrayarak uyandı.

Yıldızların ışığıyla aydınlanmış, Gotik bir kemer oluşturmuş olan ağacın dalları dışında, ağacın üstünde başka hiçbir şey yoktu. Kane gördüklerinin bir rüya olduğunu hatırladı... ama her şey o kadar gerçek, o kadar insanoğluna ait olmayan bir kötülükle doluydu ki, sanki havada hâlâ avcı kuşların bıraktığı nahoş bir koku vardı. Kane kulak kesildi. Duydukları hafif bir rüzgârın fısıltısından, yaprakların hışırtısından ve uzaklarda kükreyen bir aslanın sesinden ibaretti. Solomon tekrar uykuya daldı... ama ta üstünde, yıldızların arasında dönüp duran bir şey vardı; bu şey, ölmekte olan bir kurdun üstünde dönüp duran akbabalar gibi daireler çizip duruyordu.

II

GÖKYÜZÜNDEKİ SAVAŞ

Kane uyandığında, güneş doğudaki tepeleri aydınlatmaya başlamıştı bile. Aniden gördüğü rüyayı hatırladı; ağaçtan inerken, hâlâ rüyasında gördüklerinin ne denli gerçek gibi olduğunu düşünüyordu. Yakınlardaki bir pınarda susuzluğunu giderdi; o civarlarda nadir olarak bulunan meyvelerden görünce de karnını doyurdu.

Sonra tekrar tepelere doğru döndü. Kane başladığı işi mutlaka bitiren savaşçılardandı. Önünde uzanan o kasvetli ufuk boyunca, insanoğluna düşman kesilmiş bir şeyler cirit atıyordu. Kane bunun ne olduğunu anlamayı ise Devonlu bir beyefendinin suratına fırlattığı bir eldiven kadar gurur meselesi yapmıştı.

Uykusunu alıp zindeleşen Kane, her zamanki uzun adımlarıyla bir gece önce o yaratıkla boğuştuğu açıklık alana vardı; bu alan, yamaçların eteğinde ağaçların seyrekleşmeye başladığı bölgeydi. Kane yamaçlardan yukarı doğru tırmanmaya başladı ve bir ara geri dönüp arkasına bakacak oldu. Yayladan yukarı tırmanınca, ileride bir köy olduğunu gördü: burası bambu ve balçıktan yapılmış kulübelerle dolu bir yerdi. Ufak bir tepenin üstündeyse, diğer kulübelerden ayrı, çok daha büyük bir başka kulübe daha vardı.

Kane köye bakarken, aniden o ürkünç, kanatlı dehşet tam üstünde beliriverdi! Kane yaratığa karşı kendisini savunmak için debelenmeye başladı. O ana kadar vuku bulan her şey, kendisine saldıran bu yaratığın gece avlanan türden olduğunu göstermişti. Dolayısıyla, Kane güpegündüz meydana gelen bu saldırıya karşı hazırlıksız yakalanmıştı. Bu yarasamsı yaratık, güneş tam tepedeyken gelip kendisine saldırmıştı. Kane, yaratığın devasa kanatlarının arasında korkunç bir insan suratı gördü. Sonra, geri çekilip nişan aldı ve art arda ateş etmeye başladı. Canavar çılgınlar gibi

yükseklere doğru havalandı, sonra aniden tekrar ortaya çıkıp Kane'in tam ayaklarının dibine yığıldı.

Kane içinden dumanlar çıkan piştovu elinde, yere eğilip şaşkınlıkla yaratığı inceledi. Kane bu yaratığın cehennemin karanlıklarından fırlayıp çıkmış olan bir iblis olduğunu düşündü; buna rağmen, bir kurşun yaratığın işini bitirmeye yetmişti. Kane afallamış bir halde omuzlarını silkti; daha önceleri bu tip şeylere kafa yormamış olsa bile hayatı boyunca hep böyle tuhaf şeyler çıkmıştı karşısına.

Bu şey bir insana benziyordu ancak bir insanın olamayacağı kadar ince uzundu. Yaratığın kafası uzun, dar ve saçsızdı; yırtıcı bir hayvanın kafasını andırıyordu. Kulaklarıysa küçük, birbirine yakın ve tuhaf bir biçimde sipsivriydi. Artık boş boş bakan gözleriyse, küçük, çekik ve sarımtırak bir renkteydi. Yaratığın burnu inceydi; aynı bir kuşunki gibi gaga şekilliydi; ağzı korkunç, koca bir yarıktan ibaretti ve incecik dudakları ölürken çektiği acıyla tuhaf bir biçimde bükülmüş, köpüklere boğulmuş vaziyette, bir kurdunkine benzer sivri dişlerinin üstüne kapanmıştı.

Tamamıyla çıplak ve kılsız olan yaratık, diğer yönlerden bir insanı andırıyordu. Omuzları geniş ve güçlü, boynu uzun ve inceydi. Kolları uzun ve kaslıydı; başparmağı aynı büyük maymunlarınki gibi diğer parmaklarının gerisindeydi. Yaratığın parmaklarında ve başparmaklarında sipsivri tırnaklar vardı. Hayvanın göğsünün tuhaf bir şekli vardı; göğüs kemiği bir gemi omurgası gibi çıkıktı ve kaburga kemikleri bu kemiğin arkasına doğru kıvrılıyordu. Bacakları da diğer uzuvları gibi uzun, ayaklarıysa bir el gibi kavrama özelliği olacak yapıdaydı. Hayvanın ayak başparmağı, bir insanın elinin başparmağı gibi diğer parmaklarından ayrıydı. Ayaklarındaki tırnaklar da upuzundu.

Ama bu garip yaratığı en garip yapan şey sırt kısmındaydı. Sırtında aynı bir güveninkine benzer kanatlar vardı; aradaki tek fark, yaratığın kanatlarının devasa boyutları, kemikli bir iskeletinin ve derimsi bir yapısının olmasıydı. Kanatlar yaratığın omuzlarından çıkıyor, tam kollarıyla omuzların buluştuğu noktanın arkasından, hayvanın dar kalçalarına kadar uzanıyordu. Kane yaratığın kanatlarının bir uçtan diğer uca kadar yaklaşık olarak beş buçuk metre uzunluğunda olduğunu tahmin etti.

Kane yaratığı kucağına alıp kaygan, kayış gibi sert derisine dokununca elinde olmadan içi ürperdi. Yaratık hemen hemen o uzunluktaki bir insanın ağırlığındaydı ki boyu yaklaşık olarak yüz on santimetre kadardı. Yaratığın kemikleri tuhaf bir kuş iskeleti şeklindeydi; etiyse neredeyse tamamıyla ince ince kaslardan oluşuyordu.

Kane geri çekilip dikkatlice yaratığı tekrar inceledi. Sonra bir anda rüyası gerçekleşmeye başladı. Bu iğrenç yaratık ya da ona benzer bir başka yaratık hemen yanındaki ağaçta belirmişti... yaratığın devasa kanatlarının sesini duyabiliyordu! Yaratık aniden gökyüzünden çıkıvermiş, üstüne hücum etmişti.

Yaratığa karşı koymak için ellerini, kollarını havaya savuran Kane, bir orman gezgincisinin yapabileceği en büyük hatayı yaptığını anladı: yaratığı incelerken o kadar hayrete düşmüş, o kadar meraklı bir biçimde kendisini bu işe kaptırmıştı ki böyle bir saldırıya karşı hazırlıksız yakalanmıştı. Tam önünde boğazına sarılmış, kanatlı bir canavar vardı ve ne piştovunu çekecek ne de ateş edecek vakti vardı. Kane havada uçuşan devasa kanatların arasında şeytani bir insan sureti gördü. Yaratığın kanatları üstüne başına çarpıyor, tırnakları acımasızca göğsünü tırmalıyordu. Sonra Kane bir anda kendisini havada buldu; altındaysa ayaklarını basacak bir yer yoktu.

Kanatlı adam kollarını Kane'in bacaklarına dolamış, Kane'in göğsüne batırdığı tırnaklarıysa sivri dişli mengeneler gibi Kane'i sıkı sıkıya kavramıştı. Yaratığın kurt gibi sipsivri dişleri Kane'in boynuna doğru bir hamle yaptı ama Püritan yaratığın kemikli boynunu yakalayarak kafasını geriye doğru itti; bir yandan da sağ eliyle kamasını almaya çalışıyordu. Kuş adam yavaş yavaş yükselmeye başlamış, Kane o anda ağaçların tepesinde uçtuklarını fark etmişti. İngiliz, yaratığı öldürse bile gökyüzündeki bu savaştan sağ çıkacağına ihtimal vermiyordu; yere düşünce zaten ölecekti. Ancak savaşçı bir Anglosakson'un hiddetiyle, düşerken yaratığı da beraberinde sürüklemeye niyetliydi.

Yaratığın ağzını kıstırıp, kamasını eline almayı başardı ve bunu canavarın bedenine olanca gücüyle soktu. Yarasa adam çılgınlar gibi debelenmeye başladı ve Kane'in sıkı sıkıya yapıştığı boğazından kulakları tırmalayan, boğuk bir ses çıktı. Adam çırpınıyor, devasa kanatlarını çileden çıkmışçasına çırpıyordu. Bir yandan da sırtını gererek, kafasını Kane'in elinden kurtarmak, ölümcül dişlerini Kane'e geçirebilmek için çabalıyordu. Pençelerinden birini Kane'in göğüs kaslarından birine geçirirken, diğer pençesiyle de düşmanının hem kafasını hem de bedeninin çeşitli yerlerini yırtıyordu. Ama nefes nefese ve kanlar içinde kalan İngiliz, bir

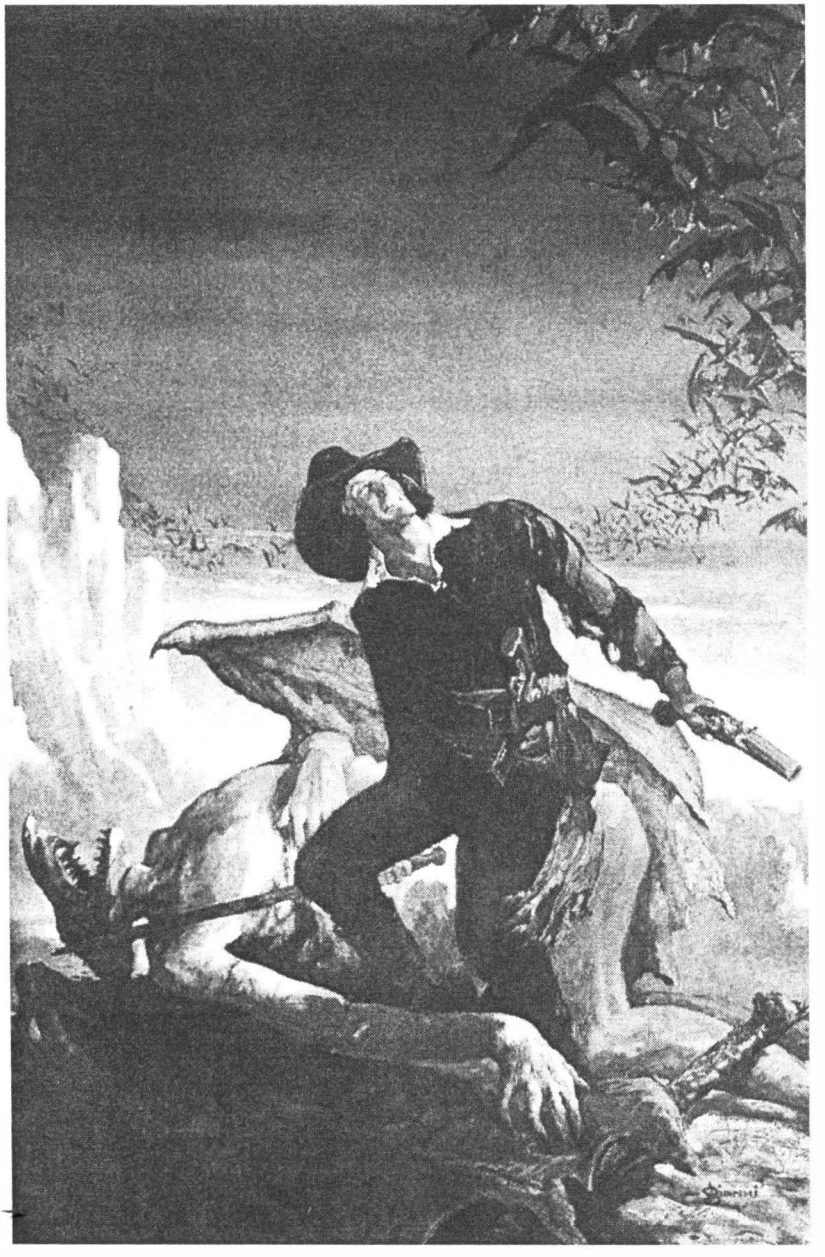

buldog köpeğinin inatçı saldırganlığıyla parmaklarını yaratığın ince boynuna geçirdi ve kamasını tekrar tekrar yaratığın bedenine sapladı. Öte yandan, aşağıda bu baş döndürücü yükseklikteki vahşi çarpışmayı ağızları hayretten açık vaziyette izleyen birileri vardı.

Kane ve yaratık artık yaylanın tam üstündeydiler; yaratığın güç kaybeden kanatları her ikisini de taşımakta zorlanmaya başlamıştı. Büyük bir hızla yere doğru çakılmaya başladılar ama gözleri kan ve savaş hırsıyla körelmiş olan Kane bunun farkında bile değildi. O anda kafa derisinin büyük bir bölümü parçalanmış, göğsü ve omuzları derin yarıklarla dolmuş olan Kane, artık bu kan kırmızısı, kör dünyada sadece tek bir hissi algılayabiliyordu: düşmanını bir buldog gibi öldürme isteğini. Ölmek üzere olan yaratığın kanatları güçten düşmüştü; kesik kesik çırpınışları onları devasa ağaçların üstünde ancak kısa bir süre daha tutabilirdi. Bu arada Kane yaratığın kendisini tutan pençelerinin ve debelenip duran bedeninin gitgide kuvvet kaybettiğini, onu tırmalamak için savurduğu tırnaklarının da artık kendisine zarar veremeyecek kadar güçsüzleştiğini fark etti.

Kane son gücünü de kullanarak kana bulanmış kamasını yaratığın tam göğüs kafesinin ortasına sapladı ve yaratığın tüm bedeninin titrediğini hissetti. Yaratığın koca kanatları bir anda hareketsizleşti ve galip gelenle mağlup edilen kafa üstü bir vaziyette zemine doğru düşmeye başladılar.

Kane kıpkırmızı bir dalganın arasından ağaçların kıpırdayan dallarına çarpmak üzere olduklarını gördü; aşağı doğru düşerken, hâlâ yaratığı sıkı sıkıya tutan eline isabet etmeyen dalların suratını çizmesine, giysilerini yırtmasına aldırış etmedi. Sonra kafası koca bir dala çarptı ve sonsuz bir karanlık onu yutuverdi.

III

GÖLGEDEKİ İNSANLAR

Solomon Kane gecenin muazzam, kapkara volkanik taşlarına çarpa çarpa, sanki bin sene boyunca düştü, düştü ve düştü. Devasa kanatlı iblisler, zifiri karanlığın ürkünçlüğünde yarasamsı dişlerini göstere göstere üstüne akın ettiler. Kane bir vampir yarasanın köşeye kıstırdığı bir fare gibi onlara karşı koymaya çalışırken, etsiz çeneler kulaklarına dehşet verici küfürler ve iğrenç sırlar fısıldadılar. Kane'in nereye gittiğini bilmeyen ayaklarının altında insan kafatasları yuvarlanıyordu.

Solomon Kane aniden bu hayal dünyasından sıyrılıverdi ve bilinci yerine geldiğinde ilk gördüğü şey, üstüne eğilmiş olan tombul, sevecen ifadeli bir surat oldu. Kane geniş, temiz ve iyi havalandırılmış bir kulübede olduğunu fark etti; dışarıda fokur fokur kaynayan bir kazandan hoş bir yemek kokusu yükseliyordu. Kane bir anda bir kurt gibi aç olduğunu fark etti. Yerinden kımıldayamayacak kadar yorgundu; sargılarla sarılmış başına doğru götürdüğü eli soluk bir renk almıştı ve titriyordu.

Şişman adam ile uzun boylu, sıska ve asık suratlı bir başka savaşçı üstüne doğru eğilmişlerdi; şişman adam "Adam uyandı,

Kuroba, bilinci de yerine geldi" dedi. Sıska adam evet manasında kafasını salladı ve dışarıdan birisinin yanıtladığı bir şey söyledi.

Kane "Neresi burası?" diye sordu siyah savaşçıların diline benzer bir dilde konuşarak. "Ne kadar zamandır buradayım?"

"Burası Bogonda'nın son köyü". Şişman, siyah adam bir kadının dokunuşunun hassasiyetiyle Kane'i yattığı yere geri itti. "Seni yamaçların orada baygın bir vaziyette yatarken bulduk; kötü bir biçimde yaralanmıştın ve kendinde değildin. Günlerce baygın vaziyette sayıkladın durdun. Şimdi bir şeyler yemelisin".

Çakı gibi genç bir savaşçı, elinde, üstünden dumanlar tüten bir tas yemekle içeri girdi. Kane açlıktan gözü dönmüş bir halde yemeği yedi.

"Bu adam bir leopar gibi, Kuroba" dedi şişman adam hayretle. "Başkası olsa, aldığı o yaralarla mümkün değil hayatta kalamazdı".

"Evet" dedi diğeri. "Hem onu paramparça etmek üzere olan akaanayı da öldürdü, Goru".

Kane zorlukla dirseklerinin üstünde doğruldu. "Goru mu? Hani şu şeytanlara kurban etmek üzere insanları kazığa bağlayan rahip mi?" dedi çığlık atarak.

Sonra şişman adamın boğazına yapışmak için ayağa kalkmaya çalıştı ama aniden oda etrafında dönmeye başladı. Nefes nefese tekrar yattığı yere uzandı, çok geçmeden de kendi kendine derin bir uykuya daldı.

Daha sonra uyandığında yanında Nayela adında incecik bir kız duruyordu. Kız, onu doyurduktan sonra biraz toparlanan Kane sorular sormaya başladı. Kız utangaç bir edayla ama zeki bir biçimde yanıtladı Kane'in sorularını. Bu köy, şef Kuroba ve rahip Goru tarafından yönetiliyordu. Bogonda'daki hiç kimse daha önce, ne beyaz adamlarla ilgili bir şey duymuş ne de onlarla

karşılaşmıştı. Kız, baygın yattığı günleri sayınca Kane'in hayretten dili tutuldu. Ancak yaratığa karşı verdiği savaş, sıradan bir insanı çoktan ölüme yollardı. Kane hiçbir yerinin kırılmamasına şaşırmıştı ama kız, Kane'in ağaç dallarından düşerken nasıl hızının kesildiğini ve sonunda akaananın tam üstüne düştüğünü anlattı. Kane, Goru'yu yanına çağırdı; Goru, Kane'in silahlarıyla birlikte içeri girdi.

"Bunlardan bazılarını baygın olarak yattığın yerde bulduk" dedi Goru. "Diğerleriyse akaananın cansız bedeninin yanındaydı, bir de şu ateş ve duman çıkaran silah vardı. Sen bir tanrı olmalısın... ama tanrıların kanı dökülmez ve sen onca şeye rağmen hayatta kaldın. Kimsin sen?"

"Ben bir tanrı değilim" dedi Kane. "Tenimin beyaz olması dışında aynı senin gibi bir insanım. Çok uzaklardan, deniz kıyısındaki bir diyardan geldim buralara, hem de bu dünyadaki en kutsal, en güzel diyardan. Adım Solomon Kane ve ben yersiz yurtsuz bir seyyahım. Adını ilk kez o ölmek üzere olan adamdan duymuştum. Hayret ki suratında iyilik dolu bir ifade var".

Aniden şamanın gözleri bulutlandı ve kafasını önüne eğdi.

"İnsan mısın, tanrı mısın bilmiyorum ama iyice dinlen. Zamanı gelince bu eski toprakların üstündeki o korkunç laneti öğreneceksin" dedi.

Kane birkaç gün sonra toparlandı; içindeki o vahşi hayvanın verdiği azimle kendine geldi. Goru ve Kuroba onunla oturup, uzun uzadıya ilginç şeyler anlattılar.

Kabileleri buranın yerlisi değildi; bu yaylaya yüz elli sene önce gelmiş ve buraya eski memleketlerinin adını vermişlerdi. Bir zamanlar Eski Bogonda'nın güneyindeki bir nehrin kıyısında yaşayan oldukça güçlü bir kabileymiş onlarınki. Ama diğer kabilelerle

girişikleri savaşlar güçlerini kırmış ve bir isyanın kurbanı olmuşlardı. Goru, kabilesinin ormanlarda ve bataklıklarda sürekli olarak düşmanlar tarafından kovalanarak kaçışıyla ilgili efsaneleri anlattı Kane'e.

Vahşi yamyamlarla dolu bir ülkeden geçerek, nihayet tehlikesiz bir bölgeye varmışlar. Ancak, burada da ne atalarının ne de kendilerinin sıyrılamadığı bir tuzağın esiri olmuşlar. Çünkü geldikleri yer Akaana'nın Uğursuz Diyarı'ymış. Goru, Kane'e atalarının yamyamların o meşum kahkahalarını tanımaya başladıklarını ve bu yamyamların onları yaylanın sınırına kadar takip ettiklerini anlattı.

Bogondiler burada bereketli topraklar, içilebilecek kadar temiz su kaynakları ve avlayacak hayvanlar bulmuşlar. Bu bölgede çok miktarda keçi ve yaban domuzu varmış. İlk başlarda siyahlar bu domuzları yiyormuş ama sonradan, bir sebepten dolayı bundan vazgeçmişler. Yaylanın ve ormanın arasında kalan bölgede antilop, bizon gibi hayvan sürüleriyle, aslanlar varmış. Bogonda, kendi dillerinde "Aslan Avcısı" manasına geliyormuş. Çok geçmeden vahşi kedi bozuntuları da yaylaya da inmeye başlamış. Ama Goru'nun ataları asıl korkulacak şeyin aslanlar olmadığını anlamışlar.

Yamyamların savanaların ötesine geçmediklerini öğrenen Bogondalılar, göçebe yaşamlarına son vererek bu bölgede iki farklı köy kurmuşlar: Yukarı ve Aşağı Bogonda. Kane'in bulunduğu yer Yukarı Bogonda, daha önceden gördüğü yerse Aşağı Bogonda denilen köymüş. Ancak Bogondalılar çok geçmeden fark etmişler ki yerleştikleri bu bölge sivri dişli, pençeli yaratıklarla dolu bir kâbuslar diyarıymış. Geceleri, devasa kanatların sesini duyuyor, yıldızlara ve aya karşı uçuşan meşum gölgeler görüyorlarmış. Köydeki çocuklar kaybolmaya başlamış, en sonunda da genç bir avcı gecenin karanlığına karıştığı tepelerde sırra kadem basmış. Sonra, bir sabah erkenden darmadağın olmuş, yarısı yenmiş bir ceset, gökyüzünden, köyün sokaklarından birine düşmüş, korkudan kanı çekilen köylüler, ta yukarılardan bir devin kahkahasına ben-

zer bir gülüş duymuşlardı. Bu olaylardan sonra, içinde bulundukları durumun vahametini anlamışlar.

İlk başlarda, bu kanatlı adamlar siyahlardan korkuyorlarmış. Onlardan saklanıyor, mağaralarından sadece geceleri çıkıyorlarmış. Sonraları biraz daha cesaretlenmişler. Köydeki savaşçılardan biri, güpegündüz kanatlı adamlardan birini okla vurmuş ama bu sefer kanatlılar, bir insanı öldürebilecek güce sahip olduklarının farkına varmışlar. Yaralanan kanatlı adamın ölüm çığlığı, diğer kanatlı adamların bir anda gökyüzünden inip köye saldırmalarına ve tüm kabilenin gözleri önünde, arkadaşlarını öldüren savaşçıyı paramparça etmelerine sebep olmuş.

Bu olaydan sonra Bogondiler, bu şeytani diyarı terk etmek için hazırlanmaya başlamışlar; köyün yüz kadar savaşçısı bir çıkış yolu bulmak için tepelere çıkmışlar. Burada karşılarına tırmanılması bir hayli çaba gerektiren dik duvarlarla karşılaşmışlar; yamaçlarsa kanatlı adamların yaşadığı mağaralarla kaplıymış.

Sonra kabile, kanatlı adamlarla ilk kez savaşmış ve canavarlar, kabilenin savaşçılarını ezip geçmişler. Siyahların okları ve mızrakları, yırtıcı pençeleri olan bu canavarlara karşı etkisiz kalmış; tepelere çıkan o yüz savaşçıdan hiçbiri geri dönememiş. Akaanalar, kaçmaya yeltenen savaşçıları sürükleye sürükleye köyün ta yakınlarına kadar götürmüşler.

İşte bu ilk savaştan sonra Bogondiler anlamışlar ki tepelerden bir çıkış yolu bulmaları mümkün değilmiş. Bu yüzden geldikleri yöne doğru kaçmaya çalışmışlar. Ancak bu sefer de kalabalık bir yamyam ordusuyla karşılaşmışlar; yamyamlarla giriştikleri savaş, tam tamına bir gün sürmüş ama sonuç olarak, siyahlar yenilgiyi kabullenip, kös kös köylerine geri dönmek zorunda kalmışlar. Goru, siyahlarla, yamyamlar arasındaki bu savaş devam ederken, gökyüzünün sürüyle meşum yaratıkla dolduğunu, bunların havada daireler çizerek dönüp durduğunu ve köyün tüm savaşçıları ölene dek sevinç nidaları attıkları anlattı.

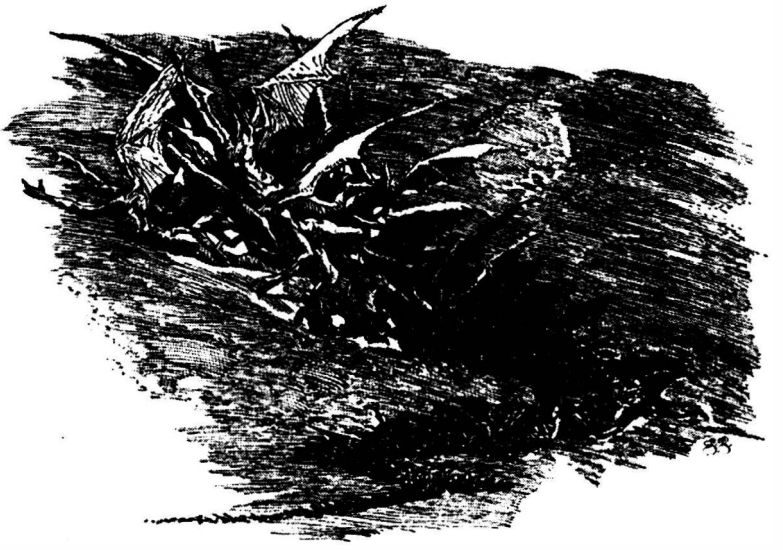

Böylece, bu iki savaşın sonunda hayatta kalanlar yaralarını sarıp, siyah adamın önüne geçilmesi mümkün olmayan o yazgıcı felsefesine boyun eğmişler. Hemen hemen on beş bin kadar kadın, erkek ve çocuk köyde kalıp kulübelerini inşa etmiş, toprağı ekmiş ve vurdumduymaz bir biçimde bu kâbusun gölgesinde yaşamayı göze almışlar.

O günlerde, o civarı mesken edinmiş bir sürü kuş insan varmış; isteseler, Bogondileri tamamıyla yok edebilirlermiş. Hiçbir savaşçı tek başına, bir akaanayı yenemezmiş çünkü bunlar, insanlardan daha güçlü varlıklarmış; bir şahin gibi saldırır, eğer avlarını ıskalayacak olurlarsa da kanatları sayesinde uçup kurtulabilirlermiş. İşte hikâyenin bu noktasında Kane, siyahların neden bu iblislere karşı oklarla savaşmadıklarını sordu. Goru, bir akaananın havada öldürülebilmesi için oldukça usta okçuların olması gerektiğini, bu yaratıkların derileri çok kalın olduğundan okçuların, hedeflerini şaşmayacak biçimde nişan almaları gerektiğini anlattı. Kane bu siyah adamların gelişmeye gayet kayıtsız insanlar olduk-

larını ve oklarının ucuna bakır kadar yumuşak olan ufalanmış taş, kemik veya çekiçle işlenmiş demir parçaları koyduklarını biliyordu; Kane bir an için Poitier'i ve Agincourt'u düşündü; o anda iri yarı İngiliz okçuların ya da en azından bir sıra silahşorun orada olmuş olmasını diledi...

Ancak Goru, akaanaların, Bogondileri tamamıyla yok etmek amacında olmadığını söyledi. Akaanaların temel besin kaynağı yaylada gezinen küçük domuzlar ve yavru keçilermiş. Bazen antilop avlamak için savanlara da çıktıkları oluyormuş ama açıklık alanlardan çekiniyorlar, aslanlardan korkuyorlarmış. Bu açıklık alanların ötesindeki ormanlaraysa girmiyorlarmış çünkü ağaçların sık olması, kanatlarını açıp rahat rahat uçmalarını engelliyormuş. Daha çok tepelerde ve yaylalarda avlanıyorlarmış... bu tepelerin ardında ne olduğunu ise Bogondalılar'ın hiçbiri bilmiyormuş.

Nasıl insanlar, vahşi hayvanların yaşamasına ya da göllerin balıkla kaynamasına izin veriyorlarsa, akaanalar da Bogondalıların bu bölgede yaşamasına izin veriyorlarmış... Ama bu keyfi bir durummuş. Goru, yarasa adamların tuhaf, tüyler ürpertici bir espri anlayışı olduğunu anlattı; bu adamlar özellikle, acı çekip, inleyerek ölen insanların seslerini duymaktan hoşlanırlarmış. O kasvetli tepeler insanın kanını donduran haykırışlarla inim inim inlermiş.

Goru, Bogondilerin yarasa adamlara boyun eğmeyi öğrendikten sonra, akaanaların köye gelip arada sırada bir bebeği kaçırdıklarını, köyden uzaklaşan bir genç kızı yediklerini ve geceleyin, köyün duvarlarının ardına geçen bir delikanlıyı yakaladıklarını anlattı. Yarasa adamlar köye girmeye çekiniyorlarmış; genellikle köyün üstünde uçuşuyor ama hiçbir zaman köyün içine girmiyorlarmış. Bogondiler uzunca bir süre bu şekilde güven içinde yaşamışlar.

Goru, akaanaların hızla yok olmaya başladıklarını anlattı; Bogondiler sayılarının yarasa adamların sayısını aşacağı ümidine kapıldığını, ancak bu olsa bile bu sefer de yamyamların ormandan

çıkıp, Bogondi köylülerini kazanlarda haşlayacaklarını düşündüklerini söyledi. Goru, geriye yaklaşık olarak sadece yüz elli akaananın kaldığını tahmin ettiğini söyledi. Kane, Goru'ya neden köyün savaşçılarının bir araya gelip bir anda akaanalara saldırıp, bu şeytanımsı yaratıkları öldürmediklerini sordu. Goru acı bir ifadeyle gülümsedi, sonra da yarasa adamların savaşta ne kadar yırtıcı mahluklar olduğunu bir kez daha yineledi. Dahası, tüm Bogonda kabilesinin sayısı yüz kişi kadardı ve bu yarasa adamlar, kabilenin yamyamlara karşı elindeki tek savunma aracıydı.

Goru kabilesinin son otuz senede diğer zamanlara göre çok daha fazla güçten düşüp insan kaybettiğini anlattı. Akaanaların sayıları arttıkça, bu yaratıkların o cehennemvari vahşilikleri de artmış. Gün geçtikçe, tepelerdeki kasvetli, kapkara mağaralara kaçırıp, öldürdükleri insanların sayısı da artmış; artık köyün avcılarına, tarlalardaki işçilere ani saldırılar düzenliyorlarmış. Geceleri kara tepelerden canhıraş çığlıklar ve bu yarı insan olan yaratıkların, insanın kanını donduran kahkahaları duyuluyor, yaratıkların yakalayıp parçaladıkları insanların kolları ve bacakları, kanlı kesik kafalar aniden gökyüzünden köyün üstüne düşüyormuş. Dolayısıyla, yaratıklar gökyüzünü bir panayır yerine çevirmiş, bayram ediyorlarmış.

Sonra da korkunç bir kuraklık baş göstermiş ve arkasından da kıtlık başlamış. Pınarların çoğu kurumuş; pirinç, tatlı patates ve muz tarlaları da ürün vermemiş. Bogondalılar'ın temel et kaynağı olan Afrika antilopları, bizonlar ve geyikler su kaynaklarına erişmek için ormana yönelmişler; aslanlar da açlık yüzünden insanlara karşı olan korkularını yenerek tepelere çıkmaya başlamış. Kabile halkının çoğu hayatını yitirmiş, sağ kalanlar da yarasa adamların besin kaynağı olan domuzları yemeye başlamışlar. Bu durum akaanaları öfkelendirmiş ve domuzların sayısı gitgide azalmaya başlamış. Kıtlık; Bogondilerin, aslanların ve domuzların yarısını, keçilerin de tamamını tüketmiş.

Nihayet kıtlık sona ermiş ama artık zarar telafi edilemeyecek kadar büyükmüş. Eskiden yaylaları dolduran hayvan sürülerinden geriye ufak gruplar kalmış ve bunları da avlamak iyice güç hale gelmiş. Bogondiler domuzları yemeye başladıkları için, yarasa adamlar da Bogondileri yemeye başlamışlar. Hayat siyah insanlar için tam bir kâbusa dönüşmüş ve sadece yüz elli kişi kalan Aşağı Bogonda köyü ayaklanmış. Yarasa adamların saldırıları artmaya başlayınca, köy halkı efendilerine karşı gelmeye başlamışlar. Bir çocuğu kapıp götürmek üzere köyün sokağına inen bir akaanayı yakalamış, oklarla öldürmüşler. Bu olaydan sonra da Aşağı Bogonda halkı kulübelerine çekilip başlarına gelecek olan felaketi beklemeye başlamışlar.

Goru, geceleyin beklenen anın geldiğini anlattı. Akaanalar nihayet kulübelere karşı duydukları çekingenliği üstlerinden atmışlar. Bir yarasa adam sürüsü tepelerden aşağı akın etmiş ve Yukarı Bogondalılar diğer köyden gelen ürpertici çığlıklara ve haykırışlara uyanmış. Bütün gece boyunca Goru'nun köyünün halkı korkudan gözünü kırpmamış, sabaha kadar ecel terleri döke döke diğer köyden gelen iniltileri ve çığlıkları dinlemiş. Goru alnında biriken soğuk ter damlalarını silip, diğer köyden gelen çığlıkların nihayet kesildiğini ancak yarasa adamların kendilerine çektikleri ziyafetin o tüyler ürpertici, meşum seslerinin geceyi alaycı bir biçimde doldurduğunu söyledi.

Goru'nun halkı, şafak sökerken kanatlı şeytan sürüsünün tepelere doğru karınlarını tıka basa doyurmuş akbabalar gibi yavaş yavaş, ağır ağır uçtuklarını görmüş. Daha sonra gidip diğer köye bakmaya cesaret edebilmişler ama gördükleri dehşet verici manzara karşısında çığlıklar atarak oradan kaçışmışlar. İşte o günden beri o ürkünç, sessiz köyün yakınlarından bile kimseciklerin geçmediğini anlattı Goru. Kane dinledikleri karşısında soğuk gözlerinin üstüne her zamankinden daha da fazla kasvet inerek, anlayışla kafasını salladı.

Bu olaydan günler sonra bile insanlar tir tir titreyerek yarasa adamların geri dönüşünü beklemişler; en sonunda çaresizlikten son derece gaddarca bir karar vermişler. Köylüler kendi aralarında kura çekmişler. Kurada çıkan şanssız kişi, iki köyün arasına konulacak olan bir kazığa bağlanacak ve Bogondalıların diğerleriyle ayını akıbeti paylaşmamaları için yarasa adamlara boyun eğişlerinin bir simgesi olarak orada bırakılacakmış. Goru, bu âdetin eski zamanlarda akaanalara tapınan ve her gece onlara bir kurban veren yamyamlardan alındığını anlattı. Ama Bogondalılar yarasa adamların ölümlü olduklarını görmüşler, bu yüzden de onlara asla tapınmamışlar. İşte Goru'nun tüm bunlardan çıkardığı sonuç buydu; Kane'e uzun uzadıya hiçbir ölümlü şeyin, her ne kadar kötü ya da güçlü olursa olsun, tapınılmaya layık olmadığını anlattı.

Goru'nun ataları, bu kanatlı şeytanlara arada sırada kurban verirlermiş ama son zamanlara kadar kurban verme işi bu kadar sık yapılan bir şey değilmiş. Ancak artık yarasa adamlara kurban vermeleri zorunlu hale gelmiş; akaanalar da bunu bekler, her gece kazığa bağlanan yağız bir delikanlıyı ya da genç bir kızı almak için gelir olmuşlar. Goru'nun bu ağza alınmayacak âdetten bahsederken suratını kaplayan hüznü gören Kane rahibin gerçekten de üzgün olduğunu fark etti. Kane bu kabilenin insanlarının yavaş yavaş canavar bir ırkın pençesine düştüklerini düşününce içi ürperdi.

Kane, kazığa bağlı bulduğu o zavallı adamdan bahsedince, Goru'nun yumuşak bakışlarını yine bir hüzün kapladı ve kafasını salladı. Akaanalara kurban edilen zavallı adam tam bir gün, bir gece kazığa bağlı kalmış, yarasa adamlar da gelip adamın bedenini acımasızca didikleyip parçalamışlar. Akaanalara kurban edilen bu insanlar, köyü bir süreliğine saldırıya uğramaktan korumuş. Geriye kalan domuzlarsa Akaanaların asıl besin kaynağı olarak kalmış; ancak arada sırada köyden bebekleri kaçırsalar da her gece kendilerine kurban verilmesinden hoşnutlarmış.

Aniden Kane'in aklına bir fikir geldi.

"Şu yamyamlar yaylalara hiç inmiyorlar, öyle mi?"

Goru hayır manasında kafasını salladı; ormanda kendilerini güvende hisseden yamyamlar savananın ötesine geçmezlerdi.

"Ama beni tepelerin eteklerine kadar kovaladılar" dedi Kane.

Goru yine hayır manasında kafasını salladı. Peşindeki sadece tek bir yamyamdı; adamları onun ayak izlerini bulmuşlardı. Görünen şu ki diğerlerinden daha cesur olan tek bir savaşçı, ürkünç yaylaya karşı duyduğu bu korkusunu yenmek için, onu ta oraya kadar izlemiş ve cezasını da bulmuştu. Kane küfür edermiş gibi sert bir biçimde dişlerini sıktı. Anlaşılan onca süre boyunca tek bir savaşçıdan kaçmıştı. Demek o yüzden peşindeki yamyam o denli dikkatli hareket etmiş ve saldırmak için karanlığın bastırmasını beklemişti. Peki, akaana niye kendisini değil de siyah adamı avlamıştı? Niye kendisi o gece ağaca tünemiş olan yarasa adam tarafından saldırıya uğramamıştı?

Bunun nedeninin yamyamın yaralı ve kanaması olmasına bağladı Goru; adamından akan kanın kokusu yarasamsı canavarın saldırmasına sebep olmuştu. Akaanalar kan kokusu almakta en az akbabalar kadar hassaslardı. Bir de tabii bu yaratıklar temkinli davranırlardı. Daha önceden hiç Kane gibi korkusuz bir insana rastlamamışlardı. İşte bu yüzden saldırmadan önce Kane'i bir güzel izlemişler ve hazırlıksız yakalamaya çalışmışlardı.

Kim bu yaratıklar? diye sordu Kane. Goru omuzlarını silkti. Ataları bu topraklara geldiklerinde bu yaratıklar zaten buradalarmış. Atalarının yamyamlarla hiçbir teması olmadığından onlardan da bir şey öğrenememişler. Akaanalar vahşi hayvanlar gibi çırılçıplak vaziyette mağaralarda yaşarlarmış; ateş nedir bilmediklerinden, sadece çiğ etle beslenirlermiş. Ancak kendilerine has bir dil konuşurlarmış ve kendilerine bir kral bile seçmişler. O büyük kıtlık baş gösterdiğinde, bir çoğu ölmüş, hatta güçlü olanlar kendi cinsinden zayıf olanları yemeye başlamışlar. Sayıları hızla azal-

maya başlamış; son senelerde hiçbir dişi ve çocuk akaanaya rastlanmamış: Erkek akaanalar da ölünce soyları tamamıyla tükenebilirmiş ama Goru yine de Bogondaların sonunun geldiğini düşünüyordu... tabii biri onları kurtarmazsa... Goru suratında tuhaf, yalvarır bir ifadeyle Kane'e baktı. Ama Püritan derin düşüncelere dalmıştı.

Kane o sırada gezip gördüğü diyarlarda duyduğu efsaneleri düşünüyordu; aklı bunlardan birine takılmıştı. Çok, çok uzun seneler önce yaşlı bir büyücü, Kane'e ülkesinin üstünden uçup giden bir kanatlı canavarlar sürüsünden bahsetmişti; bu yaratıklar ormanlık bir bölgeyle kaplı olan güneye doğru gitmişlerdi. Sonra yaşlı büyücü, bu yaratıklarla ilgili eski bir hikâye anlatmıştı: bunlar büyük bir sürü halinde kuzeydeki bir tuzlu gölün üstünde belirmişler ve çok, çok eskiden bir kabile reisi ve savaşçıları bu yaratıklara oklarla, mızraklarla karşı koymaya çalışmışlar, bir çoğunu öldürerek, geriye kalanları da kuzeye doğru yönelmeye zorlamışlardı. Bu kabile reisinin adı N'Yasunna idi ve tuzlu gölde hızla ilerlemesini sağlayan koca bir savaş kanosu vardı.

Aniden Zamanın ve Uzayın Dışında bir Kapı açılmışçasına soğuk bir rüzgâr esti Kane'in üstüne. Kane bu karmaşık efsanenin gerçek olduğunu fark etti; bir başka fark ettiği şeyse daha eski, daha da ürkütücü bir efsanenin de gerçek olmasıydı. Çünkü bu efsanede bahsi geçen tuzlu göl aslında Akdeniz'den başka bir yer değildi. Kabile reisi N'Yasunna ise harpileri ele geçirip onları sadece Strofades'e kadar değil ta Afrika'ya kadar süren kahraman Jason mıydı acaba? O halde bu eski pagan hikâyesi doğru, diye düşündü Kane allak bullak bir halde; önünde açılan bu tuhaf, insanın tüylerini ürperten kasvetli olasılıklar diyarının karşısında irkildi. Eğer harpilerle ilgili bu efsane doğruysa, ya diğerleri neydi o halde? Hidralar, sentorlar, Kimera, Medusa, Pan ve diğer satirler... bunlar da mı gerçekti? Tüm bu eski efsanevi yaratıkların ardında cirit atan salyalı, sivri dişli ve yırtıcı pençeli gerçek bir

kâbus mu vardı? Batı'nın gittikçe parıldayan dünyasının gözleri önünde tüm kötülükler Afrika'ya, Kara Kıta'ya, gölgeler ve dehşet diyarına, sihir ve büyüyle yaşayan topraklara mı sürgün edilmişti?

Kane düşüncelerinden bir anda sıyrıldı. Goru nazik ve utangaç bir tavırla kolunu çekiştiriyordu.

"Bizi akaanalardan kurtar!" dedi. "Bir tanrı değilsen bile içinde tanrısal bir güç var! Elinde yıkılan imparatorlukların ve yüce rahiplerin bir zamanlar sahip olduğu o muhteşem büyülü asa var. Ateş ve duman saçarak ölümü çağıran silahların var... Köyün delikanlıları seni, iki akaanayı öldürürken gördüler. Seni, kralımız veya tanrımız, ne istersen o yapacağız! Sen, Bogonda'ya geleli bir aydan fazla oldu, kurban verme zamanımız gelip geçtiği halde kanlı kazık bomboş. Akaanalar, senin bulunduğun köyden sakınıyorlar; artık gelip köyün bebeklerini kaçırmıyorlar. Sana güvendiğimiz için onların üstümüzdeki hükmünü yerle bir edebiliriz!"

Kane elleriyle şakaklarını ovdu. "Ne istediğinin farkında değilsin!" diye bağırdı. "Tanrı biliyor ya bu canavarları yok etmeyi her şeyden çok istiyorum ama ben bir tanrı değilim. Piştovlarımı kullanarak bu canavarlardan sadece bir kaçını öldürebilirim ama elimde çok az miktarda barut kaldı. Biraz daha barutum ve kurşunum olsaydı, bir de vampirlerin cirit attığı o Ölüler Tepeleri'nde tüfeğim kaybolmamış olsaydı, elimden geleni ardıma koymazdım. Ama kanatlı canavarları yok etsem bile yamyamlar ne olacak?"

"Onlar da senden korkacaklar!" diye bağırdı Goru. Bu arada Nayela adındaki genç kız ve bir sonraki kurban olarak seçilmiş olan Loga adındaki delikanlı, Kane'e gözlerinde öyle bir ifadeyle bakıyorlardı ki sanki her şey Kane'in onlara yardım etmesine bağlıydı. Kane çenesini yumruğunun üstüne dayayıp, içini çekti.

"Ancak size bir faydamın dokunacağını düşünüyorsanız, tüm ömrüm burada geçecek olsa bile Bogonda köyünde kalırım".

Böylece Solomon Kane, Gölgeler Köyü Bogonda'da yaşamaya başladı. Köy halkı sevecen insanlardı; sadece seneler boyunca Gölgeler'e saklanmaktan neşeli ve eğlenmeyi seven kişiliklerini bastırmışlardı. Ancak beyaz adamın köylerine gelmesiyle birlikte cesaretlenmişlerdi. Kane bu insanların kendisine ne denli körü körüne bağlandıklarını düşündükçe içi içini yiyordu. Artık köy halkı muz tarlalarında şarkılar söylemeye, ateşlerin etrafında dans etmeye ve ona büyük bir bağlılıkla bakmaya başlamışlardı. Ancak Kane biliyordu ki kanatlı yaratıklar aniden köye saldıracak olsa, bu insanların kendisine duydukları güven boşa çıkacaktı.

Ama Kane Bogonda'da kalmaya devam etti. Geceleri rüyalarında martılar Devon'un yamaçlarının üstünde, tertemiz, masmavi ve rüzgârların kamçıladığı gökyüzünde uçuşuyor; gündüzleriyse Bogonda'nın daha da ötesindeki bilinmeyen diyarlar onu çağırıyor, içine köyden ayrılması için dayanılmaz bir istek sokuyordu. Kane bunlara rağmen Bogonda'da kaldı ve bir plan yapıp, köy halkını kanatlı canavarlardan kurtarmak için kafa patlatmaya başladı. Kendi düşünce gücü bir plan yapmaya yetmeyince, büyülü asanın başında oturup, çaresizlik içinde kara büyünün kendisine yardım etmesi için dua ediyordu. Ama N'Longa'nın bu eski hediyesinin ona hiçbir faydası yoktu. Bir keresinde asayı kullanarak, çok uzak diyarlardan, Köle Sahili'nin şamanını çağırmıştı yanına... ama Kane ancak doğaüstü bir olayla karşılaştığında N'Longa ona yardım etmek için yanına gelebiliyordu ve harpiler de doğaüstü yaratıklar değillerdi.

Kane'in zihninin derinliklerinde bir fikir oluşmaya başladı ama sonra bunu bir kenara itti. Aklına gelen fikir büyük bir tuzakla ilgiliydi, daha doğrusu akabanaların nasıl tuzağa düşürüleceğiyle ilgiliydi. Kane böyle düşüncelere dalıp gitmişken bir yan-

dan da aslanların kükremesi eşlik ediyordu ona. İnsanlar yaylalara çıkınca, avcıların bir tek mızraklarından korkan canavarlar da bir araya toplanmaya başlamışlardı. Kane acı acı güldü. Ne yazık ki köşeye sıkıştırıp avlaması gereken aslanlar değildi.

Köyün biraz ilerisinde bir zamanlar köy meclisinin toplandığı, Goru'nun büyük kulübesi vardı. Bu kulübe yığınla putla doluydu ama Goru bunları bir el hareketiyle umursamaz bir tavırla gösterip, bunların kötü ruhlara karşı güçlü birer büyü olduğunu ancak etten kemikten kanatlı yaratıklara karşı hiçbir etkilerinin olmadığını söyledi.

IV

SOLOMON'UN CİNNETİ

Kane aniden rüyasız geçen bir uykudan uyandı. Kulaklarında insanın kanını donduran çığlıklar yankılanıyordu. Kulübesinin dışında, insanlar sığırların mezbahada öldüğü gibi ölüyorlardı. Kane her zamanki gibi silahları üstünde uyumuştu. Yerinden fırlayıp, hızla kapıya koşarken, ağzından salyalar akan, anlaşılmaz bir şeyler yakaran biri ayaklarının dibine düştü ve tir tir titreyerek dizlerine sarıldı. Kane, yanan ateşin loş ışığında bunun Loga olduğunu gördü;

genç adam feci bir biçimde parçalanmış, kanlar içinde kalmıştı ve suratını bir ölüm maskesi kaplamıştı. Gecenin karanlığından dehşet çığlıkları yükseliyor, bunlar insan olmayan varlıkların ulumasına ve devasa kanat seslerine karışıyordu. Kulübelerin sazlık damları parçalanıyor, şeytanımsı kahkahalar kaplıyordu ortalığı. Kane dizlerine sarılan gencin kollarından kurtuldu ve sönmekte olan ateşe doğru yöneldi. Hayal meyal görebildiği tek şey korkudan oraya buraya kaçışan insanların gölgeleri ve yıldızlara karşı kara kanatlarını çırpan yarasa adamların belli belirsiz silüetleriydi.

Kane yanan bir odun parçasını alarak bunu kulübesinin damına fırlattı... Alevler göğe yükselirken gördüğü manzara karşısında afallamış, kanı çekilmişti. Bogonda bir kan gölüne dönmüş, uğultuların sardığı bir mahşer yeri haline gelmişti. Kanatlı canavarlar köyün sokaklarını istila etmiş, kaçışan insanların kafalarının üstünden uçuyor ya da kulübelerde saklananlara erişmek için kulübelerin damlarını parçalıyorlardı.

Boğuk bir çığlık atarak, İngiliz bir anda kendine geldi ve gözlerinden alevler saçan bir gölgeye ateş ederek onu kafatası parçalamış halde ayaklarının dibine serdi. Kane'den derin, vahşi bir haykırış yükseldi ve arbedenin içine dalıverdi; Putperest Anglosakson atalarının çılgın öfkesi bir anda onu vahşi bir varlığa dönüştürdü.

Bu ani saldırıyla afallamış, seneler boyu düşmanlarına boyun eğmiş olan köy halkı bir türlü güçlerini birleştirip yarasa adamlara karşı koyamıyor, patır patır yere devriliyorlardı. Köylülerden bazıları çaresizlikten gözü kararmış vaziyette düşmana saldırıyor ama ya okları hedefi bulmuyor ya da son derece çevik biçimde hareket eden şeytani yaratıklar kaçıveriyorlardı. Yarasa adamlar havaya sıçrayarak oklardan kaçıyor, sonra da köylülerin omuzlarına atlayıp onları yere deviriyorlardı. Zaten sipsivri dişleri ve pençeleri köylülerin işini bitiriyordu.

Kane, bir kulübeye sıkışıp kalmış yaşlı, sıska Kuroba'yı gördü; adam kanlar içinde kalmış, yeterince atik davranamamış olan bir

yarasa adamın boynuna ayağıyla bastırıyordu. Suratından kasvet okunan yaşlı kabile reisi, iki eliyle birden oraya buraya savurduğu baltayla etrafını çevirmiş olan yarım düzine kadar iblisi o an için kendisinden uzak tutmayı başarabiliyordu. Kane tam yaşlı adamın yardımına koşacaktı ki canhıraş bir çığlık dikkatini başka yöne çekti. Nayela denen kız, bir kan bulutunun arkasında, sırtındaki akbabaya benzer yaratığın ısırıklarıyla iki büklüm olmuş, inildiyordu. Kızın feri sönmüş gözleri yakarırcasına Kane'in gözlerine kilitlendi. Kane vahşi bir küfür savurarak, hiç düşünmeden ateş etmeye başladı. Kanatlı iblis iğrenç bir çığlık atarak arkaya devrilip, can havliyle kanatlarını çırptı. Kane yerde yatan kızın yanına eğildi; kız acı içinde kıvranıyordu. Kane kızın başını kollarına yasladığında, kız Kane'in ellerini öptü ve gözleri hiç açılmamak üzere kapandı.

Kane kızın cansız bedenini nazikçe yere koydu ve Kuroba'ya döndü. Az önce Kuroba'nın durduğu yerde artık bir araya toplanmış o şeytansı yaratıklar, aralarına aldıkları bir şeyi çiğ çiğ yiyorlardı. Kane bu manzara karşısında aklını yitirdi. Kane daha yerinden doğrulurken bile ortalığı mahşer yerine çeviren bir çığlıkla yarasa adamları öldürmeye başladı. Diz çökmüş kılıcını savururken bile akbaba boyunlu bir yaratığı yere mıhlamıştı. Yaratık can havliyle debelenip dururken, Kane kılıcını sildi ve diğer yaratıklara hücum etmek üzere öne atıldı.

Kane'in etrafında gördüğü her Bogondalı, insanın korkudan aklını başından alacak biçimde ölüyordu. Boş yere yarasa adamlara karşı koymaya çalışıyor, kaçıyor ancak iblisler onları bir şahinin bir tavşanı avladığı gibi avlıyorlardı. Yaratıklar kulübelere dalıyor ya da kapıları bir tekmeyle ardına kadar açıp saldırıyorlardı. Kane neyse ki kulübelerin içinde neler olup bittiğini tam olarak göremiyordu. Ancak o anda beyni korkudan çarpılmışa dönmüş olan Kane, tüm bu olanlardan kendisinin mesul olduğunu düşünüyordu. Bu insanlar kendisine güvenmişler, ona sığınmışlardı. Yaratıklara kurban vermeyi kesmişler, o korkunç efendilerine ihanet etmişlerdi ama

şimdi bunun karşılığında da korkunç bir bedel ödüyorlardı. Kane ise onları kurmaktan aciz bir durumdaydı. Kane çaresizlik içinde kendisine bakan o ıstırap dolu köylülerle göz göze geldiğinde, içini derin bir acı kapladı. Öfke ya da korkunun intikamı değildi bu... İçi acımış, utanç içinde kalmıştı. Köylüler onu tanrıları yerine koymuştu ama o hiçbir şey yapamamıştı.

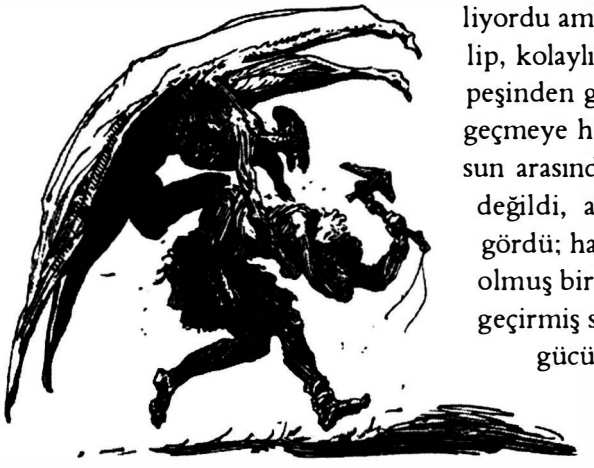

Kane katledilen bedenlerin arasında ilerliyordu ama canavarlar onu görmezden gelip, kolaylıkla öldürebilecekleri köylülerin peşinden gidiyorlardı. Ancak Kane'in vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Kırmızı bir pusun arasından ki bu yanan kulübenin ateşi değildi, artık bardağı taşıran o dehşeti gördü; harpilerden biri, artık paramparça olmuş bir kadının bedenine sivri dişlerini geçirmiş sırıtıyordu. Kane yaratığa olanca gücüyle saldırınca, yaratık inim inim inleyen kurbanını bırakıp, gökyüzüne havalandı. Ancak Kane kılıcını yere koyup hızla yukarı atıldı ve yaratığı boynundan yakalayıp, bacaklarını mengene misali yaratığın gövdesinin alt kısmına sardı.

Kane kendisini bir kez daha havada savaşırken buldu ama bu sefer kulübelerin damlarının üstündeydiler. Kane'in savaştığı harpinin içine bir korku girmişti. Yaratık Kane'e karşı gelmeye bile çalışmıyor, sadece bu karşısındaki sessiz, kendisine sıkı sıkıya yapışmış, çılgınlar gibi bıçak savuran şeyden kaçıp uzaklaşmak istiyordu. Yaratık alabildiğine kanatlarını çırpıyor, debeleniyor, tiksindirici bir sesle çığlıklar atıyordu. Kane'in kaması yaratığın bedeninin derinliklerine girince, yaratık aniden yana devrildi ve baş aşağı yere doğru düşmeye başladı.

Kane ve ölmek üzere olan harpi, kulübenin damını delip geçerek, zeminde kıvranıp duran köylülerin üstüne düştüler. Dışarıda yanmakta olan bir başka kulübeden yükselen alevler içine düştüğü kulübeyi biraz aydınlatınca, Kane insanın aklını yitirmesine sebep olabilecek derecede dehşet verici bir manzarayla karşı karşıya kaldı: Ağzından kanlar damlayan bir yaratık ağzını ardına kadar açmış, acı içinde kıvranan bir insandan arda kalan parçaları çiğniyordu. Kane bir anda öfkeden kendini kaybederek canavarın boğazına öyle bir sarıldı ki, yaratığın keskin dişleri de, çırptığı kanatları da onu kurtaramazdı. Kane iğrenç yaratığın son nefesini verdiğini hissedip, kemikli boynu kırılana kadar onu bırakmadı.

Bu arada dışarıdaki kanlı katliam hâlâ devam ediyordu. Kane gözlerini öfke bürümüş halde elindeki silahı tutarak kulübeden dışarı fırladı. Aniden bir harpi ayaklarının dibinden yukarı doğru havalandı. Kane elinde tuttuğu şeyin bir balta olduğunu fark etti ve iblisin beynini uçuran bir darbe savurdu. Öne atılıp, ayaklarının altında cansız yatan, parçalanmış, aldıkları yaralardan kanlar fışkıran bedenlerin üstünden atlaya atlaya ilerledi. Sonra şaşkın bir biçimde olduğu yerde kalakaldı ve öfke dolu bir haykırış haykırdı.

Yarasa adamlar göğe yükselmeye başlamışlar, artık kendilerinden de dehşetli olan bu beyaz adamla savaşmak istemiyorlardı.

Ancak yaratıklar havalanırken tek başlarına değillerdi. Doymak bilmeyen bu iblislerin dişlerinin arasında hâlâ can havliyle kıvranıp duran insanlar vardı. Kane bir oraya bir buraya savurduğu baltasıyla kendisini ceset dolu bir köyde tek başına buldu.

Havadaki canavarlara tüm nefretini haykırmak için kafasını geriye attığında suratına kocaman, ılık damlalar düşmeye başladı. Bir anda karanlık gökyüzü kurbanların çığlıkları ve yarasa adamların kahkahalarıyla sarsıldı. İblisler ağızlarındaki son kurbanların keyfini çıkarırken, Kane'in suratına gökyüzünden kan damlaları yağıyordu. Kane artık aklını tamamıyla yitirmişti. Oradan oraya koşmaya, anlamsız bir şeyler söyleyip, çığlık atmaya başladı.

Kane üstünde diş izleri olan kemik parçalarının, kopmuş, sırıtan insan kafataslarının arasında yürürken elinde artık nafile taşıdığı baltayla bir İnsan olmaktan çıkmıştı; yaratıklar havada şeytani zaferlerini kutlarken, Kane'in gözlerine insan kurbanlarının kanlarını akıtıyorlardı. Kane Gece'nin bu meşum, kanatlı yaratıklarına içindeki tüm nefreti haykırıyor, onu bir yem olarak kullandıkları için tüm öfkesini kusuyordu.

V

BEYAZ DERİLİ FATİH

Kapkara tepelerin üstüne tüyler ürpertici, bembeyaz bir şafak sökerek, bir zamanlar Bogonda köyü olan kana bulanmış mezbahanın üstüne parladı. Köydeki kulübelerin çoğu, yanıp kül olan kulübe dışında olduğu gibi duruyordu ama birçoğunun damları paramparça olmuştu. Köyün sokaklarını kırık kemikler ve ya yarısına kadar ya da tamamıyla derileri sıyrılmış insan bedenleri kaplamıştı; bunlardan bazıları sanki yükseklerden yere bırakılmış gibiydi.

Köy tam bir ölüler diyarına dönmüştü ve etrafta tek bir hayat belirtisi vardı. Solomon Kane kanla kaplı baltasına yaslanmış, bomboş bakan insaniyetten uzak gözlerle etrafı seyrediyordu. Üstü başı göğsünden, başından ve omuzlarından aldığı derin yaralar yüzünden leş gibi olmuş, kanlarla kaplanmıştı ama o anda Kane'in yaralarını düşündüğü yoktu.

Bogonda köyünün halkı tek başlarına ölmemişti. Yerdeki kemik yığınlarının arasında tam on yedi tane de harpinin bedeni vardı. Bunlardan altısını Kane öldürmüştü. Diğerleriyse köylülerin can vermeden önce çaresizlik içindeki saldırılarına kurban gitmişti. Ancak ölen harpilerin sayısı köylülerle kıyas bile edilemezdi. Dört yüz kişilik Yukarı Bogonda halkının tamamı hayatını kaybetmişti. Harpiler karınlarını tıka basa doyurmuş, kapkara tepelerdeki mağaralarına çekip gitmişlerdi.

Kane yavaş, mekanik adımlarla yürüyüp, etraftan silahlarını toplamaya başladı. Kılıcını, kamasını, piştovlarını ve büyülü asasını buldu. Ana köyden ayrılıp, yokuş yukarı, Goru'nun büyük kulübesine doğru yöneldi. Ancak oraya vardığında bir başka dehşet manzarası bekliyordu onu. Harpilerin iğrenç espri anlayışı, gitmeden önce son bir şey daha yapmalarına sebep olmuştu. Kulübenin kapısının üstüne Goru'nun kesik kafasını asmışlardı. Goru'nun tombul yanakları artık içine göçmüş, dudakları dehşet içinde bükülmüştü; gözlerindeyse hayal kırıklığına uğramış bir çocuğun ifadesi vardı. Kane, adamın ölü gözlerine bakınca, düşünceli, sitemkâr bir ifade okumuştu.

Kane dönüp bir zamanlar Bogonda köyü olan mezbahaya ve Goru'nun donuk suratına baktı. Yumruklarını gökyüzüne doğru kaldırıp öfke saçan gözleri ve köpükler saçan dudaklarıyla gökyüzüne, toprağa, aşağıda ve yukarıda olan dünyaya lanetler okudu. Soğuk yıldızlara, alev alev yanan güneşe, alaycı aya ve rüzgârın fısıltılarına küfürler savurdu. Kadere ve alın yazgısına, sevip nefret ettiği tüm şeylere, denizlerin altındaki sessiz şehirlere, hem geç-

mişe hem de geleceğe beddua okudu. İnsanoğlunu bir oyuncak gibi kullanan tanrılara ve şeytanlara insanın tüylerini ürperten bir küfür savurdu; körü körüne yaşayıp giden, ibadet ettiği tanrılarının sertleşmiş topukları altında ezilmeyi göze alan İnsan'a lanet etti.

Sonra nefes nefese yere yığıldı. Aşağılardan bir yerlerden bir aslan kükremesi duyuldu ve Solomon Kane'in gözlerinde kurnaz bir ifade belirdi. Ayağa kalkıp dimdik durdu; aklını öylesine yitirmişti ki o anda çılgınca bir plan yaptı. Daha önce okuduğu lanetlerin, küfürlerin hepsini geri aldı; eğer ki bu tanrılar insanoğlunu kendi oyunlarına alet etmek için yaratmışlarsa, kendisine de tüm canlılardan daha zeki ve gaddar bir beyin bahşetmişlerdi.

Kane, Goru'nun kesik kafasına dönüp "Orada sabırla bekleyeceksin" dedi. "Güneş seni yakacak, gecenin dondurucu soğuğu seni büzüştürecek. O çaylakları senden uzak tutacağım; düşmanlarının nasıl yok olduğunu kendi gözlerinle göreceksin. Evet, Bogonda halkını kurtaramadım ama kendi ırkım üstüne yemin ederim ki öcünüzü alacağım. İnsan, Gece'nin kudretli varlıklarının, Dehşet'in üstünde uçuşan devasa kanatlarının oyuncağı ve güç kaynağı. Ancak bu dehşetli şeyler de son bulacak... Bekle de gör, Goru".

Kane sonraki günlerde deliler gibi çalıştı. Sabahın ilk ışıklarında kalkıp, gecenin son ışıkları kaybolup ayın bembeyaz aydınlığı belirene kadar didindi durdu. Bir yandan yiyecek bulup karnını doyurdu, öte yandan yaralarını sardı ki yaralarının neredeyse kendi kendilerine iyileştiğini bile fark edecek hali yoktu. Bulunduğu bölgeden aşağılara inip uzun, sert bambular kesti. Ağaçların ve asmaların kalın dallarını kesip halat gibi kullanacaktı. Topladığı bunca malzemeyle, Goru'nun kulübesinin duvarlarını ve damını sağlamlaştırdı. Kestiği bambuları yere sapladı ve sıkı bir biçimde duvarlara yasladı; bunları halat kadar esnek ve sert olan asma dal-

larıyla birbirine ördü. Uzun dalları birbirine bağlayarak, bunları sazlık damın üstüne örttü. İşini bitirdiğinde bir fil bile bu duvarları aşıp içeri giremezdi.

Yığınla aslan ve ufak domuz sürüleri yaylaya inmişti. Aslanların avlamadığı domuzları, Kane öldürüp çakallara yedirdi. Bu yaptığı küçük katliam bile Kane'i üzüntüye boğmuştu; Kane iyi bir adamdı ve domuzlar her halükarda aslanlara yem olacak olsa bile üzülmüştü. Ama tüm bu yaptıkları intikam planının bir parçasıydı ve yüreği bu intikam planı yüzünden çelik gibi olmuştu.

Günler haftalar oldu. Kane gece gündüz demeden çalışıyor, mola verdiğinde Goru'nun mumyalaşmış kafasıyla konuşuyordu. Goru'nun gözleri tuhaf bir biçimde ne güneşten ne de gecenin serinliğinden hiç etkilenmemiş, canlı bir bedendeymişçesine bakıyordu. O dehşetli günler Kane'in belleğinde artık hayal meyal hatırladığı bir kâbus olarak kalmıştı; Kane, Goru'nun kurumuş dudaklarına baktığında adamın garip, gizemli şeyler fısıldadığını sanıyordu.

Kane uzaklarda akaanaların gökyüzünde uçuştuklarını görebiliyordu ama yaratıklar köyün yakınına bile uğramadılar; hatta Kane büyük kulübede, piştovları elinde uyuduğu zaman bile saldırmaya niyetlenmediler. Kane'in ateş ve duman saçan ölümcül silahlarından çekiniyorlardı. Kane ilk başlarda yaratıkların köye saldırdıklarında ve sonrasında köylülerin bedenlerini mağaralarına götürüp tıka basa karınlarını doyurduklarından, hantal hantal uçtuklarını fark etmişti. Ama aradan haftalar geçmiş, yaratıklar bir deri bir kemik kalmış, yiyecek aramak için mağaralarından uzaklaşmaya başlamışlardı. Kane boğuk, çılgın bir kahkaha attı. Aslında yaptığı bu plan pek işe yaramazdı ama şu anda harpilerin karınlarını doyurmak için avlayabilecekleri tek bir insan

bile kalmamıştı. Kane tüm domuzları avlamıştı. Tüm yaylada yarasa adamların yiyebileceği tek bir yaratık dahi yoktu. Kane yarasa adamların niye tepelerin doğusuna doğru gitmediklerini tahmin edebiliyordu. Bu bölge de, aynı batıdaki gibi sık ağaçlıklı, ormanlık bir bölge olmalıydı. Kane yarasa adamların antilopları avlamak için otlaklara uçtuğunu ancak burada aslanlara yem olduklarını gördü. Ne de olsa akaanalar avcılıkta pek de iyi sayılmazlardı; avlayabilmek için güçlerinin tek yettiği varlıklar domuzlar, geyikler... ve de insanlardı.

Yarasa adamlar nihayet geceleri Kane'in bulunduğu yere doğru gelmeye başlamışlardı; Kane gecenin karanlığında bu yaratıkların aç gözlü bakışlarını görebiliyordu. Kane öç alma vaktinin geldiğini düşündü. Yarasa adamların avlamasının mümkün olmadığı iri iri, vahşi mandalar siyah insanların bir zamanlar yaşadığı yaylaya inmişlerdi. Kane manda sürüsünden bir mandayı yaralayıp, bağırıp çağırıp, arkasından taşlar fırlatarak Goru'nun kulübesine doğru yöneltti. Bu yaptığı oldukça dikkatle yapılması gereken tehlikeli bir işti; zaman zaman Kane bile mandanın ani saldırılarından zor kaçıyordu ama sabırla bekleyip manda kulübeye yaklaştığı anda hayvanı oracıkta vurdu.

O sırada doğudan kuvvetli bir rüzgâr esiyordu; Kane mandanın kanını avuç avuç ellerine alıp bunları havaya fırlatıyordu ki tepelerdeki harpiler kan kokusunu alabilsinler. Kane hayvanı parçalara ayırıp, önce bunları, sonra da hayvanın gövdesini kulübenin içine taşıdı. Sonra yakınlardaki ağaçların ardına saklanıp beklemeye başladı.

Fazla beklemesine de gerek kalmadı. Aniden sabahın ilk ışıklarını birçok kanat sesi kapladı ve iğrenç bir sürü, Goru'nun kulübesinin önüne tünedi. Canavarların, daha doğrusu yarasa adamların tümü de orada gibiydi; Kane bu uzun, garip yaratıklara bakıp bunların nasıl hem insana bu denli benzeyip hem de bu denli farklı olduklarına hayret etti. Bunlar o dehşetli efsanenin canlı

birer örneğiydiler... Yaratıklar ayakta yürürken kanatlarını bedenlerine birer pelerin gibi sarmışlar, çatlak bir sesle, insanoğlunun anlayamayacağı bir dilde kendi aralarında konuşuyorlardı. Kane, hayır, diye düşündü, bunlar insan olamaz. Bunlar olsa olsa doğanın oynadığı kötü bir şakanın ürünleri... Daha Yaradılış'ın bir deney olduğu, dünyanın en eski dönemlerinde meydana gelen bir gülünç bir taklitti bunlar. Belki de insanla canavarın yasak birleşmesinin meyvesiydi bu yaratıklar; aslında bunlara evrimin garip piçleri de denebilirdi. Kane nicedir, eski filozofların, kafirlerle ilgili olarak söylediklerinde bir gerçek payı olduğunu hissetmişti: İnsan en büyük canavardan başka bir şey değildi. Eğer doğa eskiden birçok tuhaf canavar yarattıysa, neden insanoğlunun canavarımsı suretleriyle de uğraşmış olmasın ki? Kane'in bildiği türden İnsan şüphesiz ki dünya üstünde var olan ne ilk ne de son varlıktı.

Harpiler kulübeye girmek için tereddüt ediyorlardı; bazıları havalanıp, kulübenin damına kadar çıktı ve bunu parçalamaya çalıştı. Ama Kane damı bir hayli sağlamlaştırmıştı. Yaratıklar tekrar yere inip, nihayet taze kan kokusuna ve kulübenin içindeki hayvan bedenine karşı koyamayacak hale gelince, içlerinden biri içeri girmeye yeltendi. Bir anda yarasa adamların tümü kulübenin içine doluşmuş, yerde duran çiğ hayvan etine saldırmıştı. Yaratıkların sonuncusu da içeri girince Kane elini uzatıp, inşa etmiş olduğu kapının kilidine bağlı

olan uzun asma dalını çekti. Kilit büyük bir gümbürtüyle yerinden oynadı ve Kane'in oraya yerleştirdiği sürgünün içine giriverdi. Kapı artık öylesine sağlamdı ki kuduz bir öküz bile gelse bunu yerinden oynatamazdı.

Kane saklandığı yerden çıkıp gökyüzüne baktı. Yaklaşık olarak yüz kırk tane harpi kulübenin içine girmişti. Kane gökyüzünde kanat çırpan başka yaratık görmeyince harpilerin hepsini kulübenin içine hapsettiğinden emin oldu. Sonra, suratında gaddar, kocaman bir gülümsemeyle, duvarın yanında duran kuru yaprak öbeğini ateşe verdi. Kulübenin içindense orada tutsak kaldıklarını anlayan harpilerin mırıltıları geliyordu. Yukarı doğru ince bir duman süzülmeye başladı, bunun hemen ardından da kırmızı bir alev göründü. Aniden tüm yapraklar alev alıp kuru bambulara sıçradı.

Birkaç saniye sonra duvarın bir tarafı olduğu gibi alevler altında kalmıştı. İçerdeki canavarlar dumanın kokusunu almış, kıpır kıpır kıpırdanmaya başlamışlardı. Kane yaratıkların çılgınlar gibi hırıltılar çıkarıp, duvarları tırmaladıklarını duydu. Kane vahşice, sevimsizce sırıttı; suratında zerre kadar sevinç ifadesi yoktu. Hafif bir rüzgâr duvardaki alevleri dama doğru ilerletmişti; bir anda tüm kulübe alevler arasında kaldı. Kulübenin içinden korku dolu sesler geliyordu. Kane, yaratıkların bedenlerinin duvarlara çarptığını hissediyordu; duvarlar sallansa da yaratıkların darbelerine dayanacak güçteydi. Yarasa adamların dehşet verici çığlıkları Kane'in kulaklarına müzik gibi geliyordu; kollarını sallayarak, yaratıkların çığlıklarına, insanın kanını donduran bir kahkahayla eşlik etti. Kulübenin içinden gelen ürkünç sesler öylesine artmıştı ki bunlar alevlerin parlaklığını bile gölgede bırakıyordu. Daha sonra, kulübenin içini alevler ve duman kapladıkça, yaratıkların haykırışları kesik kesik boğulma ve nefes alma seslerine dönüştü. Etrafa iğrenç bir yanık et kokusu yayıldı. O anda Kane'in zihninde zafer hissinden başka bir şeye yer kalmış olsaydı, bu kokunun ancak yanık

insan bedeninden yayılan mide bulandırıcı, tarifi imkansız bir koku olduğunu anlayıp ürperebilirdi.

Kane etrafı kaplayan kalın duman tabakasının arasından şekilsiz bir şeyin kulübenin damına çıkıp, feci şekilde yanmış kanatlarını açıp havalanmaya çalıştığını gördü. Sakin bir biçimde nişan alıp ateş etti. Her tarafı yanmış, gözleri körleşmiş yaratık tam duvarlar çökerken kulübenin içine düştü. Kane bir an için, dumanların arasında Goru'nun ufalmış suratını koca bir gülümsemenin kapladığını ve yükselen alevleri coşkulu bir insan kahkahasının sardığını sandı. Ama duman ve aklını yitirmiş bir zihin, insana böyle oyunlar oynardı işte.

Kane bir elinde büyülü asası, diğerinde içinden dumanlar çıkan piştovu, çok eskiden bir başka beyaz derili kahramanın Avrupa'dan sürdüğü bu dehşetli, yarı insan olan canavarları, insanoğlundan sonsuza dek gizleyecek olan, üstünden dumanlar tüten harabelere baktı. Kane bilinçsizce, zafer kazanmış birisinin edasıyla orada dikilmişti. Eski imparatorluklar yıkılabilir, kara derili insanlar yok olabilir, hatta antik çağlardan kalma iblisler son nefeslerini verebilirlerdi... ama beyaz derili, buz gibi bakışları olan, üstün, dünyanın en muazzam savaşçısı Ari barbar dimdik ayaktaydı. İster bir kurt postu, ister boynuzlu bir miğfer veya çizmelerle yelek giyiyor olsun; ister elinde bir balta, ister uzun bir kılıç olsun; ona ister Dor, Sakson veya İngiliz densin; ister adı Jason, Hengist ya da Solomon Kane olsun, ayakta dimdik dikilen kişi oydu.

Kane dumanların sabahın bu erken saatlerinde gökyüzünü kaplamasını seyredip, aslanların yaylayı titreten kükremelerini dinledi; yavaş yavaş, pusların arasından sızan bir ışık gibi, akıl sağlığı geri geldi.

"Tanrı'nın sabahının ışığı karanlık ve yalnız diyarlara da gelir" dedi Solomon Kane karamsar bir biçimde. "Dünyanın işe yaramaz yerlerine hükmeder kötülük ama tüm kötülükler de bir gün son

bulur. Şafak, gece yarısını izler ve bu unutulmuş topraklarda bile gölgeler yok olur gider. Sen nelere kadirsin, ey ırkımın tapındığı Tanrı... ben kimim ki Senin bilgeliğini sorgulayayım? Yanlış yollara sapmış olabilirim ama Sen beni sağ salim geri getirip Kötülüğün Güçleri'ne karşı bir musibet olarak görevlendirdin. Dev canavarların akbaba kanatları insanların üstünü kaplıyor ve hayattaki tüm kötülükler İnsan'ın kalbini, ruhunu ve bedenini ele geçiriyor. Ama öyle bir gün gelecek ki gölgeler dünyadan silinecek, Karanlıklar Prensi de sonsuza dek cehennemine zincirlenip hapsolacak. İşte o zamana dek, insanoğlu kalbinin derinliklerinde bu canavarlara karşı olanca gücüyle direnecek ve Tanrı'nın yardımı olsun olmasın, onları yenecek".

Sonra Solomon Kane dönüp sessiz tepelere baktı ve bu tepelerin ardındaki bilinmeyen diyarların sessiz çağrısını duydu. Solomon Kane kemerini beline taktı, asasını sıkı sıkıya tuttu ve doğuya doğru yola koyuldu.

İçerideki Ayak Sesleri

İçerideki Ayak Sesleri

Solomon Kane ayaklarının dibinde cansız yatan siyah kadına baktı hüzünle. Daha kadın denecek yaşta bile değildi belki ama cansız bedeni ve donuk gözleri, onun huzura ermeden önce nice badireler atlattığını gösteriyordu. Kane, kızın eklem yerlerindeki zincir yaralarına, sırtındaki haç şekilli derin izlere ve boynundaki boyunduruk izine baktı. Kane'in soğuk gözlerinde buzlu bir yüzeyin üstünden geçen bulutların bıraktığı parıltıya benzer tuhaf bir ışık parladı, bakışları derinleşti.

"Bu ıssız diyarlara bile geliyorlar" diye mırıldandı. "Hiç ummazdım ki..."

Kane kafasını kaldırdı ve doğu yönüne doğru baktı. Masmavi ufukta, ufak siyah noktalar dönüp duruyordu.

"Uçurtmalar yerlerini belli ediyor" dedi uzun boylu İngiliz. "Yıkım önlerinde, ölüm artlarında. Size ulaşacağız, adaletsizliğin evlatları çünkü Tanrı'nın öfkesi sizin üstünüzde. Nefretin kö-

peklerinin demir boyunlarındaki tasmalar çıksın ki intikamın tadı acı olacak. Siz kibirli de olsanız, güçlü de olsanız, insanları ayaklarınızın altına da alsanız, gece yarısının karanlığında, şafağın kızıllığında bulacaksınız cezanızı ".

Adam, silahlarıyla keskin hançerinin asılı olduğu kemerini gevşetip iç güdüsel bir hareketle belindeki meçe dokundu. Sonra da çeviklikle doğuya doğru yola koyuldu. Derin bakışlı gözlerinde fersah fersah buz kütlelerinin altında yanan mavi lavlar gibi acımasız bir öfke yandı, kedi başlı asası demir gibi sertleşti.

Birkaç saat hiç durmadan yol aldıktan sonra zorlu bir yolda ormana doğru götürülmekte olan kölelerin sesini duydu. Kölelerin yürek yaralayan çığlıkları, köle tacirlerinin bağırışları ve küfürleri, kölelerin bedeninde patlayan kırbaç sesleri doldurdu kulaklarını. Bir saat sonra onlara yetişmiş köle tacirlerinin izlediği dolambaçlı yola paralel bir biçimde ilerliyor, gizliden gizliye onları gözetliyordu. Kane, Darien'da Kızılderililere karşı savaşmış, onların avcılık hakkında bildikleri her şeyi öğrenmişti.

Tek sıra halinde ilerleyen kölelerin arasında yüzden fazla kadınla erkek çırılçıplak vaziyette tökezleye tökezleye yürüyor, tahtadan yapılmış acımasız boyunduruklarla hız kaybetmemeleri sağlanıyordu. Bu sert ve ağır boyunduruklar kölelerin boyunlarından geçirilmişti; onları çifter çifter bir arada tutmaya yarıyordu. Boyunduruklar birbirine geçirilmiş, uzun bir zincir oluşturmuştu. Köle tacirlerinin arasında on beş tane Arap ve yetmiş kadar da

siyah savaşçı vardı. Savaşçıların silahları ve tuhaf alet edevatları onların doğudaki kabilelerden biri olduğunu gösteriyordu. Öyle ki bu kabileler Müslümanları buyruğu altına alıp Araplarla dost olmuşlardı.

Araplardan beşi, otuz kadar savaşçıyla birlikte kölelerin önünde yürüyor beşi de siyah Müslümanlarla birlikte arkadan onları izliyorlardı. Geriye kalanlarsa sendeleye sendeleye yürüyemeye çalışan kölelerin yanında yürüyor, bağırıp, küfürler savuruyorlardı. Ellerindeki kırbaçların her darbesiyle birlikte kölelerin bedenlerinden kanlar fışkırıyordu. Kane, bu köle tacirlerinin hem sersem hem de düzenbaz olduklarını düşündü... Kölelerden yarısı bile sahile kadar bu yola dayanamazdı. Bu yağmacıların nasıl olup da burada olabildiklerini düşündü; bu bölge genellikle Müslümanların yaşadığı güney eyaletlerinden bir hayli uzaklardaydı. Ama İngilizlerin de gayet iyi bildiği gibi aç gözlülük insanı uzak diyarlara kadar götürürdü. Kane bu yüksek tabakayla da uğraşmıştı bir zamanlar. Bu adamlara bakarken bile bir Türk kadırgasında Müslümanların, sırtına attığı kırbaç darbelerinin izleri sızlıyordu. Ama Kane'in teninden daha derinlerde dinmek bilmeyen bir nefret yanıyordu.

Bir hayalet gibi düşmanlarını izliyor sessizce ormanda ilerlerken bir plan yapabilmek için kendini zorluyordu. Bu orduya nasıl karşı koyacaktı? Arapların tümünde, siyahların ise çoğunda silah vardı... Uzun, kaba saba tetikli silahlar ama zaten bunların silah olması onlara karşı gelecek olan her yerli kabileyi hayrete düşürmeye yeterdi. Adamlardan bazıları bellerinde uzun, gümüş kaplamalı daha gösterişli silahlar taşıyorlardı; bunlar Fas ve Türk yapımı silahlardı. Kane öfkesi ve nefreti ruhuna işleye işleye onları sessiz bir hayalet gibi izlemeye başladı. Kırbaçların her darbesini kendi omuzlarında hissediyordu. Ormanın boğucu sıcağı ve acımasızlığı beyaz adamların aklını başından alır. Sıradan hevesler korkunç şeyler haline gelir; sinir çılgınca bir öfkeye; kızgınlık bek-

lenmedik ani bir cinnete dönüşür ve insanlar gözleri kararıp öldürmeye başlar. Sonrasında da hayretler içinde bunları nasıl yapabildiğini düşünür durur.

Kane'in içindeki öfke her nerede ve ne zaman olursa olsun bir insanı alt üst edebilecek kadar büyümüştü; artık öylesine bir öfkeyle dolup taşıyordu ki Kane'in içi ürperiyor, beynine demir pençeler yapışıyor, köleleri ve köle tacirlerini kırmızı bir sisin ardında görüyordu. Buna rağmen o talihsizlik meydana gelmeseydi nefretinin ele geçirdiği benliğini harekete geçirmezdi.

Kölelerden ince yapılı bir kız bir anda bayılıp yere düştü; düşerken de boyunduruğun hapsettiği diğer köleyi de yere devirdi. Uzun boylu, gaga burunlu bir Arap vahşice bir çığlık attı ve kızı feci şekilde kırbaçladı. Kızın yere düşürdüğü arkadaşı ayağa kalkabilmişti ama kız çaresizlikle kırbacın altında debeleniyor, bir türlü ayağa kalkamıyordu. Kızın yarı aralık duran dudaklarından hafif bir inilti yükseldi; diğer köle tacirleri de gelip kırbaçlarını kızın titreyen bedenine acımasızca indirmeye başladılar.

Kız yarım saat kadar dinlense, biraz su içse kendine gelecekti ama Arapların buna harcayacak vakitleri yoktu. Kane kendisini kontrol etmek için dudaklarını kanatırcasına ısırırken, kızı artık kırbaçlamadıkları için şükretti ve kızın acılarına son verecek olan

o soğuk hançeri gördüğünde saldırmaya hazırlandı. Ama Arapların savaşacak bile vakti yoktu. Kız pazar yerinde onlara para getirmeyeceğinden onu kendi zevkleri için kullanacaklardı; bu tip adamların yaptığı şeyler insanın kanını donduran türden şeylerdi.

İlk kırbacı vuran köle tacirinin çığlığı diğerlerini de o tarafa yöneltti; adamlar sakallı suratlarında pis bir sırıtışla ve heyecan dolu bir ifadeyle, siyah savaşçılar da vahşi gözleri parlaya parlaya kızın etrafını çevirdiler. Zavallı köleler neler olacağını anlayınca canhıraş bir biçimde bağrışmaya başladılar.

Kane nefreti içinde gitgide büyüyerek kızın sonunun çabuk gelmeyeceğini fark etti. Uzun boylu Müslüman elindeki keskin hançerle kızın başına dikilince neler olacağını anlamıştı; bu hançer Arapların deri yüzme oyununda kullandıkları türden bir hançerdi. İngiliz öfkeden deliye döndü. O kendi hayatını önemsemezdi; daha önceden minik, siyah bir bebeği ya da ufacık bir hayvanı kurtarmak için bile hayatını tehlikeye attığı olmuştu. Ama şu anda düşüncesiz bir biçimde hareket edip de köleleri yardımsız bırakmayı göze alamazdı. Yine de fazla düşünmeden hareket geçti. Daha Kane ne yaptığını bile anlayamadan elindeki tüfekten dumanlar çıkıyordu; insan kasabıysa beyni kafatasından akmış yerde yatıyordu.

Bir an için en az oldukları yerde donup kalan Araplar kadar şaşırmıştı kendisi de; Araplar toparlanıp hep bir ağızdan bağrışmaya başladılar. Bazıları silahlarını ağaçlara doğru ateşlerken diğerleri de etraflarının sarıldığını düşünerek ormana doğru koşmaya başladılar. Aslında adamların ormana doğru koşmalarını Kane sağlamamıştı. Eğer adamlar biraz daha tereddütle hareket edip duraksamış olsalardı, Kane onlara hiç gözükmeden ortadan kaybolabilirdi ama sanki başka bir seçeneği yokmuş gibi hayatı pahasına adamlarla yüzleşmeye gitti.

Onlarla yüz yüze gelişi gerçekten de acımasız bir karşılaşma oldu. Uzun boylu İngiliz saklandığı ağacın arkasından çıkınca

adamlar hayretle ona bakakalmışlar, hatta içlerinden biri o esnada Kane'in son kurşunu tam kalbine isabet edince oracıkta ölmüştü. Sonra vahşi çığlıklar atarak kendilerine tek başına meydan okuyan adamın üstüne çullandılar. Kane sırtını kocaman bir ağaca dayadı; elindeki uzun, keskin meçi etrafında parlak bir tekerlek gibi dönüyordu. Siyahlardan üçü ve bir Arap da Kane'e ağır, keskin kılıçlarla saldırıyor diğer adamlar da etrafta aç kurtlar gibi dolanıp kendi adamlarından birini öldürmemek için dikkatle hareket ediyorlardı.

Parıl parıl parlayan meç, kendisine doğrultulan kılıçları savuşturarak, bir siyah savaşçının beynini parçalamadan önce bir Arabın kalbine saplandı. Yere çöküp sinsice Kane'e yaklaşmaya çalışan bir başka siyah savaşçıyı da Kane sol elindeki hançerle öldürdü; o noktada adamlar korkup geri çekildiler. Kane'in tam başının yanına ağır bir top isabet etti. Kane havaya sıçramak için gerildi ve tam artık öleceğini düşünürken adamların lideri olan şeyh adamlarını kırbaçlayarak Kane'in üstüne sürdü. Bir yandan da o imansızı canlı getirin, diye bağırıyordu. Kane buna, hançerini şeyhin kafasına savurarak yanıt verdi; hançer şeyhin kafasını öyle teğet geçmişti ki adamın türbanını delmiş, hemen arkasındaki adamın omzuna saplanmıştı.

Şeyh gümüş kaplı tüfeğini kendi adamlarına yönelterek beyaz adamı yakalamadıkları takdirde onları öldüreceğini söyledi. Bunun üzerine adamlar tekrar hücuma geçtiler. Siyah adamlardan biri Kane'in meçinin üstüne düştü ve adamın hemen arkasında duran bir Arap kendi ırkının soysuzluğunu göstererek, çığlıklar atan siyah adamı iyice meçe doğru itti. Meç tamamıyla adamın bedenine girdi ve adamın kanıyla pislendi. Daha Kane meçini temizleyemeden bir grup adam bağırarak kendisine doğru koşup onu yere devirdiler. Her biri Kane'i bir tarafından tutarken, Püritan boş yere az önce fırlatıp attığı hançerini atmamış olmayı diledi. Buna rağmen Kane'i zapt etmek kolay iş değildi.

Kane çelik gibi yumruklarını nereye savursa oradan kanlar fışkırıyor, yumruklarının altında suratlar eziliyor, adamların dişleri ve kemikleri paramparça oluyordu. Kane'in siyah bir savaşçının apış arasına sert bir biçimde diz atmasıyla adam sendeleye sendeleye kaçmaya çalıştı. Adamlar Kane'in üstüne çullanıp onu hareketsiz hale getirdiklerinde bile Kane bu sefer uzun ince parmaklarını siyah bir sakala geçirip, tuttuğu adamı boğmaya başladı; Kane'in elini adamdan ayırabilmek için üç güçlü adam güç bela uğraşmıştı; boğazına sarıldığı adam da nefessiz kalmış, fena halde beti benzi atmıştı.

Nihayet epeyi bir uğraştıktan sonra adamlar Kane'i ellerinden ve bacaklarından bağlamayı başardılar; silahlarını ipekli giysisinin altından doğrultan şeyh tutsağına bakmak için Kane'in yanına geldi. Kane bu uzun, ince yapılı, atmaca suratlı adama baktı; adamın simsiyah kıvırcık bir sakalı ve küstah kahverengi gözleri vardı.

"Ben Şeyh Haşim bin Sait" dedi Arap. "Sen kimsin?"

"Adım Solomon Kane" diye gürledi Püritan şeyhin dilini konuşarak. "Ben bir İngiliz'im, seni putperest çakal".

Arabın koyu renkli gözleri merakla parıldadı.

"Süleyman Kâni" dedi Kane'in ismini Arapça söyleyerek. "Senden bahsedildiğini duymuştum... Bir ara Türklere karşı savaşmıştın, barbar korsanlar da senin yüzünden ağır bir darbe almışlardı".

Kane bir yanıt vermeye bile tenezzül etmedi. Haşim omuzlarını silkti.

"İyi para edersin" dedi. "Belki de seni İstanbul'a götürürüm; oradaki padişahlar senin gibi bir adamı köleleri arasında görmek-

ten memnuniyet duyacaklardır. Aklıma Kemal Bey diye gemisi olan bir adam geldi şimdi; adamın suratının tam ortasında senin açtığın koca bir yara izi var. Öyle nefret etmiş ki senden, tüm İngilizlere lanet okur. Sana tonla para ödeyecektir. Ha, bir de Frenk, sana göz kulak olması için başına ayrı bir muhafız dikeceğim, haberin ola. Boyunduruk da takmayacağım sana; sadece ellerin bağlı olacak".

Kane hiçbir şey söylemedi; şeyhin bir işareti üstüne adamlar Kane'i ayağa kaldırıp elleri dışındaki bağları çözdüler. Elleriniyse sıkı sıkıya arkasından bağladılar. Boynuna kısa bir sicim geçirdiler, bunun diğer ucunu da kocaman, yuvarlak bir hançer tutan siyah bir savaşçının eline verdiler.

"Sana yaptığım özel muamele hakkında ne düşünüyorsun, Frenk? Söyle bakalım" dedi şeyh.

Pis, derinden gelen bir ses tonuyla "Şunu düşünüyorum" dedi Kane yavaşça "Seninle yalnız ve silahsız bir biçimde savaşıp çıplak ellerimle göğsünden kalbini deşebilmek için ruhumu satardım".

Kane'in kalın sesinin ardındaki nefret işte bu denli büyüktü; korkunç gözlerinde öylesine ilkel, zaptedilemez bir öfke vardı ki acımasız ve korkusuz şeyhin beti benzi attı, sanki çılgın bir canavardan saklanıyormuş gibi gayri ihtiyari bir biçimde geri çekildi.

Sonra Haşim toparlandı, adamlarına kısa bir emir verdikten sonra atlı alayın başına doğru yürüdü. Kane yakalanışının köle kıza dinlenebilmesi için biraz olsun fırsat verdiğini fark edince rahatladı. Deri yüzmekte kullanılan hançer kızın tenine bile değmemişti; kız zar zor da olsa yürümeye devam ediyordu. Bu sırada karanlık çökmek üzereydi. Kısa bir süre sonra köleleri durduracak ve kamp kuracaklardı.

İngiliz istemeye istemeye yola koyuldu; siyah muhafız da koca hançerini kullanmaya hazır bir biçimde arkasından yürüyordu. Kane fark etti ki arkalarından üç siyah savaşçı daha geliyor; adamların ellerindeki tüfekler ise patlamaya hazır. Kane'in cesaretinin

farkına varmışlar, işlerini şansa bırakmak istemiyorlardı. Bu arada silahlarını bulmuşlar, şeyh kedi kafalı ju-ju asası dışında hepsine el koymuştu. Asayı küçümseyici bir tavırla bir kenara ayırmış sonra da siyahlardan biri bunu almıştı.

İngiliz yanında ince yapılı, gri sakallı bir Arabın yürüdüğünü fark etmişti. Adam konuşmak istermiş ama çekiniyormuş gibi duruyordu; çekinmesinin sebebi de ne yapacağını bilmez bir biçimde elinde evirip çevirdiği ju-ju asasıydı. Asayı siyah savaşçıdan sonra kendisi almıştı.

"Ben Hacı Yusuf" dedi Arap aniden. "Sana karşı hiçbir şeyim yok. Sana saldıranların arasında da değildim; eğer izin verirsen arkadaşın da olabilirim. Söylesene, Frenk, bu asa nereden geldi, nasıl senin eline geçti?"

Kane'in ilk tepkisi adamı cehennem yollamayı istemek oldu ama yaşlı adamda gördüğü samimiyet fikrini değiştirdi. "Bunu bana kan kardeşim vermişti... Köleler Sahili'nin kara büyücüsü, ismi de N'Longa" dedi.

Yaşlı Arap kafasını sallayıp bir şeyler mırıldandı; sonra siyah savaşçılardan birini Haşim'e yollayıp oraya gelmesini söyledi. Uzun boylu şeyh yavaş yavaş ilerlemekte olan kölelerin arkasından çıkıverdi; şeyhin kuşağına bağlanmış olan hançerler, kılıçlar ve Kane'in kamasıyla ve tüfekleri şeyhin her adımıyla birlikte tangır tungur sesler çıkarıyordu.

"Bak, Haşim" dedi yaşlı adam asayı işaret ederek. "Bunun ne olduğunu bilmeden fırlatıp atmışsın bir köşeye".

"Ne ki bu?" diye gürledi şeyh. "Tek gördüğüm sıradan bir asa... bir ucu sipsivri, diğer ucundaysa bir kedi kafası var. Bu üstünde imansızların kabartmalarının olduğu bir asa".

Yaşlı adam asayı tutup şeyhin suratının önünde sallamaya başladı: "Bu asa dünyadan da yaşlı! Sihirli bu! Bu asayla ilgili efsaneleri, demir kaplı eski kitaplarda okumuştum; Muhammed...

Sallallahu Aleyhi ve Sellem... bu asadan kinayeli bir biçimde bir kısa öyküde bahsetmişti! Değneğin üstündeki kedi başını görüyor musun? Bu eski Mısır'ın tanrıçalarından birinin başı! Asırlar önce daha Kudüs ve Muhammed bile yokken Bastet'in rahipleri bu değneği kendilerine iman eden, dualar okuyanlara doğrultmuşlardı! Firavundan önce Musa bu asayla mucizeler yaratmıştı; Yahudiler, Mısır'dan kaçarlarken bu değneği beraberlerinde götürmüşlerdi. Bu asa asırlar boyunca İsrail'in ve Yahuda'nın kraliyet asası olarak kullanıldı. Süleyman bin Davut bu değneği kullanarak hokkabazları, sihirbazları sildi süpürdü, ifritleri ve kötü cinleri tutsak etti! Bak! Yine Süleyman'ın ellerinde bu eski asayı bulduk!"

Yaşlı Yusuf hararetle konuşuyordu ama Haşim sadece omuzlarını silkti.

"Asa, ne o zaman Yahudileri kurtarabilmiş ne de bu Süleyman'ı şimdiki esaretinden kurtarabiliyor" dedi. "O yüzden bu asa benim için en iyi üç adamımı deşip öldüren o uzun ince kılıç kadar değerli değil".

Yusuf kafasını salladı. "Bu alaycılığın sonunu getirecek, Haşim. Günün birinde ne sana ne de kılıcına boyun eğmeyecek bir güç çıkacak karşına. Asa bende kalacak ama seni uyarıyorum... Beyaz adamı taciz edeyim deme. Bu adam Süleyman'ın, Musa'nın ve Firavunların, hem korkunç hem de kutsal asasına sahip; asadan ne gibi bir güç aldığını nereden bilebilirsin ki? Asa dünyadan da yaşlı; denizlerin altındaki sessiz şehirlerin tuhaf, karanlık tarih öncesi rahipleri tarafından kullanılmıştı. Eski Dünya'dan insanoğlunun tahmin bile edemediği gizemleri, sihirleri içinden barındıran bir asa bu. Aydınlan-

manın yeni yeni başladığı, kötülük dolu bir dünyanın tuhaf kralları ve onlardan daha da tuhaf olan rahiplerinin dünyasıydı Eski Dünya. İşte bu asayla o yepyeni, tuhaf dünyalarından eski bir kötülüğe karşı savaşıyorlardı; tüm bunlar milyonlarca sene önce olmuştu, o kadar eski bir dönem de ki insanoğlu kaç milyon sene önce olduğunu saymaya bile çekinir".

Haşim sabırsız bir biçimde bir şeyler mırıldanarak oradan uzaklaşırken, yaşlı Yusuf da arkasından koşturup, yüksek sesle ve ısrarla bir şeyler anlatarak onu izledi. Kane güçlü omuzlarını umursamaz bir tavırla silkti. Bildiği kadarıyla bu asa hiç de yaşlı adamın bahsettiği güçlere sahip değildi; adamın söyledikleri her ne kadar inanılmaz olsa da bunların geçerliliğini sorgulayacak kişi kendisi değildi. Tek bildiği asanın bugün dünyada bulunması mümkün olmayan tür bir ahşaptan yapıldığıydı. Bunu anlayabilmek içinde asaya hem bakıp hem de dokunup bunun bu dünyaya ait olmadığını hissetmek gerekiyordu. Asanın kafa kısmındaki özenli işçilik piramitlerin olduğu dönemden de öncesine dayanıyordu; asanın üstündeki hiyeroglifler de Roma İmparatorluğu'nun ortaya çıkışıyla artık unutulmuş olan bir dildi. Kane tüm bunların bu eski asanın üstüne sonradan yazılmış olan modern süslemeler olduğunu düşündü; aynı İngiltere'de bulunan taş anıtların üstüne sonradan yazılmış İngilizce sözcükler gibi.

Kane, asanın kedi şekilli kafa bölümüne baktığında bazen bunun sonradan değiştirilmiş olduğu hissine kapılırdı; sanki asanın başı daha önceden daha farklıymış gibi hissederdi. Bastet'in kafasını asaya kazıyan eski Mısırlı, asanın üstündeki orijinal şekli değiştirmiş olmalıydı; Kane bu eski şeklin kime ait olduğunu ise asla tahmin bile etmeye yeltenmemişti. Asa dikkatlice incelendiğinde insanı rahatsız eden, baş döndürücü bir sonsuzluk hissi verirdi; sanki daha fazla incelenmek istemiyormuş gibi bir his yaratırdı.

O gün geçmek bilmedi. Güneş acımasızca tepeye yükselmiş, ufka doğru yayılıp ağaçların üstüne vurmaya başlamıştı. Kölelerin damakları ağızlarına yapışmıştı; güç bela yola devam etmeye çalışıyorlardı. Bazıları yere düşüyor, bazıları da emekleyerek ilerlemeye çalışıyordu; bunlar boyunduruğu paylaştıkları arkadaşları tarafından bir şekilde desteklenip yola devam ediyorlardı. Herkes yorgunluktan bitap düştüğü vakit güneş batmaya ve gece bastırmaya başladı. Nihayet bir mola verildi. Kamp yeri hazırlandı, muhafızlar sere serpe oraya buraya serildiler; kölelereyse az miktarda, ancak hayatta kalmalarına yetecek kadar yiyecek ve içecek verildi. Kölelerin zincirleri açılmadı ama dilediklere yere oturacak müsaade verildi. Köleler hissettikleri o korkunç açlık ve susuzluk hissini biraz da olsa giderdiklerinden, kendilerini saran zincirlerin verdiği rahatsızlığı sineye çektiler.

Kane ellerindeki zincirler çözülmeden doyurulmuş, dilediği kadar da su verilmişti. Kölelerin sabırlı gözleri Kane'in su içişini sessizce izlediler; Kane o anda onlara ıstırap veren bir şeyi boğazından aşağı akıtmaktan dolayı büyük bir utanç duydu. Bu yüzden daha susuzluğunu tam olarak gideremeden su içmeyi bıraktı. Kamp yeri olarak dört bir yanı devasa ağaçlarla sarılı, açıklık bir

alan bulunmuştu. Araplar karınlarını doyurduktan sonra, siyah Müslümanlar da hâlâ yemeklerini pişirirken, yaşlı Yusuf tekrar Kane'in yanına gelip konuşmaya başladı. Kane, hacının ait olduğu ırka karşı duyduğu nefret düşünülecek olursa adamın sorularına büyük bir sabırla yanıt veriyordu. Konuştukları esnada Haşim at üstünde yanlarından geçti ve onlara küçümseyerek baktı. Kane o an, Haşim'in saldırgan Müslümanların sembolü olduğunu düşündü: Adam cesur, atak, materyalist ve korkusuzdu. Haşim hem kaderinden emindi hem de Batı'nın en güçlü hükümdarı olarak diğerlerinin haklarına karşı itibar etmiyordu.

"Yine şu asadan mı bahsediyorsunuz?" dedi alaycı bir tavırla. "Hacı, yaşlandıkça çocuklaşıyorsun".

Yusuf'un sakalı öfkeden titredi. Asayı tutup sanki bir kötülük yapacaknış gibi şeyhin suratına doğru salladı tehditkâr bir biçimde.

"Bu maskaralıklar sana hiç yakışmıyor, Haşim" dedi ters ters. "Çok uzun süre önce Arabistan'daki iblislerin kaçıp sığındığı, karanlık bir diyarın tam ortasındayız. Bu asaya bakan bir ahmak bile bunun bu dünyaya ait olmadığını anlayabilir; bu bugüne kadar sapasağlam kalmış. Bunca zamandır somut ya da soyut nelerin olup bittiğini bizler nereden bilebiliriz? Şu izlediğimiz yol mesela... bunun hangi dönemden kaldığını biliyor musun? Daha Selçuklular Doğu'dan ya da Romalılar Batı'dan gelmeden önce de vardı bu yol. Efsanelere göre Yüce Süleyman, Asya'daki iblisleri batıya doğru sürdüğünde buraya gelmiş ve onları garip zindanlara hapsetmiş. Sen de durmuş..."

Bir anda korkunç bir çığlık yükseldi. Ormanın karanlıklarından sanki Kıyamet Günü'nden fırlamış gibi siyah bir adam çıkıverdi. Adam ellerini kollarını çılgınlar gibi sallıyor, gözlerinin akı gözüküyordu; ağzını öyle bir açmıştı ki bembeyaz parıldayan dişlerinin hepsi ortadaydı. Adamın suratında kolay kolay unutulmayacak bir dehşet ifadesi vardı. Müslüman ordusu bir anda ayağa

fırladı ve silahlarını kaptı. Haşim "Bu Ali. Onu bizlere et bulsun diye ormana yollamıştım, belki de bir aslan gör..."

Ama Ali'nin peşinde aslan yoktu. Adam Haşim'in ayaklarının dibine yığıldı, anlamsız bir şeyler mırıldandı. Sonra da eliyle, sinirleri yerinden hoplamış gözcülerin gözlerini ayırmadan, sanki her an karanlıklarının arasından insanın aklını başından alacak bir şey fırlayacakmış gibi baktıkları ormanı işaret etti.

"Ormanda tuhaf bir anıt gördüğünü söylüyor" dedi Haşim alaycı bir biçimde "ama onu neyin böyle dehşete düşürdüğünü söyleyemiyor. Sadece aniden büyük bir korkuya kapılıp buraya doğru koştuğunu hatırlıyor. Ali sen ödleğin tekisin".

Haşim yere yığılmış olan siyah adamı tekmeledi ama diğer Araplar pek de o kadar emin değilmiş gibi gözüküyorlardı. Siyah savaşçıların arasında da bir panik başlamıştı.

"Bizi burada bırakıp kaçacak bunlar" dedi sakallı bir Arap siyahları göstererek. Siyahlar bir araya toplanmış, hararetle bir şeyler konuşup korku dolu gözlerle ormana bakıyorlardı. "Haşim, birkaç kilometre daha ilerlesek iyi olacak. Ne de olsa burası kötü bir yer; gerçi ahmak Ali kendi gölgesinden bile korkmuş olabilir ama... yine de ..."

"Yine de... " dedi şeyh alaycı bir kahkaha savurarak "ilerlersek hepiniz kendinizi daha iyi hissedeceksiniz". Pekâlâ, korkunuzu bastırmanız için kampı biraz daha ileride kuralım o zaman... ama önce o şeye bir göz atmam lazım. Köleleri sıkı sıkıya bağlayın; hızla ormana girip şu anıtın yanından bir geçelim bakalım. Belki de anıt büyük bir krala aittir. Eğer hep birden silahlarla ormana girecek olursak siyahlar da korkmazlar".

Böylece uyumakta olan köleler bedenlerine inen kırbaç darbeleriyle uyandı ve yola koyuldu. Siyah savaşçılar büyük bir sessizlik ve tedirginlik içinde beyaz efendilerini yakından takip ediyorlardı ama Haşim'in emirlerine tereddütle uydukları her hallerinden belliydi. Bu arada kocaman, kıpkırmızı ve kasvetli bir ay

çıkmış, orman upuzun ağaçlarının üstüne karanlık gölgeler düşüren gümüşümsü bir aydınlığa bürünmüştü. Tir tir titreyen Ali yolu gösteriyordu; vahşi efendisinin yanında olunca biraz olsun kendini güvende hissetmeye başlamıştı.

Kocaman ağaçlarla çevrili açık bir alana gelene kadar yollarına devam ettiler... burası tuhaf bir yerdi çünkü etrafta yetişen hiçbir bitki yoktu. Bu çıplak alan ürkütücü bir biçimde bu ağaçlar tarafından simetrik bir biçimde çevrelenmişti. Yerde ne ciğerotu ne de yosun vardı; tüm alan garip bir biçimde kuraklığın esiri olmuş gibi gözüküyordu. Ağaçsız alanın tam ortasındaysa bir anıtmezar duruyordu. Bu anıt mezar koskoca bir taş yığınından ibaretti ama çok eski zamanlardan kalma bir kötülükle donatıldığı besbelliydi. Sanki asırlar öncesinden kalmış gibiydi ama Kane etrafta insan olmayan, devasa, görünmez bir canavarın hafif hafif nefes alıp verdiğini duyabiliyordu.

Siyah Müslümanlar geriye çekildiler; bir şeyler mırıldanıyor, bu kutsuz ortamdan kaçmaya çalışıyorlardı. Kölelerse ağaçların altında yine sabırla, sessizce bekliyorlardı. Araplar bu siyah taş parçasına doğru yöneldiler. Yusuf, Kane' in siyah muhafızından Kane'i tutan ipi alıp karşılaşacakları ne olduğu belirsiz şeyden kendini korumak için onu hırçın bir çoban köpeği gibi ormana saldı.

"Bence burada yüce bir sultan yatıyor" dedi Haşim kılıcının kınıyla taşa vurarak.

"Bu taşlar nereden gelmiş böyle? diye mırıldandı Yusuf tedirginlikle. Bunların karanlık ve tehditkâr bir havası var. Dediğiniz gibi yüce bir sultan burada yatıyor olsaydı niye insanlardan uzak bir yeri şeçsin ki?" Buralarda eski bir şehrin kalıntıları olsaydı bu taşlar da daha farklı o..."

Sonra yere eğilip karmaşık bir şekilde kilitlenmiş olan demir kapının kilidini incelemeye başladı. Kapının üstünde yazan eski İbranice dilindeki yazıları görünce de kafasını salladı.

"Burada ne yazdığını anlayamıyorum" dedi titrek bir ses tonuyla. "Anlamamam da bir bakıma iyi çünkü eski krallar buraya kilit vurduysa bunu insanların gelip buraları kurcalamaması için yapmışlardır. Haşim, gidelim buradan. Burası insanoğlu için uğursuz bir yer".

Ama Haşim hiç oralı olmadı. "Burada yatan her kimse Müslüman değil" dedi. "Niye onunla birlikte gömülmüş olan hazineleri burada bırakalım ki? Bırak da şu kapıyı kıralım".

Araplardan bazıları tereddütle kafalarını salladılar ama Haşim' in her dediği bir emir sayılırdı. Haşim elinde kocaman bir balta tutan iri yarı bir siyah savaşçıyı yanına çağırıp kapıyı kırmasını emretti.

Adam baltasını savurduğu anda Kane bağırdı. Çıldırmış mıydı bu adam? Bu koca taş yığınının gözle görülür derecede eski olması, bunun binlerce sene boyunca kimse ellemeden burada durduğunun bir kanıtıydı. Ama içeriden ayak seslerinin geldiğinden

de emindi. Sesler o kasvetli hapishanenin dar alanının içinde sonsuza dek sürecek olan monoton bir hareket gibi bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Solomon Kane iliklerine kadar ürperdi. Sesi kulaklarında mı yoksa ruhunun veya bilincinin derinliklerinde mi duyduğundan emin olmasa da bu korkunç anıtmezarın içindeki bir canavarın ayak sesleri bilincinde yankılanıyordu.

"Durun!" diye bağırdı. "Haşim, çıldırmış olabilirim ama o taş yığınının içinden bir canavarın sesini duyuyorum".

Haşim elini kaldırıp baltanın taşa vurmasını engelledi. Durup dikkatlice etrafı dinledi; diğerleri de birdenbire gerginleşen havada bir şey duyabilmek için kulak kesildiler.

"Hiçbir şey duymuyorum" dedi sakallı, iri yarı bir adam.

"Ben de öyle" dedi bir başkası. "Beyaz adam çıldırmış olmalı!"

"Ya sen, Yusuf?" diye sordu Haşim alaycı bir tavırla.

Yaşlı Hacı tedirgin bir biçimde kıpırdandı. Suratında endişeli bir ifade vardı.

"Hayır, Haşim, henüz değil..."

Kane bir an için çıldırdığını düşünse de hiç o anki kadar aklı başında olmadığını da biliyordu; kendisini Araplardan daha farklı bir konuma koyan bu tuhaf farkındalığın da aslında Yusuf'un titreyen ellerinde tuttuğu ju-ju asası yüzünden olduğunu fark etti.

Haşim pis bir kahkaha patlatıp, siyah adama bir işaret verdi. Adamın elindeki balta gümbürtüyle anıtmezarın duvarına saplanıp, kapkaranlık ormanda kulakları sağır eden histerik bir kahkaha gibi yankılandı. Siyah adamın bedenindeki her kastan aldığı kuvvetle tekrar tekrar taş yığınının üstüne indi. Kane her darbeden sonra aynı sesi duyuyordu. Ömründe hiçbir şeyden korku duymamış olan Kane o anda korkunun pençelerini üstünde hissediyordu.

Ancak bu ölümlülere ait ya da dünyevi bir korku değildi; ayak sesleri bu âleme ait değildi. Kane'in hissettiği korku bilinmeyen bir Karanlık'ın dışından esen dondurucu bir rüzgâr gibiydi. Bu rüzgâr beraberinde eskide kalmış bir dönemin tüm kötülüklerini

ve kokuşmuşluğunu geri getiriyordu. Kane bu ayak seslerini duyup duymadığından ya da sezinleyip sezinlemediğinden emin değildi. Ancak gerçek olduğundan emindi. Bunlar ne bir insana ne de bir hayvana aitti; ama bu iğrenç, eski ve kapkaranlık anıtmezarın içindeki isimsiz o şey insanın ruhuna işleyen, hantal adımlarla yürüyordu.

İri kıyım siyah savaşçı yaptığı bu zorlu iş yüzünden kan ter içinde, nefes nefese kalmıştı. Nihayet adamın darbeleri eski kilidi kırdı; menteşeler yerlerinden fırladı ve kapı içeri doğru açıldı. Yusuf bir çığlık attı. Bu kapkara kapıdan dışarı ne sivri dişli bir canavar ne de etten kemikten bir iblis fırladı. Ama dışarı kadar leş gibi bir koku yayıldı dalga dalga; koku o denli kötüydü ki neredeyse buna dokunulabilirdi. Koku insanı afallatan bir hamleyle dışarı doğru akın ederken açık kapıdan dışarı da sanki kanlar fışkırmıştı. Herkesin içini muazzam bir Korku kapladı. Korku önce grubun lideri olan cesur Haşim'in üstüne çöktü; adam nafile yere bu soyut, alışık olmadığı türden korkuya engel olmaya çalışıyordu. Eli kırbaçlı adamlarından biri de korkuyu kırbaçlamaya çalışıyor hiçbir darbesi bir şeye isabet etmiyordu. Haşim kendisini ölümle ve yıkımla sarılmış olarak buldu.

Yusuf ruhunu kaybetmiş gibi tiz çığlıklar atarken, büyülü asayı elinden düşürdü. Ona katılan diğerleri de çılgınlar gibi ormana doğru kaçışmaya başladılar. Siyah savaşçılar da ulumaya benzer sesler çıkararak arkalarından geliyorlardı. Sadece siyah köleler kaçamamış, dehşetle tir tir titreşerek akıbetlerini bekliyorlardı. Kane bir kâbusun içinde uyanmış gibi Haşim'in rüzgârda bir kamış gibi savrulduğunu gördü; Haşim'i savuran şey ne şekli ne de dünyevi bir yapısı olan devasa, canlı, kırmızı bir Şey'di. O anda şeyhin bedenindeki tüm kemikler bir anda kırıldı ve bir hayvanın toynakları altında ezilen bir kamış parçası gibi tuzla buz oldu. İngiliz inanılmaz bir kuvvetle zincirlerini koparak hemen büyülü asayı kaptı.

Haşim'in ölü bedeni sere serpe yere yayılmış, her eklemi kırık bir oyuncak gibi etrafa saçılmıştı. Kırmızı Şey kalın bir kan bulutu gibi Kane'in üstüne doğru geliyordu. Bu şey sürekli olarak şeklini ve yapısını değiştiriyor ama buna rağmen sanki devasa bacaklara sahipmiş gibi yaklaştıkça yerleri zangır zangır titretiyordu.

Kane'in zihni dehşetten buz kesmişti ama kendini toparlayıp eski asayı havaya kaldırdı ve var gücüyle Korku'nun tam ortasına fırlattı. Bu isimsiz, bedensiz şeyin asaya karşı duramadığını gördü. Bir anda ortalığı mide bulandırıcı kötü bir koku kapladı; Kane bu kokunun neredeyse boğazına yapıştığını hissetti. Ruhunun bilincinin derinliklerinde canavarın ölüm çığlığı olduğunu anladığı bir his iğrenç, şekilsiz bir tufan gibi yankılandı. Çünkü Korku artık ayaklarının dibinde ölmek üzere kıvranıyor, kırmızı rengi pis bir koya vuran kırmızı dalgalar gibi soluklaşıyordu. Rengi daha da silikleşince, bu sessiz çığlık, insanoğlunun aklının hayal bile edemeyeceği bir diyara doğru gitmek üzere kozmik bir boyuta geçti.

Olduğu yerde kalakalan Kane ayaklarının dibinde duran bu şekilsiz, renksiz ama yine de görünür olan şeye baktı ve bunun Korku'nun cesedi olduğunu anladı. Korku Süleyman'ın asasının tek bir darbesiyle, geldiği o karanlık diyara geri dönmüştü. Kane artık biliyordu ki aynı asayı kullanan yüce bir kral ve büyücü, yüzyıllar önce bu canavarı cahil insanlar bunu serbest bırakana dek hapsetmişti.

Demek eski hikâyeler gerçekmiş; Kral Süleyman gerçekten de iblisleri batıya doğru sürmüş ve onları garip yerlere hapsetmiş. Ama neden onları öldürmemiş ki? O günlerde insanların büyüsü şeytanları yenemeyecek kadar etkisiz miydi? Kane işin içinden çıkamayıp omuzlarını silkti. Büyü hakkında hiçbir şey bilmezdi ama az önce diğer Süleyman'ın hapsetmiş olduğu şeyi öldürmüştü.

Solomon Kane'in içini bir ürpert kapladı; aşina olmadığı türden bir Hayat'ı görmüş, karşılaşmadığı türden bir Ölüm'le karşılaşmıştı. Aynı Atlantisli Neagiler'in tozlu koridorlarında, korkunç Ölüler Tepesi'nde ve Akaana Diyarı'nda fark etmiş olduğu şey geldi aklına: insan hayatı sayısız varoluşları, dünya içinde dünyaları barındırıyordu ve tek bir varoluş boyutu yoktu. İnsanların dünya diye tanımladıkları gezegen hesaplanamayacak kadar uzunca bir süredir dönüyor, döndükçe de Hayat'ı meydana getiriyordu. Bu hayatta, kurtçuklar gibi kıvranıp duran canlı şeyler de nihayette çürüyüp gidiyorlardı. Hükmü geçen kurtçuk artık insandı... Neden insanoğlu kendisini ve onu tamamlayan diğer canlıların ilk kurtçuklar ya da bir anda tahmin bile edilemeyecek şeyleri hayata geçiren bir gezegendeki son varlıklar olacağını düşünsün ki?

Kane N'Longa'nın hediyesi olan asaya yeni bir merakla bakınca ilk defa asanın sadece bir kara büyü aracı değil aynı zamanda insan olmayan karanlık güçleri sonsuza dek yenmek için kullanılan bir ışık ve iyilik kılıcı olduğunu fark etti. Tuhaf bir hisle içi ürperdi yine ama bu sefer içini ürperten şey korkuydu. Sonra ayaklarının dibindeki Şey'e doğru eğildi; bu şeyi tuttuğunda, bu, kalın bir sis tabakası gibi parmaklarının arasından kayıp gitti. Asayı bu şeyin arkasına sokarak bunu yerden kaldırmayı ve anıtmezarın içine sokup kapıyı kapatmayı başarabildi.

Sonra dönüp Haşim'in parçalanmış cesedine baktı; adamın tüm bedeni kokuşmuş yapışkan bir şeyle kaplıydı ve daha o anda bile çürüyüp kaybolmaya başlamıştı. Yine içi ürperdi; tam o sırada hafif bir ses onu bu kasvetli düşüncelerinden çekip çıkardı. Köleler ağaçların altına çömelmiş sabır dolu bakışlarla kendisini izliyorlardı. Kane hemen üstündeki o tuhaf ruh halinden sıyrıldı. Haşim'in erimiş bedeninden kendisine ait olan tüfekleri, kamayı ve meçi alarak bunların üstünde bir pas oluşturmaya başlamış olan yapış yapış şeyi temizledi. Arapların can havliyle kaçarken geride

bıraktıkları barut tozlarından da bir miktar aldı. Arapların artık geri dönmeyecekleri kesindi. Ya kaçarken öleceklerdi ya da uçsuz bucaksız ormanı aşıp kıyıya varacaklardı ama o korkunç açık alana asla geri dönmeyeceklerdi.

Kane siyah kölelerin yanına gidip biraz zorlukla da olsa onları zincirlerinden kurtardı.

"Savaşçıların kaçarken geride bıraktıkları bu silahları alın" dedi "sonra da hemen köyünüze dönün. Burası kötülük dolu bir yer. Köyünüze gidin ve Araplar tekrar gelecek olurlarsa köle olarak esir alınmaktansa oracıkta ölümü kabullenin".

Köleler bunun üstüne eğilip Kane'in ayaklarını öpmeye çalıştılar ama şaşkınlıkla onlara bakan Kane onları sert bir dille ikaz etti. Sonra köleler gitmek için hazırlanırlarken biri dönüp Kane'e şöyle dedi: "Efendimiz, ya size ne olacak? Neden bizimle birlikte dönmüyorsunuz? Bizim kralımız olacaksınız!"

Ama Kane hayır manasında kafasını salladı.

"Ben Doğu'ya doğru gideceğim" dedi. Böylece kabilenin yerlileri onun önünde eğilip köylerine doğru yola koyuldular. Kane de bir zamanlar Firavunların, Musa'nın, Süleyman'ın ve sayısız Atlantisli kralın kullandığı asayı sırtlanarak doğuya doğru yöneldi. Gerisinde bıraktığı anıtmezara sadece bir an için dönüp baktı. Diğer Süleyman burayı çok uzun bir süre önce garip bir güçle inşa etmişti. Anıtmezar artık sonsuza dek yıldızlara karşı bir karanlığa ve sessizliğe gömülecekti.

Asur'un Çocukları

Alıntı

Asur'un Çocukları

I

Solomon Kane bir minder olarak kullandığı soyulmuş hayvan derileri yığınının üstünde duran silahlarını kapıp, karanlıkta yola koyuldu. Uyanmasına sebep olan şey, ne kulübenin damını kaplayan yaprakları çılgınca döven tropik yağmur damlaları ne de kükreyen gök gürlemesiydi: Tropik fırtınanın uğultusunu bir bıçak gibi kesen acı dolu insan haykırışları ve çarpışan çelik sesleriydi. Fırtınadan saklanmak için sığındığı köyde bir kargaşa boy göstermişti ve yükselen sesler bir birliğin ani saldırısından yükseliyor gibiydi. Solomon kılıcına davranırken, hangi yerli kabilenin gece vakti, hem de böylesi bir fırtınanın ortasında bir köye saldırabileceğini düşündü. Solomon'un piştovları da kılıcının yanında duruyordu ama onları yanına almadı. Çünkü böylesi bir sağanak, barutu anında ıslatıp, piştovları işe yaramaz hale getirirdi.

Solomon giysilerini çıkarmadan uyumuştu; bu yüzden geniş kenarlı fötr şapkasını ve pelerinini kapmasına gerek kalmadan kulübenin kapısına doğru koştu. Gökyüzünü yararcasına çakan kulak tırmalayıcı bir şimşek etrafı aydınlatıp, çelik kılıcının üstünde parlayarak, Solomon'un kulübelerin arasında debelenip duran insan keşmekeşini görmesine olanak verdi. Fırtınadan çıkan onca uğultuya rağmen, avazı çıktığı kadar başka bir dilde bağıran siyahların tiz çığlıklarını ve canhıraş bağrışmalarını duyabiliyordu. Kulübeden dışarı fırladığında tam önünde duran birinin varlığını hissetti; tam o anda geceyi delen bir başka gök gürültüsü duyuldu ve etrafı tuhaf, mavimsi bir ışığa boğdu. O anda Solomon ani bir hamleyle öne atılmıştı ki elindeki bıçağın büküldüğünü ve tam kafasına doğru heyula gibi bir kılıcın savrulduğunu gördü. Gözlerinin önünde şimşekten de parlak kıvılcımlar uçuştu, hemen ardından da bu balta girmemiş ormanın karanlığından da kasvetli bir karanlık onu yutuverdi.

Solomon Kane kımıldayıp, kulübenin önündeki yapış yapış şeyin yanında doğrulduğunda, yağmurla her karışı ıslanan ormanın üstüne solgun bir şafak söküyordu. Kafasına aldığı darbeden sızan kanlar kurumuştu; başı biraz sızlıyordu. Üstündeki sersemliği atmaya çalışarak, ayağa kalktı. Yağmur çoktan durmuş, gökyüzü berrak bir görüntüye kavuşmuştu. Köyün üstüne bir sessizlik çökmüştü; Kane etrafına bakınınca köyün her yanının cesetlerle dolu olduğunu gördü. Köyün her karışında katledilmiş erkek, kadın ve çocuk cesetleri yatıyordu: sokaklarda, kulübelerin kapılarının önünde, kulübelerin içinde. Cesetlerden bazıları resmen paramparça olmuştu; bu insanlar ölmeden önce ya korkudan bir yerlere sinmiş kalmışlar ya da saldırının acımasızlığı karşısında yapacak bir şey bulamamışlardı. Bu esrarengiz baskıncılar her kimse, pek fazla esir almamışlar, diye düşündü Solomon. Köye saldıranlar, mızrakları, baltaları, yemek kazanlarını ve kurbanlarının tüylerle süslü başlıklarını da almamışlardı ki bu, bu kişilerin hem kültür hem de

zanaat işlerinde basit köy halkına göre çok daha ileri bir ırka ait olduklarını gösteriyordu. Ancak bulabildikleri tüm fildişini ve Kane'in kamasını ve kılıcını, piştovlarını ve barutla mermi keselerini de alıp götürmüşlerdi. Aldıkları şeyler arasında bir de Kane'in arkadaşı, Batı Kıyısı'nın büyücüsü N'Longa'nın kendisine vermiş olduğu, üstü tuhaf şekillerle kaplı, sipsivri bir biçimde yontulmuş olan kedi kafalı asayla, şapkası ve pelerini de vardı.

Kane terk edilmiş köyün orta yerinde kalakalmış, derin düşüncelere dalmıştı; o anda aklından bin bir türlü olasılık geçiyordu. Daha bir gece önce ormanda patlayan fırtınadan kaçmak için sığındığı köy halkıyla konuştuğunda kimse bu baskıncıları varlığına dair bir ipucu vermemişti. Yerliler de yeni yeni yerleşmekte oldukları bu topraklar hakkında çok fazla şey bilmiyorlardı; kendilerine rakip olan, daha güçlü bir kabileden kaçarken bu bölgeye sığınmışlardı. Köy halkı sade, iyi kalpli insanlardı; Kane'i bağırlarına basmışlar, evlerinin kapılarını açıp onu mütevazı yaşamlarına dahil etmişlerdi. Kane'in yüreği kimliği bilinmeyen baskıncılara karşı büyük bir öfkeyle doldu; ancak içini öfkeden daha da fazla kaplayan şey, o tükenmek bilmez meraktı ki merakını bu denli cezbeden şey gördüğü lanetli bir beyaz adamdı.

Çünkü Kane o fırtınalı gecede esrarengiz bir olaya şahit olmuştu. Şimşeğin etrafı aydınlatan parlak ışığı altında, hayal meyal de olsa, vahşi, kara sakallı bir adam görmüştü: Beyaz bir adamın suretiydi gördüğü. Ancak mantıklı düşünecek olursa, o bölgede, yüzlerce kilometre boyunca beyaz adamların, hatta Arap baskıncıların dahi olması ihtimali söz konusu değildi. Kane'in adamın giysilerini inceleyecek kadar vakti olmamıştı elbet ama tek hatırladığı adamın üstünde tuhaf, biçimsiz bir kıyafetin olduğuydu. Zaten kendisini yere deviren kaygan, dümdüz kılıç da basit yerli halka ait bir silah değildi.

Kane köyü çevreleyen gelişigüzel yapılmış çamurdan duvara ve baskıncılar tarafından parçalanmış olan bambu kapılara baktı.

Baskıncılar köye geldiklerinde fırtına bir hayli dinmiş olmalıydı ki, paramparça kapıdan balta girmemiş ormana giden yolda birçok ayak izi vardı.

Kane eğilip, yakınında duran basit bir baltayı aldı eline. Eğer bu isimsiz baskıncılar kayıp verdilerse bile, cesetleri diğerleri tarafından kaldırılıp, taşınmış olmalıydı. Kane güneşten korunmak için kendisine yapraklardan eğreti bir şapka yaptı. Sonra bu esrarengiz kişilerin yerde bıraktığı ayak izlerinin peşine düşüp, parçalanmış kapıdan çıktı, fırtınanın sırılsıklam bıraktığı ormana yöneldi.

Ayak izleri heyula gibi ağaçların altında daha da belirginleşti; Kane ayak izlerinin çoğunun sandalet izi olduğunu fark etti, hem de kendisine yabancı olan türden sandaletlerin izi gibiydi bunlar. İzlerin geri kalanı çıplak ayak izleriydi ki bu da köyden esir alındığını gösteriyordu. Baskıncılar bir hayli önünde olmalıydılar çünkü Solomon dur durak bilmeden, ince uzun bacaklarını çalıştırdığı halde kimseciklere rastlamamıştı.

Harap olmuş köyden ayrılırken yanına aldığı yiyeceklerle karnını doyurdu ve hiç mola vermeden, şimşeğin aydınlattığı o suratın kime ait olduğunu bulmak için yoluna devam etti. Dahası, baskıncılar silahlarını da almışlardı ki bu karanlık diyarda, bir adamın en iyi dostu silahlarıydı. Solomon gün boyunca yola devam etti. Güneş batmak üzereyken balta girmemiş orman, ağaçlık bir alana dönüştü ve Solomon alacakaranlıkta engebeli, üstünü otlar bürümüş, seyrek ağaçların bulunduğu bir ovaya vardı... ileride, ovanın hemen arkasında, bir sıra alçak tepe bulunuyordu. Ayak izleriyse ovadan geçiyordu; Kane baskıncıların istikametinin uzakta gördüğü alçak tepeler olduğunu tahmin etti.

Kane tereddüt içinde olduğu yerde kaldı; dört bir yandan aslanların vahşi kükremelerini duyuyor, bu sesler farklı yerlerden yankılanıp geri dönüyordu. Bu azman kediler av peşindeydi ve elinde sadece bir baltayla bu açıklık alana dalmak intihar olurdu. Kane kocaman bir ağacı gözüne kestirip, ağaca tırmandı ve müm-

kün olduğunca rahat olabileceği bir biçimde ağacın dalına yerleşti. Tekrar ovaya baktığında bu sefer tepelerin arasında parıldayan bir ışık gördü. Daha sonra, ovadan tepelere doğru hareket eden başka ışıklar da gördü: ufuk çizgisinin üstünde asılı duran yıldızların altında, bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla ilerleyen bir ışık dizisi. Kane fark etti ki bu, ellerinde meşaleler, hızla hareket eden baskıncılardan ve esir aldıkları köylülerin oluşturduğu diziydi. Meşaleler hiç şüphesiz ki aslanların uzak durması içindi; Kane adamların et yiyen canavarların cirit attığı bu açıklık alandan gece gece geçmeleri için hedeflerine bayağı yaklaşmış olmaları gerektiğini düşündü. Kane uzaktan tek bir sıra halinde yürüyenleri izlerken, parıltılı meşalelerin bir süre tepelerde ilerleyip, sonradan gözden kaybolduklarını fark etti.

Kane bu tuhaf olayı düşünürken uyuyakaldı; uykusunda gecenin rüzgârları eski Afrika'nın karanlık sırlarını kulağına fısıldıyor, aslanlar uyuduğu ağacın altında kükreyip, püsküllü kuyruklarıyla yeri kamçılıyor, alev alev yanan aç gözleriyle ağaca bakıyorlardı.

Şafak, kızıl ve altın sarısı ışıklarıyla bir kez daha etrafı aydınlattı ve Kane ağacın tünediği dalından aşağı inerek yoluna devam etti. Beraberinde getirdiği son yiyecekleri de yedikten sonra, temiz görünen bir derede susuzluğunu giderdi ve tepelerde yiyecek bir şeyler bulup bulmayacağı düşündü. Eğer yiyecek bulamayacak olursa, zor durumda kalacaktı ama Kane'in daha önceden de aç kaldığı çok olmuştu: evet, açlıktan bitap düştüğü, dilinin damağına yapışacak kadar susuz kaldığı, soğuktan donduğu anlar öyle çoktu ki. Kane'in ince uzun, geniş omuzlu yapısı demir kadar sağlam, çelik kadar da esnekti.

Kane korkusuzca savanalara doğru ilerdi; bir yandan da etrafta aslanların olup olmadığına bakıyor ama bir an bile olsun yavaşlamıyordu. Güneş tam tepeye çıkmış, batıya doğru meyletmişti. Kane ilerledikçe, ovanın daha da genişleyip, yayıldığını, bir

anda her şeyi daha belirgin biçimde görebildiğini fark etti. Çıkıntılı tepeler yerine, etrafını çeviren açıklık alandan bir anda yükselen, teperlerle aynı hizada olan bir ova gördü. Ovanın uç kısımlarında ağaçlar ve uzun uzun çalılıklar vardı ama engebeli yamaçlar çırılçıplaktı. Ancak bu yamaçlar Kane'in görebildiği kadarıyla yaklaşık olarak yirmi, yirmi beş metre yüksekliğindeydi ve Kane bunları kolaylıkla aşabileceğini düşündü.

Kane yamaçlara yaklaşınca bunların tek parça kayalıklar olduklarını ancak etraflarının kalın bir toprak tabakasıyla örtülmüş olduğunu gördü. İri iri kaya parçaları birçok yere saçılmıştı, dolayısıyla çevik bir adam bunları kolaylıkla basamak olarak kullanıp yamaçları rahatlıkla aşabilirdi. Ancak Kane bir şey daha gördü: Sarp kayalıkların dik eğimini çevreleyen geniş yol vardı ve bu yolda da Kane'in izlemekte olduğu ayak izleri.

Kane biraz daha yukarılara tırmanınca, bu yolun mükemmel bir işçilikle yapıldığını fark etti; bu kesinlikle hayvanların ya da yerel kabilelerin kullandığı bir patika değildi. Yol, uçurumun kenarına büyük bir titizlikle döşenmiş, pürüzsüz kaya parçalarıyla düzgün bir biçimde kaplanmıştı.

Kurt gibi ihtiyatlı olan Kane, yola çıkmadan, diğerleri kadar yüksek olmayan bir yamaçtan yukarı tırmanmaya başladı. Ayaklarını bastığı yerler hiç de tekin görünmüyordu ve yamaçtaki kayalıklar her an üstüne yuvarlanacakmış gibi duruyordu ama Kane sağ salim bir biçimde yamacın tepesine kadar çıktı.

Kane tırtıklı, kayalıklarla çevrili ve dümdüz bir alana doğru büyük bir eğimle açılan bir yamacın üstünde duruyordu. Durduğu yerdense, ayaklarının altında boylu boyunca uzanan geniş bir ova vardı; ovanın her yanı zengin bir bitki örtüsüyle kaplıydı. Ovanın tam ortasında... Kane bir serap ya da hayal gördüğünü düşünerek gözlerini kırpıştırıp, kafasını salladı...Hayır! Gördüğü şey hâlâ oradaydı! Ovanın tam orta yerinde koskocaman duvarlarla çevrili bir şehir duruyordu! Kane mazgallı siperler, bunların ardında duran kuleler ve siperlerin arasında dolaşan insanlar gördü. Şehrin öte tarafındaysa bir göl vardı ve bunun etrafı da alabildiğine uzanan şaşaalı bahçeler, tarlalar ve otlayan büyükbaş hayvanlarla dolu çayırımsı, büyük alanlarla doluydu.

Kane'in bu manzara karşısında dili tutulmuştu ama aniden kayalıkların üstünden gelen metalimsi topuk sesleri onu kayalıkların ardından çıkıveren bir adamla burun buruna getirdi. Adam iri yarı, güçlü görünüyordu; neredeyse Kane kadar uzundu. Adamın çıplak kolları kastan ibaretti; bacaklarıysa düğüm düğüm olmuş demir sütunlar gibiydi. Kane adamın suratının, köyde, şimşek çaktığında gözünün ucuyla görmüş olduğu adamın suratına benzetti: vahşi, kara sakallı, zalim, acımasızca bakan gözleri ve yırtıcı bir hayvanınki gibi gagamsı bir burnu vardı. Adam, kalın ensesinden dizlerine kadar demirden yapılmış bir giysiyle kaplıydı; kafasındaysa demir bir miğfer vardı. Sol kolunda, sağlam ahşaptan yapılmış ve metalle kaplanmış bir kalkan, kemerinde asılı duran bir hançer ve elinde de ufak, demir bir gürz vardı.

Kane tüm bunları tek bir bakışta, adam bir anda kükreyip öne atılırken fark etmişti. İngiliz

o anda, adamla aralarında herhangi bir konuşma geçmeyeceğini anladı. Bu ölümüne bir savaş olacaktı. Kane bir kaplan gibi çevik bir hareketle savaşçıya saldırmak üzere hamle yaptı; bir yandan da ince uzun bedeninin elverdiğince güçlü bir biçimde baltasını savurdu. Kane'in savurduğu balta, adamın kalkanına isabet etti; baltanın ucu kıvrılarak, kabzası Kane'in elinde ufalandı ve adamın kalkanı çatladı. Kane'in çevik hamlesinin hızını alamayarak, düşmanının üstüne çullandı; adam zaten bir işe yaramayan kalkanını yere düşürdü, afallamış bir vaziyette İngiliz ile boğuşmaya başladı.

İki adam da ayakları yere mıhlanmış gibi nefes nefese birbirlerine saldırdılar; Kane düşmanının tüm gücünü hissederken, kurt gibi hırlıyordu. Adamın zırhı Kane'in üstünü başını yara bere içinde bırakmıştı. Savaşçı sıkı sıkıya tuttuğu gürzü Kane'in kafasına indirmeye uğraşıyordu.

İngiliz savaşçının kolunu kıstırmaya çalıştı ama adamı mengene gibi tutan parmakları bir anda güç kaybedince, savaşçı gürzü feci bir biçimde Kane'in kafasına indirdi. Adam tam gürzü bir kez daha savurdu ki Kane içgüdüsel bir hareketle gürzden kaçtı. Ancak bu sefer gürz omzuna isabet edip, omuzlarını yarı hissiz bırakmış, açılan derin yaradan kanlar akmaya başlamıştı.

Çılgına dönen Kane vahşi bir biçimde gürzü tutan savaşçının iri bedenine saldırdı; tek eliyle savaşçının kemerindeki hançeri kapıp, bunu olanca gücüyle adama saplamaya başladı.

Birbirini bırakmadan dövüşmeye devam eden iki adam geri geri sendelediler; biri diğerini hiç konuşmadan bıçaklıyor, diğeriyse karşısındakinin işini bitirebilmek için kolunu bıçak darbelerinden sakınmaya çalışıyordu. Savaşçının şiddeti biraz olsun hafiflemiş darbeleri Kane'in kafasına ve omuzlarına isabet etmiş,

tenini yırtarak, oluk oluk kan akmasına sebep olmuştu. O anda Kane'in zihni bulanmaya, beynine iğneler saplanmaya başlamıştı. Ancak hiddetle savurduğu hançer, hâlâ savaşçının bedenini koruyan zırhını sıyırıp geçiyordu.

Yaralı bir kurt misali, gözleri karamış, afallamış vaziyette sadece içgüdülerine güvenerek savaşmaya devam eden Kane, dişlerini düşmanının kalın boynuna geçirip, ürkünç bir biçimde adamın etini kopardı. Bir anda adamdan kanlar fışkırmaya başladı; savaşçı canhıraş bir çığlık kopardı. Adam bir an için sendeleyince, elindeki gürz de hızını kaybetti; İki adam, boğuşa boğuşa dik bir yamaçtan aşağı doğru yuvarlanmaya başladılar. Yere düştüklerinde Kane, adamın tepesindeydi. Kane'in elinde tuttuğu hançer kafasının üstünde parıldıyordu; Kane hançeri kabzasına kadar adamın boğazına sapladı. Hançeri, o denli şiddetle saplamıştı ki kendisi de bu darbeyle birlikte öne doğru kaykıldı ve savaşçının cansız bedeninin yanına, bilincini kaybetmiş vaziyette seriliverdi.

Orada, bir kan gölünün orta yerinde yatarken, gökyüzünde siyah bir zeminin üstünde mavi, minik parıltılar oluşmuş, bunlar döne döne yaklaşmaya ve alçalmaya başlamıştı.

Aniden dağların arasındaki dar geçitten, Kane'in öldürdüğü savaşçıya benzer adamlar fırlayıp Kane'in yanına geldiler. Uzaktan duydukları mücadele sesi adamları oraya doğru yöneltmiş, boğuk, kaba saba sesler çıkararak, gördüklerinin ne anlama geldiğini tartışıyorlardı. Adamların beraberindeki siyahlarsa sessizce bekliyorlardı.

Adamlar, yerde yatan iki adamı birbirlerinden ayırdıklarında, birinin ölü, diğerinin de ölmek üzere olduğunu fark ettiler. Kendi aralarında ne yapacaklarını konuştuktan sonra mızraklarını ve kılıçların askılarını bir araya getirerek bir sedye hazırladılar; siyahlar yerde yatan adamları kaldırarak sedyelere yerleştirdiler. Hep beraber yeşillik alanın ortasında parıldayan şehre doğru yola koyuldular.

II

Solomon Kane'in bilinci yerine geldi. Üstü derilerle, kürklerle kaplı güzel bir sedirde uzanıyordu; etrafına bakınca zemini ve duvarları taşlarla kaplı büyük bir odada olduğunu gördü. Odada demir parmaklıklarla kaplı tek bir pencere ve dışarıya açılan tek bir kapı vardı ki bunun hemen ardında, Kane'in öldürmüş olduğu iri yarı savaşçıya benzer bir başka savaşçı nöbet tutuyordu. Sonra Kane başka bir şeyi daha fark etti: bilekleri, boynu ve ayak bilekleri altın zincirlere vurulmuştu. Bu zincirler karmaşık bir biçimde birbirine geçirilmiş, gümüş renkli koca bir kilitle duvardaki bir halkaya bağlanmıştı.

Kane o anda yaralarının da sarılmış olduğunu fark etti; neler olduğunu anlamaya çalışırken, içeri yiyecek ve mor renkli şarap getiren bir siyah hizmetkâr girdi. Kane siyah adamla konuşmaya yeltenmeden, getirilen yemekleri yiyip, kana kana şarap içti. Sonra da uykuya daldı; içtiği şarap ilaçlı olmalıydı çünkü saatler sonra uyandığında yaralarını saran sargıların değiştirildiğini ve kapının ardında farklı bir savaşçının nöbet tuttuğunu gördü: bu adam da diğerlerine benziyordu: kaslı, kara sakallı ve zırhlarla kaplı.

Kane tekrar uyandığında kendisini daha dinç ve dinlenmiş hissetti; siyah hizmetkâr odaya tekrar geldiğinde onunla konuşup, bu tuhaf yer hakkında bilgi almaya karar verdi. Kiremit döşemelerden gelen deri sandaletli ayak sesleri, birisinin odasına gelmekte olduğunu haber veriyordu; Kane yattığı yerde doğrulur doğrulmaz, içeri bir grup adam girdi.

İçeri girenler cüppeli, esrarengiz görünümlü, yüzleri ve sakalları tıraş edilmiş bir grup adamdı; bunların arkasında da Kane'e daha önceden yemek getiren siyah hizmetkâr vardı. Ancak bu kişilerin hepsi arka planda duruyorlardı. En öndeyse tüm dikkatleri üstünde toplayan bir başka adam vardı: ipekten yapılma giysileri

altından bir kemerle tutturulmuş, uzun boylu bir adam. Adamın kuzguni siyah saçları ve sakalı lüle lüleydi, bir şahininki gibi olan gagamsı burnunun hakim olduğu suratı gayet gaddar ve vahşi görünüyordu; Kane bu ırkın en belirgin özelliği olduğunu düşündüğü kibirli bakışların bu adamda daha da aşikâr olduğunu fark etti. Adamın başında tuhaf biçimli, altından bir taç vardı, elindeyse yine altından bir asa tutuyordu. Odaya girmiş olan diğer adamların bu önde duran adama karşı takındıkları tavırdan, bu adama yaltaklandıkları besbelliydi; Kane bu adamın ya şehrin kralı ya da yüksek rahibi olduğunu düşündü.

Bu taçlı adamın yanındaysa, ondan daha kısa boylu, şişman, yüzü ve sakalları tıraşlı bir başka adam vardı; bu adam da arka planda duran diğerleri gibi giyinmişti ama kıyafetleri bir nebze daha kaliteliydi. Adam elinde kabzası mücevherlerle bezeli, altı kayıştan oluşmuş bir kamçı tutuyordu. Kayışların ucunda da üçgen şekilli metal parçaları vardı. Kane bu kırbaca baktığında hayatında hiç bu kadar acımasız bir ceza aleti görmediğini düşündü. Adamın oynak, ufacık gözlerinde hilekâr bir ifade vardı; zaten tüm hali tavrı, altın asalı adama karşı yaltaklandığını, diğerlerine karşıysa acımasızca despotluk tasladığını gösteriyordu.

Kane, adamların bakışlarına, dik dik bakarak karşılık verdi; bir yandan da adamlara karşı hissettiği, bu tarifi zor tanışıklık hissini çözmeye çalışıyordu. Bu insanların siması bir nebze Arapları andırsa da Kane'in daha önceden gördüğü Araplara da benzemiyorlardı. Adamlar bazen kendi aralarında konuşuyorlar, konuştukları dil Kane'e inanılmaz derecede tanıdık geliyordu ama bir türlü bu hayal meyal hatırladığı dilin kimlere ait olduğunu bilemiyordu.

Nihayet asalı adam döndü ve kendisini köle gibi izleyen adamlar arkasında, haşmetli adımlar atarak odadan çıktı. Kane odada yalnız kalmıştı. Bir süre sonra kafası kazılı adam yarım düzine kadar askerle ve rahip yardımcısıyla odaya geri döndü. Bunların arasında daha önceden Kane'in yemeğini getirmiş olan genç siyah

adamla, uzun boylu, kasvetli görünümlü bir başka adam vardı; bu adamın üstündeyse sadece edep yerlerini örten peştamal ve kemerine asılı duran bir de kocaman bir anahtar vardı. Askerler mızraklarını Kane'e doğrulttular; peştamallı adam da Kane'in duvardaki halkaya geçirilmiş zincirlerini çözdü. Askerler, Kane'in etrafını çevirdiler, zincirlerini tutarak, Kane'e onları takip etmesi gerektiğini gösterdiler. Kane etrafını saran askerlerle odasından çıkıp, içinde bulunduğu geniş binanın tünellerle kaplı koridorlarında yürümeye başladı. Sıra sıra dizilmiş tünellerden geçtikten sonra Kane'in kaldığı odaya benzer biçimde döşenmiş bir odaya vardılar. Kane'in zincirleri hemen odadaki tek pencerenin yanındaki duvarda bulunan halkaya geçirildi. Kane duvara zincirlendikten sonra, deri kaplı divanda oturabiliyor, uzanabiliyor ya da ayağa kalkabiliyordu ancak hiçbir yöne yarım düzine adım atacak kadar uzaklaşamıyordu. Yanına yiyecek ve şarap bıraktıktan sonra, adamlar odadan çıktılar. Kane bu sefer odanın kapısının ardında kimsenin nöbet tutmadığını ve kapının kilitlenmediğini fark etti. Demek adamların kendisini burada alıkoyabilmek için zincirlerin yeterli olduğunu düşünüyorlardı. Kane zincirleri şöyle bir çekip, dayanıklılıklarını kontrol ettikten sonra adamların haklı olduklarını gördü. Ancak adamların bu kadar kayıtsız davranmaları için bir başka neden vardı ki Kane bunu daha sonradan öğrenecekti.

Kane daha önceden kaldığı odadaki pencereden daha büyükçe ve o kadar kalın parmaklıklarla kaplı olmayan pencereden dışarı baktığında, şehre olağanüstü bir yükseklikten kuşbakışı baktığını gördü. Gördüğü manzara, dar sokaklardan, sütunlarla ve taşların üstüne oyulmuş aslan heykelleriyle süslü geniş caddelerden ve yığınla düz çatılı evlerden ibaretti. Bu evlerin gölgeliklerinde insanlar güneşleniyor gibi gözüküyordu. Binaların birçoğu taştan, güneş altında kurutulmuş kiremitten yapılmış gibiydi. Binaların bu denli büyük olması itici bir görüntü çıkarmıştı ortaya: Bu binaları inşa edenlerin karanlık ve biraz da insanlık dışı kişiliklerine ışık

tutan kasvetli bir mimari motif hakimdi her yere.

Kane şehri çevreleyen duvarların oldukça yüksek ve kalın olduğunu gördü; bir de bu duvarların üstüne belirli aralıklarla yerleştirilmiş olan kuleler vardı. Kane birtakım zırh giymiş askerlerin, duvarların arasında gidip gelerek gözcülük yaptıklarını gördü; bu insanların savaşçıl hâl ve tavırları bir süre Kane'in aklını kurcaladı. Bulunduğu binanın tam aşağısında gördüğü pazar yeri ve sokaklar, sürekli değişen, rengarenk bir insan manzarası sunuyordu.

İçinde tutsak olarak bulunduğu bina hakkında Kane doğal olarak pek fazla şey göremiyordu. Ancak pencereden aşağı baktığında, binanın girişinde sıra sıra, aşağı doğru inen devasa merdiven basamakları gördü. Kane biraz hoşnutsuzlukla, bu binanın da tıpkı öykülere konu olan Babil Kulesi gibi, katman katman inşa edilmiş olması gerektiğini düşündü.

Kane dikkatini tekrar odaya yöneltti. Odanın duvarlarını farklı renklerde duvara kazınarak oluşturulan resimler süslüyordu; resimlere hafif, birbirine iyi bir biçimde kaynaştırılmış olan renkler hakimdi. İşin aslı bu resimler Kane'in hem Asya'da hem de Avrupa'da görmüş olduğu sanat eserlerinden çok daha ileri düzeydeydi. Resimlerin çoğu ya bir savaşı ya da bir avı gösteriyordu: genellikle kıvırcık, kara sakallı, güçlü kuvvetli ve zırhlı adamlar aslanları öldürüyor ve diğer savaşçıları öne sürüyorlardı. Bu savaşçılardan bazıları çıplak, siyah adamlardı, diğerleriyse onları yenen kişilere benziyorlardı. Resimlerdeki insan figürleri hayvan-

lar kadar iyi resmedilmemişti; bunlar az çok âdetlere uygun olarak çizilmişti ancak genellikle donuk bir ifade verilmişti. Asıl aslanlara gerçekçi bir ifade verilmişti. Resimlerdeki sahnelerden bazıları ağzından alevler fışkıran atların sürdüğü arabalardaki kara sakallı savaşçıları gösteriyordu; Kane bu resimlere bakarken bir kez daha sanki ya bu sahneleri ya da benzerleri daha önceden görmüş gibi bir hisse kapıldı. Bu at arabaları ve atlar, aslanlara kıyasla o kadar da gerçekçi bir biçimde resmedilmemişti; ancak bunun sebebi geleneklere uygun biçimde çizilmiş olmalarından ötürü değildi: Sanki bu resimleri çizen ressamın bu konuda fazla bilgisi yoktu. Kane bu ufak tefek hataları fark ederken, resimlerin yine de büyük bir ustalıkla çizilmiş olduklarını düşündü.

Kane resimlere dalmış bakarken, vakit hızla geçiverdi. Odaya kendisine daha önceden yiyecek ve şarap getirmiş olan siyah, sessiz adam girdi yine.

Adam yiyecekle içecekleri Kane'e ikram ederken, Kane adamın yanaklarından izleri inceleyip, adamın ait olduğunu düşündüğü yerel kabilelerden birinin konuştuğu lehçeyle konuşmaya başladı. Adamın asık suratı bir anda aydınlandı ve adam Kane'in anlayabileceği bir dilde yanıt verdi.

"Hangi şehirdeyim?"

"Ninn, bwana".

"Bu insanlar kim?"

Asık suratlı siyah adam bilmiyormuş gibi kafasını iki yana salladı.

"Bunlar eski bir medeniyetin insanları, bwana. Çok eskiden gelmişler buraya".

"Odama adamlarıyla birlikte giren adam kralları mıydı?"

"Evet, bwana, o Kral Asur-ras-arap".

"Peki ya elinde kırbaç olan adam?"

"O da rahip Yamen, Pers bwana".

"Neden bana o şekilde hitap ediyorsun"? diye sordu Kane şaşkınlıkla.

"Çünkü efendilerim sana bu ismi taktılar, bwana..." Tam o sırada kapının üstüne düşen uzun bir gölge, siyah adamın betinin benzinin atmasına ve geri çekilmesine sebep oldu. Kafası kazınmış, yarı giyinik dev Shem girdi içeri; siyah adam dizlerinin üstüne çökerek, korkuyla tir tir titremeye başladı. Shem'in koca parmakları adamın boğazını kavradı; Kane siyah adamın gözlerinin yuvalarından fırlayıp ardına kadar açılmış ağzından dilinin fırladığını gördü. Adamın bedeni istem dışı bir biçimde sarsılmaya ve titremeye başladı; elleri kendisini boğan adamın bileklerini tutup, güçsüz bir biçimde ona engel olmaya çalıştı. Sonra bir anda bedeni hamur gibi adamın ellerinde kaldı; Shem adamı nihayet serbest bırakınca siyah adamın cansız bedeni yere yığıldı. Shem ellerini çırptı ve içeri dev gibi iki siyah adam girdi. Arkadaşlarının öldüğünü görünce adamlar bembeyaz oldular ama Shem'in bir işareti üstüne ölü adamı duyarsızca ayaklarından tutup, odadan dışarı sürüklediler.

Shem tam kapıdan çıkmak üzereyken durdu ve şeffaf, amansız gözlerini sanki bir uyarı verirmiş gibi Kane'in gözlerine dikti. Kane'in şakakları, içinde büyüyen nefretten dolayı zonkluyordu; İngiliz'in sert bakışlarındaki o soğuk öfkeye yenik düşen katilin kasvetli gözleri oldu. Shem hiç ses çıkarmadan odadan dışarı çıkıp, Kane'i düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Kane'e tekrar yiyecek getirildiğinde bu sefer içeri, zeki, ince uzun ve güler yüzlü bir siyah girdi. Kane onunla konuşmak için hiçbir girişimde bulunmadı; anlaşılan efendiler bir nedenden dolayı, Kane'in, kendileri hakkında hiçbir şey öğrenmesini istemiyorlardı.

Kane o yüksek tavanlı odada kaç gün kaldığını bilmiyordu; her geçen gün bir öncekine benziyordu ve Kane artık zamanın akışını hesaplayamaz hale gelmişti. Bazen rahip Yamen içeri gelip, suratında tatminkar bir ifadeyle Kane'i kontrol ediyor, Kane de bunun üs-

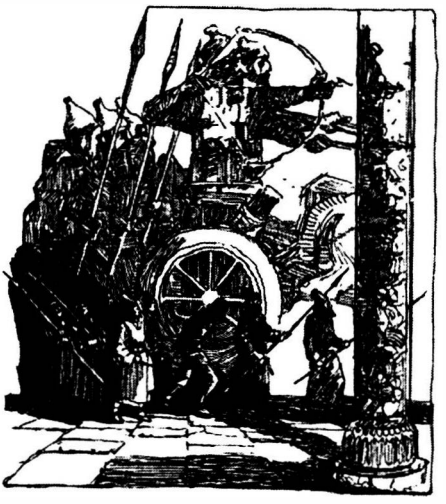

tüne bir cani kadar hiddetleniyordu. Bazen de Shem her zamanki sinsi sessizliğiyle geliyor, aynı sessizlikte gidiyordu. Kane'in gözleri bu sessiz devin kemerinden sarkan anahtara takıldı. Eğer adamı bir yakalayabilse... ama Shem, Kane'in çevresi mızraklı askerlerle sarılı olmadığı takdirde onun yanına bile yaklaşmıyordu.

Sonra bir gece, Kane'in odasına rahip Yamen, Shem ve yaklaşık elli kadar asker ve rahip yardımcısı girdi. Shem, Kane'in zincirlerini duvardan çözdü ve Kane iki sıra askerin ve rahibin arasında yürüyerek, duvarlardaki çıkıntılara yerleştirilmiş ve rahiplerin ellerinde tuttukları meşalelerin aydınlattığı tünellerden geçti.

Kane meşalelerin aydınlattığı tünelde yürürken, duvarlardaki resimlerin bu ucu bucağı olmayan binanın her duvarını kapladığını fark etti. Resimlerden birçoğu gerçek boyuttaydı, bazıları da soluklaşmış, zamanla silikleşmişti. Resimlerin çoğu, atlar tarafından çekilen arabalarda giden savaşçıları gösteriyordu; Kane bunun üstüne daha önceden gördüğü resimlerin bu eski resimlere bakılarak yapıldığını fark etti. Artık bu şehirde ne at ne de at arabası var gibi gözüküyordu. Resimlerdeki insan figürleri belirli bir ırkın özelliklerini taşıyorlardı: üstün olan ırkın gaga burunları, kıvırcık kara sakalları diğerlerinden hemen ayırt edilebiliyordu. Bu üstün ırkın düşmanlarıysa bazen siyah adamlar bazen de kendilerine benzer, ince uzun, Arap ırkının özelliklerini taşıyan adamlar oluyordu. Kane bazı daha eski gibi gözüken resimlerdeki adamların kılık kıyafetinin düşmanlarına kıyasla tamamen farklı olduğunu görünce hayretlere düştü. Bu adamlar, hep bir başka ırkla savaşırken res-

medilmişti ve genellikle galip gelen taraf da onlarınkiydi. Ayrıca en iyi savaşçılar olarak resmedilenler de onlardı ve Kane resimlerin hiçbirinde bu ırkın köle olarak gösterilmediğini düşündü. Ama Kane'in dikkatini bu denli çeken şey, adamların yüz hatlarının kendisine tanıdık bir şeyler hatırlatmasıydı. Hiç şüphesiz ki bu insanlar Kane'in daha önceden görmüş olduğu birilerini hatırlatıyorlardı! Duvara kazınarak resmedilmiş bu adamların suratı, bir gezgincinin yabancı bir diyarda eski bir dostuna rastlaması kadar tanıdıktı. Ama bu adamlar tuhaf, barbarca silahları ve giysileriyle aslında İngiliz bile olabilirlerdi çünkü yüz hatları ve sarı saçları Aryanlar'ı andırıyordu. Hem ata biniyor ve rüzgâr gibi dört nala koşturuyorlardı.

Kane biliyordu ki çok çok eskiden, Ninn'in adamlarının ataları, kendi atalarına akraba olan adamlarla savaşmışlardı. Ancak hangi çağda veya nerede, işte Kane bunu bilmiyordu. Bu resimler hiç şüphesiz o günkü Ninn topraklarını göstermiyordu çünkü resimlerde görülen yerler geniş bir alan yayılmış olan bereketli topraklardan, yeşillik tepelerden ve geniş ırmaklardan ibaretti. Evet, Ninn gibi muhteşem şehirler vardı bu resimlerde de; fakat tuhaf bir biçimde arada çok farklı yönler de vardı. Aniden Kane resimlerdeki bu at arabalarına binmiş, aslanları öldüren kıvırcık, kara sakallı adamları nerede gördüğünü hatırlayıverdi: Mezopotamya'daki unutulmuş bir şehrin yerini belli eden duvarların üstünde görmüştü. O zaman kendisine bu kalıntıların lanetli tanrı Kanlı Nineveh'ten arta kalan tek şeyler olduğu söylenmişti.

Kane ve yanındaki adamlar büyük tapınağın zemin katına inmişlerdi; kocaman bir duvarla yan yana duran sütunların bulunduğu geniş, halka biçimindeki açıklık bir yere gelene kadar devasa sütunların ve üstlerine resimler kazınmış duvarların yanından geçtiler. Devasa duvarın taşları kazınarak yapıldığı belli olan devasa bir put duruyordu önlerinde; Putun kazınarak şekil verilmiş suratı, aynı bir Taş Devri canavarının suratı gibi, insana özgü zayıflık ve iyilik ifadelerinden yoksundu.

Sütunların gölgelerinin arasındaysa, putun karşısında, tahtına oturmuş olan Kral Asur-ras-arap vardı; yanan ateşin ışıkları adamın keskin hatlı suratının üstüne öyle bir düşmüştü ki Kane ilk önce onun da tahtta oturan bir put olduğunu sandı.

Tanrı'nın önünde, kralın tahtının hemen karşısında, daha küçük, bir başka taht daha duruyordu; bu tahtın önünde de altından yapılmış üç ayaklı sehpanın üstünde duran bir mangal vardı. Mangalın içinde kömürler yanıyor, havaya baygın baygın dumanlar yükseliyordu.

Kane'e bol, parlak yeşil renkli bir cüppe giydirildi; öyle ki bu cüppe Kane'in lime lime olmuş, yıpranmış, leke içinde kalmış giysilerini ve altın zincirlerini tamamıyla gizledi. Kane'e mangalın önündeki tahta oturması söylendi, Kane de denileni yaptı. Sonra, Kane'in el ve ayak bilekleri, üstüne giydirilmiş olan cüppe bunları örtecek şekilde, sıkı sıkıya tahta bağlandı. Daha sonra rahiplerle askerler odadan çıkarak, Kane'i, rahip Yamen'i ve kralı baş başa bıraktılar. Kane arada bir, gözünün ucuyla, birer ağaç gibi yükselen sütunların arasında, karanlıkta ateş böceklerinin saçtığı pırıltıya benzer bir parıltı gördü. Askerler gözden ırak bir biçimde hâlâ sütunların arkasındaydı. Kane burada bir sahne hazırlandığını düşündü; her nedense tüm bu hazırlıklar, Kane'e bunların bir şarlatanlık gösterisi olacağı hissini vermişti.

Asur-ras-arap altın asasını havaya kaldırıp, tahtının yanındaki gonga vurdu; karanlık tapınağın dört bir yanında, uzaklardan gelen bir zil sesi gibi yumuşak bir ses yankılandı. Sütunların arasındaki loş caddeden, Kane'in bu şehrin asilzadeleri olduklarını düşündüğü bir grup adam geldi. Adamların hepsi uzun boylu, kara

sakallı, kibirli görünüşlü ve parıldayan ipekli giysiler giymiş kişilerdi. Bu adamların arasındaysa, altın zincirlere vurulmuş vaziyette yürüyen genç bir adam daha vardı; genç adamın suratında korkuyla karışık, meydan okur bir ifade vardı.

Bu adamların hepsi kralın önünde diz çöküp, kafalarını yere doğru eğdiler; kralın tek bir kelimesiyle, adamlar hemen ayağa kalkıp, puta ve putun hemen önünde, tahtta oturan İngiliz'e döndüler. Kazınmış kafasında ve suratında yanan ateşin ışıkları parıldayan rahip Yamen, koca göbekli bir iblisi andırıyordu; Yamen tuhaf bir dua mırıldanıp, mangala bir avuç dolusu toz fırlattı. Aniden, mangaldan yukarıya doğru yeşil renkli bir duman yükselerek, Kane'in suratını kapladı. İngiliz neredeyse istifra edecekti; dumanın kokusu ve tadı inanılmaz derecede mide bulandırıcıydı. Kane kendisini sersemlemiş gibi hissetti, sanki kendisine ilaç verilmişti. İçki içmiş biri gibi başı çatlarcasına ağrıyordu; çılgınlar gibi zincirlerine saldırdı. Bir anda ne dediğini bilmez bir biçimde, dudaklarından garip küfürler döküldü.

Kane o anda kendisini pür dikkat dinlemekte olan Yamen'in de çılgınlar gibi bağırıp çağırmaya başladığını fark etmemişti. Sonra, mangalda yanmakta olan toz duman dindi ve Kane kendisini yarı baygın, afallamış bir vaziyette, tahtta otururken buldu. Yamen krala doğru döndü ve eğilip tekrar doğrulduktan sonra kollarını iki yana doğru açarak, tok bir ses tonuyla bir şeyler söyledi. Kral rahibin sözlerini tekrarlayınca, Kane, genç tutsağın betinin benzinin attığını gördü. Kane'in kollarındaki zincirler çözüldü. Odaya girmiş olan asilzadeler yavaş yavaş dışarı çıktılar ve geride bir tek karanlık boşlukta yankılanan ayak sesleri kaldı.

Askerler sessiz hayaletler gibi karanlıkların ardından çıkarak, Kane'in zincirlerini çözdüler. Sonra tekrar Kane'in etrafını çevirerek, onu karanlık tünellerden geçirerek odasına götürdüler. Shem odada bir kez daha Kane'in zincirini duvardaki halkaya geçirdi. Kane divanının üstüne oturup, çenesini yumruğuna yas-

layıp, az önce şahit olduğu bu tuhaf olayların ne manaya gelebileceğini düşündü. Tam o sırada, şehrin sokaklarında bir karışıklığın baş gösterdiğini fark etti.

Kane pencereden aşağı bakınca, pazar yerinde ateşlerin yakıldığını, yukarıdan ufacık görünen adamların bir oraya bir buraya koşuşturduklarını gördü. Adamlar pazar yerinin tam orta yerinde duran birinin etrafında toplanmışlardı ancak öyle bir kalabalık hakimdiki meydana, Kane neler olup bittiğini göremiyordu. Askerler kalabalığın etrafını çevirdi; zırhlarının üstüne meydanda yanan ateşin ışıkları yansıyordu. Askerlerin bulunduğu yere bir yığın adam akın ederek, bağırıp çağırmaya başladılar. Aniden acı dolu ürkünç bir çığlık tüm gürültüyü patırtıyı deldi; bir an için diğer sesler kesildi ama hemen ardından daha da şiddetli bir biçimde tekrar başladı. Kane bu gürültü patırtının daha ziyade protestolara benzediğini düşündü ama bir yandan da kulağına sevinç nidaları, alaycı bağırışlar ve şeytani gülüşler geliyordu. Pazar meydanını kaplayan tüm bu gürültünün yanı sıra, o korkunç, tahammül edilmesi güç çığlıklar da devam ediyordu.

Kane koridordan çıplak ayak seslerinin geldiğini duydu; köle Sula odaya dalıp, heyecandan nefes nefese kalmış vaziyette pencereye koştu. Dışarıda yanan ateşlerin parıltısı köle adamın kara suratına ve fıldır fıldır dönen gözlerinin aklarına vurmuştu.

"Halk mızrakçılara karşı koymaya çalışıyor" diye heyecanla bağırdı. Kapıldığı heyecan, onun Kane ile konuşmaması gerektiğini

unutturmuştu. "Halkın çoğunluğu genç prens Bel-lardat'ı çok sever... Ah, bwana, o hiç de kötü biri değildi! Neden Krala, onun derisinin diri diri yüzülmesini emrettin?"

"Ben mi?!" diye bağırdı Kane şaşkınlıktan ağzı açık kalarak. "Böyle bir emir vermedim! Bu prensi tanımam etmem! Onu ömrümde daha önce hiç görmedim".

Sula, Kane'e doğru dönerek, suratına baktı.

"Şimdi sana gizliden gizliye düşündüklerimi söyleyebilirim, bwana" dedi Kane'in anladığı Bantu dilini konuşarak. "Sen ne bir tanrısın ne de tanrının sözcüsü; sıradan bir insansın, aynı beni esir alan Ninn'in adamları gibi. Bir keresinde, ben daha küçük bir çocukken, sana benzer adamlar görmüştüm. Bu adamlar siyah köleleriyle birlikte gelip, içinden ateş ve duman çıkan silahlarıyla savaşçılarımızı öldürmüşlerdi".

"Ben gerçekten de bir insanım" dedi Kane hayretle "ama sen neden bahsediyorsun?... Söylediklerinden hiçbir şey anlamadım. Pazar yerinde neler olup bitiyor, söylesene?"

"Prens Bel-lardat'ın diri diri derisini yüzüyorlar" dedi Sula. "Halk arasında kralın ve Yamen'in, Prens Abdulai'nin soyundan gelen prensten nefret ettikleri konuşulan bir şeydi. Ama prens halk tarafından, özellikle de Arbiiler tarafından o denli seviliyordu ki kral bile onu ölüme mahkum edemiyordu. Ama sen gizlice tapınağa getirilince Yamen, senin tanrıların sözcüsü olduğunu söyledi. Baal'ın ona prens Bel-lardat'ın tanrıları öfkelendirdiğini de söyledi. Bu yüzden onu tanrıların kâhinine getirdiler..."

Kane'in duyduğu şeyler, onu hasta edecek derecede sinirlendirmişti; kötü bir küfür savurdu. Savurduğu bu küfürlerin bir adamı korkunç bir ölüme sürüklemesinin ne denli dehşetli, ne denli inanılmaz bir durum olduğunu düşündü. Evet... kurnaz Yamen, Kane'in bilinçsizce dudaklarından dökülen kelimeleri kendine göre yorumlamıştı. Böylece, Kane'in hayatında daha önceden hiç görmediği prens şu anda pazar yerinde, cellatlarının

derisini yüzen bıçaklarının altında can çekişiyor, bir sürü insan bu olayı izleyip ya dehşet içinde bağırıyor ya da sevinç gösterilerinde bulunuyordu.

"Sula" dedi "bu adamlar kendilerine ne diyorlar?"

"Asurlular, bwana" diye yanıt verdi siyah adam aşağıda vuku bulan o dehşetengiz olayı sıkıntıyla seyrederken.

III

Sonraki günlerde Sula, arada sırada Kane ile konuşabilmek için onun odasına gelmeye başladı. Bilmiyordu ki bu İngiliz, Ninn'in soyundan gelmeydi. Sula'nın tek bildiği, Ninn halkının çok çok eskiden doğudan bu topraklara geldiği ve bu yaylada muazzam şehirlerini kurduklarıydı. Sula bu insanların karanlık öykülerini bir tek kendi kabilesinden dinlemişti. Sula'nın halkı güneydeki engebeli ovalarda yaşarmış. Asırlar boyunca şehirdeki insanlarla savaşmışlar. Sula'nın halkının ismi Sulalarmış; bunlar, güçlü, kuvvetli ve savaşçıl insanlarmış. Zaman zaman Ninn halkına saldırılar düzenlerler, bazen de Ninn halkı bu saldırılara karşılık verirmiş. İşte bu saldırılardan birinde, vaktiyle Sula da esir alınmış. Ninn halkı yaylanın ötesine pek sık geçmezmiş. Ancak son zamanlarda kendilerine köle bulmak için daha da ötelere gitmeye başlamışlar çünkü siyahlar zamanla yaylaya hiç inmemeye, her yeni nesille birlikte daha vahşi, el değmemiş bölgelere kaçmaya başlamışlar.

Sula, Ninn halkına köle düşen bir siyahın hayatının zorluklarla geçtiğini anlattı. Kane, Sula'nın bedenindeki kırbaç, germe aleti ve kızgın demirle yapılan işaretleri görünce ona hak vererek kafasını salladı. Aradan asırlar geçmesine rağmen, zaman Asurluları yumuşatmamış, onların vahşi tabiatlarını değiştirmemiş ki bu da eski Doğu'da dillere destan olmuş.

Kane bu eski medeniyetin bu topraklara yerleşmesinin sebeplerini merak etti ama Sula bu konuda pek bir şey söyleyemedi. Asurlular çok uzun zaman önce doğudan gelmişler... İşte Sula'nın tek bildiği buydu. Kane o anda neden Asurluların kendisine tanıdık geldiğini anladı. Asurlular çehrelerini eski Sami kavminden almışlar, Mezopotamya'nın modern halkıyla birlikte biraz değişime uğramışlardı; dillerininse bazı Yahudice sözcüklere ve cümlelere oldukça benzer bir yanı vardı.

Kane, Sula'dan bu insanların tek kandan gelmediklerini öğrendi; bunlar, siyah kölelerle karışmamışlardı zira kanlar karışınca, dünyaya gelen çocuklar hemen öldürülmüşlerdi. Ancak bu ırka bir kol daha karışmıştı. Sula'nın bildiği kadarıyla en egemen kol Asurlulardı; ama Sula'nın "Arbii" olarak hitap ettiği, hem halktan hem de asilzadelerden bir kısım Asurlulara çok benzemelerine rağmen aralarında birçok farklılık da varmış. Bir de "Kaldii" denen sihirbazlar ve kâhinler vardı ki bunlar gerçek Asurlular tarafından pek de hoş görülmüyorlardı. Sula, Shem'in ırkının Elam olduğunu söyledi; Kane, İncil'de geçen bu ismi duyunca irkildi. Bu kişiler sayı olarak bir çoğunluk teşkil etmiyorlarmış ama köleler bu rahiplerin elinde birer oyuncak vazifesi görüyorlarmış. Sula, Shem'den çok çektiğini, aslında tapınaktaki her kölenin Shem tarafından zulme uğradığını anlattı.

İşte Kane'in aç gözlerini üstüne diktiği adam da bu Shem idi. Adamın kemerinde asılı duran altın anahtar, Kane için özgürlük

demekti. Ama Shem bunu bilirmiş gibi, karanlık, kasvetli bir dev misali dikkatle yürüyor, yanında silahlı askerler yoksa tutsağın, yani Kane'in uzun kollarının kendisine erişmemesi için, onun uzağından geçiyordu.

Gün geçmiyordu ki Kane kırbaçların şaklamasını, kızgın demirlerin altında dağlanan kölelerin çığlıklarını, kamçı veya deri yüzen bıçakların seslerini duymasın. Şeytanın ta kendisi olan Asur-ras-arap ve kurnaz, aç gözlü yardakçısı rahip Yamen tarafından yönetilen Ninn halkı, kölelere gerçek bir cehennem azabı yaşatıyordu. Kralın kendisi de, eski Nineveh'teki ataları da zaten yüksek rahipti. Kane o anda kendisine neden Pers diye hitap ettiklerini anladı: Asurluları yok etmek için dağlardan akın akın gelen eski, vahşi Aryan kavimlerinin savaşçılarına benzetmişlerdi kendilerini. Hiç şüphesiz, Ninn halkının Afrika'ya gelmesinin sebebi, sarı saçlı istilacılardan kaçmaktı.

Böylece günler günleri kovaladı ve Kane, Ninn şehrinde bir tutsak olarak yaşamaya devam etti. Ancak bir daha tapınağa bir kâhin olarak götürülmedi. Derken bir gün şehirde bir karmaşa yaşandı. Kane trompetlerin ve davulların çalındığını duydu. Sokaklarda bir gürültü koptu; koşuşan insanların sesleri gelmeye başladı. Kane pencereden dışarı bakınca, şehri çevreleyen duvarların ardında, dağınık bir biçimde yayladan şehre doğru yaklaşmakta olan siyah adamlardan oluşmuş bir ordu gördü. Adamların mızrakları güneşin altında parıldıyor, devekuşu tüylerinden yapılma başlıkları rüzgârda uçuşuyordu; Kane ta uzaklardan adamların çığlıklarını duydu.

Sula gözleri alev alev yanarak odaya daldı.

"Halkımın savaşçıları!" dedi. "Ninn halkına karşı savaşmaya geldiler! Benim halkım savaşçıdır! Bogaga kral, Katayo kabile reisidir. Sulaların şefleri bileklerinin gücüyle şeref kazanır çünkü

çıplak elleriyle bir insanı öldüren kişi, kendi kabilesinin reisi olur! İşte Bogaga bu şekilde kabile reisi olmuştu; onu öldürecek biri ortaya çıkana dek daha nice günler geçecek, o dünyanın en güçlü reisidir!"

Kane'in kaldığı odanın penceresinden her şey olduğu gibi gözüküyordu çünkü Kane'in odası Baal tapınağının en üst katıdaydı. Odaya muhafızlarıyla birlikte Yamen, Shem ve bir diğer karanlık adam Elam girdi. Adamlar Kane'in yanına gitmeyip, pencereden dışarı baktılar.

Şehrin muhteşem kapıları ardına kadar açıldı; Asurlular düşmanlarını karşılamak için yürümeye başlamışlardı. Kane dışarıda yaklaşık olarak bin beş yüz kadar Asurlu asker olduğunu gördü; bu da demekti ki şehirde hâlâ üç yüz kadar asker vardı. Şehirde kalan diğer kişilerse, kralın muhafızı, nöbetçiler ve asilzadelerin evlerindeki birliklerdi. Ana ordu dört bölümden oluşuyordu: ortadaki birlik altı yüz askerden, diğer birliklerse üç yüzer askerden ibaretti. Geriye kalan üç yüz asker orta birliğin hemen arkasından, kanat birliklerin ortasından gidiyordu; dolayısıyla, ordunun görünümü şöyle bir şeydi:

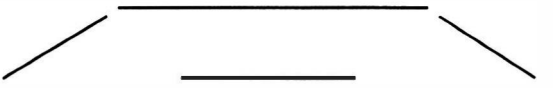

Savaşçılar mızraklarla, kılıçlarla, gürzlerle ve kısa yaylarla donatılmıştı. Sırtlarındaysa içleri dolu sadaklar taşıyorlardı.

Askerler mükemmel bir hizada yaylaya doğru ilerleyip, pozisyonlarını aldılar; saldırıyı bekledikleri her hallerinden belliydi. Beklenen saldırı da zaten çok gecikmeden geldi. Kane siyahların ordusunun yaklaşık olarak üç bin savaşçıdan oluştuğunu tahmin etti; uzaktan bakıldığında bile bu ordunun inanılmaz cesareti ve azameti hemen belli oluyordu. Ancak siyahların ne bir saldırı planı ne de düzeni vardı. Karmakarışık bir halde ileri doğru atılarak

saldırıya geçince, Asurluların okları siyahların boğa derisi kaplı kalkanlarına kağıt delercesine saplandı.

Asurlular kalkanlarını boyunlarına geçirmiş, yaylarını belirli bir yöntem kullanarak gerip, serbest bırakıyorlardı; Crécy ve Agincourt gibi siyahları bir ok yağmuruna maruz bırakmıyorlardı ama yine de düzenli bir biçimde, ara vermeden oklarını fırlatıyorlardı. Siyahlar hiç usanmadan Asurlulara saldırıyor, üstlerine yağan ok seline rağmen, bu korkunç ordunun üstüne yürümeye devam ediyorlardı. Kane siyahların sıra sıra yere yığıldıklarını ve yaylanın bir kan gölüne dönüşünü izlerken, siyahlar usanmadan, ilerliyor, hiç düşünmeden hayatlarını feda ediyorlardı. Kane, Sami kavminin soyundan gelen bu askerlerin ne kadar disiplinli olduğuna hayret etti; adamlar sanki askeri talim sahasındaymışçasına rahat hareket ediyorlardı. Ordunun kanat bölümleri ileri yürümüş, merkezde duran birliğin uç bölümleriyle birleşerek, aşılamayacak bir kalkan oluşturmuştu. Kanat birliklerinin arasında kalan askerlerse hiç kımıldamadan oldukları yerde duruyor, savaşa katılmıyorlardı.

Siyahların ordusu güç kaybederek geri çekilmeye başladı; etten kemikten insanların tahammül edemeyeceği bu ateş bombardımanına dayanmaları zorlaşmıştı. Siyahların dağınık ordusu paramparça olmuş, Asur ordusunun sağda ve merkezde bulunan birliklerinin açtığı ateşle, beyaz savaşçıların farklı yerlerden gelen oklarına hedef olarak sapır sapır dökülmeye başlamışlardı. Ancak yaklaşık dört yüz kadar siyah savaşçı, sol taraftaki birliğin korkutucu engelini aşmış, canavarlar gibi çığlıklar atarak Asurluların üstüne yürüyorlardı. Her iki tarafın savaşçıları çarpışmadan hemen önce, Kane tetikte bekleyen Asurlu askerlerin yardıma koşmak üzere harekete geçtiğini gördü. Böylece siyahlar, altı yüz kadar silahlı ve zırhlı Asurlu askere karşı koyamayıp, gerilemeye başladılar.

Siyahların mızraklarının arasında kılıçlar parıldıyordu; Kane siyah savaşçıların, Asurluların mızraklarının ve kılıçlarının altında

buğday taneleri gibi biçildiğini gördü. Ancak yerde yatan cansız bedenlerin tümü de siyahlara ait değildi; gerçi her Asurlu askere karşılık on Sula savaşçısı ölmüştü.

Artık siyah savaşçılar yaylanın dört bir yanına kaçışıyor, Asurluların kuvvetli askerleri hızlı ve düzenli bir biçimde ilerliyorlardı. Asurlu askerler artık yaylaya yayılmışlar, kaçmaya çalışan siyahların peşinden gidiyor, yerde yaralı yatanları ise hiç acımadan bıçaklıyorlardı. Ancak Asurlular hiç esir almadılar. Solomon'un da göreceği gibi, Sulalar hiç de iyi köleler değillerdi.

Kane'in odasına girenler, hayretten fal taşı gibi açılmış gözlerle adeta pencereye yapışmış, ürkünç manzaraya bakıyorlardı. Sula'nın göğsü savaşma isteğiyle hızlı hızlı inip kalkıyordu; kabilesinin savaşçılarının çığlıkları ve katledilişi, Sula'nın gözlerini öç alma isteğiyle alev alev yakarken, vahşi ruhunda fırtınalar kopuyordu.

Sula aniden kana susamış bir panter gibi efendilerinin sırtına sıçradı. Daha hiçbiri parmağını bile kaldıramadan, Sula, Shem'in kemerinden adamın hançerini kaparak, bunu kabzasına kadar Yamen'in omuzlarının tam arasına sapladı. Rahip yaralanmış bir kadın gibi tiz çığlıklar atmaya başladı, yarasından kanlar boşalarak, dizlerinin üstüne çöktü. Elamlar kölenin üstüne atıldılar. Shem, Sula'nın bileğini kavramaya çalıştı ama diğer Elam ile Sula ölümcül bir kucaklaşmayla birbirlerine kenetlenmişler, her ikisinin ellerindeki bıçaklar bir anda boydan boya kana bulanmıştı. İki adam, gözleri dönmüş vaziyette, ağızlarından köpükler saça saça, debelenmeye, bıçaklarını birbirlerine saplamaya başladılar. Sula'nın elinden bıçağını almaya çalışan Shem, yerde debelenen iki adama takılıp, feci şekilde bir kenara savruldu. Bir anda dengesini kaybeden Shem, Kane'in divanının üstüne düştü.

Daha Shem hareket bile edemeden, hâlâ zincirlere bağlı olan İngiliz onun üstüne büyük bir kedi gibi atıldı. Nihayet Kane'in beklediği an gelmişti! Shem'i yakalamıştı! Shem ayağa kalmak için çabalarken, Kane adamın göğsüne bir yumruk savurarak Shem'in

kaburgalarını kırdı ve çelik gibi parmaklarını boynuna geçirdi. Kane elinden kurtulmak için çabalayan adamın vahşi, ürkünç biçimde debelendiğini bile fark edecek halde değildi. İngiliz'in gözlerini kırmızı bir pus kapladı ve Shem'in insanlık dışı gözlerinde gitgide artan korkuyu gördü. Shem'in gözleri şişmeye başladı ve kan çanağına döndü; adamın ağzı ardına kadar açıldı, kazınmış kafası geriye düşerken, dili dışarı çıktı. Sonra Shem'in boynu kalın bir dalın kırılması gibi bir ses çıkarak kırıldı ve adamın cansız bedeni Kane'in ellerinde kaldı.

İngiliz hemen adamın kemerinde asılı duran altın anahtarı kaptı; özgür kalmanın heyecanıyla içini çılgınca bir enerji kapladı. Serbest kalan bedenini rahatlatmak için gerindi. Etrafına şöyle bir bakınca, Yamen'in yerde son nefesini vermek üzere olduğunu, Sula ve diğer Elam'ın birbirlerinin kollarında, aldıkları bıçak darbelerinden resmen paramparça olmuş vaziyette öldüğünü gördü.

Kane hızla odadan dışarı çıktı. O anda bir plan yapamamıştı ancak bir insanın Cehennem'den nefret ettiği gibi nefret ettiği bu tapınaktan kaçmak istediğini biliyordu. Döne döne kıvrılan tünellerden koşarken, karşısına hiç kimse çıkmadı. Öyle gözüküyordu ki, tapınağın hizmetkârları pencerelere koşmuş, dışarıda devam eden savaşı izliyorlardı. Ancak Kane aşağı katta tapınak muhafızlarından biriyle burun buruna geldi. Adam aptallaşmış bir halde Kane'e bakıyordu: Kane'in yumruğu adamın kara sakallı çenesine inerek, onu baygın halde yere serdi. Kane hemen adamın kocaman

mızrağını kaptı. O anda insanların savaşı izliyor olabileceği ve sokakların bu yüzden boşalmış olma ihtimali geldi aklına. Eğer sokaklardan geçip, şehirden çıkmaya çalışırsa, şehir duvarının hemen yanı başındaki göle ulaşabilirdi.

Kane sütunlarla bezeli tapınakta koşup, görkemli kapıdan dışarı çıktı. Bu kasvetli tapınaktan dışarı adımını atar atmaz, onu gören birkaç kişi korku içinde çığlıklar atıp, kaçışmaya başladılar. Kane şehrin diğer yanındaki kapıya doğru koşmaya başladı. Orada da tek tük insan vardı. Bir kestirme yol bulmak için bir ara sokağa saptığında, korkunç bir gürleme sesi duydu.

Tam önünde dört siyah köle asizedelerin kullandıklarına benzer süslü bir tahtırevanı taşıyorlardı. Tahtırevanın üstündeki genç kızın mücevherlerle kaplı giysileri onun önemli ve varlıklı bir aileden olduğunu gösteriyordu. Tam o sırada, sokağın köşesinde, kocaman, kumral renkli bir şey kükredi. Bu, şehrin sokaklarında serbestçe dolaşan bir aslandı!

Siyah köleler tahtırevanı bıraktıkları gibi, çığlıklar atarak kaçışmaya başladılar; bu arada o civarda bulunan evlerden, bu manzaraya şahit olan insanların da çığlıkları yükselmeye başladı. Kız, kendisine doğru bir hamle yapmaya hazırlanan aslanı karşısında görünce bağırdı. Sonra korkudan taş kesilmiş halde olduğu yerde kalakaldı.

Vahşi hayvanı gören Kane'in içini bir tatmin duygusu kapladı. Ninn halkından o denli nefret etmişti ki şehrin sokaklarında terör estiren bir aslanın, bu vahşi halkı yiyecek olması Püritan'ı su götürmez bir biçimde keyiflendirmişti. Ancak kızın suratındaki korku dolu ifadeyi gören Kane, kızın haline üzüldü ve hemen harekete geçti.

Aslan tam kızın üstüne doğru atlamıştı ki Kane bedenindeki tüm gücü kullanarak mızrağı hayvana doğru fırlattı. Mızrak aslanın tam omzuna isabet etti ve hayvan yere yığıldı. Aslan aldığı mızrak darbesiyle havada yana dönmüş, kulakları sağır eden bir

kükremeyle karşılık vermişti. Hayvan sert bir duvara çarpmış gibi oldu; pençelerini kıza saldırmak için bile uzatamamış, hayvanın sadece yara alan omzu kıza çarpmıştı. Aslanın kendisine çarpmasıyla birlikte kız yana doğru fırladı ve aslan olanca ağırlığıyla yeri boyladı.

Kane o an içinde bulunduğu durumu unutarak kızın yardımına koştu; kızın yara alıp almadığını görmek için onu yerden kaldırdı. İşin aslı bunu anlamak o kadar da zor bir şey değildi çünkü birçok asil Asurlu kadın gibi, bu genç kızın da üstünde pek fazla giysi yoktu. Kane kızın bu saldırıdan sadece birkaç sıyrık alarak kurtulduğuna sevindi.

Kızın ayağa kalkmasına yardımcı oldu ve ancak o anda fark etti ki etraflarında olan biteni merakla seyreden bir kalabalık oluşmuş. Kane kalabalığı yarıp yoluna devam etmek isteyince, insanlar hiçbir şekilde ona mani olmaya çalışmadılar. Aniden bir rahip ortaya çıkıp, Kane'i işaret ederek bir şeyler söyledi. İnsanlar hemen geri çekildiler ama ellerinde mızraklarıyla saldırmaya hazır yarım dü-

zine kadar asker çıkageldi. Kane içinde biriken öfkeyle askerlere saldırmaya, ölmeden önce çıplak elleriyle onlara karşılık vermeye hazırlandı. Tam o sırada, taşlı sokağın öte ucundan daha savaştan yeni dönen, ellerinde kanlı mızraklar olan bir grup asker belirdi.

Genç kız bir çığlık atarak, onlara doğru koştu ve askerlerin başındaki iri yarı, genç kumandanın boynuna atıldı. Kızla, genç askerin arasında Kane'in anlamadığı, kısa bir konuşma geçti. Adam muhafızlara sert bir tavırla bir şeyler söyleyip, ellerini öne doğru uzattı ve suratında bir gülümsemeyle Kane'e doğru yürümeye başladı. Adamın dostane tavrı, besbelli ya kız kardeşi ya da sevgilisi olan genç kızı kurtardığı için Kane'e minnet duyduğunu gösteriyordu. Rahip ağzından köpükler saçarak bir küfür savurdu ama genç asilzade Kane'e bir işaret yaparak, kendisini izlemesini istedi. İngiliz o anda tereddüt etse de genç adam kılıcını çekti ve bunu kabzasından tutarak Kane'e uzattı. Kane kılıcı eline aldı; belki nezaket kurallarına göre bunu reddetmesi daha iyi bir davranış olabilirdi ama Kane işini şansa bırakmak istemedi. Ne de olsa elinde bir silahla, kendisini çok daha güvende hissedeceği aşikârdı.

Solomon Kane'in Eve Dönüşü

Solomon Kane'in Eve Dönüşü

Ak ak martılar örttü yamaçları,
Köpükler kamçıladı yeri göğü.
Haşin mi haşin dalgalar döverken kıyıları,
Solomon Kane evine döndü.
Küçük Devon kasabasının sokaklarını
Usul usul arşınladı,
Bakışları dirilmiş bir hayaletin bakışları,
Seyr eyledi kasabanın sokaklarını.

Merak içindeydi ahali, bu adam da kimdi?
İnsanın ruhuna işliyordu, bakışları deli mi deli.
Sessizce gittiler peşinden meyhaneye kadar
Birkaç kadeh paylaştılar.
Kane kapılmıştı bir rüya âlemine,
Duyduğunda aşınmış kalasların gıcırtısını,
Kaldırdı kadehini şerefe,
Sesinde bir hayaletin tınısı.

"Bir zamanlar otururdu burada Sör Richard Grenville
Çıkıvermişti ansızın ateşlerin, dumanların arasından.
"Elli üç adama karşı tek ikimiz vardık saldıran.
Grenville savaştı dişe diş, göze göz.
"Bir kızıl şafaktan diğerine,
"İspanyolları kıstırmıştık köşeye.
"Güvertemiz dolmuştu cansız bedenlerle,
"Geni direği olmuştu yerle yeksan.

"Yendik onları kırık kılıçlarla
Karıştı dalgalara akan kanlar;
"Top gülleleri ölüm kusa kusa,
ta ki Richard Grenville ölene kadar.
"Batırmalıydık tamamıyla o gemiyi,
"Yollamalıydık denizin dibine".
İşte o anda gördü herkes Kane'in bileklerindeki izleri,
Belli ki İspanyollar etmişti ona işkence.

"Bess nerede?" diye sordu Kane,
"Ne yazık ki boğdum onu gözyaşlarına".
"Olmuş tam yedi sene Bess dalalı sonsuz uykusuna
O sessiz kilisenin bahçesinde yatıyor, denizin kıyısında.
Denizden seyr eden bir rüzgâr yaladı pencereyi
Eğdi Solomon başını, şöyle dedi:
"Topraktan geldi insan, yine toprağa dönecek
en merdimiz bile ölecek".

Gözleri barındırırdı fevkalbeşeri
Öylesine gizemli ve derindi.
Solomon kaldırdı başını
Başladı anlatmaya seyahatlerini.
"Gözlerim gördü ışıksız, çıplak topraklarda
büyüyü ve gizemi,
"Ormandan gelen dehşeti,
izi yolu olmayan kumlu patikalardaki vahşeti.

"Ölümün kendisi kadar yaşlı bir şehirde
Tanıdım ölümsüz bir ece;
"Önünde uzanıyordu kafataslarından bir kule
göklere yüksele yüksele.
"Busesi bir kobra kadar zehirli,
Tatlı mı tatlı Lilith'inki gibi
"Kana susamış, haykırıyorlardı kırmızı gözlü köleleri
orada, o Divane Şehirde.

"Vampire benzer bir yaratığı öldürdüm
siyah bir kralın ruhunu emen,
"Dolandım durdum kutsuz tepelerde
ölülerin geceleri cirit attığı yerlerde,
"Şahit oldum kafaların birbiri ardına kesilmesine,
bir köle tacirinin barakasının önüne
teker teker düşmesine.
"Gördüm kanatlı iblislerin uçtuğunu
ayın altında anadan üryan.

"Ayaklarımda kalmadı derman, o yollarda
zaman geçti acımasızca.
"Artık gönlüm kalmak ister Devon'da
varsın sürsün sonsuzluğa.
Okyanustan esen rüzgâr ıslık çala çala
Kaybettirdi fırtınada izini,
Kaldırdı başını Solomon Kane
İz süren bir av köpeği gibi.

Tüm şiddetiyle esti rüzgâr
Kıstırdı köşeye okyanusun tazılarını.
Ve Solomon Kane yine kalktı ayağa
Çekti İspanyol kılıcını.
Tuhaf, soğuk bakışlı gözlerinde başıboş bir ışık parıldadı,
Asileşti, köreldi, sonra canlandı.
Eller onu zapdetmeye çalışsa da,
Kane karanlığa karıştı.

Deli divane bir ay belirdi coşkun beyaz bulutlarda.
Dalgalar sergiledi bembeyaz köpüklerini.
İşte o anda Solomon Kane yine gitti,
Kimseler bilemedi istikametini.

Gördüler onu öbek öbek bulutların arasında
Dikilmişti ayın karşısına,
Ürkünç bir ses duydular, yankılanan,
Rüzgâra karşı meydan okuyan.

Solomon Kane'in Eve Dönüşü

Varyant

Solomon Kane'in Eve Dönüşü

Ak ak martılar örttü yamaçları,
Dalgalar boğuldu köpüklere,
Haşin mi haşin dalgalar döverken kıyıları
Solomon Kane döndü eve.
Küçük Devon kasabasının sokaklarını
Arşınlarken usul usul,
İzledi onu tüm ahali
Beriden beriden fısıltılarla.

Dillere dolandı Kane'in yanık teni,
İnsanın ruhuna işleyen delici bakışları,
Ahali gitti peşinden meyhaneye kadar
Onunla birkaç kadeh paylaştılar.
İşte orada daldı Kane, bir rüya âlemine.
Duyunca aşınmış kalasların gıcırtısını,
Kaldırdı kadehini şerefe,
Konuştu bir hayaletin sesiyle.

"Çok eskiden burada toplanan
yağız delikanlılar nerede?
"Drake ve Hawkins ve Oxenham,
Grenville ve Leigh ve Yeo?
"O kadar mı geride kaldı?" dedi Kane,
"Richard Grenville otururdu tam şu köşede.
"Esirgemedi Tanrı yardımlarını" dedi Kane,
"Yendik İspanyol köpeklerini!

"Kıstırdık filolarını koya
tam bir gün, bir gece ve bir gün daha,
"Ta ki top gülleleri delik deşik edene dek bizi
götürene dek uzaklara geminin direğini.
"Bess nerede?" diye sordu Kane.
"Gitmek adeta bir işkenceydi ama...
"Geminin omurgası gıcırdayınca dalgalarda
Denizden esen rüzgârın sesi bana ulaşınca

"Bırakmalıydım onu ardımda... içim kan ağlasa da
o gözyaşlarına boğulsa da..."
"Olmuş tam yedi sene Bess dalalı sonsuz uykusuna
O sessiz kilisenin bahçesinde yatar, deniz kıyısında.
Denizden seyreden bir rüzgâr yaladı pencereyi
Eğdi Solomon başını, şöyle dedi:.
"Topraktan geldi insan, yine toprağa dönecek
en merdimiz bile ölecek".

Gözleri barındırırdı fevkalbeşeri
Öylesine sırlı, öylesine esrarlı.
Solomon kaldırdı başını
Başladı anlatmaya seyahatlerini.
"Ayaklarım aldı beni götürdü kana bulanmış bir yola
kuş uçmaz kervan geçmez diyarlara,
"Gözlerim aradı ışıksız, çıplak topraklarda
büyüyü ve gizemi.

"Ölümün kendisi kadar yaşlı bir şehirde
Tanıdım ölümsüz bir ece;
"Gülüşü bir yılanın busesi,
Busesi ise Lilith'in nefesi.
"Dolandım durdum kutsuz tepelerde
ölülerin geceleri cirit attığı yerlerde,
"Şahit oldum lime lime bir cesede,
insanın aklını başından alışına.

"Duydum köle tüccarının barakasında
bir ölüm büyüsünü,
"Kanatlı bir canavar uçtu
çırılçıplak aya.
"Ayaklarımda kalmadı derman o yollarda
zaman geçti acımasızca.
"Artık gönlüm kalmak ister Devon'da
varsın sürsün sonsuzluğa.

Okyanustan esen rüzgâr
Islık çala çala kayboldu fırtınada,
Kaldırdı başını Solomon Kane
İz süren bir av köpeği gibi.
Koya sürdü okyanusun köpeklerini
Ardından kovalanan bir sürü gibi.
Ve Solomon Kane yine kalktı ayağa
İspanyol kılıcını çekti.

Eller zapdetmeye çalışsa da onu, gözlerindeki
Gezgin ışık sönüp sönüp parıldadı,
Ve sıkı sıkıya tutsa da onu ahali
Kane karıştı karanlığa.
Deli divane bir ay belirdi coşkun beyaz bulutlarda.
Dalgalar sergiledi bembeyaz köpüklerini.
İşte o anda Solomon Kane yine gitti,
Kimseler bilemedi istikametini.

Gördüler onu öbek öbek bulutların arasında
Dikilmişti ayın karşısına,
Ürkünç bir ses duydular, yankılanan,
Rüzgâra karşı meydan okuyan.
Bir kez daha gitti Solomon Kane
Çıkıp meyhaneden o gece,
Dinledi okyanusun uğultusuna karışan
Avaz avaz rüzgârları.

Ekler

Robert E. Howard'ın Kısa Biyografisi

Rusty Burke

Robert E. Howard (1906-1936) en önemli macera yazarlarının başında gelir. Kimmeryalı Conan, Atlantisli Kull, Solomon Kane, Bran Mak Morn, Francis X. Gordon ("El Borak"), Denizci Steve Costigan, Breckenridge Elkins ve daha birçok unutulmaz karakterin yaratıcısı olan Howard'ın, ancak on iki sene sürmüş olan yazarlık kariyeri boyunca, o dönem çıkan ve ucuz kağıda basılmış olan ucuz dergide yüzün üstünde öyküsü yayınlandı. Bu dergilerin başında *Weird Tales* geliyor ancak *Action Stories, Fight Stories, Oriental Stories, Spicy Adventures, Sport Story, Strange Dedective, Thrilling Adventures, Top Notch* ve benzeri birçok dergide öyküleri yer aldı. Howard'ın öyküleri okuyucular arasında gitgide rağbet görmeye başladı; bunun sebebi, öykülerinin oldukça gerçekçi olması, hayranlık uyandıran kahramanlarının bulunması ve ilginç, sürükleyici dilinin okuyucuyu daha ilk paragraftan itibaren etkisi altına alıp, heyecan verici bir sonuca doğru sürüklemesiydi. Howard'ın öykü anlatımı o denli ilgi görmüştü ki hâlâ fantezi ve macera alanında yazan en iyi yazarlara ilham vermeye devam etmekte.

Robert E. Howard 22 Ocak 1906'da, Fort Worth'ün hemen batısında bulunan Parker Eyaleti'nin Teksas Bölgesi'nde, "eski bir kovboy" kasabası olan Peaster'da dünyaya geldi. Howardlar o zaman Dark Valley Creek'in kıyısında, Palo Pinto Eyaleti'nin sınırında yaşıyorlardı. Robert'ın babası Dr. Isaac Mordecai Howard, söylentilere göre hamile olan karısının kolaylıkla tıbbi hizmetlerden yararlanabilmesi için, yaşadıkları eyaletten biraz daha büyük olan Peaster'a yollamıştı geçici olarak. Robert'ın annesi Hester Jane Ervin Howard pek de sağlıklı bir kadın değildi; ailesinde tüberküloz vakaları görülmüştü ve Robert'ın

hayatta olduğu sürenin büyük çoğunluğunda hastaydı. Isaac Howard bir kasaba doktoruydu ki mesleği sık sık günler boyunca evinden ayrı kalmasını gerektiriyordu. Bu yüzden, henüz iki senedir evli olduğu, otuzlu yaşlarında ilk çocuğunu (ve çiftin tek çocuğunu) dünyaya getirecek olan karısını yeterli tıbbi destek alabileceği bir yere göndermek istemiş olabilir.

Isaac Howard daha iyi yaşam koşulları elde etmek için, ailesini sürekli olarak oradan oraya götüren, gezip dolaşma hırsıyla yanan bir adamdı. Robert sekiz yaşına gelene dek en azından yedi farklı ve Teksas'ın dört bir yanında bulunan kasabada yaşamıştı. Nihayet, 1913 senesinde, Robert'ın ailesi Brown Eyaleti'ndeki Cross Cut toplumunun yaşadığı bölgeye taşındı ve 1917'de Coleman Eyaleti sınırları içinde bulunan Burkett'e ve son olarak da 1919'da Callahan Eyaleti'ndeki Cross Plains'e taşınıp, Robert'ın ve annesinin hayatının sonuna dek burada yaşadı.

Cross Plains 1920'lerde yaklaşık olarak 2000 kişinin yaşadığı küçük bir kasabaydı ancak Orta Batı Teksas'ın birçok bölgesi gibi, zaman zaman bu kasaba da petrol yüzünden büyük gelişmelerin kaydedildiği bir yerdi. Özellikle iki şehirde nüfus patlaması olmuş; yüzlerce, hatta binlerce kişi geçici olarak da olsa kasabanın civarına gelip kamp kurmuş, otelleri ağzına kadar doldurmuş ya da evlerden odalar kiralamışlardı. Petrolün peşinde koşan emlakçılar, armatörler, sondajcılar, tamirciler ve vasıfsız işçilerden sonra bölgeye, bir de bu kişileri, para kazanmak için kullanmak isteyen diğerleri, bunları doyurmak için geçici hamburger tezgahları kuran kadınlar ve erkekler, bölgeye "renk getiren" kumarbazlar, fahişeler, gangsterler, hırsızlar ve dolandırıcılar akın etti. O günlerde, bir petrol patlaması ufacık bir kasabayı bir anda gelişmekte olan büyük bir şehre dönüştürebiliyordu. 1917'de, Cross Plains'ten yaklaşık olarak 20 kilometre uzaklıktaki Ranger/Teksas'ta petrol olduğu ortaya çıkınca, bölgenin nüfusu bir seneden kısa bir sürede 1,000'den 30,000'e yükseldi ve benzeri bir artış, yakınlardaki Breckenridge'de de gözlemlendi. Cross Plains daha önceden hiç böyle bir şeye şahit olmamıştı ancak bölgeye akın eden birkaç bin kişi, hiç şüphesiz kasabayı daha çılgın, gürültülü bir şehre çevirdiler. O bölgede yaşayan biri, bir cumartesi gecesi güzel bir kavga izleme umuduyla ailesini şehre götürdüğünü hatırlıyor ki kavga konusunda insanlar nadiren

hayal kırıklığına uğrarlardı. Howard kasabanın gelişmesiyle ilgili olarak şöyle yazmıştı: "Petrol patlamasıyla ilgili olarak hemen şunu söyleyebilirim: bu, bir çocuğa Hayat'ın ne denli berbat bir şey olduğunu öğretir". Ancak kasaba nasıl hızlı bir biçimde geliştiyse, aynı hızla düşüşe de geçebilirdi. Bölgedeki petrol tükenince, vurguncular, petrol madenlerinde çalışan işçiler ve kampçılar başka yerlere göç ettiler. Bu patlama ve ardından gelen çöküş döngüsünün, Howard'ın daha sonradan ortaya attığı medeniyetin büyümesi ve çöküşü ile ilgili olan fikir üstündeki etkisi genellikle göz ardı edilen bir konu.

Robert Howard nazik ve çekingen biri olarak hatırlandığı kasaba lisesinde eğitim almıştı; cep harçlığı kazanabilmek için çeşitli işlerde çalışmıştı ki bunların arasında çöpçülük, kuru temizlemeciler için ayak işleri, mağazalarda katiplik, tren istasyonunda yük taşıma, vb. işler de var. Kasabadaki delikanlıların bazılarıyla arkadaştı ancak bunların arasında Howard'ın edebiyata karşı olan tutkusunu ve ilgisini paylaşan kimse yoktu. Robert'ın küçük yaşlarda edebiyata merak duymasını sağlayan etken büyük bir ihtimalle şiire hayran olan annesinden kaynaklanmıştı. Howard çok hevesli bir okuyucuydu; hatta yaz tatillerinde bile okuyacak bir kitap bulabilmek için okula gittiği söylenenler arasında. Tabii, bu abartılı bir öykü olsa da onun okumaya karşı olan açlığını açıklıyor. Bu okuma hevesi, Howard'ın yaşadığı bölge için pek sıradan bir durum sayılmazdı; yaşadığı birçok bölgede hiçbir kütüphane olmadığı gibi, sadece tek tük kitap mağazaları bulunmaktaydı. Robert'ın hızlı okumak ve okuduğu her şeyi hatırlayabilmek gibi bir becerisi vardı. Arkadaşları, Robert'ın kütüphaneden, bir kitapçıdan ya da birinin evinden aldığı bir kitabı, hızla gözlerini gezdirerek okuduğunu ve daha sonradan okuduğu şeyleri en ince ayrıntısına kadar anlatabilmesini hayretle hatırlıyorlar. Ölümünden sonra babası tarafından Howard Payne Kütüphanesi'ne verilen kitap koleksiyonu, Robert'ın geniş ilgi alanlarını gözler önüne seriyor: Kitapları ağırlıklı olarak; tarihi kitaplar ve romanlardan oluşuyordu ancak biyografi, spor, şiir, antropoloji, Teksas ile ilgili konular ve erotik konulu eserler de koleksiyonunu oluşturan parçalar arasında. Robert, hayatının sonlarına doğru, H.P. Lovecraft'e şöyle yazmıştı:

"En sevdiğim yazarlar A. Conan Doyle, Jack London, Mark Twain, Sax Rohmer, Jeffery Farnol, Talbot Mundy, Harold Lamb, R.W.

Chambers, Rider Haggard, Kipling, Sir Walter Scott, (Stanley) Lane-Poole, Jim Tully, Ambrose Bierce, Arthur Machen, Edgar Allan Poe ve H.P. Lovecraft. En sevdiğin şairler ise, Robert W. Service, Kipling, John Masefield, James Elroy Flecker, (Robert) Vansittart, Sidney Lanier, Edgar Allan Poe, Benetlar (Stephen Vincent, William Rose'dan daha iyi bir şair), Walter de la Mare, Rupert Brooke, Siegfried Sassoon, Francis Ledwedge, Ömer Hayyam, Joe Moncure March, Nathalia Crane, Henry HErbert Knibbs, Lora Dunsan, G.K. Chesterton, Bret Harte, Oscar Wilde, Longfellow, Tennyson, Swinburne, (George Sylvester) Viereck, Alfred Noyes ve Lovecraft".

Robert'ın, yazmak dışında en sevdiği şeyler arasında öykü anlatmak da vardı. Öykülerini bir yandan daktiloya çekip, diğer yandan da yüksek sesle okuduğu bilinen bir şey. Öyle ki, komşuları Howard'ın daktilosunun gürültüsünden rahatsız olup, geceleri uyumakta zorlanıyorlardı. Howard'ın, Cross Cut'taki genç arkadaşları, onun birtakım öyküler uydurup, bunları kendilerine oynattığını, yetişkinlik döneminde edindiği arkadaşlarıysa, Howard'ın anlattığı öykülerden büyülendiklerini anımsıyorlar. Howard öykü anlatmaktan asla bıkmamasına rağmen, hiçbir zaman o anda yazmakta olduğu öyküleri anlatmazdı; Novalyne Price'a bir keresinde bir öyküyü anlattıktan sonra bunu kağıda dökmekte zorlandığını itiraf etmişti. Ancak, bazen de anlattığı öyküler, daha sonradan kaleme alacağı öyküler için ya birer ilham kaynağı oluyor ya da bunların temelini oluşturuyordu. Howard başkalarının anlattığı öyküleri dinlemeyi de severdi: daha küçük bir çocukken, büyükannesinin ve eski bir köle olan aşçılarının anlattığı öyküleri dinleyip, hem nasıl heyecanlandığından hem de dehşete kapıldığından bahseder mektuplarında. Novalyne Price, Howard'ın, nasıl büyükannesinin öykülerine dalıp gittiğini ve kıta kaşiflerine dair öyküleri hatırlayıp anlatabilecek yaşlı insanları arayıp bulmaktan hoşlandığını da hatırlıyor. İşte Howard'ın öykülerini bu denli büyüleyici yapan özellik, sözel olarak anlatılan öykülerin özelliği ve sıkı sıkıya kurgulanmış olmaları.

Howard erken yaşlardan itibaren edebiyat alanında çalışmayı kafasına koymuş. H.P. Lovecraft'e yazmış olduğu bir mektupta, ilk öy-

küsünü "dokuz, on yaşlarında" yazdığını anlatmıştır. Burkett'teki eski bir postane müdiresi de Howard'ın bu yaşlarda öyküler yazmaya başladığını ve bir yazar olmak istediğini anımsıyor. Howard'ın bir öyküsünü, profesyonel olarak ilk yayınlatma girişimi, on beş yaşına denk geliyor, ancak "Mızrak ve Azı Dişi" adlı ilk kitabının resmi olarak satışa çıkması on sekiz yaşındayken gerçekleşiyor. Howard yazarlık mesleğini seçmesinin ardındaki en büyük nedenin, kendi kendinin patronu olabilme özgürlüğü olduğunda hep ısrar etmiştir.

"Her zaman, hatta kendimi hatırlayabildiğim yaşlardan itibaren, ekmeğimi yazarlıktan kazanmak gibi bir arzum oldu; bu alanda müthiş bir başarı kazanmamış olsam da en azından son birkaç senedir kısıtlayıcı çalışma saatleri olan bir işte çalışmak zorunda kalmadım. Yazarlık sizi özgür kılar; zaten bu mesleği seçmemin asıl sebebi de bu".

Yazarlık mesleğini her ne nedenden dolayı seçmiş olursa olsun, Howard girmiş olduğu bu yolu izlemeye niyetliydi.

Cross Plains Okulu, Howard'ın döneminde ancak onuncu sınıfa kadar eğitim veriyordu ama Howard'ın üniversiteye girebilmesi için on birinci sınıftan mezun olması gerekiyordu. Bu yüzden, 1922 senesinin sonbaharında Robert ve annesi Brownwood'a taşındılar; burası Brown Eyaleti'nin merkezi olan daha büyük bir kasabaydı; böylece, Howard liseden mezun olabilecekti. Howard, burada hayatının sonuna dek dostları olarak kalacak olan Truett Vinson ve Clyde Smith ile tanıştı; Vinson ve Smith, Howard'ı edebiyat alanında destekleyen, onunla aynı zevkleri paylaşan ilk arkadaşlarıydı. Özellikle Smith, Howard ile ortak edebi zevkleri paylaşıyordu ve iki adam birbirlerini şiir yazma konusunda desteklediler. Ayrıca Howard, Brownwood Lisesi'ndeyken eserleri yayınlanan bir yazar haline geldi: iki öyküsü para ödülü kazandı ve bir öyküsü de 22 Aralık 1922'de lisesinin çıkardığı *Tatler* isimli dergide yayınlandı. Ayrıca, üç öyküsü daha sonradan aynı derginin bahar sayısında yayınlandı.

Howard liseden mezun olduktan sonra Cross Plains'e geri döndü. Özellikle babası, oğlunun belki bir doktor olacağı umuduyla üniversite eğitimi almasını istiyordu. Ancak Robert'ın bilime karşı pek hevesi yoktu. Dahası, okullara karşı son derece nefret doluydu. Sonradan

Lovecraft'e yazdığında şöyle demişti: "Okul yıllarımı hatırladıkça, okuldan daha da nefret ediyorum. Beni bu şekilde hissettiren şey çalışmak zorunda olmam değildi; derslerde aritmetik dışında öğretilen şeyleri anlamakta hiçbir zorluk çekmiyordum. Zaten aritmetiğe yeteri kadar çalışma zahmetine girseydim, bu derste de başarılı olabilirdim. Tarih dersi dışında hiçbir derste sınıf birincisi değildim ama sınıfın sonuncusu da değildim. Genellikle derslerimi geçecek kadar çalışırdım; bu denli tembellik ettiğim için de hiç pişmanlık duymuyorum açıkçası. Ancak asıl nefret ettiğim şey, okulun beni birçok açıdan sınırlamasıydı... her şeyin saati saatine yapılması şartı, sürekli olarak sözlerime ve davranışlarıma dikkat etmek zorunda kalmamdı; belki de en çok birilerinin bana sözünü geçirebileceğini düşünmesi, davranışlarımı sorgulaması ve düşüncelerime karışma hakkını kendinde bulmasıydı".

Howard, nihayetinde Howard Payne ticaret okulunda derslere girmeye başladı: Bunlar, stenografi, daktilo ve muhasebe kayıtları tutmayla ilgili iş idaresi dersleriydi. Tarihe, antropolojiye ve edebiyata olan merakına rağmen, Howard asla bu konularla ilgili üniversite dersleri almadı. 1923'te liseden mezun oluşuyla, 1927'de muhasebecilik kursunu bitirene kadar geçen sürede ise yazmaya devam etti. Eserlerinin ilk kez yayınlanıp, satışa sunulması da bu döneme rastlar. *Weird Tales*, "Mızrak ve Azı Dişi" isimli öyküsünü yayınlamayı kabul etti, ancak bu arada bir sürü öyküsü de çeşitli yerlerden reddedilip geri yollanıyordu. Dahası, Howard ilk çalışmalarının çoğunu *Weird Tales*'e satmıştı ki bu dergi ödemelerini, öyküleri kabul ettiğinde değil, yayınlandıkları zaman yapıyordu. Howard dilediği kadar para kazanamadığını fark etti. Bu yüzden bu dönemde çeşitli işlerde çalıştı. Petrol çıkarılan bölgelerde insanlarla röportaj yapmayı denedi ancak tanımadığı insanlarla konuşmak, ilgisini çekmeyen konularda sorular sormak pek hoşuna gitmedi. Hem bir hukuk bürosunda hem de bağımsız olarak bir stenograf olarak çalışmayı da denedi ancak bu işte çok iyi olmadığını ve devamı etmek istemediğini fark etti. Bir petrol alanı jeologunun asistanı olarak iş buldu ve bu işi severek yapmaya başladığı halde, bir gün Teksas'ın kavurucu sıcağının altında bayıldı. Bu olaydan sonra kalp rahatsızlığı olduğundan endişe duymaya başladı ancak jeologun araştırması bitip kasabadan ayrılınca zaten bu işe devam etmek zorunda kalmadı. Daha sonra ortaya

çıktı ki Howard'ın kalp atışlarının, gerilim ve endişe yaratan olaylar karşısında hızlanma eğilimi vardı. Howard birkaç aylığına Robertson'ın Eczanesi'nde kola makinesi tezgahtarı ve garson olarak çalıştı. Howard bu işten de nefret etmeye başladı çünkü ne dinlenmeye vakti kalıyordu ne de yazmaya. Böylece babasıyla bir anlaşma yaptı: Howard Payne Akademisi'ndeki muhasebecilik kursuna devam edecekti ve bunu takiben, bir sene içerisinde yazarlık mesleğinde başarılı olup olmayacağını deneyecekti. Eğer o senenin sonunda yazarlıkta başarılı olamayacak olursa, muhasebeci olmaya çalışacaktı.

Robert Howard, 1927 senesinin yaz ayında, sonraki birkaç sene boyunca kendisinin en önemli dostu ve yazışma arkadaşı olacak olan Harold Preece ile tanıştı. Robert'ın ilgisini İrlanda ve Kelt tarihine ve efsanelerine yönelten Preece oldu; Robert zaten bu konulara meraklıydı, bir de Preece'in desteğine kendi merakı eklenince, bu konular Robert için bir tutku haline geldi. Robert aynı hafta sonu Booth Mooney ile de tanıştı ki Mooney edebi bir yayın olan *The Junto*'nun editörlük görevini üstlenecek, Howard, Preece, Clyde Smith, Truett Vinson ve diğerleri de iki sene boyunca yazılarıyla bu dergiye katkıda bulunacaklardı.

Howard muhasebe kursunu bitirdikten sonra, yazarlık işine sıkı sıkıya sarıldı. 1928 senesinin başlarına kadar bu işte başarılı olacağı zaten belli olmuştu; gerçekten de bir daha asla yazarlık dışında başka bir iş yapmadı. *Weird Tales*, 1925 ve 1928 senelerinde Howard'ın iki öyküsünü yayınlamıştı bile; bir diğer öyküsü ve iki şiiri de 1927'de yayınlandı. *Weird Tales*, 1928'de Howard'ın dört öyküsünü ve beş şiirini daha yayınladı; bu öykülerin arasında ilk Solomon Kane olan "Kızıl Gölgeler" de vardı. Howard'ın öyküleri ya da şiirleri, 1928 senesinin Şubat ayından, 1936 senesinin Haziran ayında hayatını kaybedene dek *Weird Tales*'in neredeyse her dört sayısından üçünde yayınlandı.

Birkaç eleştirmen Howard'ın eserlerinin birkaç farklı "döneme" ayrılabileceğine dikkat çektiler. Her biri, iki veya üç sene süren bu dönemler birbirleriyle çakışsa da Howard'ın stili ve yöntemleri hakkında ipuçları verebiliyor. Bu dönemlerin arasında en belirgin olanları, Howard'ın boks hikâyeleri yazmaya başladığı dönem ki bu, Steve Costigan serisini oluşturmasıyla sonuçlandı; Conan karakterini yarat-

tığı fantezi kahramanları dönemi; El Borak öykülerini oluşturduğu Uzakdoğu macera öyküleri ve batı öyküleri ki Howard hayatını kaybettiğinde bu dönemdeydi. Howard'ın mektupları ve öyküleri yakından incelenip, bu dönemlere yerleştirildiğinde, Howard'ın bir konuya merak duyup, bu konuda sürekli olarak okuduğu ve kendine yeni bir kişilik kazandıracak denli içine girdiğini görmek mümkün. Bu yeni kişilikten kastedilen şey, yazarın gerçek kişiliği değil, yazarın eserindeki karakter aracılığıyla "sesini" duyurması anlamına geliyor. Howard merak duyduğu konuda uzmanlaşınca, ilk önce biraz tereddütle, sonra giderek artan bir güven ve şevkle bu edindiği yeni "sesi" kullanarak yazmaya başlardı. Aslında bu yöntem Howard'ın ilk çalışmalarında gözlense de en belirgin olduğu eserler, Steve Costigan isimli "boksör" kahramanının yer aldığı eserlerdir.

Howard'ın boksa olan tutkusu daha dokuz yaşındayken başlamıştı. Howard her fırsatta arkadaşlarıyla boks yapardı; ergenlik çağına geldiğinde, Cross Plains'deki yerel dövüş kulüplerinde boks maçlarının düzenlenmesinde yer aldığı öne sürülenler arasında. Robertson'ın Eczanesi'ndeki kola makinesi tezgahtarlığı yaparken, onu kasabanın buz deposunda çalışan amatör boksörlerle tanıştıran, petrol alanında çalışan biriyle tanıştı; böylece Howard boks maçlarının müdavimi haline geldi. Howard en geç 1925 senesiyle 1928 senesi arasındaki süre boyunca çok sıkı bir ağırlık kaldırma programı izlemeye başladı ve gerçek bir kahramanın iri cüssesine kavuştu. Ödüllü dövüşlerde dövüşen boksörlerle ilgili pek çok şey okudu ve ne zaman, nerede fırsat bulursa bulsun, boks maçlarına katıldı. 1929'ların başlarında boks öyküleri yazıp, bunları yayınevlerine yollamaya başlamıştı ancak bu konuda yazdığı ilk öykülerde boksu garip denebilecek konularla birleştirerek yazıyordu. Bu da Howard'ın uyguladığı bir diğer yöntemdi: yeni bir alanda yazmaya başladığı zaman, kendisinin aşina olduğu karakterleri, mekânları ya da temaları kullanırdı. 1929'da *Fight Stories* dergisinin Temmuz sayısında yayınlanan "The Pit of the Serpent" ["Yılan Çukuru"] isimli ilk Steve Costigan öyküsünde en azından *Weird Tales*'de yayınlanan öyküler gibi bir sürekliliği yakaladı ancak bu süreklilik, 1932 senesinde Büyük Buhran'ın *Fight Stories*'i ve beraberinde gelen *Action Stories* dergisini iflas ettirene dek sürdü.

Howard, Austin'de Harold Peece ile tanıştığı aynı hafta sonu G.K. Chesterton'ın *The Ballad of the White Horse* ["Beyaz Atın Türküsü"] isimli, bir kitap uzunluğundaki destansı şiir kitabını satın almıştı. Bu şiir, 9. yüzyılda putperest Danimarkalı ve Norveçli istilacılara karşı, Kral Alfred tarafından yönetilen Hıristiyan savaşını konu alıyordu ki şiir Keltleri, Romalılaşmış İngilizleri ve Anglo Saksonları bir araya getiriyordu. Howard büyük bir heyecanla, şiirin uzun kıtalarından örnekler vererek, Clyde Smith'e şiiri öven bir mektup yazdı. Bu şiirin Howard'a, "The Ballad of King Geraint" ["Kral Geraint Türküsü"] adlı eserini oluştururken bir ilham kaynağı olduğu şüphe götürmez bir gerçek. Howard bu eserde eski Britanya'nın çeşitli Kelt halkların temsilcilerini, istilacı Angıllara, Saksonlara ve Jütlere karşı cesur bir "son direnişte" bir araya getirdi. Chesterton'ın "iç içe geçen tarih" yani, "ana fikri koruyarak yüzyılları bir arada sunmanın, bir efsanenin en temel amacı olduğu" fikri Howard'ı derinden etkilemiş olmalıydı çünkü özellikle ortaçağ Avrupa'sından (Akilonya ve Poitain), Amerikan sınır kaşiflerine (Piktlere özgü vahşi doğa ve sınır bölgeleri), Kazaklar'dan (Kozakler) Kraliçe Elizabeth Dönemi korsanlarına (Serbest Kardeşlik) kadar, farklı tarihi dönemlerin ve kültürlerin bir arada yansıtıldığı, Conan'ın Hiberya Çağı'nı ve daha pek çok fantezi maceralarını yaratırken Howard'ın yaptığı şey de buydu: temel fikri korurken, farklı yüzyılları bir arada kullanmıştı: bu "iç içe geçen dönemleri bir arada kullanma" fikri, Howard'ın insan doğasının evrensel unsurlarını ve tarihi akışını sunabilmenin yanı sıra, neredeyse tüm insanlık tarihini tek bir planda görebilmesini de sağladı.

Howard, Harold Pleece'in de Kelt tarihine meraklı olduğunu fark edince hevesle "Kelt" dönemine girmiş oldu. Preece'e ve Clyde Smith'e 1928 ve 1930 seneleri arasında yazdığı mektuplar, İrlanda tarihi, efsaneleri ve şiirleri hakkında detaylı görüşlerle doluydu; hatta Howard, eski İrlanda'nın Gal Dili'ni çat pat öğrenip, soy ağacını araştırmaya başladı. Howard'ın şiirlerinde, İrlanda ve Kelt temaları ön plana çıktı; 1930 senesine kadar artık bu yeni oluşturduğu karakteri eserlerinde kullanmaya hazırdı. Her yeni çalışmasında önce eski eserlerini kullanma eğiliminde olan Howard, İrlandalı bir karakteri, daha önceden yarattığı iki karakterle bir arada kullandı. Connachtlı Cormac

isimli bu karakter, "Kings of the Night" ["Gece Kralları"] öyküsündeki diğer iki karakterin, yani Bran Mak Morn'un ve Kral Kull'un gölgesi altında kalıp, genellikle göz ardı edilir. Ancak öykü bu İrlanda kralının bakış açısından anlatılır. Howard, 1930 senesinde, hemen hemen hepsi, ya klanları ya da ülkeleri tarafından sürgüne yollanan Galli kahramanları konu alan birçok öykü yazdı.

Howard, 1930 senesinin Haziran ayında Farnsworth Wright'tan bir mektup aldı; Wright mektubunda, *Weird Tales*'in Doğu'yu anlatan eserlere yer verecek olan ek bir dergi çıkarmayı planladığını ve katkılarını rica ettiklerini yazıyordu. Dergiden gelen bu istek, Howard'ın Doğu ülkelerine, özellikle de Orta Doğu'ya karşı olan ilgisini daha da arttırdı ve bu yeni dergi için en iyi öykülerinden bazılarını yazdı (bu yeni derginin ismi ilk çıktığında *Oriental Tales* [Şark Hikâyeleri] idi, sonradan *Magic Carpet* [Sihirli Halı] olarak değiştirildi). Ancak bu öyküler ya Haçlı Seferleri ya da Moğolların veya Müslümanların istilaları sırasında geçiyordu ve her birindeki tek vazgeçilmez öğe, bunların Kelt kahramanlarının olmasıydı.

Ayrıca, yine 1930 senesinin Haziran ayında, Howard, Farnsworth Wright'a, *Weird Tales* dergisinde H.P. Lovecraft'in tekrardan basılan öyküsü "The Rats in the Walls"u ["Duvarlardaki Fareler"] metheden bir mektup yazdı. Howard mektubunda Lovecraft'in Galce bir cümle kullandığını ve bu cümlenin Lovecraft'in İngiliz Adaları'ndaki sömürgecilikle ilgili olarak, azınlığın görüşlerini yansıtmış olabileceğini iddia etti. Wright, Howard'ın mektubunu Lovecraft'e gönderdi ki Lovecraft öyküyü yazarken, serbestçe kullanmış olduğu bu eski dili kimsenin fark etmeyeceğini düşünmüştü. Duruma açıklık getirmek için bu sefer Lovecraft, Howard'a bir mektupla yanıt verdi; böylece fantezi edebiyatını kapsayan tüm evrelerin arasındaki en büyük yazışma dönemi başladı. Sonraki altı sene boyunca, Howard ve Lovecraft medeniyetin barbarlığa karşı olan üstünlüğünü, sınırcılığa karşı şehirleri ve toplumu, fizikselliğe karşı zihni, ticarete karşı sanatı ve diğer pek çok konuyu tartıştılar. Howard, Lovecraft'e karşı oldukça saygılıydı ki onu zamanının en önde gelen garip öyküler yazarı olarak görüyor, meslektaşları da bu düşünceyi paylaşıyorlardı. Ancak zaman geçtikçe, Howard kendi fikirlerini daha belirgin bir biçimde ortaya sürmeye başladı, öyle ki

medeni İtalya'nın Etyopya'yı bombalamasında olduğu gibi, hiç çekinmeden Lovecraft'in fikirleriyle alay bile etmeye başladı.

Bu mektuplar Howard'ın o dönem boyunca çıktığı seyahatlerine ve aktivitelerine, yanı sıra birçok konu hakkındaki düşüncelerine dair geniş bilgiler veriyor. Bu mektuplarda Howard'ın öykülerine ve mektuplarına giderek daha da fazla konu olan karakterin, yani "The Texian" [Teksas'ın eyalet olmasından önce Teksaslılar için kullanılan bir terim] isimli karakterin nasıl ortaya çıkıp, geliştiğini görmek mümkün. Lovecraft ve Howard'ın daha sonradan yazışmaya başladığı August Derleth, Howard'ın bölgesel tarihe ve inançlara karşı gittikçe artan merakını destekledi. Aynı destek, Howard'ın zaten 1930'da yazışmakta olduğu E. Hofman Price'tan da geldi ki Hoffmann, *Weird Tales* dergisinden olup da Howard ile tanışan tek kişi. Bu karakterin Howard'ın ölümüne dek daha fazla gelişme şansı bulamamış olması üzücü. Howard'ın mektuplarından anlaşılıyor ki Howard batı dünyasında gerçekten büyük bir yazar olabilirmiş.

Howard, 1932 senesinde kendi arabasını almadan önce de akrabalarını, dostlarını ziyaret etmek ve annesinin gitgide daha da kötüleşen sağlık sorunları yüzünden, ailesiyle birlikte Teksas'ın birçok farklı bölgesinde seyahate çıkmıştı. Kendi arabasına sahip olduktan sonra ailesiyle birlikte seyahat etmeyi sürdürdü ancak Lindsey Tyson ve Truett Vilson gibi arkadaşlarıyla da birkaç seyahate çıktı. Howard'ın araba seyahatleri, Fort Worth'ten Rio Grande Vadisi'ne, Doğu Teksas'taki petrol alanlarından New Mexico'ya kadar geniş bir bölgeyi kapsıyordu. Howard'ın, Lovecraft'e yazdığı mektuplarda, gezdiği yerlerin coğrafyası ve tarihçesi hakkında detaylı bilgiler bulunmakta; ayrıca, bu bilgiler Howard'ın özel hayatına ışık tutmasının yanı sıra oldukça da keyifli.

1934'te Cross Plains'e yeni bir öğretmen geldi ki bu kişi, Robert Howard'ın hayatında önemli bir rol oynayacaktı. Robert, Novalyne Price ile ortak arkadaşları Clyde Smith aracılığıyla yaklaşık bir sene kadar önce tanışmıştı. Novalyne, Cross Plains'e taşındıktan sonra Robert'ı birkaç kez aramış ancak her seferinde Robert'ın annesi, ya onun telefona cevap veremeyeceğini ya da şehir dışında olduğunu söylemişti. Nihayet bu mazeretlerden usanan Novalyne, kuzeniyle birlikte Howardların evine gitmiş, Robert'ın babası tarafından oldukça

soğuk bir biçimde karşılandığı halde, Robert kendisine gayet sıcak davranmıştı. İşte bu görüşme, bazen romantik bazen de fırtınalı bir birlikteliğin başlangıcı oldu. Robert'ın hayatına ilk kez kendi zevklerini paylaşan biri girmişti, hem de yaşadığı yerde; üstelik de bu kişi bir kadındı! Ancak Robert'ın annesine olan yakınlığı, özellikle de annesine bakmaktaki ısrarı ve sosyal hayata kendini kapatması, Novalyne'in içine dert olmuştu; Novalyne, Robert'ın annesine, bir hemşirenin bakmasının gerektiğini düşünüyordu. Çift sık sık evlenmeyi düşünüyordu, hatta bu konuyu birkaç kez tartıştıkları bile olmuştu ancak ikili, birbirlerine karşı asla, aynı zamanda, benzer hisleri paylaşmadılar. Novalyne sırılsıklam âşık olduğuna karar verdiği anda, Robert bağlanmaya hazır hissetmiyordu. Robert kendisini evliliğe hazır hissettiğinde, Novalyne sosyalleşme açısından çok farklı olduklarını düşünmeye başlıyordu. Her ikisi de inatçı, tutkulu, baskın kişiliklere sahipti; bu da oldukça ilginç ancak sürdürülmesi imkansız olan bir ilişki yaratmıştı. Novalyne, 1936 senesinin baharında Louisiana Eyaleti'ndeki yüksek lisans eğitim programına kabul edilince, Cross Plains'i terk etti.

1935 ve 1936 seneleri arasında, Howard'ın annesinin sağlığı daha da kötüye gitti. Robert'ın, annesini sık sık hastaneye ve sanatoryuma götürmesi gerekiyordu; Dr. Howard mesleğinden dolayı, tüm bu tedaviler için belirli oranda indirim alsa da tedavi masrafları gitgide artmaya başlamıştı. Robert'ın önüne yeni bir ikilem çıkmıştı: paraya her zamankinden çok ihtiyacı vardı ama yazmak için de geriye hiç vakit kalmıyordu. *Weird Tales*'in ona yaklaşık olarak sekiz yüz dolar kadar borcu vardı ancak ödemeler yavaş yavaş yapılıyordu. Birikimleri artık tükenmiş olan Dr. Howard, hastalara evinde bakmaya başlamıştı; bu yüzden, Howard'ların evi sürekli olarak hastalarla dolup taşıyordu. Baba oğul nihayet hastalara bakması için hemşireler tutmayı denediler ama bu sefer de evleri tıka basa insanla dolmuştu. Robert'ın tek başına kalıp, yazabileceği bir ortam yoktu artık. Bu durum ve annesinin hızla ölüme doğru yaklaşması, genç yazarın üstünde müthiş bir baskı oluşturuyordu. Robert annesinin ölümüne şahit olmamak için bir plan yaptı.

Aslında bu, aniden alınmış bir karar da değildi. Robert, seneler boyunca Clyde Smith gibi tanıdıklarına, eğer annesi hasta olmasaydı, kendini çoktan öldüreceğinden bahsetmişti. Çoğu 1920'lerde ve 1930'larda

yazılmış olan şiirleri, Robert'ın bu intihar eğilimini açıkça yansıtıyor. Robert hayatı olduğu kabullenemiyor, bunu insanı yoran, bıktıran ve sadece başkalarının hatırı için sürdürülen bir iş olarak görüyordu; ona göre, hayatta başarılı olma şansı çok azdı ve kişinin özgürce yaşabilmesi için pek fazla fırsat tanımıyordu. Robert 1931 senesinde, Farnsworth'e yazdığı bir mektupta, her zamanki temalardan bahsediyor: "Aynı sıradan bir insanınki gibi, benim hayatımda monotonlukla ve çok çalışmakla, yoksulluğa karşı sürekli bir savaş vermekle geçiyor... Petrolün parlamasıyla ilgili olarak tek bir şey söyleyebilirim: bu, bir çocuğa hayatın ne kadar berbat olduğunu gösteren bir şey... Eğer başkalarının üstünde hakimiyet kuramazsanız, hayat yaşanmaya değer bir şey olmaktan çıkar... Ben koskoca bir ordunun parçasıyım, her bir parçası karnını doyurmak için savaşan bir ordu... Zaman zaman birimiz hayatı çekilmez bulur ve beynini uçurur ama bunların hepsi bir oyun bence".

Howard mektuplarında sık sık soğuk ve düşmanca bir dünyada yaşayan, uyumsuz biri olduğundan bahseder: "Yaşım ilerledikçe, etrafımdaki dünyanın düşmanca tavrını daha fazla hissetmeye başladım". Howard'ın neredeyse tüm eserlerindeki kahramanlar, çevrelerine uyum sağlayamayan, toplumun kabul etmediği yabancılar ve tüm bu kahramanlarda düşmanca bir dünyada yaşadıkları hissi mevcut. İnsan, Robert'ın çocukluğunda, babasının onu şehirden şehire sürüklemesi yüzünden mi böyle hissedip hissetmediğini düşünmekten alamıyor kendini... Robert çocukluğunu Teksas'ın dört bir yanındaki sekiz farklı evde geçirmiş, hem de dokuz yaşına bile gelmeden. İşte bu durum, onun, düşmanca bir dünyada kendisini yalnız hissetmiş olmasının başlıca sebebi olabilir.

Howard, Lovecraft'e yazmış olduğu diğer mektuplarda aynı temadan biraz daha farklı bir biçimde bahsetmişti: Howard kendisini zamanından sonra dünyaya gelmiş gibi hissediyordu. Sınır kaşiflerinin yaşadığı dönemde doğmadığı için kaderine lanetler okuyordu. "Keşke daha önce doğsaymışım... en azından otuz sene kadar önce. Ben çetin bir dönemin ancak sonuna yetişebilmişim ki o zaman da bu dönemin anlamını kavrayacak yaşta değilmişim. Geçen seneleri, bu sırada meydana gelen "gelişmeleri", "koşulların daha iyiye gitmesini", "ilerlemeleri" düşündükçe, artık genç olmadığım için kendimi şanslı sayı-

yorum. Keşke daha yaşlı olsaydım, hem de çok daha yaşlı. Herkes hayatını doya doya yaşamak ister. Ancak böylesine bir dönemde yaşamanın, tüm bu zahmete değmeyeceğini düşünüyorum. Artık gençlik dönemimin sona ermesini istiyorum; belki de gençliğin verdiği o içten gelen canlılık ve hayvansı taşkınlık beni orta yaşlarıma kadar götürecek. Ancak yetmiş yaşına kadar yaşama düşüncesi bile beni hayattan bezdirmeye yetiyor!"

Howard'ın bir de yaşlanmak ve sağlıksız olmakla ilgili endişeleri de vardı. Ölümünden tam bir ay önce, August Derleth'e yazdığı mektupta şöyle diyordu: "Yaşlılar için ölüm kaçınılmaz bir son ancak yine de bu durumun insanların yaşlanmadan ölmesine kıyasla, daha büyük bir trajedi olduğunu düşünüyorum. Bir kişi gençken ölürse, acı çekmekten kurtulmuş oluyor ancak yaşlılar hayata sıkı sıkıya tutundukları için, hayatının en canlı döneminde ölen birine göre, artık güçsüz parmaklarının arasından o zavallı hayattan geriye kalanların alınması çok daha trajik bir durum. Yaşlanmak istemiyorum. Vakti geldiğinde ölmek istiyorum; ölümümün hızlı ve ani olmasını istiyorum, hem de gücüm ve sağlığım yerindeyken".

Howard henüz genç bir adam olmasına rağmen, yaşlanmakla ilgili abartılı fikirlere sahipti. Daha yirmi dört yaşındayken, Harold Pleece'e, "Artık en iyi günlerimin hem fiziksel hem de zihinsel olarak geride kalmış olması beni mahvediyor" diye yazmıştı. Novalyne Price, 1934-35 seneleri arasında Robert ile flört ettikleri dönemi hatırlıyor ve Robert'ın sık sık "kurumuş, sarı yaprak" döneminde olduğunu söylediğini hatırlıyor. Bu Robert'ın, Macbeth'ten aldığı bir cümleydi: "Yeteri kadar yaşadım, hayatım artık kurumuş, sarı bir yaprak..."

Howard, 1930 senesinin Mayıs ayında Derleth'e yazdığı mektupta şöyle demişti: "Neredeyse bir senedir tuhaf bir öykü yazmadım ancak Coronado'nun 1541 senesinde Stalked Plains'e yaptığı keşif gezisiyle ilgili bir şeyler tasarlamaktayım". Bu ifadeden anlaşılıyor ki "Nekht Semerkeht" Howard'ın yazmaya başladığı son öyküydü; zaten öykünün intiharla ilgili olması da ilginç bir durum. Öykünün kahramanı Guzman da "Hayat yaşamaya değmez" diyor:

"Ah, tabii ki bizler *yalnızca* mantığımızla hareket ederiz, hatta mantığımızın bize yaşamaktansa ölmenin daha iyi olduğunu söylediği za-

manlarda bile! Bizi hayata bağlayan şey, hayatta kalmak için öldürmemizi söyleyen şey; bu zekâ değil, en temel güdülerimizin kör mantıksızlığı".

"Hernando de Guzman kendisini mantıklı bir sebebin olmadığına ikna etmişti; o halde, ne diye bu acı verici didinmeyi bir kenara bırakıp, namluyu beynine dayamasın, neden tatlı tarafları, verdiği acıdan daha az olan bir varoluşu terk etmesin ki?"

Sonuç olarak, Howard'ın hayatındaki sıkıntıların, hayatını almasında büyük bir etken oynadığı söylenebilir. Annesinin gitgide kötüye giden sağlığı, Howard'ın uzun süreler boyunca evinden ayrı kalmasına, onu eyaletin farklı yerlerindeki hastanelere götürmesine sebep oluyordu; Howardlar evde olduklarında dahi, Robert'ın kendi başına, huzur içinde geçirebileceği, yazabileceği kadar vakti yoktu. Sürekli olarak annesi için endişe duyuyordu. Belki de artarda gelen karmaşık bazı olaylar, onu yaşamın nafile olduğuna inandırmış ve uzun süredir düşünmekte olduğu şeyi yapmaya zorlamıştı.

Howard, ölümünü gayet titizlikle planladı. Temsilcisi Otis Kline ile birlikte, ölümünden sonra öykülerinin ne yapılacağına dair planlar yaptı. *Weird Tales*'e ya da Kilen ajansına henüz vermediği taslakları toparladı ve bunların nereye gönderileceğine dair notlar aldı. 380 Colt otomatik bir silah ödünç aldı ki bunu ona veren arkadaşı Robert'ın planlarından habersizdi. Bu arada, Dr. Howard, Robert'ın neler planladığı fark edip, onun silahlarını saklamış olabilir. Dr. Howard, Robert'ın annesinin hastalığının kötüye gittiği zamanlarda, Robert'ın birtakım hazırlıklar yaptığına şahit olmuştu. Oğluna sürekli olarak göz kulak olmaya çalıştığını ancak onun annesi ölmeden önce bir şey yapacağına ihtimal vermediğini söylemişti.

Hester Howard 8 Haziran, 1936'da son komasına girdi. Robert 10 Haziran'da Brownwood'a gidip, mezarlıktan üç tane mezar satın aldı. Annesinin son günlerinde, babasına eşlik eden Dr. J. W. Dill'e, birinin beyninden vurulduktan sonra hayatta kalıp, kalamayacağını sordu. Robert'ın intihar planından habersiz olan doktor, bu tip bir yaralanma sonucu hayatta kalmanın mümkün olmadığını söyledi.

Dr. Howard, Robert'ın intiharından bir gece önce içini rahatlattığını çünkü "neredeyse sevinçli bir ruh hali" içinde olduğunu anlatmıştı. "Gece yanıma gelip, bana sarıldı ve metanetli ol, sen her şeyi atlatacak güçtesin" dedi. Robert'ın babası, oğlunun 11 Haziran'da kendisine annesinin kurtulup kurtulmayacağını sorduğunda, bilmediğini söylemiş ancak aynı soruyu hemşireye de yöneltince aldığı yanıt kurtulamayacağı olmuştu.

Robert daha sonra odadan çıkmış. Evden dışarı çıkıp, arabasına gitmiş. Babasının ve kendisinin işe almış olduğu aşçı, mutfağın penceresinden bakarken, Robert'ın dua eder gibi ellerini yukarı doğru kaldırdığını görmüş ancak Robert o anda büyük bir ihtimalle silahı başının üstüne doğrultmuştu. Aşçı bir el ateş sesi duymuş ve Robert'ın direksiyonun üstüne yığıldığını görmüş. Çığlık atmış. Dr. Howard ve Dr. Dill hemen arabaya koşup, Robert'ı eve taşımışlar. Her iki adam da kırsal kesimde çalışan doktorlar olduklarından, Robert'ın başından almış olduğu yarayla hayatta kalmasının mümkün olmadığını biliyorlarmış. Robert kendisini sağ kulağının hemen üstünden vurmuş, kurşun sol taraftan çıkmış.

Robert Howard'ın güçlü bünyesi, onun neredeyse sekiz saat daha hayatta kalmasını sağlamıştı. 11 Haziran 1936'da, bir perşembe günü, öğleden sonra saat 4.00'te, bilinci yerine gelmeden hayatını kaybetti. Robert'ın annesi de aynı oğlu gibi bilincine kavuşamadan, ertesi gün hayatını kaybetti. 14 Haziran'da çifte cenaze düzenlenmiş ve anne oğul gömülmek üzere Brownwood'a nakledilmişler.

Robert'ın ölümünden sonra, odasındaki daktiloda dört dizelik şu beyitin bulunduğu söylenir:

Her şey gitti, her şey bitti
Odunların üstüne yatırın bedenimi.
Artık şölen bitti
Lambanın ışığı silikleşti.

Gary Gianni

Gary Gianni, 1976 senesinde Chicago Güzel Sanatlar Akademisi'nden mezun oldu. Mezuniyetinin ardından, Chicago Tribune için çizerlik yaptı ve Network Television News için de mahkeme ressamı olarak çalıştı. Gianni'nin çizimleri sayısız dergide, çocuk kitabında ve ciltsiz kitapta yer aldı.

Gianni, 1990 senesinde, Classics Illustrated serileri için *The Tales of O. Henry* ve *Denizler Altında 20,000 Fersah* romanlarının grafik roman adaptasyon çalışmalarını yaparak bu alana atım atmış oldu.

Dark Horse Comics'te çalışırken, büyük yazarlar Harlan Ellison ve Andrew Vachss ile birlikte *Indiana Jones ve Shrine of the Sea Devil* adlı eseri yazıp, çizdi; ayrıca, oldukça beğeni kazanan dergi kahramanı The Shadow'u yaratırken de Michael Kaluta ile birlikte çalıştı. Gianni, Mike Mignola'nın *Hellboy* serisini destekleyen *Corpus Monstrum Mysteries* serisinin de yaratıcısıdır.

Gianni şöyle diyor: "Hep, zamana meydan okuyacak bir kitap yaratmak istemişimdir. Umarım bir gün biri, bu kitabı eline alır ve "vay canına, bu son derece klasik tarzda, geleneklere bağlı kalınarak çizilmiş olan bir kitap" der. Kitap bittiğinde, hiç de 1990'lara aitmiş gibi bir izlenim bırakmamalıydı. İşte bu yüzden, belki de *Bağdat Hırsızı* gibi eski Harryhausen filmleri tarzında bir tat bıraktı. Bu tip eski filmlerin kendilerine özgü birtakım özellikleri var çünkü insanlar o dönemde yaptıkları işi ciddiye alıyorlardı. Howard benim için önemli; Kane de zamanla benim için önemli hale geldi. Umarım bu kitap, bu alanda çalışmalar yapmış olan kişilerin eserlerine benzer bir intiba yaratır".

Al Williamson, Gianni içi şöyle diyor: "O muhteşem bir ressamdır; eserlerine eski dergi çizerlerinin havasını ve şevkini katıyor". Scott Gustafon ise Gianni'nin çalışmalarını, "çizim yapma aşkı" yüzünden N. C. Wyeth'in Brandywibe tarzı çizim geleneğiyle kıyaslıyor.

Gary'nin çizimleri, Vierge, Clement Coll, Booth ve Krenkel gibi çizerlerin bu alanda bir altın çağ yaşattığı dönemi çağrıştırıyor.

Gianni, 1997 senesinde, DC Comics için çizdiği *Batman: Black and White*'da yer alan kısa öyküsü *Heroes* ile Eisner Kısa Öykü Ödülü'nü kazandı.

Howard'ın Özgün Metnine Dair Notlar

Solomon Kane'in Vahşi Hikâyeleri'nin bu baskısında kullanılan metinler, Rusty Burke ve David Gentzel tarafından, Glenn Lord, Rob Jones, Bill Cavalier ve Steve Trout'un yardımlarıyla hazırlandı. Weird Tales dergisinde yer alınış öyküler, dergi basımları ile dikkatle mukayese edildi; bu öykülerin asıl metinlerinin akıbeti bilinmediğinden, kayboldu sayılmaktalar. Diğer öykülerse, Lord tarafında temin edilen Howard'ın özgün metinleri ile veya metin ortada yoksa bilinen ilk baskıdaki halleri ile kıyaslandı.

Yıldızlardaki Kafatasları
İlk kez 1929 senesinde, Weird Tales dergisinin Ocak sayısında yayınlandı.

Kıyametin Sağ Eli
Glenn Lord tarafından temin edilen daktilo metninden alınmıştır.

Kızıl Gölgeler
İlk kez 1928 senesinde, Weird Tales dergisinin Ağustos sayısında yayınlandı.

Kemik Takırtısı
İlk kez 1929 senesinde, Weird Tales dergisinin Haziran sayısında yayınlandı.

Şeytanın Kalesi
Glenn Lord tarafından temin edilen daktilo metninden alınmıştır.

Ölümün Kara Atlıları
İlk kez, 1968 tarihli The Howard Collector'ın, Bahar döneminin 2. Cildinde ve 4. sayısında yer almıştır.

Kafatası Ayı
İlk kez Weird Tales dergisinin, Haziran ve Temmuz, 1930 tarihli iki bölüm halinde basılan sayısında yer almıştır.

Kara Leke
İlk kez, 1962 tarihli The Howard Collector'ın, Bahar döneminin 1. Cildinde ve 2. sayısında yer almıştır.

Mavi İntikam Alevi
Bill Cavalier tarafından temin edilen daktilo metninden alınmıştır.

Ölüler Tepesi
İlk kez Weird Tales dergisinin, Ağustos, 1930 tarihli sayısında yer almıştır.

Basti'nin Şahini
Glenn Lord tarafından temin edilen daktilo metninden alınmıştır.

Sör Richard Grenville'in Dönüşü
Glenn Lord tarafından temin edilen daktilo metninden alınmıştır.

Gecedeki Kanat Sesleri
İlk kez Weird Tales dergisinin, Temmuz, 1932 tarihli sayısında yer almıştır.

İçerideki Ayak Sesleri
İlk kez Weird Tales dergisinin, Eylül, 1931 tarihli sayısında yer almıştır.

Asur'un Çocukları
Glenn Lord tarafından temin edilen daktilo metninden alınmıştır.

Solomon Kane'in Eve Dönüşü
İlk kez 1936 tarihli Fancicul Tales'in, Güz, döneminin 1. Cildinde ve 1. sayısında yer almıştır.

Solomon Kane'in Eve Dönüşü (varyant)
Glenn Lord tarafından temin edilen daktilo metninden alınmıştır.